

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MY FAVORITE Holiday

#1 New York Times Bestselling Author

LAUREN
BLAKELY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

EN SEVDİĞİM TATIL

LAUREN BLAKELY

İÇİNDEKİLER

[Telif Hakkı](#)

[Kitap Hakkında](#)

[Biliyor muydunuz?](#)

[En Sevdığım Tatil](#)

1. [Eggnog Sezonu](#)
2. [Hazır ya da Değil](#)
3. [Moda Aksesuarım](#)
4. [Bir Numaralı Takım](#)
5. [Özenle Süsleyin](#)
6. [Parıltılı Dongs ve Parlak Schlongs](#)
7. [Benim Vahşi Çocuğum](#)
8. [Noel Kız Arkadaşım](#)
9. [Sahte Gerçek Dondurma](#)
10. [Bu Aptal Cazibe](#)
11. [Kestane Kavurma](#)
12. [Noel Baba'nın Poposu](#)
13. [En İyisi](#)
14. [Sahte Erkek Arkadaş Sahte Erkek Arkadaşları](#)
15. [Diğer Smokini](#)
16. [Kendinize Küçük Mutlu Bir Ödeşme Yaşayın](#)
17. [Çok sikilebilir](#)
18. [Bir Ayak Patlatıcısı](#)
19. [Benim Küçük Yardımcım](#)
20. [Küçük Bir Kardan Adam İster misin](#)
21. [Bir zamanlar bir masa üzerinde](#)
22. [Flört El Kitabı, Lütfen](#)
23. [Büyük Gözler ve Komik Bedenler](#)
24. [Yönetim Kurulu Patronu](#)
25. [Şu Yeni Moda Durumlardan Biri](#)
26. [Sadece Bir Oda](#)
27. [İyi Mücadele](#)
28. [Kartopu gibi](#)

29. [Ren Geyiği Oyuncuları](#)
30. [Ateşli Patronumu Becerme Hayalleri Kafamda Dans Ediyor](#)
31. [Beyaz Bir Dağ Evi Hayal Ediyorum](#)
32. [Ev Yapımı Bir Teşekkür](#)
33. [Göz Önünde Saklı](#)
34. [Amatör Gerçek Çöpçatan](#)
35. [Üç Oduncu](#)
36. [Hazırlıklı Geliyor](#)
37. [Sadece Bir Yay](#)
38. [Bir Çeşit Metafor](#)
39. [Uçan İncirli Puding](#)
40. [Üçümüz](#)
41. [O Özel Kişi](#)
42. [En Zeki Kanat Kadın](#)
43. [Sadece Küçük Bir Tatil Geri Ödemesi](#)
44. [Kanguru Mahkemesi](#)
45. [Noel Baba Kadar Gerçek](#)
46. [Sorun benim. Sorun Benim](#)
47. [Erkek Bebek Öfke Nöbetleri](#)
48. [Mükemmel Bir Eşleşme](#)
49. [İzinsiz Girmek Yasak](#)
50. [Küçük Bir Şey](#)
51. [Olağanüstü Aşk](#)
52. [Benim Çok Fazla](#)
53. [Tüm Holidates Epilogum:](#)
[Yeni Bir Yan İş Alıntı - Erkek](#)
[Arkadaş Hedefi](#)

[Be A Lovely .](#)

[Teşekkür](#)

[Lauren Contact Yazarına Ait](#)

[Diğer Kitaplar](#)

TELİF HAKKI

Telif Hakkı © 2024 Lauren Blakely

[LaurenBlakely .com](https://LaurenBlakely.com) tarafından

Kapak Tasarımı © Qamber Designs & Media

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, iş, olay ve olgular yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlandırmaksızın, bu yayının metin üretmek için üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" için herhangi bir şekilde kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın üretken yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar.

KİTAP HAKKINDA

Aranıyor: Noel erkek arkadaşım olarak poz verecek ateşli bir milyarder. Tüm tatil partilerinde ökseotunun altında beni öperken aldatan eski sevgilimi kıskandırmaya istekli olmalı. Onu ağlatırsan bonus puan.

Şaşırtıcı bir şekilde milyarder patronum, tatil erkek arkadaşım olarak bacadan inme meydan okumasına fazlasıyla hazır. Seksi bekâr babanın, kendisinin sağdıç, benim de nedime olduğum Noel Arifesi düğününde umutsuzca bir artı bire ihtiyacı var.

Eski sevgilim de düğün partisinde olduğu için, patronum ve ben, karlı destinasyon düğününe giden yıllık bir haftalık Noel yarışması da dahil olmak üzere tatil sezonu boyunca bir çift insta-aşk kuşu olarak bir araya geliyoruz.

Ama çok geçmeden, gelmiş geçmiş en iyi patlamış mısır toplarını dizmek için geç saatlere kadar ayakta kalmak, onun kollarında, açık ateşte kavrulan tek şeyin kestaneler olmadığı kavurucu bir geceye dönüşür.

İntikam peşindeki tüm bu kış harikalar diyarı geceleri, ofise döndüğümüzde gerçek bir şeye dönüşebilir mi? Yoksa kaderimiz yılbaşında bir Noel ağacına dönüşmek mi olacak?

BİLİYOR MUYDUNUZ?

Yakında çıkacak tüm kitaplarımın ne zaman yayınlanacağını ilk öğrenen olmak için [buraya tıklayın!](#)

PRO İPUCU: E-postaların gelen kutunuza gittiğinden emin olmak için kaydolmadan önce [lauren@laurenblakely .com adresini](mailto:lauren@laurenblakely.com) kişilerinize ekleyin!

Bu kitabın tüm büyük perakendecilerde sesli ve ciltsiz olarak da mevcut olduğunu biliyor muydunuz? Bağlantılar için [web siteme](#) gidin!

EN SEVDİĞİM TATIL

Lauren Blakely tarafından
Tek Başına Bir Tatil Romantizmi

Bu kitap, bir Noel ağacının altına vurmak isteyen herkese adanmıştır.

EGGNOG SEZONU

Fable

Büyük Şükran Günü yemeklerinin özelliği, masanın altında kimin ayağınızla oynadığından asla emin olamamanızdır.

Tabii, erkek arkadaşım Brady'nin ayağını tüylü çorabıma sürmesini umuyorum. Bu Rick Amca'dan ya da düşünceli kuzenim Troy'dan daha iyi olurdu. Ama Brady daha önce benimle hiç ayak oyunu oynamadı. Bana uyar. Ayak oyunu bana göre değil. Onun da olduğunu sanmıyorum.

Her gün yeni bir şey öğreniyorsunuz, özellikle de sadece dört aydır çıkıyorsanız. Birbirimizle, birbirimizin aileleriyle ve birbirimizin arkadaşlarıyla bolca vakit geçirdiğimiz, çoğunlukla iyi geçen dört ay.

Yine de ayak oyunlarını teşvik etmek istemediğim için adamıma hafifçe gülümsemekle yetiniyorum. Sonra masanın başındakine başımı sallayarak dikkatini vermesi için bir hatırlatma yapıyorum çünkü bu rengarenk ekip ziyafetinin ev sahibi olan patronum boğazını temizliyor.

Brady sessiz uyarımı fark etmemiş gibi sarı kaşlarını oynatıyor.

Wilder tek malt viski bardağını kaldırdığında ayak oyunları sona erer; bardak, açık oturma odasında uzun ve gururlu bir şekilde duran Noel ağacının üzerinde yanıp sönen mavi-beyaz ışık dizisinin parıldayan yansımaları yakalar. "Bu geleneksel Noel kutlamasına geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum.

Sevgili teyzem Bibi'yle birlikte düzenlediğimiz Şükran Günü yemeği için," diyor Wilder ve ardından oturma odasında Bibi'nin elinde kaplumbağa kabuğu gözlükleriyle kükreyen şöminenin önünde yüksek sesle horladığı suni deri koltuğu sevgiyle işaret ediyor. "Ve bu yıl onun yeni geleneğine katıldığın için -Türkiye Kaçış Odası," diyor Wilder eğlenceli bir sırıtışla.

Masada toplu bir inilti var. Bibi'nin bodrum katındaki Türkiye Kaçış Odası kuşkusuz biraz ürkütücüydü.

"Noel sezonuna girdiğimiz şu günlerde, önceden verilmiş bir sözünüz yoksa ve bize katılmak istiyorsanız, herkesi Noel'den önce eğlence dolu birkaç gün geçirmek üzere Evergreen Falls Yıllık Karda En İyi Kış Oyunları Yarışmasına şahsen davet etmek istiyorum."

Yanımda oturan şımarık sarışın yemek görevlisi Iris heyecanla nefesini tuttu. "Vay canına! Kulağa harika geliyor!"

Kutlamalara bu kadar katılması çok hoş, özellikle de daha bir dakika önce Brady'nin daveti üzerine masaya oturduğu için. Yemekte harika bir iş çıkardığı için kadeh kaldırmak için bize katılması konusunda ısrar etti.

Brady bana bakmadan önce yüksek sesle "Hadi yapalım," diye sesleniyor, gözlerinde ateş var. "Ve biz hükmedeceğiz, bebeğim."

Buna hiç şaşırmadım. Brady ve ben masa oyunu meraklısıyız ve onun da son derece rekabetçi bir yapısı var. Ama ev sahibinin önünde atışmamız gerektiğinden emin değilim. Soğukkanlı, kendine güvenen, tamamen soğukkanlı bir futbol takımı sahibi ve emlak kralı olan Wilder, kazanmak hakkında bir iki şey biliyor olabilir. Ayrıca, Noel'de Evergreen Falls'a gitmenin takvimime uyup uymadığını bile bilmiyorum. Ya da Noel'i patronumla geçirmek isteyip istemediğimi.

"Wilder ve Bibi'nin etkinliğinde harika vakit geçireceğimizden eminim," diyorum.

Bu diplomatik ama yine de eğlenceli ama aynı zamanda varsayımsal.

Wilder, Brady'ye "İyi bir yarışmayı severim" diyor, ses tonu memnuniyet verici, ancak...

Bu Wilder'ın medya gülümsemesi mi? Brady ile dalga geçer gibi mi? Wilder'ın yüz ifadesinde bir saniye oyalanıyorum. Brady'yi inceliyor gibi görünüyor, aslında bir şey anlamaya çalışıyor.

"Dediğim gibi," diye devam ediyor Wilder, sesi zengin bir konyak gibi, "Bibi ve ben, Tahoe'nun dışındaki kulübelerimde oyunlar için hepinizi ağırlamayı çok isteriz."

Bu örtmeceye gülümsüyorum. Tahoe Gölü'nün en lüks bölgesinin hemen dışındaki lüks tesisine kabin demek, bir yata sandal demek gibi bir şey. Wilder

Onlardan bir tane de yatı var ve bu yüz metrelik bot kesinlikle sandal değil.

Wilder eğlenmişimi anlamış olmalı ki, hiç de önemli olmayan bir omuz silkme hareketi yaptı. "Teknik olarak, bu bir kulübe, Fable."

Brady gürültülü bir şekilde güler. "Dostum, *teknik kabinini* görmek için sabırsızlanıyorum."

İçim biraz burkuldu. Cidden patronuma *kanka* mı dedi? Wilder ahbap ya da kanka değil.

Brady'yi bu arkadaş gününe getirme konusunda şüphelerim vardı. Bazen biraz Golden Retriever gibi olabiliyor - getirme zamanı gelsin ya da gelmesin, salyalı tenis topunu hevesle insanların kucağına bırakıyor. Ama masa benim ve onun arkadaşları ve ailesiyle dolu ve en azından patronuma borsacısı olma fikrini sunmadı. Buraya kadar her şey yolunda.

Wilder kadehini uyuklayan teyzesine doğru kaldırıyor. "Bibi bana Evergreen Falls'taki Noel Komitesi'nin bu yıl ekstra eğlenceli etkinlikler planladığını söyledi, umarım hepiniz orada olursunuz, tatil neşesi ve rekabetçi ruhla dolu olursunuz." Alaycı bir şekilde duraklıyor. "Yine de, sanırım sözleri, öhöm, *gruptaki en iyi kartopu atıcılarını ve Noel ağacı süsleyicilerini bulun. Yoksa.*"

Teyzesine olan bariz sevgisi çok sevecen.

Iris öyle düşünüyor olmalı. Şarap kadehini havaya kaldırır. "Hepiniz harika vakit geçireceksiniz. Noel'le ilgili her şeyi seviyorum. Ben sadece eggnog sezonuna hazır bir kıyım."

Brady de eggnog ile ilgili her şeyi hayal ediyormuş gibi hülyalı bir şekilde iç geçiriyor. Ne zaman... iğrenç.

"Ben değil," diyorum. "Eggnog kaldırılmalı."

Brady başını bana doğru eğdi. "Eggnog sevmez misin?"

"Hayır."

Çenesini sıvazlıyor. "Huh. Hiçbir fikrim yoktu."

Wilder kuru bir ifadeyle, "Ve baston şekerler sadece naneli olmalı," diye ekliyor. "İstisna yok."

"Kimse karpuzlu baston şeker istemez," diye katılıyorum. Brady sanki bir tür muammaymışım gibi gözlerini kısarak bana bakıyor, ama ne sıklıkla eggnog konusu ya da nane şekerini övme şansı sohbetinde doğal olarak ortaya çıkar? Bir araya geldiğimizde ona sırlarımın, nefret ettiklerimin ve hakkımdaki diğer eğlenceli gerçeklerin bir listesini vermiş değilim. Bu benim tarzım değil.

Şükran Günü sofrası baston şeker, yumurta likörü ve Noel kurabiyelerinin faziletleri hakkında bir tartışmaya dönüşür. Kız kardeşim Charlotte ve erkek arkadaşı Leo, zencefilli kurabiye oya verdiler (o da iğrenç). Wilder'ın kız kardeşi Yule kütüklerine gereken değerin verilmediğini söylüyor (doğru, ama bir marka değişikliğine ihtiyaçları var çünkü... *o isim*). Kuzen Troy ise ölü bir sesle şeker kamışlarını yalayarak sivri bir noktaya getirmeyi sevdiğini söylüyor (ve kendine not, hava karardıktan sonra o gençten uzak dur).

Sonunda, küçük çocuklar tatlıdan önce video oyunları oynayıp oynayamayacaklarını soruyor ve Wilder'ın "Elbette" demesi üzerine bir sürü çocuk oyun odasına doğru yola çıkıyor.

Geri kalanımız masadan uzaklaşıyor ve ben tatil yemeğinden arta kalanlara bakıyorum - cilalanmış bir kase biberiyeli taze fasulye, bir tabak ev yapımı kızılıklık sosu, sote edilmiş brüksel lahanası ve kesinlikle hiçbir odadan kaçmamış büyük bir kuşun leşi.

Iris ayağa kalkıyor ve elleriyle şef ceketini düzeltiyor. "Yemek görevime dönsem iyi olacak. Kadeh kaldırmaya beni de dahil ettiğiniz için teşekkür ederim. Çok cömertsiniz Bay Blaine," diyor Iris Wilder'a. Neşeli ve parlak bir sesle, Noel ruhu gibi.

"Bana Wilder de," diyor. "Ve yemeğin harikaydı. Bulaşıklara yardım edeyim."

"Oh, lütfen. Rahatlamalısın," diyor ona.

Çalışkan bir elf ruhuna sahip olduğumdan, yardım etmeyi teklif ediyorum. Bulaşık makinesini istiflemenin bir sanatı var ve ben bir sanat kızı olarak bu konuda ustalaştım. "Sana katılacağım, Iris. Bulaşık makinesi istifleme becerilerim eşsizdir."

Wilder masanın etrafında dolanıyor, zeki yeşil gözlerinde meydan okuyan bir bakış var. "Ama sen benimkini görmedin."

Patron bulaşık makinesi istifleme yarışması mı yapmak istiyor? Hodri meydan. "Kış oyunları erken başlasın."

"Ben kimim ki hayır diyeyim?" Iris cömertçe söylüyor. "Fazladan ellere çok minnettarım." Adımlarında bir sıçrayışla mutfığa yöneliyor, ben de kucağımda sallanan tabakları dengeleyerek onu takip ediyorum.

Brady elinde hindi tabağıyla içeri dalıyor ve ben tabakları tezgâha koyar koymaz yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Gidip Bibi için bir hediye paketlemem gerekiyor bebeğim. Bu gece için teşekkür etmek için erken bir Noel hediyesi."

"Çok düşüncelisiniz," diyorum. "Bahçe katında bir sargı odası var. Wilder daha önce bahsetmişti. Sağdaki son oda."

"Biliyorum," der Brady, sonra fısıldar, "Gördün mü? Sen de seni utandıracağımdan endişeleniyordun."

"Değildim," diye hafifçe itiraz ediyorum. Tamam, belki biraz öyleydim. Ama bunu ona hiç söylemedim.

"Öyleydin," diye kışkırtıyor, kaburgalarımı biraz fazla sert dürtüyor. "Çok arkadaş canlısı olduğumu düşünüyorsun. Çok dışa dönük. Ama ben iyiydim. Değil mi bebeğim?"

"Tabii ki." Brady'nin aksini düşünmesini istemiyorum. Oldukça terbiyeliydi.

Beni bırakıyor, sonra da Wilder'a satıcı sırtışını gösteriyor. "Yakın bir zamanda portföyünüz hakkında sizinle konuşmak isterim."

Ugh. Ne de olsa ona atış yaptı.

Wilder ona meraklı bir bakış atar ve kaşlarını kaldırarak "Anlaşıldı" der.

Ve bunu not ediyorum. Not ettim, yani duydum, aynı fikirde değilim ama bu konuda hıyarlık yapmıyorum çünkü klas biriyim.

Brady başını salladı, sonra da koşarak gitti.

Diğer konuklar masayı toplarken Wilder ve ben bulaşıklarla uğraşmaya başladık. O duruluyor, ben istifliyorum. "Gözlerinizin kamaşmasına hazır olun," diyorum olağanüstü tabak yerleştirme yöntemimi göstererek. "Nasıl da aynı hizaya geldiklerine bakın. Yemek tabakları ve salata kaseleri arasındaki mükemmel boşluk oranına hayran kalacaksınız."

Lavabodaki yerinden, özel dikim gömleğinin manşetlerini kıvrımış bir halde el emeğimi inceliyor. "En iyi tasarımcımdan daha azını beklemezdim."

Biraz gösteriş yapıyorum. Birkaç yıl önce onun büyük maçlar kazanan futbol takımı için tişört ve takı gibi ürünler tasarlama işini aldım ve bu işi seviyorum. "Aynen öyle. Dedim ya, eşi benzeri yok."

Gözleri *o kadar hızlı değil* diyor. "Ancak... kaseler geleneksel olarak en zorlayıcı olanlardır."

"Lütfen. Ben bir kase mimarıyım."

Musluğu kapatıyor, makinenin başında bana katılıyor ve bir kâseyi oraya, bir kâseyi buraya yerleştirerek iki kâse için daha yer açıyor. "Kahretsin," diyorum ıslık çalarak. "Sanırım başarılı bir iş sahibi olmanın bir nedeni var."

Gülüyor. "Evet, aynen."

Mutfağı toparlamak için biraz daha zaman harcıyoruz. Kız kardeşimi ve aynı zamanda Wilder'ın en iyi arkadaşı olan Leo'yu tatlı yemeden önce dinlenebilmeleri için oturma odasına gönderiyorum.

Hmm. Iris'e ne olduğundan emin değilim. Biz başlamadan önce bulaşık işine oldukça hevesliydi. Düşündüm de, yemekten sonra onu mutfakta hiç görmedim.

Muhtemelen masayı temizliyordur.

Yakında işimiz bitecek. Saate bakıyorum, sonra mutfığa, sonra da yemek odasına. "Brady nerede? Hediyeği paketlemesi biraz zaman alacak gibi görünüyor."

Wilder cevap veremeden Bibi havlar: "Tatlı için kim hazır? Birinin tüm turtaları bensiz yediğine dair korkunç bir rüya gördüm, o yüzden başlasak iyi olur. Rüyalar gerçek olabilir, biliyorsun."

"Sanırım biri aç uyandı," diye fısıldıyorum.

Wilder, "Muhtemelen erik perileri kafasının içinde dans ediyordu," dedikten sonra bir spor müsabakasında zaman tutuyormuş gibi saatini kontrol ediyor. "Leo'ya yardım etmem gerek... bir konuda."

Bir şey mi? Ne şeyi?

Biraz kaçamak cevaplar veriyor. Ama kız kardeşimin sevgilisi bir risk sermayedarı ve Wilder da bir milyarder. Belki de iki arkadaşın banka hesaplarındaki virgülleri sayması gerekiyordu.

"Sana iyi şanslar," diye takılıyorum. "Brady'nin izini bulacağım."

Wilder başıyla oturma odasını işaret eder. "Tekrar teşekkürler. Leo, Brady'yi burada isteyecektir."

Brady'nin turtalar için etrafta olmasının neden bu kadar önemli olduğunu tam olarak bilmiyorum ama yine de iyi bir kız arkadaş olup onu getireceğim.

Merdivenlerden bahçe katına iniyorum, Richardson Körfezi'ne ve ötesindeki San Francisco'nun parıldayan ışıklarına bakan tavandan tabana cam pencereleri geçiyorum ve nihayet koridor boyunca son odaya ulaşıyorum.

Ama kapı kapalı.

Garip ama hediye bir sırsa, belki de Brady öyle kalmasını istemiştir.

Kapı koluna uzandım ve çekip açtım. İyi.

Yemek servisi yapan Iris kesinlikle yemek işinde değil.

Brady'nin paketini yardımsever bir şekilde paketliyor.

Ağzıyla.

Brady'nin eli kızın sarı saçlarına dolanıyor, gözleri kapalı pompalarken parmaklarını saç tellerine doluyor. "Mmm. Evet. Bu doğru. Al şu eggnog'u bebeğim. Hepsini al."

Donup kalıyorum, önümdekileri anlamaya çalışıyorum. Görüldüğü gibi olmayan bir şey çıkarmak için. Mesela, faturalarını ödemek için gizlice porno kariyeri yapıyorlar. Ya da yetimler için para toplamak amacıyla kârlı bir OnlyFans hesabı işletiyorlar.

Çünkü başka neden erkek arkadaşım yemek şirketinin ağzını siksin ki? Gözümü kırıyorum, sonra tekrar bakıyorum. Ve bu sefer Iris'e baktığımda kırmızıyı görüyorum - tüylü çoraplar şeklinde.

Zillerini çalarken Noel temalı tüylü çoraplar giyiyor.

Öfkeyle Brady'yi gösterdim. "Onunla ayak oyunu oynuyordun! Bu yüzden mi onu masada istedin?"

Brady'nin gözleri parlamak üzereyken açılır. Böğürür gibi uzun bir inek homurtusu çıkarır. "Geliyorum."

Sonra Iris, dizlerinin üzerinde, büyük mavi gözlerinde suçlu bir bakışla bana dönüp donakalmadan önce duyulabilir bir gürültüyle yutkunmaya başlıyor.

"Bebeğim, açıklayabilirim!" Brady ağzından kaçırır.

Iris'in ağzı hala doluyken "Ben de!" gibi bir şey mırıldanıyor.

Parmağımı sert bir şekilde kaldırıyorum. "Bunun bir açıklamaya ihtiyacı yok. Her şey gayet açık."

Eggnog kadar temiz.

HAZIR YA DA DEĞİL

Wilder

Leo aylardır bu anı planlıyordu. Hazırlık için cevizli turtta pişirmeyi bile öğrenmiş. Hatta geçen yıldan beri bu evlenme teklifini hayal ediyordu. En iyi arkadaşım olabildiğince romantiktir.

Charlotte ile Cow Hollow'daki çatı katı ve ardından Finans Bölgesi'ndeki köşe ofisi için onu iç mimar olarak işe aldığında tanıştı - o zamandan beri bu anı bekliyordum. Yine de bu beni falcı yapmaz. Leo o kader gününde beni aradı ve "*Müstakbel eşimle tanıştım.*" dedi.

Şimdi, Las Vegas'ta birlikte büyüdüğüm adama yardım etmeye hazırım, Strip'in ışıltısından ve ihtişamından çok ama çok uzakta.

Charlotte kırmızı ve yeşil tatlı tabaklarıyla masayı hazırladığında -Iris nereye gitti? "Her şey hazır mı?"

Cebini yokluyor, sonra evlenme teklifi için pişirdiği cevizli turtaya doğru başını sallıyor. Bağlıktan bahsediyoruz. "Bağlıyım."

"*Cevizli turtanın değerli bir aile tarifi olduğunu* söyledığım anda beni keseceksin." Talimatlarını yineliyorum, hiçbir şey için endişelenmesini istemiyorum.

Leo nefes veriyor ve gözlerinde ender rastlanan bir sinir ifadesi görüyorum. "Ve sonra diyeceğim ki..." Konuşmasını okuyor, sesi kısık. Bitirdiğinde, alkışlıyorum

"Bunu başarabilirsin." diyerek onu rahatlatır.

"Evet." Birkaç kez başını sallıyor ve sonra heyecanlı bir sırıtış atıyor. "Ve sabırsızlanıyorum."

Kısa bir süreliğine, göğsümde özlem dolu bir sızı beliriyor. Bu nasıl bir şey olurdu? Bir kadın hakkında bu kadar yoğun bir coşkuya sahip olmak nasıl bir his olurdu? Bir aşk? Bir gelecek?

Ama bu düşüncelerle fazla oyalanmıyorum. Kızım var ve tüm ilgimi hak ediyor. Arkadaşımın bu kadar büyülenmiş olmasına sevindim.

Çocuklar birkaç dakika sonra video oyunu oynamaktan geri dönüyorlar, on bir yaşındaki çocuğum da dahil, bana doğru yürüyor.

"Cevizli turta zamanı geldi mi baba?" Mac abartılı bir şekilde göz kırpmıyor.

Ben de göz kırpmıyorum. "Tabii ki öyle. Ve neden krem şantiyi masaya götürmüyorsun?"

Net bir şekilde başını sallıyor. "Dikkat dağıtma taktiği. Kimse neden evdeki en iyi koltuğu talep ettiğimi bilmeyecek."

Leo eğlenerek başını sallıyor. "Eski taştan yonga."

"Kesinlikle öyle." Başını okşamak yerine Mac'in omzunu sıkıyorum. Mükemmel Fransız örgüsünü bozarsam sinirlenirdi -haklı olarak öyle-.

Bibi'nin buzdolabını açıyorum ve ona bir kutu krem şanti uzatıyorum. "Al bakalım."

"Bu en iyisi," diyor Mac, sonra fısıldıyor, "kameram arka cebimde."

"İyi iş," diye fısıldıyor Leo.

"Fotoğrafları gördüğünde bana teşekkür edebilirsin," diye uyarıyor Mac ve sonra arkasını dönüyor, uzun örgüsü sallanıyor. Kutuyu masaya koyuyor, sonra Leo'nun sandalyesine en yakın sandalyeyi alıyor ve "Kim cevizli turta ister?" diye sesleniyor.

Ayrılanları bir araya getirme zamanı.

Brady ve Fable gibi, ki o da şu an kayıp.

Brady sadece Fable'ın erkek arkadaşı değil, aynı zamanda Leo'nun kuzeni. Brady'yi büyürken pek tanıımıyordum. Leo ve benden birkaç yaş küçük ve arkadaşımın büyük an için onu burada isteyeceğini biliyorum. Leo her zaman ailesine göz kulak olmuştur. Charlotte'un ablası olduğu için Fable'ı da masada isteyecektir.

Ve Leo ne isterse, Leo onu alır.

Onları aramak için koridorda ilerlemek üzere döndüğümde, Brady'nin bana doğru yürüdüğünü görüyorum; kafası, yaramaz bir köpeğin kafesine çekilmesi gibi eğik.

Hemen arkasında yemek şirketi mi var? Elinin tersiyle ağzını siliyor.

Kaşlarım çatıldı. Bu ikisi nereye gitti? "Paketleme odasını buldun mu?" Brady'ye şüpheyile soruyorum.

Bu adamda beni rahatsız eden bir şeyler var. Onu her gördüğümde bir şeyler beni rahatsız ediyor. Bunu Leo'ya söyleyemem tabii ki. Bunu kimseye söylemedim. Bibi'ye bile.

Brady bakışlarını yukarı kaldırır, yüz ifadesi sertleşmiştir. Ama hemen yüz hatlarını yeniden düzenler. "Evet. Hediye de paketledim. Burada, cebimde." Şüpheli bir şekilde boş görünen cebini yokluyor.

Iris hiçbir şey söylemiyor, sadece yanımdan geçerken dudaklarını büzüyor, gözlerinde suçlu bir bakış var.

Kesinlikle bir şeyler oluyor. Ama ben kaşlarımı çatmaktan başka bir şey yapamadan misafir banyosu açılıyor ve Fable dışarı çıkıyor. Kumral saçları kulaklarına kadar nemli, sanki az önce solgun, çilli yüzüne su sıçratmış gibi.

Benim için iyi olandan çok daha güzel görünüyor ve bu çalışmam hakkında ilk kez düşündüğüm bir şey değil.

MODA AKSESUARIM

Fable

Ben iyiyim. Tamamen iyiyim. Biraz su, biraz dudak parlaticısı. Kimse kızgın olduğumu anlamayacak.

Şunu öfkeli yap.

Ama aynı zamanda 'nog işi konusunda tamamen şaşırmadım. Brady bir askı olduğu için değil, Brady tüm karşılamalarını eskittiği için değil ve görünüşe göre entrikacı, iki yüzlü bir pislik olduğu için değil - kesinlikle bunların hepsi olmasına rağmen.

Ama çünkü... ilişkiler her zaman bozulur.

Sonuncusu gibi. Ve bir öncekinde. Annem ve babamınki gibi. Defalarca bozulan ve evet, bir kez daha söyleyin, tekrar tekrar.

Romantizm ve ben votka ve tonik değiliz. Biz portakal suyu ve diş macunuyuz. Ama kimsenin bunu bilmesine gerek yok.

Koridora çıkıyorum, gülümsüyorum ve maaş çeklerimi imzalayan adamlarla karşılaşıyorum.

Harika. Şimdi ben de onun için numara yapmalıyım. Daha geniş, daha parlak gülümsüyorum. "Selam patron."

Wilder başını eğiyor, sanki X-ray görüşü varmış ve ruhumun içini görebiliyormuş gibi beni inceliyor. Hayır, göremiyor. Kimse yapamaz. Ruh giysimin fermuarını çekiyorum ki

onun anlayışlı gözlerine. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Her şey harika!" Bu çok mu neşeli oldu? Belki de.

"Tatlı için hazır mısınız?"

"Atlamaya hazırım," diyorum karnımı okşayarak, sanki turtayı, özellikle de Iris'in yaptığı turtayı mideye indiremeyecek kadar tokmuşum gibi. Belki tatlıyı atlayabilirim. Bu yemeği atlayıp gidip bir bardak Molly Moon dondurması alabilir ve muhtemelen elli yaşına geldiğimde hâlâ tek başıma kıvrılıp yatacağım battaniyeyi örerken Webflix'te komedi izleyebilirim.

Ancak Wilder profesyonel bir gülümseme takınıyor; birisinin toplantıya katılmasını istediğinde takındığı gülümsemenin aynısı. İsteğe bağlı olmadığını söyleyen bir gülümseme.

"O zaman bir dakika bizimle otur," diyor ve bu açık bir emir gibi geliyor. Nazik bir emir ama yine de bir emir. Kaçmak yok.

"Elbette," diyorum, sonra benimle koridorda yürüyor ve yine endişeyle bana bakıyor.

Wilder oturma odasına varmadan önce durdu. "İyi olduğuna emin misin?"

Kabarcıklı bir kahkaha atıyorum. "Neden olmayayım ki?" Ona Brady'nin Şükran Günü'nde yemek *şirketinin* bacasından indiğini söyleyecek değilim.

"Sadece kontrol ediyordum," diyor Wilder ve masaya dönmeden önce bir elini kısa bir süreliğine sırtımın alt kısmına koyarak omurgamda beklenmedik bir ürperti yaratıyor.

Herkes tabakları, çatalları ve cevizden elmaya, balkabağına kadar her çeşit turta ile yeniden hazırlandı. İyi döşenmiş Noel ağacı tepemizde, parıldayan ışıkları tatil neşesini müjdeliyor. Her şey o kadar mutluluk verici ki neredeyse kaçacaktım. Ama Wilder'ın ses tonundaki bir şey -sadece *bizimle otur*- beni bir sandalye çekip kışımın üstüne oturtuyor.

Wilder boğazını temizleyip "*Cevizli turta çok sevilen bir aile tarifidir...*" dediğinde daha yeni çatalımı almıştım.

Oh. Turta tost mu var? Harika. Daha uzun süre *iyiyim* numarası yapmam gerekecek.

Sonra Leo arkadaşının sözünü keserek kadeh kaldırmayı devralır. "Değerli aile eşyalarından bahsetmişken..."

Sonra kız kardeşimin erkek arkadaşı sandalyesinde geriye doğru itiliyor, ayağa kalkıyor ve küçük kız kardeşimin yanına geliyor. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kalbim küt küt atıyor.

Leo tek dizinin üstüne düşüyor.

Charlotte'un nefesi kesildi. Nefes alıyorum.

"Charlotte Calloway," diye başlar Leo, elini cebine atarak, "sen benim hayatımın aşkısın."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Evine girdiği günden beri ona deliler gibi aşık olan kız kardeşime evlenme teklif ediyor. Charlotte'a onu ne kadar sevdiğini, ona taptığını ve ona hayran olduğunu söylerken gözlerim doluyor. İçinde göz alıcı bir vintage yüzük olan kutuyu açıyor ve "Bu benim büyükannemin değerli yüzüğüydü ve bunu takıp eşim olursan çok onur duyarım" diyor.

Kalbim boğazıma tırmanıyor.

"Leo, *evimi dekore ederken* beni çok etkiledin," diyor Charlotte, sesi mutluluktan titriyor. Hayatımda gördüğüm en romantik kucaklaşmayla kollarını ona doluyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor - çoğunlukla onun için, ama biraz da benim için. Küçük kız kardeşim evleniyor. Neredeyse Brady'nin birkaç dakika önce sikini yalattığı görüntüleri silmeye yetiyor.

"Gelini öp!" diye sesleniyor biri.

Çok tanıdık biri. Az önce paketlenme odasına *geldiğini* söyleyen biri.

Göğsüm yanıyor. Şaka mı yapıyorsun? Brady şimdiden kuzeni için yuhalyor mu? Çenesini kapatma nezaketini bile göstermiyor mu?

Onunla çıktığıma inanamıyorum. Tabii ki kız kardeşimi suçlamıyorum - gerçi dört ay önce Leo'yla birlikte verdikleri bir akşam yemeğinde beni onunla tanıştırdı ve Leo'nun *çok arkadaş canlısı* kuzeniyle tanışmamı istediğini söyledi.

Beni onunla çıkmaya zorlamadı. O aptal seçimi kendim yaptım.

Ona doğru bakmayı reddediyorum, onun yerine Wilder'ın gerçek bir fotoğraf makinesiyle fotoğraf çeken kızına bakıyorum. Bu küçük bir cep Nikon'u mu? Kızının fotoğrafçılıkla ilgilendiğini hiç bilmiyordum. Çoğu çocuk -çoğu insan- cep telefonu dünyamızda normal bir fotoğraf makinesini kullanamaz. Ama bu çocuk doğuştan yetenekli, tam doğru yerde duruyor ve evlenme teklifi fotoğraflarını bir profesyonel gibi çekiyor. Wilder'ın çocuğunun fotoğrafları çekmesi çok sevimli.

Fotoğraflar bittikten sonra Leo, Charlotte'un kulağına bir şeyler fısıldar ve Charlotte önce gülümser, sonra da heyecanla başını sallar.

Masaya döndüler ve koca yürekli, nazik, yetenekli kız kardeşim bana şöyle dedi: "Baş nedimem olur musun Fable? Bu dünyalara bedel olur."

Aynı anda hem sevinçli hem de öfkeli olmanın mümkün olduğunu hiç bilmezdim ama sanırım sadece içten bir anı alıp üzerine bir tutam sık kafalı eski sevgiliyi ekliyorsunuz. Voila. Anında duygu kokteyli. "Sanki başka birini almana izin verecekmişim gibi," diyorum, kanım Brady için kaynarken bile kalbim ona olan sevgimle kabarıyor.

Sonra tatlı, sadık Leo Wilder'a döner. "Sen de hayatım boyunca benim için bir kardeş gibiydin. Sağdıçım olur musun?"

"Oradayım," diyor Wilder, soğukkanlı ve kararlı. Masanın altında parmaklarımı çapraz yapıyorum.

Lütfen sadece sağdıç ve nedimleri olsun. Çılgınlık orada dursun. Lütfen.

Ancak Leo daha sonra Brady'ye döner ve kuzenine, "Ve sen de sağdıç olmalısın, Brady" der.

"Biliyorsun dostum," diyor Brady, ona bir tür kanka taklidi yaparak.

Öldür beni şimdi.

Brady elini indirdiğinde kaşlarını Wilder'a doğru sallar. "*Şu hisse senedi muhabbetini biraz ilerletmemiz gerekecek.*"

Wilder, Brady'ye profesyonel bir gülümseme veriyor ama hiçbir şey söylemiyor, herkesin önünde onu geri çevirmeyecek kadar klas.

Tebriklerin ardından Charlotte bana sarılıyor ve yeni yüzüğüne gururla bakıyor. "Buna tam olarak inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Yapabilirim ve senin adına çok mutluyum." Kapıya bir bakış atıyorum. Belki bu kucaklaşmadan sonra sıvışırım.

Ama Charlotte beni daha sert sıkıyor, sonra geri çekilip kollarımı tutuyor. Büyük, kahverengi gözleri beni aşağı yukarı süzerken parıldıyor. "Sen ve Brady düğünde birlikte olacaksınız. Belki sırada sen olursun!"

İçim burkuluyor ama gülümsüyorum. Brady'nin bu gece ne yaptığını ona söyleyemem. Onun özel gününü mahvetmek istemiyorum. Bunun yerine, küçüklüğümden beri yapmayı öğrendiğim gibi, tüm acıları yok ediyorum. Bu ikinci doğam. Ama ciyakladığımda ve kollarımı tekrar kardeşime doladığımda tamamen ciddiydim. Uzaklaşırken, Charlotte'a "Senin adına çok mutluyum!" derken Brady'nin gözlerini yakalıyorum. Bu mutluluğu taklit etmek zorunda değilim çünkü kız kardeşimi çok seviyorum. Bu sevinci, bir numaralı modamış gibi takındığım geniş bir gülümsemeye kanalize ediyorum çünkü *siktir git, Brady. Beni üzgün görmeyi hak etmiyorsun.*

Birkaç dakika sonra Charlotte masanın başında Leo'yla yeniden bir araya gelir ve bu kez ona bir şeyler fısıldar. Gülümsemesi saf bir zevk. Herkesin dikkatini çekmek için çatalını bardağa vurur ve ardından Charlotte

elleri. "Evlenmek için beklemek istemiyoruz," diye açıklıyor gelin. "Noel arifesinde Wilder'ın kulübesinde bir düğün yapmak istiyoruz. Ve hepinizin orada olmasını istiyoruz. Büyük bir destinasyon düğünü olacak ve öncesindeki günlerde ailelerimizi yıllık Noel oyunları için bir araya getirebiliriz."

Göz ucuyla Brady'nin Iris'in bakışlarını yakaladığını ve "*Benimle çıkmak ister misin?*" diye sorduğunu görüyorum.

Bugünün daha kötü olamayacağını düşündüysem de yanılmışım.

BİR NUMARALI TAKIM

Wilder

"Her şeyi aldınız mı?"

Mac şık fuayede sırt çantasını omuzlarına *alırken bana gerçekten bunu mu sordun* der gibi bakıyor. "Baba, sanırım asıl soru şu: Her şeyin var mı?"

Cow Hollow'daki evimin tavanından sarkan minimalist avizeye bakıyorum. Artık pek de minimalist sayılmaz. Mac onu buzdan ışıklarla süslemekte ısrar etti. "Küstahlık. Yüce Tanrım, senden gelen şımarıklık, Mackenzie Elizabeth Blaine."

"Peki. Öyle mi?" diye tekrar soruyor kızım, elleri kalçalarında. "Bu sabah tasarımcınla bir toplantın var. Geçen gece sana gönderdiğim yaratıcılarla konuşmak için beş ipucunu gözden geçirmeyi hatırladın mı?"

Yakındaki mutfaktan bir kıkırtı yankılanıyor. Oturma odasında yankılanarak bizim durduğumuz yere kadar taşınıyor. Bibi, "Bunu nereden aldığını merak ediyorum," diye sesleniyor.

"Sen, Bibi. Sen," diyorum ona, sonra dikkatimi Mac'e veriyorum. Annesiyle tatil resitali provası var, bu yüzden onu Abernathy Okulu'na her zamankinden daha erken götürmem gerekiyor. "Bibi'nin şoförü bekliyor."

Kapıya doğru başımı salladım. Ama kızım hedefinden vazgeçmiyor. "Baba. Okudun mu? Tüm arkadaşlarıyla etkileşime geçmen *gerçekten* çok önemli.

Çalışanlar hakkında açık fikirli olmak. Bu yüzden size gönderdim. Ama arabada da okuyabilirsin" diyor ve ardından telefonuna dokunurken dudağını ısıyor, muhtemelen ipuçları listesini arıyor.

Gnderdikten birkaç saniye sonra okuduğumu bile söyleyemeden parlıyor. "Oh, işte burada!" Ekranını bana doğru çeviriyor.

zerinde bir liste vardı, ben de yüksek sesle okudum. "Bir: yeni şişsak fotoğraf makinesi. İki: şu kenarları spreyli Pegasus serisi. Üç: gizli bir kapı?"

Bunun ne olduğunu biliyorum. Kaşlarını kaldırıp baktığımda Mac çok masum bir şekilde, "Benim hatam. O benim Noel listem. Ama yine de daha sonra gözden geirebilmen için sana göndereceğim."

"Tüm dikkatimi vereceğim. Aklında ne tür bir gizli kapı var, Mac?"

Elini havalı bir şekilde sallıyor. "Oh, her türlüsü, gerçekten. Başka bir boyuta açılan bir kapı ya da gizli bir odaya açılan bir şey. Gizli kapılar konusunda seçici değilimdir" diyor, sanki gizli kapıların çeşitliliği markette Kozmik Gevrek ya da Gala elması seçmeye benziyormuş gibi. "Neyse, toplantın için listeyi okudun mu?"

"Elbette. Çok yardımcı oldu," diyorum. Kızımın bana gönderdiği bir şeyi asla okumazlıktan *gelmem*. Ayrıca, lanet bir şirketin nasıl yönetileceğini biliyorum. Neredeyse yirmi yıldır bu işi yapıyorum ve bu işte iyi olduğumu kanıtlayacak bir geçmişe sahibim. Hayır, mükemmeli diyelim, özellikle de Blaine Enterprises'ı yeni iş alanlarına genişlettiğim son birkaç yıldır. Yine de öz kızım ikna olmadı.

"Güzel. Çünkü dünya değişiyor baba. İnsanlarla oldukları yerde buluştuğundan emin olmalısın." Mac ğt verirken son derece ciddi. "Hataları gösterme. *Fırsatları karşılayın*. Onlara gülme. Onlarla *birlikte* gln."

"Birinin üzerinde *geleceğin İK Direktörü* yazıyor." Bibi, alçak topuklu ayakkabılarıyla karo zemin üzerinde tıkırdayarak tertemiz mutfaktan çıkıyor. Başında gümüş kar taneleri olan koyu kırmızı bir Noel Baba şapkası ve elinde seyahat kupası var.

"Daha çok benim gelecekteki patronum gibi," diye mırıldandım.

Bibi Mac'e glmsen ve ona uzun bir kedi şeklinde kk bir kalem çantası uzatır. "Ama babasına işe bir şeyler götürmesini hatırlatan biri olarak, renkli kalemlerini unutmuşsun gibi görünüyor."

"Th," diyor Mac, onları alıp sırt çantasına yerleştirirken biraz mahcup bir ifadeyle.

"Bu sabahki kostümlü prova için ihtiyacın olan her şey yanında mı?" Daha önce aynı soruyu sorduğumda bir şeyi gözden kaçırdığına eminim.

Mac alnına bir şaplak atar. "Benim neyim var böyle?" Dönüyor ve çelenklerle süslü merdivenlerden, Golden Gate Köprüsü'nün muhteşem manzarasını sunan tavandan tabana pencerelerin önünden geçerek üçüncü kattaki yatak odasına koşuyor.

"Anlaşılan seni idare etmek onun için tam zamanlı bir iş," diyor Bibi ve yanağını okşamaktan hiç vazgeçmediği için yanağını okşuyor.

Mac'in botları evin içinde yankılanırken, "On bir, kırk oluyor," diye düşünüyorum. "Ayakkabılarıyla yukarı çıkmasına izin **vermene** şaşırdım," diyor Bibi, Etrafına bakıyor.

Ne demek istediğini anlıyorum. Evimde hiçbir şey düzensiz değil. Sehpa düzgün bir şekilde çam kozalakları ile kaplanmış ve köşedeki pırıl pırıl bebek kuyruklu piyanosunun yanına mini bir Noel ağacı tünemiş. Tatil dekoru kızımın izniyle çok şık. Onda bu iş için bir göz var. Benim yok. Satranç taşlarını gözümde canlandırabiliyorum, mobilya taşlarını değil.

"Bana fazla seçenek bırakmadı." Ve bu savaşmak istediğim bir savaş değildi. Büyüdüğünde, çocuğumun benimle ilgili ana anısının evde ayakkabı giymesine asla izin vermeyen baba olmasını istemiyorum.

Mac merdivenlerden uçarak iniyor ve üçümüz dışarı çıkıp Bibi'yi gittiği her yere taşıyan şık siyah limuzine doluyoruz. Bibi, San Francisco'ya ilk taşındığımdan beri kendisini taşıyan kadına "Teşekkürler Reagan," diyor. "Sen kesinlikle en iyisisin."

"Teşekkür ederim, Barbara. Üç Numaralı Çalma Listesini sıraya koydum ve gitmeye hazırım," diyor şoför.

"Hayır. Yanılıyorum. Sen en iyisi değilsin. Sen resmi bir tanrıçasın. Aslında, bu yıl sana her zamankinden daha büyük bir Noel ikramiyesi verdiğim bir rüya gördüm ve bu rüya bugün ilerleyen saatlerde gerçekleşecek."

Reagan ışınlanıyor. "Teşekkür ederim, Barbara."

"Bunu hak ediyorsun." Bibi bana döndü. "Bu yıl da ikramiye verecek misiniz?"

Ona *ciddi* bir bakış attım. "Gökyüzü mavi mi? Kızım şımarık mı? Teyzem acımasız mı?"

Bibi yanağını okşadı. "Doğru cevap bu."

"Tatil tatilinden önce dağıttığımız çorapların içinde olacaklar."

Reagan direksiyona geçiyor ve Elvis'in "Blue Christmas" şarkısı arabayı doldururken Pazartesi sabahı trafiğine giriyor. Bibi ofise giderken bizi almayı seviyor. Bu, Mac'le her gün vakit geçirmek için bir şans; annem -kız kardeşi- birkaç yıl önce lisans eğitimini tamamlamak için Londra'ya taşındığından beri bunu daha sık yapıyor. Sonra annem *okula* aşık olduğu için orada kaldı. Şimdi güzel sanatlar alanında yüksek lisans yapıyor ve ben onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Bibi vegan deri çantasını karıştırıyor, bir çift kaplumbağa kabuğu okuma gözlüğü çıkarıyor, sonra telefonunu açıyor. O takvimine bakıyorsa, ben de kalkanımı çıkarsam iyi olacak. Muhteşem çenesine dokunarak, "Bu hafta programın nasıl Wilder? Aralık ayındayız, yani en sevdiğim tatil aktivitesinin zamanı geldi - bir flört uygulamasından daha iyi olduğumu kanıtlıyorum. Ve şanslısın! En sevdiğim proje olmaya devam ediyorsun."

Mac kıs kıs gülüyor. "Acaba bu sefer kimi yakaladı?" diye soruyor nefesinin altından.

"Senin tahminin de benimki kadar iyi," diye fısıldıyorum.

Bibi bana baktı. "Seni duydum ve onları nasıl seçeceğimi biliyorum, çok teşekkür ederim. Geçmiş hayatımda çöpçatanlık yapmıştım."

Belki öyledir, ama cevabım her zamanki gibi aynı. "Teşekkürler, ama kalsın." Bunu söyleyeceğim tek kişi o değil. Kız kardeşime de söyleyeceğim,

Caroline ve karısı romantik geleceğimi planlıyor ve asistanım benim için bir flört profili yazmaya çalıştığında. Elli mil yarıçapında yakın olduğum ve bana tuzak kurmaya çalışmayan bir erkek ya da kadın yok, özellikle de tatillerde.

Eğlenceli olacağını söylüyorlar.

Eğlence arkadaşlarımla golf oynamak, kızımın bir tur pickleball oynamak ya da iyi bir kitap okumaktır. Eğlence, hiçbir yere varmayan bir dizi kötü randevu *değildir*, ki teyzemin geçmişteki planları da tam olarak bu yöndeydi.

Bibi, Aralık ayının ilk haftasında sisli bir sabah şehirde ilerlerken arabanın renkli camlarını işaret ediyor. San Francisco Noel için süslenmiş, sokak lambalarından parıltıyan ışıklar sarkıyor ve mağaza vitrinlerinde fındıkkıranlar boy gösteriyor.

"Peki bu ne anlama geliyor?" Elvis mırıldanırken soruyorum.

"Wilder, tatildegiz," diye bastırıyor Bibi, sanki fikrimi değiştirecekmiş gibi. "Biraz romantizmin nesi var?"

"Yok bir şey," diye cevap veriyorum ve Mac de bana katılıyor: "Şu anda vaktim yok."

Mac'in bakışlarıyla karşılaşınca irkildim. "Bunu sık sık söylüyor muyum?"

On bir yaşındaki bir çocuğun tüm otoritesiyle başını sallıyor. "Evet.

tüm lahanalarınızı yiyin ve okul gecesi altıdan sonra YouTube yok."

"Bilgece bir tavsiye." Bibi bana dönüyor, rüya analizi ve geçmiş yaşam regresyonundan patron moduna geçiyor. "Ama biliyorsun, ölmenden önce kocamla kırk harika yıl boyunca çok mutluydum. Bu gerçek bir şeydi ve harikaydı - özellikle de tatillerde yanımda olması. Her Noel arifesinde ağaçtaki ışıklar yanıp sönerken ve şömine çıtırdarken 'Mavi Noel' şarkısıyla dans ederdik." Memnun bir şekilde iç geçiriyor ve çizdiği resim zayıf bir adamın kendini sorgulamasına yetebilir. Ama beni değil.

"Bu çok güzel bir anı," diyorum. "Ve buna sahip olduğun için mutluyum."

"Yani..." diye başlıyor, "belki de henüz doğru kişiyle tanışmadığın için aşkla ilgili hiçbir şeyin 'doğru' olmadığını düşünüyorsun."

Çünkü benim kitabımda böyle bir şey yok. Tamam, Bibi'nin mutlu bir aşkı vardı ama annemin yoktu. Bay Doğru'yu bulduğunu sandı ve bakın nasıl sonuçlandı. Babamla ilgili istenmeyen düşüncelerden ürperiyorum, sonra onları geldikleri gibi hızla kovuyorum.

"Bibi, Balık burcunun aşk rüyasına inandığını biliyorum-"

"Bu bir hakaret değil!"

"Elbette değil," diyorum onu yatıştırmak için. "Sadece öyle olduğunu söylüyorum. Ama sen de kuralın istisnasısın. Aynı mantıkla, annemin doğru kişiyle tanışmadığını söyleyebilirsin, ama ona bir bak." Onunla hafta sonu yaptığımız mesajlaşmaları ve Şükran Günü sabahı Mac ile yaptığı FaceTime görüşmesini düşünüyorum. "Annem bekâr ama ondan daha mutlu bir kişi söyleyin. Londra'da en iyi hayatını yaşıyor."

"Haklı Bibi," diye araya giriyor Mac. Yüce Tanrım, bu çocuğu doğru yetiştirmişim. Bibi ellerini havaya kaldırır. "Onu bir mini-me'e dönüştürdün."

Gülüyorum.

Mac alay ediyor. "Benim de kendi fikirlerim var!"

"Aynen öyle. Seni onun mini-me'i yapan da bu." Bibi, büyük yeğeni için olduğu gibi gülümsüyor. "Ve seni deli gibi sevmemin nedeni de bu."

"Ben de seni seviyorum," diyor Mac.

Okula vardık. Mac'le birlikte inip özel dikim gömleğimin önünü düzeltiyorum. "Bu gece annen seni alacak," diye hatırlatıyorum kızıma.

"Biliyorum. Tam şurada." Mac, dalgalı sarı saçları, parlak kırmızı dudakları ve lavanta rengi Uggs ayakkabılarının üzerinde uçuşan Bohem eteği olan kadını işaret ediyor. A

San Francisco'lu öğrenciler ferforje kapılardan geçip okulun bembeyaz kireçtaşı duvarlı ana girişine akın ederken iriyarı güvenlik görevlisi birkaç adım arkasından yaklaşıyor.

"Hey, aşkım." Felicity parlak İngiliz aksanıyla Mac'i selamlıyor ve ona kocaman sarılıyor. "Bu sabah harika görünüyorsun."

"Teşekkürler anne."

Bıraktıklarında Felicity bana gülümseyerek Tom Ford takım elbisemi işaret ediyor. "Ve sen de bu sabah... çok CEO görünüyorsun," diye takılıyor. "Bir numaralı takım elbise, iki numaralı takım elbise ve üç numaralı takım elbise arasında seçim yapmak zor oldu mu?"

Mac kıkırdar. "Üçten fazla takım elbisesi var."

"Ve hayır, zor değildi." Ona neden kolay olduğunu, bu toplantı için moda seçimini söyleyemiyorum.

"Her şey nasıl gidiyor? Gönderdiğin Şükran Günü resimleri çok güzeldi. Kaçırdığım için üzgünüm. Baban beni tanıştırdığından beri o tatili çok seviyorum."

"Hmm, babamın Şükran Günü'nde on kişiyi hayal kırıklığına uğratmak mı yoksa elli bin hayranı hayal kırıklığına uğratmak mı?" Mac pop yıldızı annesi için seçenekleri tartıyormuş gibi yapıyor. "Zor karar."

"En sevdiğim on kişi." Felicity gülümser. "Ama haklısın. Önce konserlere söz vermişim. Yine de Yeni Yıl Günü için sabırsızlanıyorum, çünkü ben burada olacağım ve sen de gelebilirsin."

Mac yumruğunu sıkar. "VIP süitini seviyorum. En iyi atıştırmalıklar orada." "Tek istediğim bu. İyi atıştırmalık yorumları," diyor Felicity.

"Turunuz da övgü dolu eleştiriler alıyor," diye belirttim.

Felicity minnettar bir gülümseme verir. "Bunu duymak her zaman çok güzel. Umarım söylemeye gerek yoktur, ama yine de söyleyeceğim - Yeni Yıl Günü gösterisine de gelebilirsin Wilder, eğer ateşli bir randevun yoksa."

Mac gülerek homurdanır. "Ne dedim ben?" Felicity sorar.

"Bibi babama tuzak kurmaya çalışıyor. *Yine*." Mac gözlerini devirir.

Ben de benimkini yuvarlıyorum. "Bunu her yıl yapıyor. Azalan verimler kanununun coşkusu azaltacağını düşünürsünüz."

"Bir gösteri sırasında benim kostüm değiştirdiğimden daha fazla Noel Baba şapkası olan bir kadının coşkusu mu?" Felicity sevgiyle söylüyor. Ama hafif bir endişeye dönüşerek soruyor: "Ama bu kötü bir fikir mi? Belki de sonunda o mükemmel idman partneriyle tanışabilirsin."

Harika. Önce teyzem. Şimdi de eski kız arkadaşım. Ama en azından onun benim için hiçbir zaman doğru antrenman partneri olmadığını kabul etmesine gülebiliyorum.

Bir düzineden fazla yıl önce şehirde tanıştık. Kendisi Londralı ama uzun süredir Kaliforniya'yı evi olarak görüyor. Her zaman kolay bir ilişkimiz oldu. Felicity ve ben tartışmayız - ne Mac hakkında, ne velayet hakkında, ne de başka bir şey hakkında. Kızımızı paylaşıyoruz ve iyi anlaşıyoruz. Birlikte olduğumuzdan beri ve ayrı kaldığımızdan beri. Bu güzel bir şey. Şikayet edemem.

Bu konuda şanslıyım. Birçok açıdan şanslıyım.

Ve gelmeyen bir baba tarafından büyütülmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ben öyle bir baba olmayacağım. Mac yatağa gittiğinde ve ev sessiz olduğunda hayatım biraz yalnız olsa bile Mac tüm boş zamanımı hak ediyor. Ya da annesiyle birlikteyken.

Ama evimdeki sessizliği bozmak için bir ortağa ihtiyacım yok. Müzik dinleyebilirim. Antika haritaların izini sürebilirim. *The Best Damn Heist*'in yeni bölümünü dinleyebilirim.

Kimse milyarderin yalnız olduğunu duymak istemez. Zamanımı dolduracak bir sürü şeyim var.

"Mac, annene tatil resitali için hazırladığım kostümü göster," diyorum ve Mac sırt çantasının fermuarını açıp kumaşı çıkarıyor; üzerinde kar taneleri olan kırmızı bir kazak. Resital gelecek hafta yapılacaktı ama okul olası kostüm sorunlarının önüne geçmek istiyordu, bu yüzden kostüm provasını erkene aldılar. Hazırlıklı oldukları için onları suçlayamam.

Felicity neşeyle, "Bu harika," diyor. "Ve provayı görmek için sabırsızlanıyorum. Harika olacağını biliyorum."

Tam Felicity'lik bir laf. Kimse benim eski sevgilim gibi 24 saat pembe gözlük takamaz.

"Pekâlâ anne. Gidelim," diyor Mac, kazağını tekrar çantasına yerleştirirken. "Ama dinle, sesimin iyi olup olmadığını gerçekten bilmek istiyorum. İyi değilsem bana söylemelisin."

"Yapacağım," diyor Felicity.

Yapmayacağını ikimiz de biliyoruz. Mac'e sesinin harika olduğunu söyleyecek.

Mac'i yanağından öpüp vedalaşıyorum ve diğer şık limuzinlerin arasına park edilmiş şık limuzine dönüp içeri giriyorum. Bu sefer, Frank Sinatra'nın bana hatırlattığı gibi, Noel Baba şehre geliyor.

Bibi kulağına dayadığı telefona konuşuyor. "Söylemiyor musun? Georgie görüştüğü avukattan ayrıldı mı?" Reagan telefonu çekerken bir duraklama olur.

trafiğe geri döndü. "Ondan hiç hoşlanmadım. O petrol şirketini savundu." Bibi dramatik bir şekilde titriyor. "Yani Georgie bir çöpçatanla mı görüşüyor? Onun için bir eşim var mı? Aslında bununla ilgili bir imgelem gördüm."

Başımı şiddetle sallayarak kulaklıklarımı takıyorum ve Fas'taki bir havaalanında yüz milyon dolarlık bir elmas soygunuyla ilgili bir podcast dinliyorum, bu sırada Bibi telefonda benim için bir randevu ayarlamaya çalışıyor.

İstemediğim biri. İleride bir romantizm hayal edecek olsaydım, tabii ki Bibi'nin adaylarından hiçbiri kendimi birlikte hayal edebileceğim kadınlar değildi. Beni diken üstünde tutmaktan korkmayan, komik ve nazik birini isterdim.

Ama *şu anda* böyle bir şey söz konusu değil.

Stadyumda, Bibi ve ben ayrı yollara gidiyoruz - o bizim hayırsever katkılarımızla ilgileniyor, ben de tüm bu işlerle ilgileniyorum.

C-suite'e ulaştığımda, yönetici asistanımı görünce duruyorum. Shay benim yaşlarımda, otuzlu yaşların sonunda, ancak solgun teni ve güneş kremine olan düşkünlüğü onu daha da genç gösteriyor. Masasının üzeri karısının ve kedilerinin fotoğraflarıyla kaplı ama kazağının üzerindeki kedigiller değil. Tek boynuzlu ata binmiş Noel Baba filosu mu o?

"Günaydın, Bay Blaine. Bugünkü ajandanızı size e-posta ile gönderdim. Çıktı yok, tam istediğiniz gibi. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye cıvıldıyor, sonra masasından kalkıyor ve vay canına. Sadece tek boynuzlu atlar değil. *3 boyutlu* tek boynuzlu atlar.

Çalışanların kıyafetleri hakkında yorum yapmamak üzere eğitildim - teşekkür ederim Mac- ama bu sefer kazağından çıkan altın boynuzları fark etmemiş gibi davranmak zor oldu.

"Teşekkür ederim, Shay. Ve *şu anda* iyiyim. Tater Tot ve French Fry nasıl?"

Poker suratım ve kedilerinin adını andığım için kendime puan veriyorum.

Ama Shay sadece sırtıyor. "İyi denemeydi patron. Ama bu kazağın sadece çirkin olmadığı anlamına geliyor. Süper çirkin, değil mi?"

"Affedersiniz?"

"Tepkin." Beni işaret ediyor. "Tüm o 'boş surat' ve çocuklara odaklanma olayı." Sırtışı genişliyor. "Çirkin kazak yarışması için seçenekleri test ediyorum. Annem bunu memleketten gönderdi, yani yüzde yüz Norveç çirkin kazağı. Çirkinlik skalasında nasıl?"

Göz yaşartıcı derecede dehşet verici. "Güzelmış," diye idare ediyorum, çünkü benim yerim değil.

Ama o beni anlıyor ve yumruğunu sıkıyor. "On üzerinden on iğrençlik seviyesi. Evet! Lucia'ya annemin bu yıl başardığını söylemek için sabırsızlanıyorum."

Lucia onun karısı, inşaat işlerinde çalışıyor.

Sonra, "Tasarımdan Fable Calloway ile sabah 10'daki randevunuzu unutmayın" derken yine dengeli ve profesyonel.

"Yapmayacağım," diyorum daha da sert bir ifadeyle.

Nasıl yapabilirim ki? Uyandığımdan beri bu toplantıyı dört gözle bekliyordum. Sahaya ve dünyanın en iyi futbol takımına bakan ofisime girdiğimde saatime bakıyorum. Baş tasarımcımla toplantıma bir saat var. Camdaki yansımamı kontrol ediyorum. Bu takım çok şık görünüyor. Elimi gece mavisi ceketimin üzerinde gezdiriyorum.

Bunu seçmemin bir sebebi vardı. Bu benim en iyi takımım ve güzel görünmeyi severim. Toplantının Fable ile olmasının seçimimle hiçbir ilgisi yok.

Güzel.

Belki bununla bir ilgisi vardır. Ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Ya da saklayamayacağım.

Tıpkı son bir yıldır yaptığım gibi.

ÖZENLE OKŞAMAK

Fable

Yeni ışıltılı tişört nerede? Tüm çalışanların tatil çoraplarında harika görünecek olan?

İkinci el fırçalanmış metal masamın üzerinde bıraktığıma yemin edebilirim. İki tuhaf metal kurbağa tarafından tutulan çünkü kurbağalar sadece tuhaf olmalıdır. Dün gece patrona göstermek için gömleği buraya koydum. Kıvrırma pensesini ve yarım kalmış birkaç küpeyi bir kenara itiyorum, sonra anneme Noel için yaptığım rüzgâr çanlarının bulunduğu kavanozun altına bakıyorum.

Nabzım endişeyle atıyor. Rakamları, trendleri ve büyümeyi konuşmak için toplanıyoruz ama bu özel üretim tişörtü bulmam gerekiyor. Bu sadece personelin ikramiyelerine eşlik edecek bir hediye değil, aynı zamanda yeni yılda ürünlerimizle ilgili vizyonumun somut bir örneği. Geri dönüştürülmüş tekstilden yapıldı ve hala muhteşem.

Wilder tişörtleri takım mağazalarında satışa sunmadan önce özel bir tatil hediyesi olarak çalışanlara vermeyi seviyor. Ama tişörtü ancak bulabilirsem ona gösterebilirim. Dün gece Charlotte'un Noel temalı bekârlığa veda partisi için önünde *Fondle with Care* yazan parıltılı penis tişörtleri hazırlarken geç saate kadar uyuyamayıp sızdığım gibi, belki yastıkların arasına sıkışmıştır diye kanepeyi tarıyorum.

Arama ekibini yatak odama gönderirken, siyah pantolonumun arka cebinden Charlotte'un zil sesi geliyor.

Göğsüm rahatsız edici bir şekilde sıkışıyor ama bu anı yeterince erteledim. Tüm Kara Cuma, Kara Cumartesi ve Kara Pazar'da olduğu gibi. Ona Brady ile artık birlikte olmadığımızı söylemeliyim. Tıpkı annemin yaptığı gibi aldatan bir adamı seçtiğimi. Ama annemin aksine, beni ezip geçmesine izin vermeyeceğim.

Odacık büyüklüğündeki yatak odamın köşesini dönerken telefonu kaydırarak açıyorum. "Selam güzeller güzeli gelin," diyorum neşeli ve parlak bir sesle.

Kahretsin, neşeli ve parlak biriyim.

Üç gün, bir kutu Trader Joe's şarabı, bir futbol maçı (stadyuma gidip tribünlerden tezahürat yapacak havada olmadığım için televizyonda) ve çok fazla yalnız zaman geçirdim. Rachel ve Elodie gibi iyi arkadaşlarım ve en iyi arkadaşlarım Josie, Maeve ve Everly tatil hafta sonu boyunca meşguldü. İsteseydim hepsi bana zaman ayırırdı ama moral bozmak istemedim. Artık ertelemek yok.

"San Diego nasıldı?" Gıcırdayan dolap kapağını çekip açıyorum. Belki de gömleği tasarladıktan sonra burada asılı bırakmışımdır?

"İnanılmazdı," diyor son kelimeyi söyleyerek. "Leo beni La Jolla'ya götürdü, okyanus manzaralı muhteşem bir otelde kaldık ve kendimi bir masal romantizminde yaşıyormuş gibi hissettim. Ama şimdi bu kadar kısa sürede yapacak o kadar çok şey var ki."

Ben gömlek askılarını karıştırırken, o fotoğrafçı, pasta, gelinlik, çiçekler, smokinler, yaylı çalgılar dörtlüsü ve hatta kardan adamlar ve buzdan heykeller gibi ayrıntılardan oluşan bir düğün kontrol listesini sıralıyor.

"Yani, sadece birkaç küçük şey," diyorum kuru bir sesle, dönüp büroya yöneliyorum, orada uzak gelecekte bir gün karaborsada bana birkaç organa mal olmadığında açmak istediğim mücevher dükkânı için yaptığım ruh hali panolarını bir kenara itiyorum.

"Sadece birkaç tane," diye şarkı söylüyor ben şifonyeri ararken. "Ama buna değer. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca benden dünyaları isteyen bazı yeni müşterilerim de var. Tatil telaşı falan. Boş zamanımı bir hesap çizelgesinde hesapladım ve akşamları tüm düğün işlerini halledebileceğimden eminim. Önümüzdeki yirmi iki akşam," diyor ve sonra endişeyle yutkunuyor. Noel arifesi hızla yaklaşıyor.

"Düğün organizatörüne ihtiyacınız var mı? Sizin için bir tane bulabilirim." Hevesli ve aç birini işe almak zor olmamalı.

"Bu bir düğün organizatörü *ile*. Leo *en iyisini* tutmak için ısrar etti ama ben de dahil olmak istiyorum. Hayalimdeki düğünü istiyorum." Bir an duraksıyor ve parmaklarını kararsızca büktüğünü hayal edebiliyorum. "Her zaman Noel arifesinde evlenmek istemişimdir."

Gülümsüyorum. "Bunu zaten bilmiyormuşum gibi söylüyorsun."

"Tüm gençlik hayallerimi biliyorsun" diyor. Okulda başarılı olmak, çok aranan bir iç mimar olmak ve tarçınlı bir adama delicesine aşık olmak gibi. Tamam, tamam, tamam. Geriye kalan tek şey? Rüya gibi bir düğün. "Bu bencillik mi?"

Abla modu etkinleştirildi. "Hayır. Bu bencillik değil ve sana her şekilde yardım edeceğim." Bu benim işim ve benim için bir zevk. "Bunu biliyorsun."

"Gerçekten mi?" Sesi çok rahatlamış geliyor. "Tabii ki. Çok isterim." "Seni hak etmek için ne yaptım?"

"Sen ikinci doğdun," diyorum bir çekmeceyi daha açarken. "Doğru, doğru."

İşte burada! Sağ salım, gerçi neden çekmecedeki bıraktığımı bilmiyorum. Belki de dün gece o kadar yorgundum. Takımın bu sezon kur yaptığı kadın taraftarların çok hoşuna gideceğinden emin olduğum, takım logosunun kırmızı ve gümüş işlemelerle basılı olduğu beyaz tişörtü elime alıyorum.

Şimdi ödül elimde olduğuna göre, kurşunu ısıırıyorum. "Dinle," dedim Charlotte'a, "Bu önemli bir şey değil ve her şey yolunda, ama artık Brady'yle görüşmüyorum."

Ölüm sessizliği.

Birkaç saniye sonra endişeli bir soluk sesi duyulur. "Ne oldu? Sana zarar mı verdi? Çünkü düğünüme bir aydan az bir süre kala kız kardeşime bir şey yaptıysa, ben... ben... ben onun düğün pastasının içine kompostlanmış inek gübresi koyarım."

"Öncelikle, intikam söz konusu olduğunda detaylara verdiğiniz önemi seviyorum ama..." Duraksıyorum, irkiliyorum. Ona ne yaptığını söyleyemem. Düğün öncesi stresinin DEFCON-5 seviyelerini sıraladıktan sonra olmaz. Mission District'teki küçük dairemde mutfak tezgahından büyük boy mor çantamı alırken "Karşılıklıydı," diye onu temin ediyorum. "Sadece birbirimiz için doğru kişi olmadığımızı fark ettik. Ama sorun yok. Yemin ederim sorun yok. Olur böyle şeyler."

"Fable," diyor sempatik bir şekilde. "Daha sonra kuyruğunu kıcına iğneleyerek gelmemi ister misin? Yüzünün bir görüntüsüne dartatabiliriz."

Bu her ne kadar çekici olsa da -iyi bir dart oyununa bayılırım- üç haftadan biraz daha uzun bir süre sonra yapılacak düğüne odaklanması gerekiyor. "Ben harikayım, Char. Yemin ederim. İyi bir çift değildik. Karşılıklıydı. Karşılıklı olmanın da ötesindeydi."

"Onu düğünde görmek garip olacak mı?"

"Hayır," diye yalan söylüyorum, Brady'nin her fırsatta yumruk salladığını ve konuklara kanka dayağı attığını hayal etmemeye çalışarak. "Her şey yolunda gidecek. Sorun değil."

"Emin misin?"

"Olumlu," diyorum, ceketimi kapıyorum.

"O zaman senin ekibinde yer alacak birini bulacağım," diyor.

Mutfak tezgahının önünde durdum. Bir dakika. Az önce ne dedi? "Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Leo ve ben herkes takım olursa eğlenceli olur diye düşündük. Wilder'ın bahsettiği Evergreen Falls Noel yarışması için. Kasabadaki yarışma. Etkinlikler çok eğlenceli; kartopu savaşı, zencefilli çörekten ev yapma yarışması ve daha fazlası var. Gelin ve damadın bir takımda yer alabileceğini düşünüyoruz," diyor ve Leo'nun anne ve babasını, annemizle üvey babamızı, babamızla üçüncü ya da dördüncü eşini -kim takip edebilir ki- ve sonra kuzenleri sayıyor. "Bir dakika, Leo mesaj attı." dediğinde başım kaçınılmaz olanla dönüyor. Brady de davete katılmış."

Bunun olacağını biliyordum çünkü Brady bir fil kurnazlığıyla önümdeki yumurta likörü içicisini davet etti. Yine de içimden homurdanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve gömleği iş çantama tikiştiriyorum. Charlotte yüksek sesle söylerken *Iris* diye mırıldanıyorum. Daha doğrusu, "Yemek şirketi Iris mi?" diye sordu.

Namı diğer, Brady'nin şeker kamışının çizgilerini emen Iris. Onun adını şimdiden davetli listesine yazdığına inanamıyorum. Ama sonra, inanabiliyorum.

"Birini bulmuş olması çok güzel," diyorum, o kadar parlak, o kadar neşeli ki, aslında bir fincan saf korku içmişken helyum üzerindeymişim gibi ses çıkarıyor olmalıyım. İstediğim son şey onları düğünde birlikte görmek. Düzeltiyorum: İstediğim son şey onları birlikte görmek.

Ama şu anda kız kardeşime kesinlikle gerçeği söyleyemem. Yeni yıla kadar bekleyeceğim. Charlotte rüya gibi balayından döndüğünde, brunch yaparız ve berbat eski sevgilime ve olanlara güleriz.

Iris'in boğazından geçenler.

Babamın annemin duygularıyla bencilce oynamasını izledikten sonra, her ilişkisinden sonra değişeceğine söz verdikten sonra, *bu sefer* sadık kalacağına yemin ettikten sonra dramatik bir şekilde ilgi odağı olduktan sonra, bunu Charlotte ile yapmayacağım.

Ayrıca, açılmak benim en sevdiğim şey değil.

Bu senin en sevmediğin şey ve bunu biliyorsun.

O küçük, bilgili sese çenesini kapatmasını söyledim. Duygularını kendine saklamakta yanlış bir şey yok. Paylaşmaktan daha güvenli. Ve açıkçası, daha nazik. Bu şekilde, Charlotte'un özel zamanlarına odaklanabilirim.

Brady geçmişte kaldı ve geçmiş benim için geride kaldı. Kız kardeşime veda ediyorum ve stadyuma giden otobüse yetişmek için dörtnala kapıdan çıkıyorum.

* * *

Saat onu iki gece otobüsten atlayıp çalışan girişine koşuyorum ve üzerinde Renegades kimliğim olan kordonumu kapıdaki güvenlik görevlisine doğru sallıyorum. Nefes nefese kalışıma, başımın bir tarafındaki tokamdan dökülen saç tellerine -çünkü tabii ki sadece bir tarafa dökülüyor- ya da kısa kollu bluzumun altında biriken tere hiç acımıyor. O kadar uzağa koşmak beni Cehennem kadar sıcak yaptı ve şimdi stadyumdan gelen ısıtma patlaması vücut sıcaklığımı yaklaşık bir milyon derece yükseltiyor.

Ama koridorlara girdiğimde Wilder'a mesaj atmak için aceleyle telefonuma dokunuyorum.

Fable: Sana geç pompalamamın sakıncası var mı?

Saniyeler sonra cevap veriyor.

Wilder: Pardon?

Mesajımı tekrar okudum ve yanaklarım utançtan alev alev yandı. Cevap yazmak için parmaklarım havada, beton koridor boyunca tıklar tıklar ilerliyorum.

Fable: Size geç katılın! Sana geç katılacağım demek istedim! Özür dilerim!

Wilder: Tabii. Sen ne zaman gelirsen ben buradayım. Katılmak için.

İyi huylu davranıyor ama tembel ve dağınık olduğumu düşünüyor olmalı. Bir tasarımcı için hiç de iyi bir görünüm değil. Küçük ofisime koşup Noel çorapları kutusunu kapıyorum ve bir cevap daha yazdırıyorum.

Fable: Tekrar özür dilerim! Seninle yatmak için sabırsızlanıyorum.

Asansöre doğru koşuyorum, sonra kutu ve çantalarımı asansöre adım atıyorum ve nefesimi tutmaya çalışıyorum. Kapılar kapandı ve ondan bir cevap gelmedi. Bu iyi bir şey. Bu iyi olmalı.

Ama sonra, asansör yukarı çıkarken, gittiğinden emin olmak için mesajımı tekrar okudum. "*Dalga* mı geçiyorsun benimle?"

Tanrıya şükür asansörde yalnızım, kimse beni görmüyor ve telefonuma sanki en büyük dikte canisiymiş gibi bağıriyorum. "Seninle konuşuyorum! Seninle konuşmak için sabırsızlanıyorum! Mesaj atmama ya da kelime kullanmama izin verilmemeli!"

Asansör yönetici katına ulaştığında gönder tuşuna bastım. Çelenklerle süslenmiş koridorda koşarak aşağı inmek üzereydim ama daha iyi düşündüm ve bunun yerine bayanlar tuvaletine yöneldim.

Takım sahibiyle bu halde görüşmem.
Kelimenin tam anlamıyla.

İçeri giriyorum, lavaboya doğru yürüyorum ve nişastalı bir kağıt havlu alıyorum. Havluyu ıslattıktan sonra bluzumun en üst düğmesini açıyorum, sonra stratejik bir manevrayla bir kolumu gömleğimin içine sokup terli koltuk altlarımı sıvazlıyorum, umarım güzel şeftali rengi bluzumu mahvetmem.

Birkaç saniye sonra nefes veriyorum, havluyu atıyorum ve saçımı yeniden tutturuyorum.

Ellerimi yıkayıp kuruladıktan sonra çıkıyorum.

Hepsi tekrar bir araya getirildi.

Terden sıırıslıklam olmuş olabilirim ve yanlışlıkla bir mesaj göndermiş olabilirim, ama artık bunu kesinlikle anladım. Ben harika bir tasarımcıyım. Bunu yapabilirim.

Mücevher tasarlamaya başladım, Fillmore Caddesi'ndeki bir dükkânda müdür yardımcısı olarak çalıştım ve ardından şehrin en prestijli işletmelerinden birinde iş buldum. Hayır, tüm dünyanın. Yalnızca son iki yılda, ürün departmanımız en havalı, en taze, en yaratıcı tasarımlarla ligde rekorlar kırarak yükseldi. Ayrıca, birkaç aydır

Üniversite kredilerimi ödememe çok az kaldı ve nihayet bir şeyler biriktirmeye başladım. Biriktirdiğim paranın ve kazandığım deneyimin bir gün hayallerimi gerçekleştirmeme yardımcı olmasını umuyorum - kendi çevre dostu mücevher serimle bir butik açmak. *Bir gün.*

Aralık duran büyük ahşap kapının üzerinde bir çelengin asılı olduğu yönetici odasına dönüyorum. Kapıyı iterek açıp içeri girdiğimde Shay'in uzun boylu oturduğunu ve daktilo yazdığını görüyorum... vay canına. Tatil ruhuna girmenin bir yolu da bu.

"Tek boynuzlu atlar sıkıcıdır, bunu hiç kimse söylemedi," diyorum kazağına hayranlıkla bakarak. Shay gülümseyerek, "Ben de aynen öyle düşünüyorum," diyor.

ekranında fotoşoplu bir kızakta oturan uzun tüylü bir çift calico kedinin fotoğraf kolajına benziyor, sonra "Karım için. Fotoğraf. Noel hediyelerinden biri. Ayrıca Bay Blaine sizi kesinlikle bekliyor." Yardımsever tonu, sözlerinin anlamını vurgulamak için hiçbir şey yapmıyor - *geç kaldınız.*

"Teşekkür ederim," diyorum yüzümü eğerek.

"Git, git," diyor nazıkçe ama kararlı bir şekilde beni sahaya bakan süite doğru kışkırtarak.

İçeri girdiğimde Wilder masasında oturuyor, rahat, kendinden emin ve hayatı boyunca bir kez bile terlememiş gibi görünüyor. Kafasındaki kalın, siyah saçların tek bir teli bile yerinde değil. Gözlerinin kenarları eğlenerek kırışıyor. "Toplantıya katılabildiğine sevindim, Fable."

Gülümsememi engelliyorum, sonra dik durup onu selamlıyorum. "Hain Noel elfi göreve hazır." Personel için yılbaşı hediyeleri hazırlamaktaki rolüm bu - Noel Baba'nın elfiyim. "Ve bence bu çorap dolgusuna bayılacaksınız."

Gömleği kaptığım gibi çantamı sandalyenin üzerine koydum. "Ta-da!"

Kumaşı açıyorum ve kırmızı ve yeşil parıltılı penislerin geçit töreninde uçan renkli temalı bir konfeti bulutu salıyorum. Her yere gidiyor ve her şeye yapışıyorlar -masasına, halıya ve *GQ* suratına.

PARILTILI DONGLAR VE PARLAK SCHLONGLAR

Fable

Filmlerdeki kadın kahramanın kucağına kahve döktüğü, sonra özür dilemek için aceleyle bir tomar peçete kaptığı ve adamın aletinin dış hatlarına dokunduğunu fark edene kadar ona dokunduğu sahnelerde hep gözlerimi devirmişimdir ve... *garip*.

Gerçek hayatta bunu kim yapar ki? Bir erkeğin kucağını okşayıp taç mücevherlerini hissetme riskini göze almak?

Ama şimdi anlıyorum - nasıl olabileceğini. Çünkü kendi pisliğini temizleme içgüdüm, geçen hafta sonu T.J. Maxx'ta köpek yatağı stoklayan bir kadının arabasında gördüğüm bir çift Dachshund yavrusuna sarılma isteğim kadar güçlü.

Yoğun.

Çantamı karıştırıyorum, Wilder'ın yakışıklı yüzündeki, süslü kravatındaki, ceketini hızla çıkarıp hasarı değerlendirirken pahalı gömleğindeki simli Noel yaraklarını temizlemek için öfkeyle bir şey, *herhangi bir şey* arıyorum. Charlotte'un yılbaşı bekârlığa veda partisi için yılbaşı simli penisleri yapmak varken neden normal simli penisler yapayım ki?

"Al," diyorum, masasının üzerinden uzanıp bir paket mendili ona doğru iterken, bir yandan da umutsuzca beynimde sim silme işlemiyle ilgili bilgileri saklayan dosya klasörünü bulmaya çalışıyorum.

Hızlı düşün.

Anladım! "Hindistan cevizi yağını var mı? Bu makaleyi geçen gece tişörtü hazırlarken okudum. İki parmağınızı yağa batırıyorsunuz, yüzünüzde daireler çizerek hafifçe ovuyorsunuz ve..." Aman Tanrım, ne diyorum ben? Kimsenin ofisinde hindistan cevizi yağı yok. "İşıltılı makyajı temizler."

Cümlemin sonu, Wilder yanağını kaydırırken rüzgarsız bir uçurtma gibi sönüyor. Parıltıdan beri hiç irkilmedi. Şimdiye kadarki en boş ifadeyi takınıyor. Bahse girerim pokerde harikalar yaratıyordur. "Hindistan cevizi yağım yeni bitti," diye kestirip atıyor.

"Sanırım makyaj temizleyiciniz yok?" "O da bende yok," diyor.

Ama kırmızı ve yeşil beneklerin çoğu giydiği gıcır gıcır gömleğin üzerine düşmüş. Bahse girerim iş yerinde yedek kıyafet bulunduran yöneticilerden biridir. Etrafımda dönüyorum, ama ofisini hızlıca taradığımda bir giysi çantası ya da kullanışlı bir kostüm değişikliği bulamıyorum. Milyarderlerin her zaman hazırda smokinleri olmaz mı? Romantik komedi filmlerinin başka bir yalanı olmalı.

Bir şeyler yapabilmeliyim. Bu pisliği ben yaptım. Temizlemem gerekiyor. Sonra önümde bir görüntü beliriyor. Daha doğrusu bir kolaj.

"Tiftik makaraları giysilerdeki simleri temizleyebilir!" Bağıryorum, sanki acımasız bir sessiz sinema oyununda cevabı bulmuşum gibi.

Pelüş halının üzerinden koşarak geçiyorum, kapıyı çekip açıyorum ve Shay'in masasına doğru umut ve dua ile ilerliyorum. Avuçlarımı yere vurarak bilgisayarının yanında duran mor kedi resim çerçevesini salladım. "Lütfen bana uzun tüylü kedileriniz olduğu için yanınızda tüy sarıcı taşıdığınızı söyleyin?"

O bir araya gelmeye çağrılmış bir İntikamcı. "Tabii ki. Yapışkan mı, süper yapışkan mı, yoksa ekstra yapışkan mı istersiniz?"

Kendimi susturmadan önce süper ve ekstra arasındaki farkı tartışmaya hazır bir şekilde parmağımı kaldırıyorum. Şimdi anlambilim zamanı değil. "Ekstra kulağa harika geliyor."

"Her zaman makaralarla seyahat edin" diyor ve sırt çantasından bir tane çıkarıyor
-Üzerinde Grinch suratu ve *Neşelen dostum, Noel'deyiz* yazan tatil sırt çantası.
"Al bakalım."

Wilder'ın ofisine dönüp kapıyı arkamdan kapatırken, "Sen en iyisisin," diyorum. Silindirin üzerindeki yapışkan şeridi sıyırdığımda maun masanın etrafından dolanıyor ve neredeyse ona çarpıyorum. Ama duruyorum.

Zaman. Bugün benim için küçük bir mucize. "Yardım edeyim," dedim, sonra göğsünü yuvarladım. Göğüs kaslarını yukarı ve aşağı. Ta ki filmdeki kızın ben *olduğumu* anlayana kadar.

Tek fark, ben onun kucağında yuvarlanmıyorum.

Ayrıca, patronların ne zaman çelik gibi göğüs kasları olacak? Kimin umurunda? Yapmasına sevindim çünkü onaylıyorum. Ama o benim patronum ve o gömleğin altında ne olduğunu düşünmemeliyim bile. Kabaca yutkunuyorum, tiftik silindirini ona doğru itiyorum ve sonra geri çekiliyorum. "Yapabilirsin."

"Teşekkür ederim," diyerek parıltıyı çıkarma görevini devraldı ve metodik bir şekilde çeyrek çeyrek yuvarlandı.

"Bulaşık makinesini istiflemekte ne kadar iyiysen bunda da o kadar iyisin," diyorum.

Belki bu iltifat tişört karışıklığını unutturur. "Bu her zaman bir hedef olmuştur."

Yakında parıltısız olacak. Ama...

Yüzünü işaret ediyorum. Tam olarak oyulmuş elmacık kemiklerinden birini. "Orada hala biraz var."

Parlak kırmızı sosislerin inatçı şeridine vuruyor ama çıkmıyor.

"Sanırım çantamda losyon var. Onu kullanabilirim," diye öneriyorum, çünkü en azından bunu yapabilirim.

"Bu harika olur."

Çantamı kapıyorum ve küçük bir tüp el kremi buluyorum. "Bu Dark Kiss," diyorum etiketi okuyarak.

Neden Karanlık Öpücük'ü kullanmayalım dercesine omuz silkiyor. "Kulağa mükemmel geliyor."

Öyle mi? Böyle mi öpüşmeyi seviyor? Karanlık ve rüya gibi mi? Beynimi istila eden şaşırtıcı derecede cazip düşünceleri göz kırparak uzaklaştırıyorum.

"Al bakalım." Tüpü ona uzattım. Muhtemelen benim sıkımdan daha güvenlidir. Granit göğüs kaslarıyla uyumlu titanyum karın kaslarını örten gömleğinin her tarafına bulaştırabilirdim.

Parmağına biraz sıkıp yanağına sürüyor ama şenlikli ışıltıların yolunu kaçırıyor.

"Hâlâ orada," diyorum suçlu bir yüz ifadesiyle. Hareket etmiyor. Zar zor bir iç çekiş bile yapıyor. Onu gerçekten okuyamıyorum. Ama sinirlenmiş olmalı. Midem bulanıyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Tamam," diye homurdanıyor, sanki ona bir maliyeti varmış gibi.

"Nazik olacağım," diyorum, tüpü tekrar alırken havayı hafif tutmaya çalışıyorum, sonra ona hiç olmadığım kadar yaklaşıyorum. Onu yuvarladığım zamankinden daha yakın. Şimdi birkaç santim uzakta. Wilder Blaine benden daha uzun, ama bir santim bile değil.

absürd bir miktar. Daha çok... *doğru* miktarda. Parmak ucumla elmacık kemiğini okşuyorum ve yağın kar ve gece yarısı gibi koktuğunu fark edecek kadar yakını - aynı anda hem sakın hem de güçlü bir şey.

Çekici bir şey.

Ben bir koku kızıyım. Eğer bir erkek güzel kokmak için zaman ayırıyorsa, bu onun önemseydiğini gösterir.

Denediğini söylüyor. Hiçbir şeyi hafife almadığını söylüyor.

Çaba gösterecektir.

Sabahları seni öpmeden önce dişlerini fırçalamasını.

Kirli çamaşırlarını koklamak yerine taze, temiz bir gömlek giymek.

Bir randevu için doğru miktarda kolonya sürmek - nabzınızı hızlandıracak miktarda.

Ama birkaç saniye sonra parıltısızdı ve elimi geri çektim. Sabahı çeklerimi imzalayan adamın ne kadar güzel koktuğunu düşünerek geçiremem. Bu belaya davetiye çıkarmak olur. Hem sevdiğim *hem* de ihtiyacım olan bir işi kaybetmek için. Daha fazla hata yapmak için. Bu muazzam fırsatı mahvetmek için.

Bu anlık şehvet nöbetini dizginlemek zorundayım çünkü hepsi bu.

Wilder ofisindeki güvercin grisi kanepeyi işaret ediyor. Ben oturuyorum, o da karşısındaki lacivert koltuğa geçip kravatını düzeltiyor. Kayrak grisi ve üzerinde kayakçıların tuhaf illüstrasyonları var. Belli ki toplantımızın nihayet başlamasına hazır ve açıkçası ben de öyle. Ama özür dileme zamanım geldi. "Çok özür dilerim. Acele ediyordum ve yanlış tişörtü aldım ve kendimi çok kötü hissediyorum. Çalışanların çorapları için asıl gömleğin çantamda olduğuna eminim. Yemin ederim ben çalışkan bir elfim. Getirip size gösterebilirim," dedikten sonra bu gemiyi düzeltmeye hazır bir şekilde çantama atıyorum.

"Beş dakika ara verelim," diyor ve gömleğinin manşetlerini açıyor. "Ama bu konuda iki kere düşünme. Ben daha çok başka bir şeyle ilgileniyorum."

Geriliyorum ve gömleği aramayı bırakıyorum. "Ne oldu?"

İfadesi yoğun, şiddet sınırında. "Üzerinde ısıtılı Noel penisleri olan bir tişört serisi başlatalım mı?"

Bunu o kadar dürüst bir yüz ifadesiyle söylüyor ki, fırlattığı eldiveni almak için can atıyorum. Böyle bir cümleye isim takmak için. Snazzy Schlongs? Parıldayan Dallar? Ya da daha iyisi, Parıltılı Donglar ve Parlak Schlonglar.

Ama kızgın olmadığını bana nazikçe bildirdiğini fark ediyorum. Attığı cankurtaran halatını tutup kendimi toplantıya geri çekiyorum. "Hayır, ama ben

ışılıtlı tişörtlerden bir seri başlatmamızı öneriyor. Her şey biraz parıltıyla daha iyi olur."

Çantamın içindeki tabletime uzanıp kilidini açıyorum, ardından ona ürünlerimizin büyümesi ve parıltıların faydaları hakkındaki sunumumu gösteriyorum, parlak nesnelere doğal olarak nasıl ilgi duyduğumuzu gösteren insan davranışları üzerine yapılan araştırmalara göz atıyorum.

Shay kapıyı çalıp bize iki fincan kahve getirdiğinde bir an duruyorum. Wilder ve ben ona teşekkür ediyoruz ve o gidince sunuma geri dönüyorum. "Bu tavus kuşu etkisi. Hepimiz o yanardöner tüylere çekiliriz. Ama parıltıyla ilgili bir sorun var."

"Her şeye yapışıyor mu?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, ama aynı zamanda bir mikroplastik," diye açıklıyorum.

Anlayışla başını sallıyor ve ekliyor: "Yani kanalizasyona karışıyor ve rüzgârla savruluyor."

"Aynen öyle. Ama hem *Fondle with Care* tişörtlerindeki hem de size göstermek üzere olduğum bu sim sürdürülebilir. Mango kabukları ve kahve öğütücülerinden yapıyor."

Dudakları önce eğlenerek, sonra da zevkle seğiriyor. "Mangoyu çok severim. Eggnog'dan çok daha fazla. Ama nane kadar değil."

Sırıttıyorum. Wilder'la bulaşıkları yığmadan önce yaptığımız o eggnog sohbeti Şükran Günü'nün en güzel yanıydı. "Bunları tatil hediyesi olarak dağıttıktan sonra, yeni yılda çevre dostu ve cidden havalı ürünler üretmeye devam edebiliriz. Tişörtü görmek ister misiniz?"

Sandalyeyi birkaç santim geriye itiyor, sonra sırtlıyor. "Artık hazırım."

Başardım! Bu toplantı uçağını bir kuyruk dönüşünden kurtardım. Sorun önlendi. Ona göstermek istediğim gömleği almak için çantama uzanıyorum, ama gerinirken üstümün içinden bir şey beni çiziyor. Onun önünde kendimi kaşımak istemiyorum - maymun değilim - bu yüzden kaşıntıyı hafifletmek için hafifçe kıpırdanıyorum - o sırada gömleğimin kolunun içinden bir tomar kağıt havlu düşüyor. Yere düştü. Pelüş mavi halısının üzerine bir leke gibi düşüyor ve benim yerime beni haklı çıkarıyor: Bugün kazanamayacağım.

Kısa bir saniyeliğine ya da elli saniyeliğine, döküldüğümü görmediğini umuyorum ama gözlerini kaçırmaya çalışıyor.

Bu jestin centilmenliği göğsümü ağrıtıyor. Bana korkunç hafta sonumu ve kız kardeşimin düğününde eski sevgilimi görme korkumu hatırlatıyor. İçimden utanç akarken, kullanılmış kağıt havluyu elime alıyorum,

cebime sokuyorum, sonra çenemi kaldırıp alttan almaya çalışıyorum. Fazla parlak bir gülümsemeyle, "Noel Baba'dan bu toplantıyı bir kez daha yapmasını rica ediyorum, lütfen," diyorum. Birinin sizi terlerken görmesine asla izin vermeyin.

Ama Wilder benim bu gösterişsiz mizah girişimimi ciddiye almıyor. "Neler oluyor Fable?" diye sorarken anlayışlı gözleri yüzümü tarıyor.

O kadar içten bir özenle söylenmiş ki kelimeler boğazıma düğümleniyor. Genelde duygusal yönlerimi paylaşmam ama Şükran Günü olayının adaletsizliği beni ateşliyor. "Sadece... Şükran Günü'nde Brady'yi bulmaya gittiğimde mi?" Ona o anı hatırlatarak soruyorum.

"Doğru. Paketleme odasına gidip yemek şirketiyle birlikte döndüğünde biraz üzgün görünüyordu," diyor Wilder. Her ayrıntıyı hatırlamasına şaşırmamalıyım ama şaşırtıcı bir şekilde duygulandım.

"Tatlı öncesi bir şeyler yiyorlardı-"

Wilder hırlıyor. Gerçekten hırlıyor. Brady'nin ne yaptığını söylemedim bile ama adam vahşi. "*Seninle* birlikteyken *mi*?" Sanki Brady beni aldatarak yüzyılın suçunu işlemiş gibi söylüyor.

"Evet. Kendimi savunmam gerekirse, onunla ilişkimi hemen o anda bitirdim... Ama önce o yuttu," diye ekliyorum. Paketleme odasında yaptıkları şeyin korkunçluğunu hafifletmeye çalışıyorum. O utancı yeniden yaşamak istemiyorum. Brady'yi özlemiyorum, o bir kayıp değil. Ama kendimi onun paspası gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. Lisedeyken, babamın anneme yaptığı gibi kimsenin beni ezmesine izin vermeyeceğime yemin etmiştim. Wilder'ın beni bu şekilde düşünmesini istemiyorum.

Ama belli ki benim tarafımda ve duman soluyor. "O bir pislik ve seni asla hak etmedi. *Asla*."

Evet, efendim. Öfkesi biraz ateşli. "Ama bu işin yarısı bile değil," diyorum, onun ve benim öfkemden güç alarak.

"Ne oldu?" Wilder çenesi titreyerek soruyor. "Diğer yarısı ne?"

Dudağımı ısııyorum. Bunu ona söylemeli miyim? Patron o.

Ama çok ilgili görünüyor. Sandalyesinde öne doğru eğilmiş, sanki benim için savaşa girmeye hazır bir savaşçı CEO gibi gömleğinin manşetlerini tekrar kıvrıyor. Duraklıyorum, mürekkepli kolları bir an için dikkatimi dağıtıyor. Soyut siyah sanat eserleri kaslı bileklerine doğru ilerliyor. Teni açık tenli ama güneş ışığına alerjim olduğu için benim çok solgun halimden bir ton daha koyu. Birdenbire o kollara bakmaktan vazgeçmek istemiyorum, ama kelepçeleri ayarlamayı bitirdiğinde bakışlarımı ayırıyorum.

Sonra, koltuğunun ucundaymış gibi görüldüğü için, her şeyi anlattım. "Onu düğüne getiriyor. Evergreen Falls kış oyunları için bir araya geliyorlar. Ve ben de gidiyorum-"

Tek başıma konuşmadan önce ağzımı kapatıyorum. Yarışma için bir takım arkadaşı ya da düğün için bir artı bir arıyormuşum gibi görünmek istemiyorum.

Ancak Wilder satır aralarını kolayca okuyabiliyor gibi görünüyor.

"Brady'nin kıskanmasını mı istiyorsun?" Wilder soruyor ve ellerini yumruk yapıp kalçalarına dayıyor. Ön kollarını oyan kaslar esniyor ve ben fark etmemeye çalışıyorum çünkü *patronun hakkında uygunsuz şeyler düşünme*.

Düzelte: Patronunuz hakkında *daha fazla* uygunsuz şeyler düşünmeyin.

"Hayır, öyle değil," diyorum dürüstçe. Bir kez daha annemi düşünüyorum. Sonunda onu temelli kovana kadar babamı tekrar tekrar geri almıştı. O zamanlar on altı yaşındaydım ve kapının onun için hak ettiğinden çok daha fazla açılmasını izlemek aklımdan çıkmadı. Özellikle de bir sonraki karısına ve bir sonrakine de aynı şeyi yapmaya devam ettiği için. Burada bir ders olduğu kesin.

Wilder'ın yumurta likörünün nasıl gittiğine dair hâlâ biraz ateşli, hatta biraz tuzlu olduğumu bilmesinin kötü bir şey olmadığına karar vererek omuzlarımı dikleştiriyorum ve "Çünkü insanlar sana onlara izin verdiği şekilde davranır ve ben Brady'ye bana nasıl davranılmasını hak ettiğimi göstermek istiyorum" diyorum.

Wilder yavaşça başını sallar. "Sana saygıyla davranılmasını hak ediyorsun. Hayranlıkla. Gerçek bir şefkatle."

Başka birinden bu replikler klişe gelebilir ama Wilder saçmalamıyor. O samimi. Bunu onunla çalıştığım için biliyorum. O soğuk kalpli, ulaşılmaz bir patron değil. O, şey, o gerçek. Ve iltifatlar ona yakışıyor.

Ama şu anki halini de seviyorum. Sert ve koruyucu. S a n k i beni berbat eski sevgilimden korumaktan *başka* bir şey yapmak onun doğasına aykırı. Bu yüzden bu şehirde kazanan bir futbol takımının sahibi. Neden lüks oteller ve yeşil bir iş yürütüyor. Neden bir yönetim kurulu odasına hükmediyor. Bu yüzden

insan aptallara katlanmaz.

Eğer bu bir film olsaydı ve Brady fi l m d e onun için çalışsaydı, zamparayı ofisine çağırır ve onu anında kovmanın bir yolunu bulurdu.

Bir noktaya değinmek için. *En iyi tasarımcıma böyle davranamazsın.*

Bunun yerine kapı çalınır ve sıcak, boğuk bir ses "Vahşı çocuk, Noel sevinciyle geldim" diye seslenir.

İlk aklıma gelen Bibi Teyze'nin Wilder'a çok güzel bir lakap taktığı olduğu için sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ama derin bir iç çektiğinde ikinci düşüncem şu oldu: Neden bizi böldüğü için bu kadar tedirgin oldu?

VAHŞİ ÇOCUĞUM

Wilder

Bibi beklemeyi sevmez. Ya da incelikten. Bir başka Noel Baba şapkasıyla ofisime adımını atar atmaz, çevresini inceleyen bir yapay zekâ robotu gibi durumu tarıyor. Kurnaz gözleri Fable'a kilitlendiğinde, zaferle parlıyorlar.

Baş tasarımcıma doğru yürürken gri gözlerinde bir plan belirliyor. Onu uyarmak için bir elimi kaldırıyorum. "Bibi."

Ama teyzem daha hızlı davranıyor, koltuğa doğru ilerliyor, Fable'ın yanına tünüyor ve ona doğru gülümsüyor. "Tam da görmek istediğim kadın."

Fable, Bibi'ye sıcak bir gülümseme gösterip, "Tatil sezonu için seni giydirecek birini arıyorsan, aradığın kız benim," dediğinde inledim ve sözümü kesmek üzereydim.

Kahretsin, çok hızlı çekiyor.

Bibi de bir silahşor, zümrüt yeşili Noel Baba şapkasının ponponunu alnından uzaklaştırıyor. "Tatil partileriyle ilgili muhteşem planlarımı ve kaçınılmaz 'ne giyeceğim' sorusunu yakında tartışmalıyız."

"Teyzem için sim yok, lütfen." diye araya giriyorum.

Fable kıkırdıyor, bal rengine meyilli ela gözleri benimkilerle buluşuyor. Sık sık ela mı yoksa bal mı olduklarını merak etmişimdir. Ama bu bir

Bir alışana soracağınız soru. şu anda, belki de bir sırla yanıp sönüyorlar. Noel parıltılı sik sırrımız.

Kendine gel dostum. Parıltılı penis olayı özel bir sır değil.

"Onu parıltısız tutacağıma söz veriyorum," diyor Fable bana flörtöz bir sırtışla. Ama hayır. Gülümsemesinden ya da neredeyse göz kırpmasından flört anlamını ıkaramam. Hele de alev alev yanan sik suratlı biriyle berbat bir ilişkidenden yeni çıkmışken.

Bibi boğazını temizleyerek sahneyi geri alır. "Ama bu başka bir ilginç noktayı gündeme getiriyor." Gülümsüyor, Makyavelist. şu anda tam Bibi iş modunda. "Bildiğin gibi Wilder, sezon boyunca hediye vermeyi severim, bu yüzden bugün senin için bir hediyem var." Bibi bir an duraklıyor ama stratejik olarak kısa bir süre, bu yüzden onu gideceğinden emin olduğum yerden alıkoyamıyorum. Bakışlarını tasarımcıma çeviriyor. "Fable, sence de Wilder'ım CJ O'Leary ile ıkrsa harika bir fikir olmaz mı? San Francisco Sanat Müzesi'nin yeni yönetici müdürü, bekle de gör... bekâr. *Ve tatildeyiz.*"

Evet. Söylemiştim. Bir sonraki ma fikrini bana satmak için Fable'ı kanat kadını olarak görevlendirerek çıtayı yükselteceğini biliyordum. Teyzemin hakkını vermeliyim. İnatçı biri. Bibi işinde ve hayatında çok çalıştı ve korkusuz.

Ama Fable... rahatsız mı? şenlikli gülümsemesi söndü.

Bibi elini sanki bir seçim çerçevesi hayal ediyormuş gibi kaldırıyor. "şimdi görebiliyorum.

Bekâr baba ve sanat uzmanı," diye devam ediyor Bibi.

Sanki böyle bir romantizmin faturası böyle kesilirmiş gibi - bekar baba Sosyal çevrelerde böyle bilinmem. Ya da herhangi bir çevrede, doğru olsa bile. "Belki de erken bir öğle yemeğine çıkmalı ve bunu başka bir yerde tartışmalıyız" diyorum

Bibi'ye, ses tonumun tartışmaya yer bırakmayacağını umarak. Sonra konuyu saptırmaya çalışıyorum. "Ayrıca, neden farklı bir Noel Baba şapkası takıyorsun?"

Ponponu bir daha fiskeliyor. "Bu benim ofis şapkam. Ya da belki de buna düşünme şapkam demek daha doğru olur. Çünkü bu fikir aklıma birkaç dakika önce tamamen şekillenmiş olarak geldi. Kız kardeşin ve karısı da bu eşleşmeyi çok sevdiler," diye devam ediyor ve tabii ki Bibi oktan Caroline ve Hannah'yı çöpçatanlık kampında sıraya dizmiş durumda. Bibi başını bir kez daha Fable'a doğru eğiyor. "Vahşi ocuğumun aşkı bulduğunu görmek harika olmaz mıydı?"

Fable muhtemelen bu lakap karşısında kıs kıs güler ama Bibi onun cevap vermesini beklemez.

"CJ'in teyzesiyle bile konuştum ve CJ'in de buna açık olacağını düşündüğünü söyledi."

Yüzümü asmamaya çalışıyorum. Teyzemin bilmediği şeyleri biliyorum, CJ'in bu konudaki gerçek hisleri gibi. Yeterince arkadaşız. Aynı sosyal çevrelerde bulunuyoruz. Ve geçenlerde bağış toplamak için beni aradığında, teyzesinin çöpçatanlık potasını karıştırdığını da haber verdi. İşgüzar akrabalarımıza ve onların bize tuzak kurma arayışlarına çok güldük. Arkadaş olarak daha iyi olduğumuz için böyle bir şey olmayacak.

"CJ ve ben emin değilim-"

Ama cümleyi bitirmeden sözümü kesiyorum. Bibi'ye CJ ve benim uyumlu olmadığımızı söylersem, ava devam edecektir. Yarın başka birini önerecek, sonra ertesi gün, sonra ertesi gün, otuz dakika geç kalan, hiç özür dilemeyen ve altın tuvaletim olup olmadığını soran bir yatırım bankacısıyla öğle yemeği ayarladığı zamanki gibi. Ya da tüm akşam yemeğini mesajlaşarak ve kaydırarak geçiren reklam ajansı sahibi gibi.

Flört etmek çok yorucu ve ne anlamı var ki? Romantizm yürümüyor ve bu sorun değil.

"Düğüne senin artı birin olarak gelebilir ve Evergreen Falls oyunlarında seninle birlikte yarışabilir. Onları hayal edemiyor musun, Fable?" Bibi beni etkilemek için tasarımcımı kullandığını gizlemeye bile çalışmadan cilveleniyor.

Bir Broadway yıldızının cüretine sahip cesur tasarımcım. Başka kim parıltılı bir Noel çüğü tişörtünü bu kadar gösterişli kullanabilir ki?

Benim cesur tasarımcım bir kraliçe gibi bir çıkış yolu buldu. Fable'ın bir tiftik silindiri almak için buradan uçup gitmesi gördüğüm en seksi şeylerden biriydi.

Dalga dalga parlak kumral saçları, burnunun üzerindeki çillerden oluşan takımyıldızı ve sıcaklık ve mizah saçan bal feli gözleriyle muhteşem tasarımcım. Bana kalbini açan ve öfkesinin altında gizleyemediği incinmişliğini fark ettiğim Fable.

Ama tasarımcım Bibi'nin çöpçatanlık oyununda bir komplocu olmak istiyor gibi görünmüyor. Belki de başka bir oyuncu olmak istiyordur? Fable'ı olabildiğince yakından okumaya çalışıyorum. Bakışları kurnazca bana kaydığında onun zeki zihninde neler olduğunu anlamak için. Sanki gözleri *yap* diyor, sonra ağzı "Wilder'ı onunla hayal edemiyorum" diyor.

Suyu mu test ediyor? Bana buranın güzel olduğunu ve atlamaktan çekinmememi mi söylüyor?

Fable'a daha önce ilgi duymuş olsam da, bu ilgi şimdi onun zekâsıyla daha da arttı.

Ama burası benim binam. Benim stadyumum. Benim oyun alanım. Bu anlaşmayı eve getirmeliyim. Birkaç hesaplanmış risk almadan iş hayatında zirveye çıkamazsın. Fable kız kardeşinin Noel arifesindeki düğünü için bir tarih istiyor. Tatil sezonunda Bibi'yi sırtımdan atmak istiyorum. Ve o Brady denen adama bir kadına nasıl davranılması gerektiğini göstermek istiyorum. Daha çok, Fable'a göstermek istiyorum.

Teyzeme dönüyorum. "Düğüne CJ ile gitmeyi ben de hayal edemiyorum ama Fable ile biraz zaman geçirmem gerek..." Zarları büyük atarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Tıpkı yıllar önce Vegas'ta, babam üniversite için biriktirdiğim parayı kumarda kaybettikten sonra okul masraflarımı karşılayanın bir yolunu bulduğumda yaptığım gibi. Ailemde ilk giden bendim; bu annemin benim ve daha sonra kendisi için hayaliydi. Kendi kendime piyasaları öğrendim. Elimde kalan az miktardaki parayı aldım ve yatırım yaptım. Bileşik faizin değerini öğrendim. Hızlı ve öfkeli bir şekilde büyümesini sağladım. Kendi yolumu çizdim, kendi işimi kurdum ve annem, ailesi ve benim için istediğim hayatı yarattım.

Bibi'den gitmesini isteyeceğim, sonra da Fable'a tatil için benim sahte flörtüm olmak isteyip istemediğini soracağım.

Ama ben daha bir hamle yapmadan, ofisimdeki cesur kadın, "Düğününe ben gideceğim için onu götüremez," dedi.

NOEL KIZ ARKADAŞIM

Wilder

Bazen kart oynarken şansınız yaver gider. Bu olduğunda, elinizin ne kadar iyi olduğunu göstermemek için blöf yapmanız gerekir.

Fable'a çok büyük sırtmıyorum. Ona uzanmıyorum. Ve kesinlikle Fable'ı benden bir cevap beklemesi için zorlamıyorum. Ona sadece iyi bir erkek arkadaş gülümsemesi gösteriyorum ve her şeyi yapıyorum. "Öylesin, küçük elf."

Gözleri kısa bir süreliğine rahatlıyor, sonra takma isimden şüphelenerek eğleniyor ve şöyle diyor: "Ve sabırsızlanıyorum, erik şekeri."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Bu kadın hiç vakit kaybetmiyor. Bibi'nin kaşları kırışıyor.

"Şeker eriği mi?"

Biraz başım dönmüş gibi hissederek daha da geniş gülümsüyorum. "Fable bana öyle diyor.

Ne diyebilirim ki? Kadın Noel'i seviyor."

Fable ve ben aramızda bolca boşluk olacak şekilde karşılıklı oturuyoruz, ama o bariz bir şefkatle bana doğru eğiliyor. "Çoraplara yardım ettiğim için bana küçük elf diyor. Ama aynı zamanda," diyor, sanki sadece Bibi'yle bir sırrını paylaşıyormuş gibi, "en şirin elf kostümüne sahibim."

Şimdi gözümün önüne getirebiliyorum. Sahte kürk süslemeli kısa bir etek. Her şeyi çok iyi hayal edebiliyorum. "Evet, harika," diyorum, sesim cızırtılı çıkıyor.

"Sana bir erik şekeri kravatı almalıyım," diye ekliyor, parmaklarıyla ağzını kapatmadan önce sanki sessizce

heyecanla ıgık atıyor. "Bu en iyisi olurdu," diyor bıraktığında.

Bibi Fable'ı biraz şüphıyla inciliyor. Muhtemelen kafa karışıklığıyla. "Ama ben senin şu Brady karakteriyle çıktığını sanıyordum? Hani şu her yerinde 'gizli kardeşlik el sıkışması' yazılı olan."

Fable yüzünü buruşturur, *ah* der gibi.

Hatırlatılmasından bile incindiğini görmekten nefret ediyorum. "Onun için yanlış adamdı," diyorum ve bu duyguda sahte bir şey yok.

Fable bana hayranlıkla bakıyor. "Onunla dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Ama sadece Wilder'a aşık olduğum için."

Neredeyse göz
kırptıyordum. O
kelime-crush.

Onun güzel pembe dudaklarında kulağa çok hoş geliyor. Onun güzel ağzından çıkmak çok cazip. Nabzımı olması gerekenden daha hızlı attırıyor.

"Gerçekten mi?" Bibi Fable'a tam olarak inanmıyormuş gibi bakıyor, ama sesi umutsuzca inanmak istediğini söylüyor gibi.

Fable biraz umutsuzca omuz silkiyor. "Soyut mürekkepli bir adama her zaman bayılmışımdır. Sizi düşündüren ve hissettiren bir şey. Kafanıza vurmayan, bunun yerine sizi merak etmeye davet eden bir şey."

Sikeyim beni. Kollarımdaki dövmeleeri fark etmedi bile - fark etmemesi zor değil. Parmak eklemlerimde de var. Ama onlar hakkında lanet olası bir fikri var ve kulağa şiir gibi gelen bir fikir. Boynumun arkası ısınıyor.

Sakin ol, dostum. Sadece oyun oynuyor.

Arzularımı yatıştırmaya çalışıyorum.

Bu tatil romantizmini bir devralma teklifinde satış yapar gibi satma zamanı. "Uzun süredir birlikte çalıştığımızı biliyorsun. Özellikle de son zamanlarda şirketin tatil hediyesinde. Ve her zaman takdir etmişimdir..." Duraklıyorum, çizgileri aşmamaya dikkat ediyorum - ya da daha fazla çizgiyi. "Onun akli. Hızlı düşünmesi. Futbola olan tutkusu."

Hepsi doğru. Sevdiğim oyuna olan takıntısı çok ateşli. Ligde çalışmadığı bir rakip savunma, bilmediğı bir başlangıç dizilişı ya da hakkında fikir sahibi olmadığı bir oyuncu yok. Aklıma gelmişken, sıcak ifadesini beyaz-sıcak olarak değiştirsem iyi olacak. Sonra gülümseyerek yaklaşıyorum. "Ve bulaşık makinesi dizme becerisi."

Eli göğsüne doğru uçar. "Oh, dur. Beni böyle kazandığını biliyorsun, şekerparem."

"Ben de seni en sevdiğin naneli dondurmaya götürdüğümde kazandığımı sanıyordum," diyorum, bu sahte romantizmi yargıç ve jüriye satmak için flörtöz bir havaya bürünüyorum.

"Bekle," diyor Bibi, cilalı şarap kırmızısı tırnağını kaldırırken kuşkuyla. "Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?"

Bibi benim şirketimde boşuna yönetici değil. Rüyalar, vizyonlar ve geçmiş yaşamlarla ilgili tüm konuşmalarına rağmen, inanılmaz derecede ayakları yere basan biri. Bir nanosaniyede bir kusuru fark edebilir.

"Her şey çabucak oldu," diyorum, yine çabucak. "Şükran Günü yemeğinde bulaşık makinesini istiflemek benim felaketim oldu." Kendimi küçümseyen kahkaham, anlık yalanımdaki aksaklıkları örtüyor. "Her şeyin düzenli, temiz ve tertipli olmasını ne kadar sevdiğimi bilirsin. Fable'ın bekâr olduğunu öğrendiğimde, ertesi gün ona mesaj atarak dün gece için çıkma teklif ettim."

İşte. Bu sahte romantizm için zaman dilimini belirledim. Şimdi, aklıma kilitliyorum. Ayrıntıları takip etmezseniz hikayenizin karışması kolaydır ve bunun başımıza gelmesine izin vermeyeceğim.

"Çok iyiydi," diyor Fable kurtarmak için atlarken. "The Best Ice Cream Shop in the City'deki naneli muhteşem lezzet birinci sınıf." Etkilendim. En iyi yalanlarda bir parça doğruluk payı vardır derler ve o dükkânda gerçekten de ağız sulandıran naneli dondurma var.

"Dün gece mi?" Bibi soruyor. Çarkların döndüğünü görüyorum ve nereye gittiğini anlıyorum. Mac evdeyken nasıl dışarı çıkmış olabilirim?

"Mac fotoğrafçılık dersindeydi," diye açıkladım.

"Oh." Bibi biraz şaşırılmış görünüyor. "Ders aldığını fark etmemiştim."

Fable ve ben açıkçası çıkmadık, ama kızım bir oyuncu. Ona gitmesini söylediğimde bu plana uyacaktır.

Aklıma Mac ve Fable'ın müthiş bir takım olabileceği geliyor. İkisi de keskin, zeki ve hızlı hareket ediyorlar. Her şeyi başarabileceklerini hayal edebiliyorum.

"Fırsatım varken değerlendirmeliydim," dedim Bibi'ye. "Biz de tam burada gizli bir kahve randevusu yapıyorduk," diye ekledim, Shay'in getirdiği iki fincanı işaret ederek.

Teyzem sorgusundan vazgeçmeye hazır değil. "Ve bu sabah arabada hiçbir şey söylemedin çünkü...?"

Bibi'nin kurnaz mantığı bu işi tahmin ettiğimden daha da zorlaştırıyor. Çünkü bu iyi bir soru. Neden bu randevu bilgisini

Saatler önce mi?

Fable gözlerinde kalplerle bana gülümsediğinde makul bir cevap bulmaya çalışıyorum. "Çünkü bir centilmen öpüşmez ve söylemez," diyor, sesi sanki yeniden kurtarıcı bir tiftik silindiri kapmak için acele ediyormuş gibi çıkıyor.

Bu kurtarış için onu öpebilirim. Bunun yerine romantik bir gülümseme sunuyorum. "Doğru," diyorum, bakışlarını bir iki saniye tutarak. *Gözlerini.*

Tüm bu süre boyunca Bibi, tenis maçındaki bir seyirci gibi bakışlarını Fable'dan bana çevirip durdu. Gözlerini bir an daha kısıyor, sonra muzaffer bir sesle, "Sonunda! *Çok uzun* zamandır bekliyordum."

Beklemek mi? Lütfen. Daha çok satranç taşlarını hareket ettirmek gibi. Ama ona bu galibiyeti veriyorum. Sonra, bakışlarını yanındaki kadına çevirerek işine bakıyor. "Fable, Noel ağacı süslemede iyi misin?"

"Bir dizi ışığın nasıl kullanılacağını bilirim," diyor Fable.

"Parlak şeyleri seviyorsun, benim küçük elfim," diye ekliyorum.

"Ne diyebilirim ki? Tavus kuşu etkisi bende güçlüdür," diye karşılık veriyor.

"Güzel," diyor Bibi, Fable'ın kolunu sıkarak. "O zaman umarım yarışmada o Brady karakterini yenersin."

Fable beni etkileyen bir özgüvenle, "Sen ve ben," diyor.

Teyzem kararlı bir memnuniyetle başını sallıyor. "Ve açıkçası, şehirdeki diğer tüm yarışmacılar. Planlama komitesi bir kazanan seçecek ve katılmaya cesaret eden herkesi yenmemiz gerekiyor."

Fable bana eğlenerek bakıyor. "Sanırım bu rekabetçi çizgi aileden geliyor?"

"Öyle görünüyor," diyorum.

Bibi Fable'a gülümsüyor, sonra odağını bana çeviriyor. "Oradaki mülkünüzdeki kulübelerle ilgili her şeyi hallettiğinizden emin olun. Annen de Noel'de bize katıldığında Fable'la tanışabilir. Elizabeth'in derslerini bitirip Londra'dan dönecek olmasına çok sevindim."

İçim ürperiyor. Mac'i askere almak yeterince kolay olacak. Ama annemi askere almak? Bunu nasıl yapacağımdan ya da ona nasıl numara yapacağımdan emin değilim. O her şeyi anlar. Ama bu kararı başka bir güne bırakacağım. "Evet, bu harika olur," diyorum.

Bibi gitmek için ayağa kalktı ama gitmeden önce bana döndü, kaşları çatılmıştı. "İK'ya söyledin mi?"

Bu beni neredeyse durma noktasına getirdi. Ama sadece birkaç saniyeliğine. Bunu, bu sahte romantizmi istediğinden emin olmak için bir kez daha Fable'a bakıyorum. Pazarladığımız bu hikâye, yasak bir ofis aşkı olarak işe yaramaz.

gizlice dolaştığımız bir yer. Takımın sahibi ben olduğuma göre, iyi bir örnek olmalıyım. Kurallara uymak falan. Çoraplar üzerinde birlikte çalışsak da, ben onun doğrudan amiri değilim. Pazarlama müdür yardımcısı Sandra Clements'e bağlı. Çalışan el kitabı, doğrudan rapor hattı olmadığı sürece ilişkilere izin veriyor. "Bunu bugün yapacaktım. Sandra'ya da haber verebilirim. Senin için de uygunsa, Fable?"

Top onun sahasında ve o da topu sert bir vuruşla ve gülümseyerek geri atıyor. "Kesinlikle."

"Güzel. Bilgilendirme önemlidir, özellikle de şirketin sahibi olduğunuzda. Ve Fable'ın doğrudan size bağlı olmaması da iyi bir şey." Bununla birlikte, Bibi dış ofise doğru yelken açtı. Ama kapının girişinde kısa bir süre durur, geri döner ve zümrüt şapkasına dokunur. "Bunun benim fikrim olduğunu söylemiştim. Neden siz ikiniz ofis kapısını süsleme yarışmasına da katılmıyorsunuz? Bu sezon bir çiftin yapabileceği çok hoş bir şey."

"Ben varım," diyor Fable. "Yine de adil bir uyarı. Blaine Enterprises'daki en iyi dekore edilmiş kapı olacak."

Bibi ışınlanıyor. "Görmek için sabırsızlanıyorum." Kapıyı kapatıyor.

Bir an ona bakıyoruz, sonra Fable bana dönüyor, sanki bir büyüü bozmaktan korkuyormuş gibi sesini fısıltıya düşürüyor. "Bu gerçekten senin için sorun olur mu?"

"Kapı dekorasyonu mu?" Soruyorum, sonra omuz silkiyorum. "Genelde kendim süslemem ama sorun değil. İdare edebilirim."

Gülüyor, başını sallıyor. "O değil. Ayrıca, dekorasyonu ben halledeceğim. Sana bırakırsam her şey siyah, lacivert ya da çelik olur."

"Doğru değil," diye itiraz ediyorum.

Ama kaşlarını çatıyor, beni sıkıştırıyormuş gibi bir aşağı bir yukarı bakıyor. Sanırım takım elbisem mavi ve kravatım gri. "Peki, haklısın."

Sana söylemiştim der gibi başını sallıyor ve sonra gülümsemesi kaybolup yerini endişeye bırakıyor. "Ama demek istediğim, tüm bu olanlar senin için sorun değil mi? Randevun olduğumu söylediğim için bana kızgın değil misin?"

Bir an için sesi çok kırılgan geliyor, ateşi ve kaosuyla dramatik bir tezat oluşturuyor ve onu bir cevap için bekletmiyorum. "Hayır," demek için acele ediyorum. Bir an bile bu konuda kesinlikle iyi olmadığını düşünmesini istemiyorum. "Aslında ben de sana benimle birlikte olmak isteyip istemediğini soracaktım. *Bir dakikaya ihtiyacım* olduğunu söylediğimde seninle konuşmak istediğim şey buydu."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Sana sormadan bunu önererek seni zor durumda bırakmak istemedim."

Eli göğsüne doğru uçuyor. "Seni rahatsız mı ettim?" "Hayır.

Aklımı okudun, Fable. Anlamıyor musun?"

"Emin olmak istedim," diyor.

"Çok eminim." Sesime o inancı katıyorum ve omuzlarının bir parça gevşediğini görüyorum. "Ve eski sevgilinin bir erkeğin bir kadına nasıl davranması gerektiğini görmesini çok isterim."

Fable homurdanıyor. "Onu ağlatırsan bonus puan."

Bunu ona yapmış olduğu -hiç yapmaması gerekirken gözyaşı dökmesine neden olduğu- düşüncesi damarlarıma ateş düşürüyor.

"Daha önce hiç bonus turu kaçırmamıştım," diye takılıyorum, sadece yarı şaka. "O zaman ona gösterelim, şekerim." Bu lakap karşısında irkildim ve o da

gülüyor. "Hey, ya o ya da Noel Baba'ydı. Ve bir takma ad olarak, Noel Baba bana biraz ick veriyordu."

Kıkırdıyorum ama sonra tekrar ciddileşiyorum. Söylediklerimde ciddiydim - bu maskaralığa hazırım ama Fable benim çalışmam ve ona bir çıkış yolu vermem gerekiyor. Kurnazca bir çıkış da değil, yanıp sönen oklar ve BU YOLDAN ÇIKIŞ yazan bir neon tabelası olan büyük kırmızı bir yangın çıkışı. "Ama eğer istemiyorsan, basitçe yolumuza devam edebiliriz. Baskı yok ve bu senin işini de etkilemez-"

"Oh dur! Ben İK departmanı *değilim*. Daha çok çöpçatanlık saptırma müdürü gibiyim."

"Noel maçlarında Brady'yi yendiğimizde, intikam bölümüne ulaşmış olacaksın." Bibi'nin bu sözleri karşısında gözlerinin nasıl parladığını gördüm. Bu sahte romantizm sadece ona ve eski sevgilisine bir kadına nasıl davranılması gerektiğini göstermek için bir fırsat değil, aynı zamanda o ahmağı oyunlarda yenmek için de bir şans.

"Görünüşe göre kendime bir Noel erkek arkadaşı sipariş ettim," diyor, intikam ihtimaliyle biraz titreyerek. "Bu hediyeden yirmi beş gün alacağım, çok teşekkür ederim."

Keşke onun hediyesinin paketini açabilseydim. İpeksi bir kurdeleyi çözüp yere düşmesine izin vermek, sonra da...

Neredeyse iğrenç düşüncelerden uzaklaşıp zihinsel bir tek-sekiz yapıyorum ve varsayılan vites çalışmama geri dönüyorum. "Her şeye rağmen yaptığın bayram gömleğini görmek isterim."

Odak noktamı değiştirdikten sonra, Fable bana kesik boyunlu ve retro bir yazı tipiyle "Renegades" yazan, gümüş ve

kırmızı bling. Şenlikli ve şık. En azından Mac bana böyle söylerdi.

"Siz ne düşünüyorsunuz? Tahminlerim trend olduğunu söylüyor," diyor Fable. "Onaylıyorum," diyorum.

Bana gösterdiği bir sonraki stil daha erkeksi bir kesime ve boyuna sahip, parıltısız. Bunu da onaylıyorum.

Dikkatli ol, o kıvrımlar ve Gömlekler, sonra altında onu Nefes al, o "Teşekkürler... vahşi çocuk."

Ama hayır. Bu olmaz. Bu Bibi'nin terimi. "Bana öyle deme." "Özür dilerim."

"Demek istediğim, erik şekerini senden daha çok seviyorum." "Öyle mi?"

"Bu seni şaşırttı mı?" Keşke onun bu küçük ayrıntılarını öğrenmekten bu kadar keyif almasaydım diye soruyorum.

"Birazcık."

Çenemi kapatmam lazım. Bundan zevk almayı bırakmalıyım. Aramızdaki bu şey tamamen bir oyun, ikimize de yardım etmek için yapılmış bir oyun. Bu kadar.

Çorapların planına odaklanıyorum. Çorapları gömlekler, Elodie's'ten bir kutu bayram çikolatası, bir hediye kartı ve çalışanların Noel ikramiyeleriyle dolduracağız.

İşimiz bittiğinde Fable'ın bakışları, tatil günü olduğu için boş olan sahaya bakan pencerelere takılıyor. "Hendrix'in dün dördüncü çeyrekteki dalışını gördün mü?"

Takım öğleden sonra Phoenix ile oynadı. Mac ve ben, o fotoğrafçılık dersine gitmeden önce ev sahibinin odasından izledik. Oyuncularım ve yetenekleriyle gurur duyarak, "Yemin ederim yere paraleldi ve yine de yakaladı," dedim.

"Ne maçı ama," diyor mutlu bir iç çekişle. "Evde izledim. Kafamı dağıttım."

Göğsüme bir sızı saplanıyor, öfke tarafından kovalanıyor. Brady bu yüzden dikkatini dağıtmak istedi. Fable'a zarar verdiği için o pisliğe gerçekten katlanamıyorum. "Dikkatini dağıtacak bir şey bulduğuna sevindim." Ama sonra az önce söylediklerini tekrar düşündüm. Dur bakalım. "Neden maça gelmedin? Genelde gelirsin." En yüksek sesle tezahürat yapabilmek için kız kardeşi ya da arkadaşlarıyla birlikte tribünden izlemeyi sevdiğini söylemişti.

Omuz silkiyor. "Herkes meşguldü," diyor gülümseyerek. Zoraki bir gülümseme.

Yine içim yanıyor. Mazeretine inandığımdan emin değilim. O salak yüzünden gitmediğinden şüpheleniyorum. "O zaman bir sonraki iç saha maçına gelmelisin."

Tam ona gıpta ile bakılan elli yard çizgisi koltuklarını teklif etmek üzereydim ki, "Eminim ederim. Biletlerim var." Hemen vites değiştirdi. "Ve o zamana kadar tatil hediyesi planlamasıyla ilgili yapmamız gereken çok şey var. Hediye dağıtmaya bayılırım. İyi bir küçük elf gibi tatilden önce onları dağıtmaya yardım edebilir miyim?"

Onun değişikliğini kabul ediyorum. "Şu küçük sevimli elf kostümünü giyecek misin?" Daha iyisini düşünmeden soruyorum.

Dudakları bir sırtışla kıvrılıyor. "Tabii ki yapacağım."

Uzun bir süre ona baktım. Kahretsin, çok güzel. Ama onun hakkında daha önce de böyle düşünmüştüm ve dikkatimi dağıtan şeylerin beni planlarımdan saptırmasına izin vermeyeceğim. Aslında, bir sonraki maçı nereden izleyeceği konusunda endişelenmek yerine sahte randevu planlarına geri dönmeliyim. "Bazı detaylar üzerinde çalışmalıyız. Düğünden önce herkesin önünde birlikte görünmemiz gerekiyorsa."

"İyi bir noktaya değindin. Muhtemelen öyle olacak."

"Bunu biraz düşüneceğim. Ve sonra, kulübelerde, başka bir odada kalabilirsin ve-"

Shay dahili telefondan konuşurken masamdan gelen bir vızıltı beni böldü. "Babanız üçüncü hatta."

"Detayları sonra konuşuruz." Fable beni el sallayarak uğurluyor ve ona sarılmalı mıyım yoksa elini mi sıkmalıyım bilemiyorum. Sanki tedirginliğimi hissetmiş gibi, kendini çabucak bırakıyor ve seçim yapmama gerek kalmıyor.

Yine de yazık oldu. Özellikle de ilkini tercih ettiğim için.

Çenemi kaldırıp masama yöneldim, güçlendirici bir nefes aldım ve kendimi çelikleştirdim. "Merhaba."

"Merhaba oğlum," diyor babam ve bana böyle seslenmesinden nefret ediyorum. Uzun zamandır kendimi ilişkideki yetişkin gibi hissediyordum, ona ebeveynlik yapıyordum. Onun çocuğu olarak çağrılmak kulağa çok yanlış geliyor. "Geçtiğimiz hafta sonu harika bir maçı," diye ekliyor. "Sana Hendrix'in paranın satın alabileceği en iyi alıcı olduğunu söylemiştim."

Çenemi sıktım. Bunu bana hiç söylemedi. O kararı ben verdim. Alıcının yeteneğini fark ettim ve GM'imın onu almasını sağladım. "Tüm takım ligin en iyisi," diyorum *ve bunu gösteren yüzüklerim var.*

Ama o kısmı söylemiyorum. Ya da başka bir şey. Onun yerine babamın Vegas'taki hayattan, arkadaşı Victor'un emekliliğe yaklaşırken neler yaptığından bahsetmesini dinliyorum, sonra da dilini şaklatıyor. Bir şey istemek üzere. "Yani

Dinle, evlat. Senden on bin dolar borç alabilir miyim? Geçen hafta bir oyunda battım."

Oynamaması gereken bir poker oyunu. Bu poker oyunu, eğer toplantılara gidecekse, bir günlük fişini tekrar kazanması anlamına geliyor. Yıllarca bir günlük fiş kazandı. Onun değişmesini istemek bile anlamsız ve değişebileceğini düşünmek daha da anlamsız.

Ona güvenemem. Hiç güvenemedim, gerçekten.

Bunu yapmamalıyım. Gerçekten, yapmamalıyım. Ama yine de yapıyorum. Böylesi daha kolay. "Her zamanki hesaba havale edeceğim."

"Sana bir borcum var" diyor ve muhtemelen bana geri ödeyeceğine inanıyor.

İşlemi bitirdiğimde, sanat müzesine tatil bağış hedeflerinin çok üzerinde büyük bir bağışta bulundum. Hala ondan uzaklaşmaya ihtiyaç duyarken, anneme ulaşip çalışmalarını ve atölye çalışmalarını kontrol ediyorum.

Sınıfımda en iyi portre dalında ödül kazanıyorum! Ve şuna bakın, bir köpek resmi!

Wilder: Resim yapmak için daha iyi bir şey düşünemiyorum.

Duyduğuma göre gelişen bir piyasa varmış. Belki de köpek portre stüdyolarını genişletmelisin.

Wilder: Dürüst olmak gerekirse, kötü bir fikir değil.

Anne: Ben böyle yardımseverim. Sana sonra fotoğrafını gönderirim.

Wilder:
Sabırsızlanıyorum.

Ciddiyim. Bir süre resimlerini kimseye göstermekten hoşlanmadı. İstedığinin bu olduğunu kabul etmesi çok uzun sürdü - okula gitmek. İlk tercih ettiği programda bir yer kazandığında, mutlulukla çeki yazdım ve ona eğitim gördüğü Londra'da bir daire aldım. Ama yakında tatil için burada olacak...

Bu da bana hatırlattı. Noel kız arkadaşıma mesaj atsam iyi olacak.

Wilder: Diğer detayları konuşmak için muhtemelen bir akşam yemeği düzenlemeliyiz.

Fable: Evet, iyi bir çekiç darbesine ihtiyacımız var.

Kıkırdıyorum. Bu kadın tüm kararlılığımı test edecek. Ve bunun için burada olduğumdan oldukça eminim. Mac'le bu hafta için ne planladığımızı görmek için takvimime tıklıyorum. Bir fotoğrafçılık dersi. Bir mini golf oyunu. Cevap yazıyorum.

Wilder: Cumartesi günü seks nasıl olur?

Başparmağımı gönder düğmesinin üzerine getiriyorum ama vay be, yazım hatası varmış. Hatalı kelimeyi 'altı' olarak düzeltiyorum ve pencereye yönelip sahaya bakıyorum, bir sonraki maçta ligin en başarılı takımlarından birine tezahürat yapan taraftarlarla dolu olduğunu hayal ediyorum.

Ama bu arada aklım başka bir yöne kaymaya devam ediyor.

Cumartesi günü seks yapmayı düşünmeyi bırakmalıyım.

* * *

Ertesi gece Mac'e *Miras Oyunları*'ndan bir bölüm daha okudum, Noel listesini gözden geçirdim, gizli kapılarla ilgili çılgın fikirlerini tartıştım ve sonra onu yatırdım. Daha sonra, yemekten sonra tamamen temizlendiğimizden emin olmak için mutfığa gidiyorum. Ardından, CFO'ndan gelen bir raporu gözden geçirirken aklıma bir fikir geliyor. Saati hızlıca kontrol ettiğimde çok geç olmadığını görüyorum. Elimde Fable'ın ev adresi var, bu yüzden başka bir tarayıcı penceresine atlıyorum ve ona yarın akşam ulaşması planlanan küçük bir tatil hediyesi gönderiyorum,

kırmızı bir fiyonk sipariş ettim.

Bu sadece mevsim değil, aynı zamanda sahte kız arkadaşınıza davranmanın da doğru yolu ve çok büyük bir ipucu verdi.

SAHTE GERÇEK DONDURMA

Fable

Bu metin üzerinden daha kolay olacaktır. En azından öyle umuyorum.

Çarşamba akşamı, Charlotte'la çiçekçide buluşmak üzere otobüse yerleşiyorum. Ama önce ona bir mesaj atıyorum. En iyisi yüzümü görmeden kız kardeşime haber vermek.

Fable: Düğüne sağdıçla birlikte gideceğim.

Ama göndermiyorum. Bu çok mu rastgele? Çok mu bencilce? Bilmiyorum. Otobüs şehrin içinden Kiss My Tulips'e doğru ilerlerken midem endişeyle çalkalanıyor.

Tekrar deniyorum.

Masal: Leo'nun arkadaşı bana çıkma teklif etti.

Bu biraz daha iyi. Belki mi? Başımı ellerimin arasına alıyorum. Neden kız kardeşime ve... DİĞER HERKESE yalan söylemenin lojistiğini düşünmedim? İrkiliyorum, sonra pencereden dışarı, akıp giden şehre bakıyorum. Akşamın erken saatleri

Alışveriş yapanlar mağazalardan kırmızı ve beyaz çantalar taşıyor. Meşgul insanlar dükkanlara girip çıkıyor, şüphesiz mükemmel hediye arıyorlar.

Bu, herkesin sevdiği insanlar için elinden geleni yaptığı bir mevsimdir. Kız kardeşimi seviyorum ve her zaman onun mutlu olmasını istedim. Biz büyürken ve ebeveynlerimiz tartışırken, annem acı çekerken, babam onu geri kazanmaya çalışırken, küçük kız kardeşime göz kulak olmayı, annem ve babam mutlu olmasa bile onun mutlu olmasını sağlamayı kendime görev edindim. Gerçekten, bu *o kadar* farklı mı?

Çocukken durumu ailelerimizle halletmiştim. Wilder'la yaşadığım bu sahte aşkı yalan söylemek olarak düşünemiyorum. Bu sadece... *karmaşık bir durumu idare etmek*. Evet, öyle. Ve karmaşık bir durumu idare etmek bir sevgi eylemidir.

Bu not üzerine, metni siliyorum ve tekrar deniyorum.

Fable: Komik bir şey. Bu hafta sonu Wilder Blaine ile yemeğe çıkıyorum. Ve senin düğününe de birlikte gideceğiz.

Sonra gönder tuşuna basıyorum, umarım çiçek fikirleriyle kafayı bozmuştur da üzerinde fazla düşünmez.

Öyle bir şans yok. Birkaç dakika sonra otobüsten inip dükkâna doğru yürürken Charlotte'un heyecanla kaldırımında bana el salladığını görüyorum. "Milyarder patronunla mı çıkıyorsun?"

Bu bir çılgılık. Daha çok dünyanın duyduğu bir çılgılık gibi.

"Evet, öyleyim," diyorum ama ellerimi indiriyorum, *sessiz olalım* der gibi bir hareket yapıyorum.

"Detaylar!"

"Bu hafta sonu beni yemeğe davet etti." Bu kısmı doğru.

Ellerimi tutuyor, gülümsemesi bir şehir bloğundan daha geniş. "Peki ya düğüne? Düğüne de mi beraber gideceksiniz? Sağdıç ve nedime. Aman Tanrım, Fabes," diyor.

O çok heyecanlı ve ben de çok büyük bir pisliğim.

Ama kendime bunların hepsinin doğru olduğunu söylüyorum. Wilder ve ben bu hafta sonu yemek yiyeceğiz. Onun düğününe birlikte gideceğiz. "O yarışmayı yapmak zorundayız. Birisi, öksür-öksür, oyunlara kafayı takmış gibi," diyorum, biraz saptırarak, sonra sahnede fısıldıyorum, "Sen ve Leo."

"Öyleyiz! Ve bu çok havalı. Çok heyecanlıyım," diyor ve dükkâna doğru ilerlerken kolunu dirseğimin kıvrımından geçiriyor

Noel Arifesi düğün buketi için sukulentler. "Ama daha çok erken," diye uyarıyorum. "O yüzden ağırdan alıyoruz."

"Elbette, elbette. Beni haberdar etseniz iyi olur." Dükkâna ulaştık. "Ve senin adına sevindim."

"Teşekkürler Charlotte," diyorum kalbime bir suçluluk duygusu saplanırken. Yılan babam gibi bir yalancı olmak istemiyorum. Ama bu kesinlikle annemin kulağına fısıldadığı, ona yine geç saatlere kadar çalıştığını, şehir dışında olduğunu söylediği, sonra da bunun bir hata olduğunu bildiğini ve bir daha asla yapmayacağını söylediği türden bir yalan değil. Kız kardeşime söylediğim her şey doğrudur. Wilder ve ben Noel'den sonra kaçınılmaz olarak ayrıldığımızda, bu da tamamen doğru olacak.

Son dakika düğününü planlarken endişelendiği şeylere bir de benim dramamı eklemesine gerek yok. Ona sahte bir randevumuz olduğunu söylersem, nedenini de söylemem gerekecek -Şükran Günü için önerdiği yemek şirketinin Brady'nin eggnog spesiyalinden hoşlandığını- o zaman Leo kendi kuzeni olan Brady'yi düğün partisinden kovmakta ısrar edecektir.

Bu onlar için adil değil. Bu onların sirki ya da maymunları değil. Brady benim maymunum ve Wilder da yeni sirk yöneticisi.

Ya da onun gibi bir şey.

İçeri giriyoruz ve sonraki yirmi dakikayı yeşil sukulentlere bakarak geçiriyorum. Buketleri için alışılmadık ama az bakım gerektiren bir çiçek stili seçiyoruz. Evergreen Falls'ta Kiss My Tulips'in bir kardeş dükkânı var, bu yüzden buradaki seçeneklere bakabilir ve son aranjmanı kız kardeşimin evleneceği Noel takıntılı sevimli küçük kasabadan alabiliriz.

İşimiz bittiğinde vedalaşıp eve dönüyorum ve bir sonraki köşede çan çalan Noel Baba'ya yaklaşıyorum. Birkaç banknot almak için çantama uzanıyorum, sonra onları onun parlak kırmızı kovaasına atıyorum.

"Ho, ho, ho ve Mutlu Noeller. Tüm Noel dilekleriniz gerçek olsun" diyor neşeli adam.

Kırmızı takım elbiseli ve uzun beyaz sakallı adama "Seninki de öyle olsun," diyorum. Onu geçtikten sonra merak ediyorum - tatil dileklerim neler? Sadece paspas gibi hissetmeden düğünü atlatmak mı? Elbette, bu kesinlikle bir tanesi. İnsanların beni ezip geçebileceklerini düşünmelerine izin vermeyeceğimi göstermek mi? Evet, kesinlikle. Ama Wilder geçen gün ofisinde eski sevgilime bir erkeğin bir kadına nasıl davranması gerektiğini göstermek istediğini de söyledi. Ve ben de

bana da göstermesi için. Sanırım bu da artık benim gizli bir dileğim.

Bunun nasıl bir şey
olduğunu bilmek için.

Hayır.

Wilder Blaine'in bir kadına nasıl davrandığını bilmek istiyorum.

Kız kardeşimden saklamak zorunda kalsak bile, bu dileğin gerçekleşmesini istiyorum. Birine söylemem gerek. Bu sır kalbimi tırmalıyor, beynimi kemiriyor. Sonra, kafama inen bir karikatür örsü gibi, kime söyleyeceğimi biliyorum. Arkadaşlarım Josie ve Maeve, ve tabii ki Everly de. Josie bir kütüphaneci, Maeve bir ressam ve Everly de şehrin hokey takımlarından Sea Dogs'un reklamcısı. Wilder'ın dünyasıyla bağlantıları yok ve Josie geçen sonbahar San Francisco'ya taşındığından beri birlikte çok zaman geçirdik. Ayrıca Maeve, bir keresinde otelinin lobisinde karşılaştığımızdan ve bize bir oda ayarlamayı teklif ettiğinden beri onun hakkında bir şeyler hissettiğinde ısrar ediyordu. İhtiyacımız yoktu ama o gittiğinde Maeve hemen "*Biri sana vurulmuş*" dedi.

İşte Maeve. Biraz vahşi. Ama aynı zamanda yanlış. O zaman inkar ettim, o zamandan beri ne zaman konuyu açsa inkar ettim ve şimdi de inkar ediyorum. Yine de mükemmel bir izleyici kitlesi olacaklarını biliyorum. Onlara mesaj atıyorum ve hepsi etrafımda olduğu için daireme girer girmez görüntülü konuşmaya geçiyoruz.

Ve onlara bunu yaptığımı söyleyin - tatil aşkımın gerçek ve sahte her bir detayını.

Maeve kıkırdar. "Sana söylemişim, sana söylemişim, sana söylemişim." "Bana aşık falan değil," diyorum.

"Sözlerime kulak ver dostum," diyor Maeve, kararlı bir ifadeyle. "Bunu gözlerinde gördüm." "Maeve, herkesin herkese aşık olduğunu sanıyorsun," diyorum.

Josie güler, başı geriye düşer. "Onaylayabilirim. Öyle."

"Aşk radarımın ince ayarlı olması ve en küçük ayrıntıları yakalaması elimde değil."

Everly, Maeve'e, "Belki de her şeyin bir aşk olmasını istiyorsun," diye öneriyor. "Sen biraz umutsuz bir romantiksin."

Maeve şaşkın, çenesi siyah gömleğinin yanına düşmüş. "Biraz mı? Sadece biraz mı?" "İyi. Sen *çok* seysin."

Josie gülüyor. "Hepimiz *çok* fazlayız." Ama sonra sahnede fısıldayarak ekliyor: "Ama umarım Maeve haklıdır."

"Kapa çenenini. O değil." Öyle olmalı çünkü oraya gidemem.

Ona aşık olma fikrini dolabın uzak bir köşesine tıkıyorum. Bu fikirle hiç ilgilenmeyeceğim.

Aramayı sonlandırdığımda, binama bir teslimat yapıldığını görüyorum ve bu o kadar düşünceli ki göğsüm kabarıyor.

Gördün mü? Bu gerçek. Wilder'ın gönderdiği dondurmayı yerken kendimi yalancı gibi hissetmiyorum. Gerçek dondurma.

* * *

Cumartesi akşamı kapım o kadar gürültülü çalınıyor ki sanki onun kartviziti gibi.

"Geliyorum Josie," diye sesleniyorum, aceleyle gözetleme deliğinden bakıyorum. Kestane rengi saç dalgaları, hiç de zahmetsiz olmadığını bildiğim zahmetsiz bir topuzla başının tepesine yığılmış. Siyah-beyaz kedi gözü gözlükleri kalp şeklindeki yüzünü çerçeveliyor ve açık teni kusursuz - benim kızım cilt bakımı rutininde harikalar yaratıyor.

Kapıyı açıyorum. "Evrendeki en tanınmış kapı vuruşuna sahipsin. Fil izdihamı gibi ses çıkarıyor."

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diyor ve elinde hediyelerle dolu kırmızı-beyaz çizgili kanvas alışveriş torbalarıyla içeri giriyor: An Open Book'tan kitaplar, küçük yeğenleri için oyuncaklar ve görünüşe göre plaklar.

"Merhaba, Bayan Alışverişçi Claus. Dur tahmin edeyim. Albümler Wesley için."

Gülümsüyor, gözleri parlıyor. "Evet. Wesley bir yolculuktan dönüyor, bu yüzden onları bu gece paketlesem iyi olur. İçimden bir ses onun hediyelerini önceden arayan bir tip olduğunu söylüyor."

Bu, neredeyse bir yıldır birlikte olduğu hokey oyuncusu erkek arkadaşdır - ama sadece dolambaçlı, çalkantılı bir romantizmden sonra. Önce oda arkadaşıldılar ve Josie'nin erkek kardeşi Wesley'nin hokey takımının kaptanı. *Yasaktan* bahsediyoruz.

"Ama şu anda hizmetinizdeyim. Doğru kıyafetleri seçmekten yanayım." Bilmiş sırıtışı, Wesley'le tanıştığı gece giymeyi planlamadığı kıyafete bir selam niteliğinde - büyük boy bir tişört ve pembe tüylü terlikler.

"Randevu travmanızı benim yararına kullandığınız için teşekkür ederim," diyorum.

"Değerli bir amaç için." Çantaları yere bırakıp geri çekiliyor, hemen işe koyuluyor ve gözlerini kıyafetimin üzerinde gezdiriyor. Bir

Tasarımcıyım, kıyafetler, desenler ve eşleştirmelerden anlarım. Ama bir milyarderle sahte bir randevuya çıkacak bir kadın olarak, bir arkadaşımın desteğine ihtiyacım var.

"Süveter çok şirin," diyor, tek omzundan hafifçe sarkan kızcık kırmızısı V yakalı süveteri göstererek. "Altındaki küçük beyaz bikini harika. Saçların muhteşem." Omuzlarımdaki yumuşak dalgalara başıyla işaret ediyor -Öğleden sonra ütü ile yapılan bir çalışmanın sonucu. "Ama..." Josie kelimeyi ve incelemeyi uzatarak devam eder.

Kalbim sıkışıyor. "Neyin var?"

"Sorun etekte." Sade siyah topuklu ayakkabılarla eşleştirdiğim diz hizasındaki siyah eteğimi işaret ediyor. "Ben olsam başka bir şey giyerdim."

Gereksiz yere kumaşı düzeltiyorum. "Adam işe özel takım elbise giyiyor. Güzel bir şeye ihtiyacım var." Özellikle kağıt havlu olayından sonra Wilder'a şık görünmek istiyorum. Geçen gece bana nefis bir hediye gönderen, kırmızı saten bir fiyonkla tamamlanmış, aklımı fiyonkların diğer kullanım alanlarına götüren klas bir adam.

Josie, "Önemli olan işe giderken ne giydiği değil," diyor.

Oh. Anladım. "Bu gece takım elbise giymeyebilir diyorsun," diyorum hızlıca, sonra dudağımı ısıırıyorum. "Doğru, doğru." Onu Şükran Günü'nde şık gömleği ve pantolonuyla hayal ediyorum. "Muhtemelen giyer."

Josie elini koluma doluyor. "Bu onunla ilgili değil. Seninle ilgili. İçinde rahat ettiğin şeyi giy."

Bu kulağa çok kolay geliyor. "Emin misin?"

"Güven bana. *Biliyorum*," diyor nazikçe. "İlk buluşmamızda Wes bol tişört ve terlikleri ya da duştan yeni çıkmış gibi görünmemi umursamadı."

Bu haklı bir noktaydı, özellikle de işlerin onlar için nasıl yürüdüğü.

"Bir bakıma haklı olmandan nefret ediyorum," diye homurdandım.

Kulağını kapatıyor. "Haklı olmamı sevdiğini mi söyledin?"

"Biraz haklısın." İtiraf edeceğim tek şey bu. Ne demek istediğini anlıyorum ama durumlarımız farklı. "Ama çabalıyor gibi görünmeliyim. Amaç da bu zaten, gösteriş için."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Özellikle sahte randevularda çok fazla farklı kişiliğe bürünmek istemezsin diye düşünüyorum. Kendin olman en iyisi."

Mantığındaki kusuru vurgulamak için dudaklarımı aralıyorum ama lanet olsun, yapamıyorum. "Tamam, *gerçekten* haklısın," diye itiraf ediyorum midem sinirden kasılırken.

"Kendimi neye bulaştırıyorum Josie? Motorcularla çıkıyorum ve

borsacılar. Bilgisayarınızı hacklenmediğinizi söylemek için kullandığında kedinizin fotoğrafını çeken bir uygulama için barmenler ve proje yöneticileriyle çıkıyorum. *Milyarderlerle* sahte ya da gerçek randevulara çıkmıyorum." Yavaşlıyorum, nefes alıyorum ve ekliyorum: "Özellikle de bana naneli dondurma gönderen milyarderlerle."

Kocaman gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani Maeve haklı mıydı?" "Hayır," diyorum alay ederek. "O sadece cömert biri."

Boğazını temizliyor. "Geçen sonbahar The Resort'ta sana muhteşem olduğunu düşünüyormuş gibi baktı ve şimdi de sana en sevdiğin dondurmayı mı gönderdi?"

"O yaptı." Bu lezzetli anının ve kartın da kısaca tadını çıkarıyorum. *En sevdiğim elfe mutlu tatiller*. Sonra şu anki konuşmaya geri döndüm. "Her neyse, demek istediğim-"

Josie parmağını sallayarak sözümü kesti. "Olmaz. Bana gönderdiği dondurmadan biraz daha bahset."

"Tatlıydı. Kremalıydı. Ağzımda eridi."

Kaşları daha da havaya kalkıyor. "Ve en sevdiğin tadı mı gönderdi diyorsun?" Oh, hayır. Oh, kesinlikle hayır. Nereye gittiğini görebiliyorum ama onu takip etmeyeceğim. "Bu bir işaret değil Josie," diyorum, Romance Lane'e varmadan önce onu engellemeye çalışarak. "Sadece dondurmaydı, başka bir şey değil. Ayrıca herkes naneli sever.

Nane bir işaret değildir."

Sırıttırıyor. "Üçlü bir inkâr gerekiyorsa bu kesinlikle bir işaret değildir."

Ona ciddi bir bakış attım. "Ofisindeyken en sevdiğim dondurmacıdan bahsettim ve sözde çıkmaya nasıl başladığımıza dair bir arka plan hikayesi yarattım. Hepsi bu kadar." Ama kartı beğendim. Yatağımın başucunda duruyor.

"Ve sonra onu sana gerçekten gönderdi." Kemiği bırakmayı reddeden bir köpek gibi.

"Evet, Josie. Gerçek dondurmaydı," diyorum kararlılıkla. Ona dik dik bakıyorum, o da bana dik dik bakıyor, sanki bir tepki bekliyormuş gibi. Sanki noktaları birleştirip sevinçten havalara uçacakmışım gibi.

Uzun süre bekleyecek. Ben gerçekçiyim.

"Wilder stratejik bir adam," diyorum. "İşleri nasıl halledeceğini biliyor. Evet, dondurma harikaydı ama oyunu nasıl oynayacağını da biliyor."

"Sahte randevu oyunu mu?"

"*Herhangi bir oyun*," diye vurguluyorum. Sonra omuz silkip ses tonumu hafifletiyorum. "Ayrıca, muhtemelen asistanı göndermiştir. Güzeldi ama bir şey ifade etmiyor."

"Demek ki seni dinlemiş," diye düşünceli bir şekilde işaret ediyor.

Gözlemleri kafama dank ettiğinde göğsümde küçük bir kıpırtı oluyor. Sadece bir saniye, belki üç ya da dört saniye süren sıcak ve hoş bir his. Ama üzerinde durmuyorum. Bu sahte aşk, çırpınışlar ve hislerle ilgili değil. Bu numara yapmak ve iyi numara yapmakla ilgili.

"Dediğim gibi," diyorum, konuşmanın kontrolünü ele geçirerek. "Onunla bir randevuya aitmişim gibi görünmem gerekiyor."

Gülüyor ama benimle birlikte, bana değil. "*Senden* düğün tarihi olmanı istedi" derken güven verici.

"*Sahte* düğün tarihi," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, ama San Francisco'daki onca kadın arasından sana sordu. Çünkü senden hoşlanıyor."

Bir kahkaha attım, sonra başımı sertçe salladım. "Bana sordu çünkü benim için üzüyor. Bir kahraman kompleksi var ve bir kalkana ihtiyacı var."

O yumuşak mavi gözleriyle bana bakıyor. "Bir kalkana ihtiyacı olabilir ama senden de hoşlanıyor."

İhtiyacım olan son şey bu fikrin kafamda kök salması. "Bu bir "*Sen benim sırtımı kaşı, ben de seninkini kaşıyayım.*"

Gerçi bu pek de eşit bir takas sayılmaz. Wilder benim için üzüyor mu? Bu yüzden mi Noel Arifesi düğünü için sahte eşim olmayı teklif etti? Belki bu sorunun cevabını bu gece kurnazca bulabilirim.

"Ayrıca, ödemem gereken kredilerim, para biriktirdiğim bir hayalim ve sevdiğim bir işim var. Patronumla çıkmakla ilgilenmiyorum," diye bitiriyorum, konuya geri dönüyorum. "Son ilişkimin nasıl bittiğini düşünürsek, biriyle çıkmakla bile ilgilenmiyorum."

"Tüm bunlar doğru olabilir ama arkadaşılığınızdan hoşlanmasaydı sizinle bunca zaman geçirmek istemezdi."

Ellerimi uzattım, kafam karışmıştı. "Bunun ne giyeceğinle ne alakası var?"

Ağzını kapatır ve sesini yükseltir. "Süslü iş kadını eteğini çıkar ve kısa bir etek ve sevimli botlar giy. Kendin gibi giyin. Kendin ol."

Ve... o gerçekten, gerçekten, kesinlikle haklı. Kız arkadaş taklidi yapıyorum. Kendim gibi davranmak istemiyorum.

Onun tavsiyesine uyarak aceleyle yatak odama gidip kısa beyaz bir etek ve bir çift sevimli, bağcıklı bot alıyorum. "Bu arada," diye sesleniyor Josie, "sonunda bizi şu boya ve yudum dersine soktum."

"Ooh! Hani şu biz yeteneksiz ressamalara resim yapmayı öğreten öğretmenin dersi mi?" Rana'nın derslerinden birini almak için can atıyordum.

Maeve onu seviyor.

"Evet. İki böbreğimi de satmak zorunda kaldım ama buna değdi. Dersleri aylarca dolu. Rana'nın sadece dördümüze yetecek kadar odası vardı."

"Mükemmel. Böbreklerin iyi bir amaca hizmet edecek," diyorum.

Mücevher kutumdan kendi tasarladığım bir kolyeyi alıyorum - gümüş, üzerinde bir çift çan var. Oturma odasına dönüyorum ve kollarımı iki yana açıyorum.

"Evet," diyor, s a n k i bir Broadway müzikalinde seyirciler arasındaymış gibi alkışlıyor. "Kendin gibi görünüyorsun. Eğlenceli, cesur, kendine güvenen bir tasarımcı. Şimdi git."

Ayrılıyorum ama Wilder'ın bana çıkma teklif etmesinin doğru zamanda doğru yerde olmamdan başka bir nedeni olduğunu düşünmeme izin vermiyorum.

Ama dondurma gerçekten güzeldi.

BU APTAL CAZIBE

Fable

Bu sefer erken geldim. Geçen gün geç geldiğim ve ne bileyim, styenimin memelerimden ayrılıp patronuma fırladığı günün tekrarlanmasını istemiyorum. Yani, bu olabilir. Duyarlı styenler olabilir ve sonra bir gözüm çıkabilir.

Lyft beni buluşmayı planladığımızdan on dakika önce bırakıyor ve umarım bu bana yerleşmek ve ayağım takılıp yüzüstü kucağına düşmemek için zaman verir.

Bu kız hatalarından ders alıyor.

enem dik ve kendime güvenim tam bir şekilde, etrafına bayram çelenkleri asılmış beyaz kapıya doğru yürüyorum, tepemde sıcak beyaz ışıklar usulca parılıyor. Wilder, Presidio Heights'ta Dahlia's adında bir yer seçti ve burası Floransa'daki bir bistroya benziyor. İçeri girdiğimde, fildişi tenli ve elmas Noel ağacı küpeleri olan kendinden emin bir kadın, ben daha merhaba bile diyemeden beni karşılıyor.

"Sen Fable olmalısın," diyor.

Sinirle gülüyorum. "Evet.

Öyleyim."

"Mkemmek. Ben Dahlia. Sizi bekliyorduk."

"Tamam," dedim, normalde nutkum t u t u l m a z ama normalde bir restoranda özel bir misafir gibi karşılanmam, hatta tanınmam bile.

daha ismimi söylemeden. Ve özellikle Michelin yıldızlı bir restoran için, kesinlikle sahibinin kendisi tarafından karşılanmıyorum.

Loş ışıktaki titreyen beyaz adak mumlarıyla çevrili, beyaz güller ve çobanpüskülü meyveleriyle dolu küçük vazoların bulunduğu bir düzine kadar masanın yanından geçerken, "Sizin için evdeki en iyi masayı ayarladık," diyor. Tuğla duvarlar sanat eserleriyle kaplı, bazıları soyut, bazıları İtalya manzaraları sanırım. Belki Toskana. Emin değilim ama açık mutfaktaki şefler ağız sulandıran ekmeklerin yanında dumanı tüten makarnalar ve otlu tavuk tabakları sunuyor. Mutfağın önünden geçerken, "Dekorasyon harika. Şık ama rahat."

"Ooh, bu sevdiğim bir titreşim," diyor, "Peki şu ana kadar iyi bir hafta sonu geçirdin mi?"

"Evet, harika" diyorum, çünkü başka ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Bu standart bir soru ama aynı zamanda bu tür bir yıldız muamelesi beklemiyordum.

"Sizi burada, verandada ağırlıyoruz. Umarım beğenirsiniz ve bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Personelimden herhangi biri size yardımcı olmaktan mutluluk duyar" dedikten sonra kapıyı açarak dışarıdaki bir çadırın altında ısıtıcıların kurulduğu, yıldızlarla aydınlatılmış bir verandaya geçiyor. Sanki... şehrin ortasında bir Noel bahçesi. Poinsettialar tuğla sütunlardan sarkıyor. Köşelerde pişmiş toprak saksılar içinde kısa yaprak dökmeyen ağaçlar duruyor, dallarında kırmızı fiyonklar ve parıldayan ışıklar var. Üstümüzde, mavi ve beyaz ışık dizileri derme çatma bir tavan oluşturuyor. Bir hoparlörden sessizce müzik çalıyor, Nat King Cole'un yumuşak notaları içimi ısıtıyor.

Evet, iyi ki önce ben gelmişim de bu beklenmedik romantik restoranda soluklanabiliyorum.

Wilder bu öğleden sonra bana mekanın adını gönderdiğinde sadece menüye baktım. Etrafı kurcalamadım ve fotoğraflara bakmadım. Ama şimdi burada olduğuma göre, buranın kesinlikle bir randevuyu getirebileceğiniz bir yer olduğu açık. Sıcak, samimi ve şehirden bir kaçış.

Dahlia beni köşedeki bir masaya doğru yönlendiriyor ve sanırım Wilder gibi bir adamdan önce davranamayacağım. Erkenci. Tabii ki erkenci. Bu çok mantıklı. Geç gelen bir adam değil.

Yine de bana bakmıyor. Başını bir kitaba eğmiş, okurken alnındaki birkaç çizgi kırışıyor. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum, ama küçük bir ciltsiz kitap, neredeyse bir garaj satışından satın alabileceğiniz türden bir şey.

Sarsıcı. Belki de yeni bir iş ortağıyla tanışmak için Madrid'e hızlı bir uçuş için özel bir jet çağıracağını ya da *Armutlar Asla Olgunlaşmaz* gibi saçma bir adı olan bir kitap okuyacağını düşündüğünden, aslında her şey *İnsanları İstedığınızı Yapmaya Nasıl İkna Edeceğinize Dair 101 İpucu* hakkındaydı.

Onun yerine, burnu ciltsiz bir kitapta.

Bir adım daha yaklaştığımda durdu, kapıyı kapattı ve gülümsemesinin oluşmasına izin verdi. Dahlia ve ben geldiğimizde ayağa kalkıyor.

Nefesim kesildi.

Burada, avlunun yumuşak ışığında, Wilder patronum gibi görünmüyor. Randevuya çıkmış bir adam gibi görünüyor. Koyu renk pantolon ve kaşmir V yaka kazak giymiş, altında da beyaz bir tişört var. Kol ağzları iki kez kıvrılmış, kordonlu ön kolları ve üzerlerindeki sanat eserleri ortaya çıkıyor.

Yeşil gözleri parlıyor. Büyük maç yüzüklerini takmıyor.

"Al bakalım," diyor Dahlia, ama sözleri silik. Ona zar zor odaklanabiliyorum ve gözümün önünden, zihnimden kaybolup gidiyor.

Kabaca yutkunuyorum. Kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Seni görmek güzel, Fable," diyor, sonra eğiliyor, kollarımı kavıyor ve neredeyse, *neredeyse* yanağımı öpüyor. Ama dudakları bana tam olarak değmiyor. Sanki bir hava öpücüğü gibi ve daha yakına eğilmemek için şaşırtıcı miktarda irade gerekiyor. Bıraktığında, ormanda yağan karın kokusu ve göğsümde yeni bir acıyla kalakalıyorum.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor, bir beyanat gibi.

Konuşmak için ağzımı açtım ama bir kez daha elim boş döndüm. Ne yapacağımı şaşırdım. Kendimi biraz sarsılmış hissediyorum. Sanki nefesim beklediğimden daha hızlı geliyor. Tenim biraz karıncalanıyor gibi. Sanki...kahretsın.

Patronumdan aptalca etkileniyorum. Bu çok kötü. Bu çok kötü.

"Hiiiiii," diyorum, sonra yutkunuyorum ve tahta sandalyeye bağlı minderi okşayarak oturuyorum. "Güzel... sandalye. Güzel bir sandalye. Oturmak için iyi."

Kelimeler nedir ki?

"Evet, öyle," diyor Wilder yerine otururken biraz da eğlenerek.

Etrafıma bakıyorum ama kalbimdeki senkronize olmayan atış dışında ne diğer lokantalara ne de başka bir şeye odaklanabiliyorum. "Burası... güzel bir yer. Yemek yemek için."

"Evet, restoranların yemek için iyi olabileceğini duymuştum," diyor.

Kendine gel, kızım.

"Sahibi iyi biri. Bu çok güzel..." "Sahip olmak mı?" diye soruyor sıcak bir gülümsemeyle.

Aman Tanrım. Bir elimi göğüs kafesime koyup derin bir nefes alıyorum. "Özür dilerim. Ben sadece... Bilmiyorum... Benim için üzülüyor musun?"

Wilder Blaine'in nesi normalde söylemeyeceğim şeyleri söyletiyor bana?

"Hayır," diyor nezaket, kesinlik ve kristal berraklığıyla.

"İnsanların benim için üzülmesinden nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum. Ona karşı duramıyorum.

"O zaman endişelenecek bir şey yok." Başını öne eğdi. "Benim için üzülüyor musun?"

Alay ediyorum. "Tanrım, hayır. Neden yapayım ki?"

"Kesinlikle," diyor soğukkanlı ve kontrollü bir şekilde. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

Sözleri aklına yerleşene kadar bir süre sessiz kaldı. Beni farklı görmüyor. Beni... eşit olarak görüyor. Patron ve çalışan olabiliriz, bir milyarder ve üniversite kredilerini zar zor ödeyen bir kadın olabiliriz, ama bu gece burada, Noel romantizmimiz bağlamında, eşit seviyedeyiz.

Masanın üzerindeki boş şarap kadehine başıyla işaret ediyor. "Şarap ister misiniz?"

Şampanya? Su? Sert bir içki?"

Rahatlamış ve minnettar bir şekilde gülüyorum. Sonra, eşit şartlarda olduğumuz için, bir kez daha kendiminkini buluyorum. "İhtiyacım olduğunu mu söylüyorsun?"

"Belki de." Gülümsüyor, dudaklarının köşesi göğsümü sıkıştıran elektrikli bir sırtıışla kalkıyor. Yontulmuş çenesi, hafif kirli sakalı ve zümrüt gözleriyle Wilder Blaine'in yakışıklı olduğu aşikâr. Elbette bunu hep biliyordum. Ama uzak bir şekilde biliyordum. Ulaşılmaz bir şekilde. Okyanusa, Golden Gate Köprüsü'ne ya da sanat galerisindeki bir fotoğrafa hayran olduğunuz gibi.

Ona ulaşamıyorum.

Artık uzaklarda değil. O, bir Aralık gecesi ısıtılmalı verandada tatil ışıkları parıldarken karşımda oturan adam. Bu sahte romantizmi en az benim kadar isteyen adam o. Bu çılgınca görünüyor, çünkü iki hafta önce bu kez başka biriyle çıkıyordum. Yalancı, aldatan bir pislik olduğu ortaya çıkan biriyle. Birinin gerçek yüzünü görmenin onu çabucak unutmanıza yardımcı olması ne tuhaf.

Şarap kadehini kaldırıyorum, Wilder'ın bakışlarıyla karşılaştığımda onu düşünüyorum. "Muhtemelen çok sert bir içki içebilirim ama bir İtalyan bistrosunda kırmızı şarap dışında bir şey sipariş etmenin günah olduğuna eminim," diyorum.

İşte. Kendime geldim. Sözlerimi geri aldım. Bunu yapabilirim. "Bundan suçlu olmanı istemem," diyor ve sonra çenesini başını sallayarak, muhtemelen bir sunucuya.

Birkaç saniye sonra görüldüğünde - cidden, ışınladı mı? - "Italo Cescon Pinot Noir alacağız" diyor. Yılını da ekleyince cidden etkilendim.

"Nasıl isterseniz," diyor garson ve kısa süre sonra bir şişeyle geri dönüyor. Kadın şişeyi adama sunma şovunu yaptıktan sonra ikimiz için de birer bardak dolduruyor ve adam ona teşekkür ediyor. Kadın gittiğinde kadehini bana doğru kaldırıyor. "Sahte kız arkadaşımı tanımaya" ya da "Brady'yi yok etmeye" demesini bekliyorum.

Eğlenceli bir şey. Burada bulunma nedenlerimizi ortaya çıkaran bir şey.

Ama diyor ki, "Gelmiş geçmiş en iyi sahte randevucular olmaya."

Adam bir kez daha beni şaşırttı. Ama aynı zamanda mükemmel bir hatırlatma yaptı. Bu sahte.

Bu yeni doğan, köpüklü duyguları uzağa itiyorum, sonra kadehimi kaldırıyorum.

"Kimse bunun gerçek olmadığını bilmeyecek." Sonra biraz ara verip ekliyorum, "Biz hariç."

Gülümsemesi bir an için duraksıyor, sonra yineliyor: "Biz hariç."

KESTANE KAVURMA

Wilder

Gerçekliğin buz gibi bir dozu gibi ama bu en iyisi. Bu restoranı seçerken ne düşünüyordum? Geçici bir ortaklığın bu gerekli bileşenine romantik bir randevu gibi mi davranıyordum?

Hazırlanmak için ofiste bir toplantı ayarlayabilirdim. Ya da bir öğle yemeği randevusu, Tanrı aşkına. Bunun yerine, bir Cumartesi akşamı rahat bir bistroda, kaliteli şarap, yumuşak ışıklandırma ve romantik tatil müziği seçtim.

Gerçekten akıllıca.

Ama bu havanın beni etkilemesine izin veremem. Aşk romanları okumuyor olabilirim ama pek çok sahte randevunun daha fazlasına dönüştüğünü biliyorum ve bunun olmasına izin vermeyeceğim. Fable'la konuşmak ne kadar kolay olursa olsun, gür bakır dalgaları, bal rengi ela gözleri ve parlak dudaklarıyla ne kadar güzel olursa olsun, bundan daha fazlası olmayacak - çünkü aşka güvenemezsiniz. Bunu büyürken öğrendim.

Bunu babamla birlikte gözümün önünde gördüm. Bize çok şey vaat etmişti - ailece çıkacağımız lüks Noel gezileri, Kaliforniya sahilinde yapacağımız yeni yıl kutlamaları, en önemlisi de birlikte, bire bir geçireceğimiz zamanlar - ama bunların hepsi yalan oldu. Bağımlılığı sayesinde sahip olduğumuz her şeyi kumarda kaybetti.

Yalandan iyi bir şey çıkmaz.

En iyisi bu *toplantının* amacına odaklanmak. Fable'ı bir yemekte tanımak, böylece bu tatil sahte aşkını başarabiliriz.

Menüyü gözden geçirdik ve işi bittiğinde kibarca "Beğendiğin bir şey buldun mu?" diye sordum.

"Kabak erişttesi ile yapılan mantarlı bolonez" diyor, sonra sahnede fısıldıyor, "Çoğunlukla kabağın nasıl dayandığını görmek istiyorum."

"Buğdaya karşı mı?"

"Kesinlikle. Soluk bir taklit mi yoksa yepyeni bir tat hissi mi?" diye soruyor, sanki büyük bir gizemin dibine inmek istiyormuş gibi ve sipariş verme konusunda maceracı olmasının sevimli olduğunu düşünmemeliyim. Bu yüzden düşünmeyeceğim. Sadece yapmayacağım.

"Ya sen?" diye soruyor.

"Asiago ve keçi peynirli patlıcan parmigiano. Ama ben iki tane alacağım. Mac artık evresine yeni girdi." "Ben

benimkini hiç terk etmedim."

"Ben de yapmadım. Yemek artıkları yemek dünyasının isimsiz kahramanlarıdır."

"Çünkü tatların birlikte takılmak için zamanları oldu," diye ekliyor ve ben her şeyi kontrol altında tutmak zorundayım. Bu haberin kalbime işlemesine izin vermeyeceğim. Bu sadece yemek artıkları üzerine bir anlaşma.

Sunucu geldiğinde, bu kesinti için minnettarım. Siparişlerimizi verdikten sonra işimize bakma zamanı geldi. "En iyi sahte randevucular olabilmemiz için birbirimiz hakkında birkaç önemli şeyi bildiğimizden emin olmalıyız," diyorum ve eski sevgilisinin adı dilime acı geliyor, ama Fable ile olan bu anlaşmanın ne hakkında olduğunu ve ne hakkında *olmadığını* hatırlatmak için gerekli. Romantizmle ilgili değil. Karşılıklı faydalı yardımla ilgili.

Kadehini kaldırıp bana düşünceli bir bakış attı. "Son birkaç yıldır benimle çalıştıktan sonra beni tanımıyor musun?"

Adil bir soru. Ona dürüst bir cevap verdim. "Çok çalışkan olduğunu biliyorum. Yeteneklisin. En sevdiğin dondurma çeşidini, geçen yıl ofisteki fantezi futbol liginde herkesi yendiğini ve ustalaşamayacağın bir payet şekli olmadığını biliyorum," diyorum gülümseyerek. "Ama kişisel şeyleri bilmiyorum."

"Mesela yatağın hangi tarafında uyuyacağım?"

Benim olduğum taraf.

Ve oraya gitmemeliyim. *Odaklan, dostum.*

"Yemeğe devam edelim. Herhangi bir alerjiniz veya sevdiğiniz ya da sevmediğiniz bir şey var mı?"

Fable bana *hadi* ama der gibi bakıyor. "Alerjiler hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

Favori yatırım fonlarını da tartışalım mı?"

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme," diye karşılık veriyorum.

"İyi, iyi," diyor ve ardından sesine biraz mırıltı katarak ekliyor: "ROI, net gelir, üstel büyüme."

"İşte şimdi konuşmaya başladın," diyorum, sonra bir an duraksıyorum. "Ama cidden. Düğünde ya da düğün öncesindeki Noel oyunlarında acemice bir hata yapmamızı istemiyorum. Herkes ilişkimizin yeni olduğunu bilecek, ama bunun ciddi olduğunu ve bir oyun olmadığını anlamaları için, açıkçası, birbirimizi tanıdığımızı göstermemiz gerekiyor."

Anlayışla başını sallıyor. "Aynı fikirdeyiz."

Ve madem öyle, iş dünyasında nadiren yaptığım bir şeyi yapıyorum - bir müzakerede ilk önce konuşuyorum. "Buyurun. Herhangi bir gıda alerjim yok ama mayoneze dayanamadığımı bilmelisiniz. Baharatlı yiyeceklere bayılırım, ideal olarak da mümkün olduğunca sıcak. Kahve içerim, çok fazla, muhtemelen çok fazla. Ama küçük kirli sırrım, sıcak çikolatayı tercih ettiğimdir, sadece dışarıdayken asla sipariş etmem. Kızıma ev işleri yaptırıyorum ve arkasını toplatıyorum, ama itiraf etmeliyim ki tatillerde onu şımartıyorum ve bunu haklı çıkarıyorum çünkü o çok iyi bir çocuk ve ben de onun için çok şanslıyım. Ayrıca Noel için gizli bir kapı istiyor ama bence bunun nedeni çoğunlukla içinde gizli kapılar olan kitaplar okuması. Okumaktan bahsetmişken, genellikle geç saatlere kadar okuyorum ve kardiyo sadece vücut için değil beyin için de iyi olduğundan egzersiz yapmak için her gün erken kalkıyorum. Mandarin dili konuşuyorum ve bunu üniversitede öğrendim. Dondurmanın yüce bir varlığın varlığının kanıtı olduğunu düşünüyorum, asla çorapla uyumam, evimde ayakkabıyla dolaşmam ve ben bir Koç burcuyum."

Gülümsüyor. Sonsuz türden. "Buna inanamıyorum."

"Bütün bunları sana söylediğimi mi?" Sanırım ben de tam olarak inanamıyorum. Genelde bu kadar çok bilgi paylaşmam.

"Gündelik sohbete burcunu da katmışsın," diyor ve ekliyor, "tabii ki Koç burcusun."

"Annem burçlarla ilgilenir. Her zaman *güçlü bir Terazi enerjisine* sahip olduğunu söylerdi. Bunu ondan öğrendim."

"Ve güçlü bir Koç enerjisine sahipsin," diyor onaylayan bir bakış ve tonla ve bu kendime çok fazla hoşlanmama izin vermemem gereken bir iltifat gibi geliyor. "Ayrıca, mayonez dayanışması. İğrenç bir şey. Ama sabah konusunda aynı fikirde değilim. Sabahlar geceye eklenmeli ve günler öğleden sonra başlamalı. Yeni mücevher tasarımları üzerinde çalışmak için sık sık geç saatlere kadar uyanık kalıyorum, kulak deliklerimle okuyorum. Sesli kitap dinliyorum," diye ekliyor ama tahmin etmiştim

Demek istediği buydu. "Kabuklu deniz hayvanlarına alerjim var ama sorun değil çünkü balık ya da yüzü olan herhangi bir şey yemiyorum. Mac çok şanslı bir kıza benziyor ve ben de gizli bir kapıdan hoşlanırdım. Çok tüylü çoraplarla uyuyorum çünkü tüylü çorapları seviyorum ve tüm çoraplar tüylü *olmalı*. Ayrıca evimin her yerinde ayakkabı giyerim, çünkü ayakkabılar yüce bir varlığın varlığının kanıtıdır." Duraklıyor, dudakları kıvrılıyor ve şöyle diyor: "Ama dondurma, özellikle de naneli, kanıt skalasında ikinci sırada. Ayrıca, fantezi futbol liginde bu yıl da ofisi mahvetmek niyetindeyim, çünkü sezon ortası takaslarım kesinlikle elitti" diyor ve evet, her şey hakkında kendine güveni bembeyaz. "Ne yazık ki başka dil bilmiyorum ama Fransızca'da çok faydalı bir şey söyleyebilirim." Sonra dudaklarını birleştirip patlatıyor ve ekliyor: "Ve ben bir Aslan burcuyum."

"Evet, kesinlikle öylesin," diyorum. Hiçbir işaret kimseye bu kadar yakışmamıştı. Bu ayrıntıları istediğim gibi üzerinde durmadan Fable dosyasına koyuyorum. "Fransızca ne söyleyebilirsin?"

"Lady Marmalade" sayesinde herkesin bildiği Fransızca cümleyi bekliyorum. Ama onun yerine, "Je voudrais pomme frites s'il vous plait." diyor. Patates kızartması isteği.

Kıkırdarak, varsayımım üzerine başımı sallıyorum. "Düzeltiyorum."

"Voulez vous couchez avec moi ce soir'ı mı bekliyordun?"

Bu gece benimle yatmak ister misin?

Bekliyorum. İstiyorum.

Bu oyalanmak için tehlikeli bir yer, bu yüzden bunun gerçekten de benim varsayımım olduğunu kabul ediyorum. "Yine de, doğruluk adına, iki Fransızca deyim bildiğini belirtmeliyim, Fable."

Gülerek kabul ediyor. "Beni yakaladın. Sanırım yatırım fonlarını benden daha çok seviyor olman iyi bir şey."

"Aslında onları sevmiyorum," diye düzeltiyorum. "Hedge fonları seviyorum."

Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor, beni alt etmekten mutluluk duyuyor. "Evet, evet. Tabii ki. Ama benim en çok ilgilendiğim şey bu yemek muhabbeti. Dışarı çıktığında neden sıcak çikolata sipariş etmiyorsun?"

Burnum kırılıyor. "Öyle

görünebilir..." "Zayıf mı? Aptal mı?

Çocuksu?"

Tereddüt ediyorum, benim dünyamda rol yapmanın ne kadar önemli olabileceğini kabul etmek istediğimden emin değilim. Ama o tam üstüne bastı. "Yukarıdakilerin hepsi," diyorum dürüstçe cevap vererek.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama merak etmeyin, sıcak kakaonuzu sır olarak saklayacağım" diyor ve bir parmağını kaldırıyor. "Eğer..."

Tek kaşını kaldırarak soruyor. "Eğer? Bu bir sır saklama müzakeresi mi?"

"Belli ki." Yerini sağlamlaştırmak istercesine çenesini eğiyor. "Bir sır için bir sır."

"Sıcak çikolata aşkımı itiraf etmem karşılığında bana sırlarından birini söyleyecek misin?" Sırıtiyorum. "Bu ilginç bir pazarlık stratejisi, Fable."

"Hayır." Çenesi daha da yükseliyor. "Bu sırrı başka bir sır karşılığında saklayacağım."

İçimden bir kahkaha patladı. "Kısaca daha fazla sır vermemi mi istiyorsun?"

"Belli ki onlara hizmet etmek senin için o kadar da zor değil," diye karşı çıkıyor. "Ne ile uyuduğunu zaten biliyorum."

Şarabımı yudumlayıp yere bırakıyorum ve onun meraklı bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ama sen öyle misin, Fable?"

"Evet, var," diyor topuklarını yere vurarak.

"Ben sadece çorap yok dedim," diye hatırlatıyorum.

Şakağına vuruyor. "İkiyle ikiyi bir araya getirdim."

Ateşle oynuyorum. Bunu biliyorum. Ama alevlerin üzerine biraz daha çıra atıyorum. "Devam et. Yatarken ne giydiğimi söyle."

İyi döşenmiş bir salonda adımlarken ipuçlarını bir araya getiren zeki bir dedektif gibi, "Yatakta çorap giymeyi sevmiyorsan, bu yatakta sıcakladığın anlamına gelir. Bu da fazla bir şey giymediğiniz anlamına gelir. Bu da genellikle boxer külot anlamına gelir."

Lanet olsun. O çok, *çok* iyi.

Ama ben de öyleyim.

Kılımı bile kıpırdatmıyorum. Kendi zekâsını kullanarak doğru yolda ilerlediğini belli etmiyorum. Sabırla bekliyorum.

"Ama senin bir çocuğun var, bu yüzden görgü kurallarına göre muhtemelen sadece boxer külot giymiyorsundur," diye ekliyor ve çenesine vuruyor. "Muhtemelen yatarken spor şortu giyiyorsundur. Ve bunu Mac yokken bile her gece yapıyorsun, çünkü rutini seviyorsun," diyor ve dudaklarım ölü bir işaretle seğirmekle tehdit ediyor, ama dürtümü bastırıyorum. "O yüzden egzersiz şortu diyorum. Ve ayağa kalktığında -evdeki herkesten önce- bir tişört giy." Kaşları dans ediyor. Gözleri parlıyor. "Haklı mıyım yoksa haklı mıyım?"

Her ne kadar işime bakmaya çalışsam da, o bunu imkânsız kılıyor. Taş suratımı bir kenara bırakıp gülümsememe izin veriyorum. "Neredeyse, Fable. Neredeyse."

Ofluyor, aşırı şakacı. "İyi. Neyi yanlış yaptım?"

Öne eğildim, dirseklerimi masaya dayadım. "Rutini sevmiyorum." Bir an durup vücut dilini okuyorum, belli belirsiz yaklaşıyor, başını eğiyor, sonra ekliyorum: "Ben seviyorum."

Fable birkaç saniye boyunca bir cevap veremiyor. Sonra daha yumuşak bir sesle, neredeyse biraz boğuk bir sesle, "Bu izler." der.

Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum. Bilmek istediğimden de emin değilim, o yüzden kendi haline bırakıyorum.

Daha dik oturuyor. "Benim sıram."

"Ama bu senin sıran gibi görünüyordu," diyorum.

Beni işaret etti. "Bütün bu şeyi bana gıda alerjilerini sorarak başlattın. Ya ben sıramı beklerim ya da sen bana, ne bileyim, sağlık sigortası hakkında bir şeyler sorarsın. Ya da bir hesap tablosundaki favori sütunlarım hakkında."

"Sonuncusu kolay. Her zaman ROI'dir," diye karşılık veriyorum.

"Sen ve senin ROI'n." Sonra daha yakına eğiliyor ve sağ işaret parmağımdaki minimalist asma dövmesinin boğumuna dokunuyor. İçimden bir akım geçiyor. "Bir sonraki dövmen bu olmalı."

Hiç kimse, tek bir kişi bile beni bu kadın gibi diken üstünde tutmadı. Geçmişte sadece aylık toplantıları paylaşmış olabiliriz, ama şimdi onları iki haftada bir yapmadığım için kendime lanet ediyorum. Hayır, haftalık. "*Ben ve yatırım getirim* mi, yoksa sadece yatırım *getirim* mi?"

"ROI, Wilder. ROI."

"Sanırım bana ilk kez ismimle seslendin." *Ya da elime dokunduğunda, ama kim sayıyor ki?*

Konuşmalarımızın kayıtlarını kontrol ediyormuş gibi mırıldanıyor. "Sanırım öyle... *erik şekeri*." Sonra kaşları çatılıyor ve gözlerinden bir endişe parıltısı geçiyor. "Sorun olur mu? Sana Wilder mı diyeceğim?"

"Evet." *Neredeyse hiç kimsenin yapmadığını ekleyecektim ve yaptığında hoşuma gidiyor.*

Servis görevlisi mezelerimizi getirip masaya koyduktan sonra biber ve rendelenmiş peynir ikram ettiğinde *minnettar* oluyorum. İkisine de evet diyoruz ve o gittiğinde Fable çatalını kaldırıp, "Tamam o zaman *Wilder*. Sıra kesinlikle bende. Ve seni iyi vakit geçirmekle tehdit edeceğim," diyor ve ardından müzik hareketli "*Sleigh Ride* "a geçerken kabak eriştesinden bir ısırık alıyor.

"Al bakalım," diyorum, sonra ben de yumuluyorum.

Çiğnedikten sonra alnını hoparlöre doğru eğiyor, üzerinde çelenkler olan bir kafesin yanına tünemiş, beyaz buz saçağı ışıklarının etrafında kıvrılıyor. "Ve bu Noel kız arkadaşının bilmesi gereken çok önemli bir şey," diyor ve bu sözleri duyunca tenim ısınıyor. "En sevdiğin Noel şarkısı hangisi?"

"Let It Snow."

"Hiç tereddüt etmeden onu yere attın," diyor.

"Neyi sevdiğimi biliyorum" demeden önce birkaç riskli saniye boyunca gözümü ayırmadan bakışlarını tutuyorum.

Yanakları pembeleşiyor ve yutkunuyor. Boynundan başka bir yere bakmak zor. Uzun, solgun, zarif ve basit bir zincir ve boğazının çukurunda iki narin gümüş çanla süslenmiş. Ama belki de biraz fazla uzun bakıyorum, son söylediğimin sonucunu ele veriyorum.

Bakışlarımı yemeğime geri çevirip bir ısırık daha alıyorum, bu gece ilk kez kelimeler kifayetsiz kalıyor.

O da bir ısırık alıyor ve bitirdiğinde soruyor, "Peki neden seviyorsun? Şarkıyı mı?"

"Çünkü karı severim. Yumuşaktır, sessizdir, huzur vericidir. Kar her şeyi güzelleştirir. En yoğun gününüzde bile milyonlarca şey olabilir ama kar yağdığında tüm dünya sakinleşir."

Kar aynı zamanda son derece romantiktir, bu yüzden bunu kendime saklıyorum. Ama belki de saklamamalıyım. Bu önümüzdeki birkaç hafta boyunca hayal ürünü bir romantizm. Buna eğilmekten zarar gelmez. "Ve romantik," diye ekliyorum. "Pencereden dışarı baktığınızda ve düşen taneleri gördüğünüzde ve her şey sessizleştiğinde, günü ve geceyi... o özel kişiyle geçirmek istersiniz."

"San Francisco'da pek kar yağmaz." Sesi hüzünlü geliyor ama bunu çözebilirim.

Şarkı bitip "Have Yourself a Merry Little Christmas" başladığında, "Evergreen Falls'taki kulübelerime genellikle kar yağar," diyorum.

"Kulübe sayılmazlar," diyor, bu konuda benimle bir kez daha dalga geçerek. "Kar bunu umursamıyor."

Bir süre sessiz kalıyor, belli ki düşünüyor. "Aynı odayı mı paylaşıyoruz? Geçen gün kendi odam olacağını söylemiştin ama senin *kabinlerini* biliyorum" -tırnak işaretlerini çizmek için durdu- "genellikle oturma odaları ve birkaç yatak odası vardır."

Makul bir soru. "Görünüşün iyiliği için bunu yapmak zorundayız. İki yatak odalı bir evde kalacağımızdan emin olacağım. Kendine ait bir yerin olacak. Rahatsız olmanı istemem."

"Olmayacağım."

"Dağları en iyi gören yatak odasını almanı sağlayacağım. Ve kar," diyorum.

Birkaç saniye benden uzakta, bistrunun içini, hatta belki de ışıkların camdaki yansımasını gören pencerelere doğru bakıyor. Sonra tekrar bana dönüyor. "Umarım o zaman kar yağar."

"Karı sever misin? Yoksa yaz kızı mısın?"

"Ben her mevsimi severim." Belli belirsiz, sanki nefes alıyormuş gibi yüzünü kaldırıyor, sonra da "Ama kışı sevdiğimi fark ettim" diyor.

Nefes nefese kaldığımız bir an boyunca ikimiz de tek kelime etmiyoruz. O saniyeler içinde aramızdaki iyonlar kıvılcımlanır gibi oluyor. Tehlikeli düşünceler. Onları bastırıyorum. "Peki ya sen? En sevdiğin Noel şarkısı?"

Bir an duraksıyor, belki de değişime yeniden uyum sağlamaya çalışıyor. "Çok seviyorum. 'The Christmas Song', 'Winter Wonderland', bu..." diyor Judy Garland'ın özlem dolu ve dürüst olmak gerekirse biraz da hüzünlü bir melodiyle söylediği şarkıda. "Ama bu versiyonu değil. Judy'ye karşı değilim."

"Hangi versiyon?" Merakla sordum. Noel cover'ları konusunda o kadar bilgili değilim ama muhtemelen Sinatra diyecektir. En azından bu makul bir tahmin.

"Tinashe'nin cover'ını duydun mu?"

Başımı sallıyorum. Sanatçının adını bile duymamıştım ama bunu kabul etmiyorum. "Hayır."

"O bir pop şarkıcısı. Bir tür R&B," diye ekliyor Fable, içimi görüyor ama belli etmiyor, ki bunu takdir ediyorum. "Kulağa biraz benzeyen bir cover yaptı-"

Çok ileri gitmiş gibi sözünü kesti. Ama bilmek zorundayım. "Ne gibi?" İzin vermek istediğimden daha çaresiz bir şekilde soruyorum.

Bir ritim var. O sıcak gözlerin ardında içsel bir tartışma. Sonra usulca "Baştan çıkarma gibi" derken bir karar.

Ve artık sıcak değilim. Kavruluyorum. "O zaman dinlemek zorundayım."

"Wilder," diyor birkaç saniye sonra, "bu Noel'den sonra bitecek mi?"

Sanki biri kar fırtınası sırasında ön kapıyı açmış gibi, etrafımda bir soğuk hava dalgası dönüyor. Ama tabii ki Noel'den sonra bitecek. Bitmek üzere tasarlanmış. Sahte romantizmin doğası budur. Ve sahte aşklar

Size zarar veremez, bu yüzden bu *ürpertiyi* üzerimden atarak, "Bu ideal görünüyor. Sen de katılıyor musun?"

Hüzünlü bir gülümsemeyle, hatta belki de kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Evet. Dügünden sonra sanırım."

Bu tartışmadan nefret ediyorum ama bugün bulunduğum yere zor konuşmalardan geri adım atarak gelmedim. "Aralık sonu ya da yeni yıldan hemen sonra en inandırıcısı olur, zaten o zaman herkes meşgul olacağından umarım farkına bile varmazlar."

"Kesinlikle! Ayrıntıları daha sonra düşünebiliriz ama?" Bu soruyu sanki bir ayrılık planlamak yapmak istediği son şeymiş gibi soruyor.

Aynısından. "Bu iyi bir plana benziyor. Özellikle de o zamana kadar süslememiz gereken kapılar ve atmamız gereken kartopları olduğu için."

"Var," diyor, sonra ellerini kucağında düzeltiyor ve nefes veriyor. "Şimdi, bu kadar yeter. Eğlenceli bir şeyler konuşalım."

"Ne gibi?"

"Ben geldiğimde ne okuyordun?"

Bu çok daha iyi bir sohbet konusu. "Bir dedektif romanı," diye itiraf ediyorum.

"Sulu ve posalı bir şey mi?" diye soruyor, sanki onu yiyormuş gibi.

"Evet." Duraksıyorum. "Genellikle zevk için okuduğumu itiraf etmem."

Bana komplocu bir gülümseme veriyor. "Sırlarını saklayacağım."

Zaten çoğu insandan daha fazlasını biliyor. Her geçen saat daha da güçlenen bu aşkın sırrını saklamak için bir neden daha. Tatilden sonra sönecek bir aşk.

* * *

O gece, sadece şortla yorganın altına girip o akşam yemeğini tekrar tekrar hatırlamamaya çalışırken telefonum çalıyor. Fable'dan gelen bir mesaja kaydırarak açtım. Bana bir şarkı göndermiş. "Have Yourself a Merry Little Christmas" şarkısının kapağı. Dinledim ve haklıydı.

Wilder: Kulağa baştan çıkarma gibi geliyor.

Durmam gerek. Gerçekten öyle. Bu işin peşini bırakmalıyım. Ama sonra cevap veriyor ve telefonumu elimden bırakmak imkansız oluyor.

Fable: Şimdi onu da dinliyorum.

Wilder: Tüylü çoraplarınla mı?

Fable: Tabii ki. Üzerlerinde kardan adamlar var. Çorapların üzerindeki kar taneleri yatakta çorap giymenizi sağlar mı?

Wilder: Sadece bu şarkı çalıyor olsaydı.

Fable: Sanırım rutinini bozabilirsin.

Wilder: Arada sırada böyle şeyler olduğu biliniyor.

Fable: Sevdğin halde mi?

Wilder: O zaman bile.

Fable: Peki, karma bir düğün partisine gitmek rutinini bozar mı? Benimle mi?

Bu sadece bir metin. Ses tonu yok. Ama zihnimde onun sıcak sesinin evet dememi umarak yükseldiğini duyabiliyorum. Sanki bu bir randevu. Ben cevap vermeden önce tekrar yazıyor.

Fable: Kız kardeşim mesaj attı. Şirin bir kafesi olan bir müşterisi varmış ve önümüzdeki Pazar günü için orada özel bir oda tutabilirmiş. Birlikte gidelim mi? Rutinimizi uygulamak için?

Wilder: Çok isterim.

Sonra telefonumu yere bırakıyorum, böylece çok iyi hissettirdiği için voleybola devam etmek istemiyorum. Onunla her şey iyi geliyor. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

Bu bir randevu değil, dostum. Kasabanın kış oyunları ve düğün için antrenman.

Yine de, internette tüylü çorap ararken şarkıyı tekrar dinliyorum. Üzerinde zencefilli kurabiye adamlar olan. Baston şekerli. Ökseotlu. Sonra ona yarın sabah ulaşması için birkaç çift gönderiyorum. Başka bir notla birlikte. **Leo elfime mutlu tatiller.**

İşte. Fable detaylarından biri daha. Sonuçta Brady'ye bir kadına nasıl davranılması gerektiğini göstermiyorum. Ona gösteriyorum ve o da bir erkek ilgi gösterdiğinde nasıl hissettiğini bilmeyi hak ediyor.

Ayrıca, çift olma konusunda ne kadar çok pratik yaparsak, oyunlar başladığında o kadar iyi oluruz.

Eski ciltsiz kitabımı açıp hikâyenin içinde kaybolmaya çalışırken kendime böyle söylüyorum. Ama bir şey beni rahatsız ediyor ve ne olduğundan emin değilim. Bir şey mi unuttum? Öyle hissediyorum ama aklıma bir şey gelmiyor. Kitaba geri dönüyorum, ama sonra, kahraman ayrılırken gözlerini kadın kahramanından alamayınca, her şey apaçık ortada.

O kadar iyi vakit geçiriyordum ki, randevumuzda çok önemli bir konuyu ele almayı unuttum. İlk iş olarak ofiste halletmek üzere takvimime bir not düştüm.

İşte o zaman Pazartesi sabahı için ajandada ne olduğunu görüyorum: Shay'in kapıyı süslemem için planladığı zaman. Bunu Bibi'nin emriyle yaptığından eminim, çünkü ofisteki tüm tatil etkinliklerine katılmamı istiyor. Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. İyi olduğum şeyleri yapmayı severim. Yapmak istediğim son şey bir kapıyı süslemek.

Ama yine de Fable ile daha fazla vakit geçirmek için bir bahane. Belki dekorasyonu sevmeyi öğrenebilirim.

SANTA'NIN KALÇASI

Fable

Kadınlar duş planlamasını tek başlarına yapamazlar. Bu, destek için bir değil, iki değil, üç kız arkadaş gerektiren özel bir görevdir. Ertesi gece Josie, Maeve ve Everly'yi çağırıyorum ve onları en sevdiğimiz kitapçada topluyorum. Fillmore Caddesi'ndeki An Open Book resmi olarak dünyadaki tüm Noel yarışmalarını kazanıyor çünkü vitrini

-Bir ağaç oluşturan ve ışıklarla kaplı bir kitap yığını.

Ağacın tepesi arkadaşım Hazel Valentine'ın en yeni aşk romanından başkası değil. Onunla gurur duyuyorum, her ne kadar adını *Noel Geliyor* koymasını çok istemiş olsam da. Perakendecilerin bunu biraz fazla açık saçık bulabileceğini söyledi, bu yüzden *Tatilin On İki Nefret Tarihi'ni* seçti, bu da düşmanlar arası bir aşk romanı olduğu için işe *yarıyor*.

Kapıyı itip açıyorum ve zil çalıyor. Dükkân sıcak ve rahat; elektrikli şömine çıtırdıyor ve şömineye her biri kitapla dolu çoraplar asılmış. Vitrinleri geçip kafeye doğru yürüyorum ve üç arkadaşımı Paris'le ilgili bir sehpa kitabını incelerken buluyorum.

"Oraya gitmek istiyorum. Ve bir kütüphanede kaybolmak," diyor Josie mutlu bir iç çekişle, doğal olarak bir sahafın önündeki arnavut kaldırımlı bir sokağın tam sayfa görüntüsünü işaret ederken.

"Wesley'nin seni götüreceğini biliyorsun. Ve hokey sezonu bittiğinde, belki Max'i de beni oraya götürmesi için ikna edebilirim," diye ekledi Everly. Şehrin hokey takımlarından birinin kalecisiyle görüşmeye başlamıştı ve Max onun yürüdüğü zemine tapıyordu.

"Sadece oraya gidip resim yapmak istiyorum," diyor Maeve, kendince hüzünlü bir ifadeyle.

Eşleşen iki arkadaşım ve onların sonsuza dek sürecek mutlulukları için kalbim mutlulukla sıkışıyor. Ama bu duyguyu küçük bir kıskançlık kovalıyor. Onlar gibi hissetmek nasıl bir şey olurdu? Çılgınca memnun. Hatta eşleriyle birlikte neşeli.

Her zaman büyük bir aşk istedim - hatta büyürken önümde gördüklerime rağmen. Bir uygulamadan, bir kurulumdan, herhangi bir yerden biriyle her randevuya çıktığımda, büyük aşk olasılığına inandım. Bunu umut ettim.

Hâlâ sonsuza dek mutluluğa inanıyor muyum? Sicilime bakarak bunu söylemek zor ve sahte bir romantizm kesinlikle davama yardımcı olmayacaktır.

Ama dün geceyi düşündüğümde dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Yıllardır yaşadığım en iyi randevuydu. Gerçek olmaması çok kötü.

Masaya doğru gidiyorum. "Partiyi Paris'te mi yapsak? Fena fikir değil," diyorum neşeye ve romantik sıkıntılarımı bir köşeye itiyorum.

Josie başını kaldırıyor, gözleri onayla parlıyor. "Buna hayır demiyorum."

Maeve şiddetle başını sallar. "Belki Charlotte düğününü orada yapabilir. Evet, kız kardeşini Noel arifesinde Paris'te evlenmeye ikna et."

"Oh, tabii. Sorun değil. Hayatı boyunca sadece küçük bir kasabada, karlı bir düğün istemişti ama ne yapabileceğime bakarım." Oturup eşarbımı çözdüm.

"Bu, Evergreen Falls'a kar yağmazsa bir kar makinesi sipariş etmemiz gerektiği anlamına mı geliyor?" Everly kuru bir sesle soruyor.

"Biliyor musunuz? Bence var," diyorum.

Josie kıkırdar. "Bize anlattıklarına bakılırsa, eminim Leo Charlotte için her şeyi yapardı."

Kalbim bir kez daha yumuşadı. Bu da başka bir sonsuza dek mutlu son. "Onun için her şeyi yapar."

Ve kız kardeşime olan aşırı sevgisinden dolayı zerre kadar kıskançlık hissetmemeye çalışıyorum. Onlar adına mutluyum. Gerçekten, mutluyum.

Ayrıca, şu anda romantizm piyasasında bile değilim. Bu tatil sezonunda tüm niyet ve amaçlar için kenardayım.

ve bu iyi. Sadece iyi. Harika bir randevunun tadını aldım ve bu yeterli.

Ben işe koyuluyorum. "Gelecek hafta sonu bir brunch istiyor. Tabii ki karma. Ve rahat. Bir restoran ayarladı bile, yani tek yapmamız gereken eğlenceli oyunlar planlamak."

Josie bilgece başını sallıyor. "Oyun planlamak benim göbek adımdır." "Her şeyi planlamak," diyor Everly, Josie'yi düzelterek.

Maeve tek parmağını kaldırıp saati durduruyor. "Ama daha önemlisi, hepiniz bekârlığa veda partisi için payetli şortlarınızı aldınız mı?"

"Noel Baba takım elbise giyer mi?" Sahte bir öfkeyle sordum. "Ama tabii ki giydin."

Her şeyi planlamaya başladık. İşimiz bittiğinde Maeve el gözlerini bana diyor. "Wilder Blaine'le çıkmak nasıl?"

Ona bir bakış attım, sonra alçak sesle tısladım, "Bu sahte, Maeve. Ve sen bunu biliyorsun."

Abartılı bir şekilde başını sallıyor. "Doğru. Tabii ki." "Maeve," diye uyarıyorum onu.

"Ama gerçekten, ciddiğim. Adamla çıkmak nasıl sahte oluyor?"

Dün akşamki yemeğe geri döndüm ve Dahlia'ya girdiğimde Wilder'ı masada beklerken gördüğümde nasıl hissettiğimi hatırladım, masaya doğru yürürken zümrüt gözleri bana kilitlenmişti. Göğsümün nasıl döndüğünü. Biraz başımın döndüğünü hissettim.

"Tamamen sahte," diyorum ve arkadaşlarıma yalan söylemekten nefret ediyorum.

Onlar benim adamlarım. Onlara hayatım pahasına güvenirim. Benim için ceset bile gömerler. Ama bu onun için sadece bir cazibe ve bundan hiçbir şey, hiçbir lanet şey çıkmayacak.

* * *

Ama bir sorun var. Büyük bir sorun. Pazartesi sabahı geç saatlerde Renegades stadyumunun koridorunda taşıdığım kutunun içinden çıkan doldurulmuş Noel Baba poposu değil.

Önümüzdeki hafta sonu düğün partisi var.

"Kafe işi suya düştü ve aradığım her yer dolu!"

Charlotte telefonda konuşurken çılgına dönmüş durumda, ben de elimde dekorasyon malzemeleri ve sezon başlamadan önce tasarladığım pembe tişörtlerle dolu bir kutu olduğu halde takımın amiral mağazasına doğru ilerliyorum.

stokta zar zor tutabiliyorum, ama yeni bir sevkiyat aldım, bu yüzden Wilder ile bu toplantıya gitmeden önce onları boşaltmak için acele ediyorum.

Kutuyu daha yükseğe kaldırıp Charlotte'a odaklanıyorum. "Bunu neden yapıyorsun?" Tüm bunları üstlenmesi gereken kişi kız kardeşim değil. Baş nedime olarak mekânı benim organize etmem gerekirdi. "Birkaç arama yapacağım. Happy Cow, Morning Glow, Green Pantry'yi deneyeceğim..." Bu brunch mekanlarından herhangi biri duş için mükemmel olacaktır.

"Onları çoktan denedim! Rezervasyon yaptırdım! Hepsi için. Noel brunchları ile. Hanuka öğle yemekleri. Tatil kahveleri," diyor ve eminim ki antrenman sahasındaki oyuncular onun çaresizliğini duyabiliyor. "Ve bunu bizim evde yapardım ama-"

"Ama misafir banyosunu yeniden yaptırıyorsun," diye bitiriyorum. Bir süredir bu konu canını sıkıyordu. Charlotte ve Leo'nun yeni evlerinin önceki sahipleri banyoyu anlaşılmasa da bir şekilde seks salıncaklarındaki çiftlerin resimlerini içeren duvar kâğıtlarıyla kaplamışlardı. Charlotte bunu zevkli ama arsız bir flamingo baskısıyla değiştiriyor.

"Ama bizim banyomuzu kullanabilirler, sanırım," diyor kendi kendine konuşarak. Resmi bir gelin çıldırmasına doğru ilerlerken bile mantıklı olmaktan başka bir şey yapmıyor. "Sorun değil," diyor. "Önemli bir şey değil. Misafirlerin banyoyu kullanmaması için bir neden yok."

Antrenman sahasına giden koridora yaklaşırken kaşlarımı çatıyorum. "Her şeyden önce, garip. Kimse banyonu kullanmak için yatak odandan geçmek istemez ve sen de bunu istemezsin. İkincisi, kendi düğün partine ev sahipliği yapmayacaksın." Koridorda bana doğru gelen tanıdık bir figür yakalıyorum, antrenman için giyinmiş, elinde kask. Kısa bir hafta ve arkadaşım Rachel'ın kocası Carter hafif bir antrenman için sahaya gidiyor. Charlotte'a güvence verirken boştaki elimle ona el sallıyorum, "Bir yer bulacağım, o yüzden dur. Sadece dur. Ben bunu halledebilirim."

Carter yanımda duraksıyor, kulak kabartıyor. Telefonu işaret ederek, "*Bir şey için yere mi ihtiyacın var? Bizim evi kullanabilirsin.*"

Charlotte'a bir saniye beklemesini söyledim. "Teklifin çok tatlı..."

O cevap vermeden önce -ben cümlemi bitirmeden- tanıdık bir ses araya giriyor.

"Ben hallederim."

Derin, zengin, sıcak... Arkamı dönüyorum ve Wilder'ın arkamdan yürüdüğünü görünce kalbim çarpıyor. Belki de diğer koridordan gelmiştir.

Aceleyle aramayı bitirmek için başka tarafa bakıyorum. "Seni sonra ararım Charlotte.

Ve bir yer bulacağım. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," diyor hararetle. "Sen en iyisisin."

Telefonu kapattıktan sonra iki adama baktım. Biraz kafam karıştı ama minnettarım. "İkiniz de çok nazıksınız," diyorum.

Wilder yıldız oyuncusuna "Evet, teşekkürler Carter," der. "Ama bu düğün partisiyle ilgiliyse, her şey kontrolüm altında."

"Sorun değil Bay Blaine," diyor Carter. Adam teknik olarak onun da patronu.

Wilder kıkırdıyor, başını sallıyor. "Bu Wilder," diyor, belli ki ilk kez söylemiyor.

Carter başını sallar ve çıkışa doğru döner. "Pekâlâ, Bay Blaine."

Sahaya çıkarken, üç parçalı takım elbise giymiş takım sahibine bakıyorum. Ceketi yok ama. Sadece kömür rengi pantolon, tereyağı sarısı bir gömlek ve lanet olası bir yelek giyiyor.

Göğsüm ısınıyor. Yelek neden bu kadar sıcak? Ben bile bilmiyorum. Bir erkeğin belini sarmalarından olabilir. Ya da göğüs kaslarını vurgulamasından. Ya da belki sadece düğme vaadidir.

Onları yavaşça geri almanın.

"Bu Pazar günkü duş için mi?" Wilder tekrarlıyor. Doğru.

Evet. Duş. Büyük düğme çözme değil. "Evet."

"Leo bana mesaj attı," diye açıklıyor Wilder. "Bildiğim bir yer olup olmadığını sordu."

"Bekle. Dur tahmin edeyim. Senin de birkaç brunch mekanın var," diye takılıyorum kolumun altındaki kutuyu düzelterek. "*Kulübelerinizin*, golf sahanızın, temiz enerji işlerinizin ve tüm Vegas otellerinizin yanı sıra."

Sırıttıyor. "Burada, San Francisco'da da bir otelim olduğunu unuttun."

"Unutmadım." Resort, bir yıl önce arkadaşlarımla geçirdiğim o meşum gecede onunla karşılaştığım yerd. "Orasının çok havalı olduğunu duymuştum. Biri bana orada kalmamı söyleyip duruyor."

Hafifçe gülümsüyor. "Bir ara kendin de denemelisin. Bakalım kabul edecek misin?"

"Madem ısrar ediyorsun," diyorum ve sonra pratik konulara odaklanıyorum. "Peki, duş burada mı olacak?"

Wilder bir an duraksıyor, yeşil gözleri parlıyor. "Aslında düşündüm de... evimde ağırlayabilirim."

Nefesim kesiliyor. Onun evi. "Çok nazıksın." Sözler ezbere ya da boş değil. Evini teklif etmesi son derece nazik bir davranış.

harika olacak.

"Teşekkür ederim." Biraz daha yaklaşıyor, kar ve orman kokusu burnumu gıdıklıyor. Sanki bir sır saklıyormuşuz gibi sesini alçaltıyor ve sanırım öyle yapıyoruz. "Ama sağdıç ve nedime olarak, birlikte ev sahipliği yapmamız en mantıklısı olmaz mı?"

Bunu hiç düşünmemiştim. Ama görünüşe göre bu mantıklı. "Tabii. Evet. Tabii ki."

Şimdiden şaşkına döndüm ve daha evini bile görmedim. Gobsmacked diye bir şey var mı? Eğer öyleyse, hissediyorum.

"Noel yarışması için antrenman gibi olacak ve neden ev sahibi avantajını kendimize vermeyelim?" Kahretsin, stratejik zekâsı çok ateşli.

"Evet. Çok naziksiniz."

"*Bizden, Fable,*" diye düzeltiyor. Sıcaklığı, bu teklifin bir çift olarak bizim fikrimiz gibi görünmesi gerektiğini açıkça ortaya koyuyor. Bakışları üzerimde kalıyor ve kendimi bağısız hissediyorum. "Ona haber vermek ister misin?"

Kalbim normalden daha hızlı atıyor. "Evet.

Geleceğim." "Ve belki önceden gelebilirsin?"

"Hazırlanmana yardım etmek için?"

Gülüyor ama bana değil. Başını sallarken daha çok *benimle birlikte*. "Hayır. Çünkü herkes evimi ilk kez görürken senin görmem mantıklı olmaz. Kütüphane gibi şeylerin nerede olduğunu bilmelisin. Sinema odası. Banyo..."

"Yatak odası," diyorum bir solukta ve kelime aramızda kalıyor gibi. Wilder'ın yatak odası nasıl bir yer? Kocaman bir yatak, yumuşak örtüler, zarafet ve erkeksilik hayal ediyorum. Ve onu görmek için yanıp tutuşuyorum.

"Doğru. Aynen öyle. Tüm odalar." Wilder başını sallıyor, tam da benim olmam gerektiği gibi. "Sana mesaj atarım, partiden önce ikimiz için de uygun bir zaman buluruz."

Birkaç saniye sessizlik oldu. Bu konuşmanın bittiği açık, ama gitmek için bir hamle yapmıyor. Ben de arayı kapatmak istemiyorum, bu yüzden söyleyecek bir şey düşünüyorum. "Ayrıca çoraplar için tekrar teşekkür ederim."

Ona teşekkürlerimi dün mesajla ilettim, ancak bunları yüz yüze tekrar söylemeye değer.

"Hoşuna gidiyor mu?"

"Dün gece onların içinde uyudum," diyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, sonra kollarımdaki kutuya uzanıyor. "Bunu senin için taşıyacağım." Gömlek kartonunu alıp içine bakıyor ve kaşları kalkıyor.

gökyüzüne doğru. Neşeli yaşlı Aziz Nick'in doldurulmuş kıcına şaşkınlıkla bakıyor ve sonra bana dönüyor. "Takım mağazasında Noel Baba'nın kıcını mı satıyoruz?"

Mona Lisa gibi gülümsüyorum. "Noel Baba'nın poposu için endişelenme, şekerim."

Benimle birlikte takım mağazasına doğru yürürken, yakışıklı yüzünde yavaş ve istikrarlı bir farkındalık gülümsemesi yayılıyor. "Bunun nereye gittiğini anlıyorum, Fable."

"Tabii ki biliyorsun."

Pembe gömlek kutusunu tezgâhın üzerine koyan Wilder, bir eliyle omzumu okşuyor, vedalaşan bir erkek arkadaş gibi. Omzum onun elini çok seviyor. O kadar çok ki hareket etmiyorum. Sadece... dokunuşun tadını çıkarıyorum.

Bıraktığında omzum onu ısıtıyor.

"On beş dakika sonra ofisimde görüşürüz," diyor Wilder. "Noel Baba'nın kıcıyla."

O gidiyor ve ben kutuya uzanıp doldurulmuş popoyu alıyorum ve bakmadan kanvas çantama atıyorum.

Çünkü Noel Baba'nın kıcını düşünmüyorum. Sahte erkek arkadaşımın kıcına bakıyorum... o uzaklaşırken.

EN İYİSİ

Wilder

Shay erken bir öğle yemeği molasında, bu yüzden ofisimdeki bu kapı süsleme seansı, akşam yemeğinde unuttuğum konuyu ele almak için iyi bir yer gibi görünüyor. Onu tanımakla çok iyi vakit geçiriyordum ve sahte bir kız arkadaş sorgulamasında ele alınması gereken önemli bir konuya değinmedim.

Kaçınılmaz olanı daha fazla erteleyemem.

Fable yönetici alanına girer girmez dış kapıyı kapatıyorum ve hemen işe koyuluyorum. "Hadi sohbet edelim."

Ofisimin önüne bir çanta dolusu süs eşyası bırakıyor, gözleri endişeyle parlıyor. "Sorun nedir? Noel Baba'nın kışından bu kadar mı nefret ediyorsun?"

Ah lanet olsun. Başımı salladım. "Hayır. Sorun olmayacağına eminim. Kapı için seçtiğin her şeyin iyi olduğuna eminim."

Bir süre sessiz kalıyor. "İyiden biraz daha fazlasını hedefliyordum," diyor, belli ki incinmiş. "Ama yeterince adil."

Kahretsin. Dekorasyona önem vermediğimi düşündürerek onu aşağıladım. Aslında umurumda değil. Ama o önemsiyor ve önemli olan da bu. Kalbim sıkışıyor. Tüm içgüdülerim bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırmamı söylüyor. Onu rahatlatmamı. Ama onlarla savaşıyorum. "Öyle demek istemedim," diyorum, onu rahatlatma arzusuyla beni biraz telaşlandırmasını örtbas etmeye çalışarak. "Dekorasyon konusunda iyi değilim," diye itiraf ediyorum. "Bu yüzden senin zevkine güveniyorum."

Gülümsüyor, bu affedildiğimin bir işareti. "Güzel. Çünkü kapı için muhteşem bir şey planladım. Sadece senin için."

Bu nabzımı yükseltmemeli ama yükseltiyor. Özellikle de *sadece senin için*. "Seveceğime eminim," diyorum, ona karşı olabildiğince işbilir bir tavırla.

Bir süre durakladıktan sonra şakacı bir yüz ifadesiyle, "Daha iyi olur bayım," diyor.

Kelepçelerimi açıyorum ve gözleri kısa bir süreliğine kollarıma kayıyor. "Beni kullan."

"Altın şeritli yeşil kurdele. Kapı çerçevesinin etrafına asalım. Çantanın içinde."

Etrafta aradım, çabucak buldum ve işe koyuldum. Burada mahremiyetimiz olduğu için boğazımı temizliyorum. Sanki bir yönetim kurulu üyesiyle sohbet ediyormuşum gibi profesyonelce davranıyorum. "Geçen akşamki yemekte bu sahte romantizm gündem maddesini ele almayı ihmal ettim," diye başlıyorum.

"Olamaz. Bir gündem maddesini unuttun," diye mırıldanıyor kapının önünü parlak kırmızı kâğıtla kaplamaya çalışırken.

Alaycı yemi yutmam. Eğer yaparsam, onunla durmadan flört etmeye devam ederim ve beklentilerimizi asla çözemeyiz. Taraflar hedeflerini açıklamadığında anlaşmalar bozulur. "Bu anlaşmanın temel kurallarından bazılarını ele almamızın yararlı olacağını düşündüm."

"Evet, efendim. Onlara hitap edelim."

Ona sert bir bakış atıyorum ama kahkahamı bastırıyorum. "Alay etmek. Yüce Tanrım, alay etmek," diyorum kurdeleyi çerçevenin etrafına hizalarken.

"Oh, bu da mı kurallara aykırı? O zaman bunları yazsam iyi olur."

"Merak etme. Sana daha sonra bir toplantı özeti göndereceğim."

"Oh, Tanrı'ya şükür. Bu olmadan ne yapardım?"

Tam karşılık vermek üzereydim ki kendime hatırlattım: *Artık flört* etmek yok. Aslında, kendimi korumak için kurallara bağlı kalmam en iyisi - artık tüylü çoraplar ve dondurma hediyeleri yok. Baştan çıkarıcı Noel cover şarkıları hakkında mesaj atmak yok.

"İlk randevumuzun hikayesini zaten biliyoruz - dondurmacı. Dahlia'nın Yeri'ndeki Cumartesi ikinci randevumuz olacaktı, yani konu açılırsa orada da hazırız. Birbirimizle ilgili temel detayları biliyoruz. Ama muhtemelen duş gibi şeyler için bir kontrol listesine ihtiyacımız var. Ve düğün öncesindeki diğer etkinlikler için de" dedikten sonra kurşunun kalan kısmını ısııyorum. "Yapılacaklar ve yapılmayacaklar."

İşini bırakıyor, soru sorar gibi kaşlarını çatıyor. "Sahte randevunun yapılması ve yapılmaması gerekenleri mi?"

Dişlerimi sıkıyorum, sonra da söylüyorum. "Halka açık sevgi gösterileri."

"Aah," diyor, anlamaya başlıyor. Ama sonra iç çekiyor. Biraz ağır bir şekilde. "Yapmalıyız."

Ama iç çekişine geri sarıyorum. "Neyin var?"

"Bu bana sadece kız kardeşime yalan söylerken kendimi kötü hissettiğimi hatırlatıyor."

Bunu daha önce düşünmemiştim. Ama mantıklı geliyor. "Ona gerçeği söylemek ister misin?"

Bir paket kâğıdı daha bantlarken kararlı bir şekilde başını sallıyor ve kâğıdın ortasında önceden kesilmiş bir deliği kapının yaklaşık bir metre yukarısına yerleştirdiğinden emin oluyor. "Hayır. Başında çok fazla şey var ve Şükran Günü'nde Brady ile olanları ona anlatmadım. Onu strese sokmak istemiyorum."

Fable'ın resmi daha da netleşiyor. İlgi odağı olmayı sevmez. Başkalarına odaklanmayı seviyor. Kız kardeşine tapıyor. "Ama ona söylemek istiyorsan, hiç sorun değil," diyorum, çünkü ona gerçekten önerebileceğim tek şey bu. Yine de sanırım yapabileceğim bir şey daha var. "Ya da ayrılmak istersen, bunu da anlayışla karşılarım."

Gözleri *hayır dercesine* parlıyor. "Ben pes etmem," diyor işini kısa bir süreliğine bırakıp gözlerimin içine bakarken. "İstiyor musun?"

"Hayır" derken çok ciddiymim.

İstediğim son şey bu uydurma Noel maçının bitmesi.

"Leo gerçeği biliyor mu?" diye soruyor paket kâğıdını yerine yerleştirmeyi bitirirken.

Başımı sallıyorum ama onun bu işin içinde olmaması beni rahatsız etmiyor. Olması gerekmiyor ve ben de bu detayları bir arkadaşımınla paylaşacak yapıda değilim. "O bilmiyor ve benim de ona söylememe gerek yok. Bilen tek kişi Mac."

Yüzünde yavaş ve kolay bir gülümseme oluşuyor. "Ona söylemişsin."

"Gerçeği bilmesini istedim. Ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim," diyorum. Sonra yutkunuyorum. "Bittiğinde."

"Elbette," diyor Fable kaşlarını çatarak. "Çok düşüncelisin. Buna hayranım." İç çekiyor ama bu bir kabulleniş. "O zaman başlayalım. Kurallar. Kurallar. Yapılması ve yapılmaması gerekenler."

On beş dakika sonra bir telefon görüşmem olduğu için saatime bakıyorum. "Seni rahatsız etmek istemem. Senin için kabul edilebilir olan nedir? Herkesin içinde yanaktan bir öpücük? El ele tutuşmak?"

Çantasını karıştırıp kırmızı bir kurdele çıkarırken biraz düşünmüş gibi görünüyor. "İnandırıcı olmamız gerekiyor ama

sürekli satmak. İnsanlar çok zorladıklarında ve bir şeyi çok fazla sattıklarında yakalanırlar."

Haksız değil.

Babamın aşırı telafi edici davranışlarına dair anılar zihnimde canlanıyor. Annemin ona iyi olup olmadığını sorduğu ve onun da her şeyin yolunda olduğunu söylediği anlar, sanki bir Broadway müzikalindeymiş gibi, caz ellerini ve ruh parmaklarını kullanmaya bir adım kala satıyordu.

Çok çabaladığınızda, sonunda yakalanırsınız. Ve o yakalandı, her şeyini kaybederken yakalandı. Üzerimden kara bulutlar geçiyor. Bu yüzden ona para veriyorum. Tekrar o duruma düşerse ne yapacağını merak ediyorum. Neye yönelirdi? Kendine zarar verir miydi? Birinden mi çalardı? Ortadan kaybolur mu? Hiçbir fikrim yok ve bazen -hayır, çoğu zaman- bir delikten çıkmasına yardım etmek daha kolay ve güvenli oluyor. Yine de onu izleyerek bir ders aldım. *Fazla satış yapma*. "Katılıyorum. O yüzden birbirimizin üstüne düşemeyiz. Sahte bir romantizm için uygunsuz olacağından bahsetmiyorum bile."

"Haklısın. Aşırı olamaz" diyor, kırmızı kurdeleyi astığım yeşil kurdelenin etrafına dolamak için beni kenara iterken.

"Bugün erken saatlerde omzuna dokundum. Sorun oldu mu?" diye sordum.

Yanakları pembeleşti. Fable'ın kızardığını hiç görmemiştim ama daha önce sevgi hakkında hiç konuşmamıştık.

"Evet, iyiydi" diyor ve sonra yutkunuyor. Belirgin bir şekilde. Bakışlarım boğazında çok uzun süre kalıyor ve parmağımı boğazının çukurunda gezdirmeyi ne kadar istediğimi düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

"El ele tutuşmak mı?" Ama önümüzdeki hafta sonu duşta bunu yapacağımı hayal ediyorum ve bu bana ters geliyor. Başımı sallıyorum, bu düşünceyi geldiği gibi hızla reddediyorum. "Bu performatif hissettiriyor."

Gülüyor. *Bana*. Tabii ki bana gülüyor. Bu onun en sevdiği eğlence gibi görünüyor.

Kaşlarımı kaldırıp "Komik olan ne?" diye sordum.

"Sahte randevu bağlamında *performatif* kelimesinin kullanımı."

Bu kadın beni asla yere sermeyecek. Kapının tepesine ulaşmak için uzanırken bir gülümsemeyi bastırıyorum. İçeri girip ona yardım ediyorum, "Hazırlıklı olmak iyidir" derken omzum onunkine değiyor.

"Evet, öyle, Bay Gündem," diyor, hâlâ kıkırdayarak.

"Masal," diye uyarıyorum onu, ama bu da eğlenceli.

"Wilder," diyor, benimle alay ederek. "Örneğin bir kanepede yan yana oturuyorsak el ele tutuşmak iyidir diyorum. Ama bence

el ele tutuşarak dolaşmalıyız. *Tra-la-la* gibi. *Çok şirin değil miyiz, el ele tutuşuyoruz, bize bakın.*"

"Kesinlikle," diyorum, benimle dalga geçerken bile ne demek istediğimi anladığı için minnettarım. "Peki ya diğer sevgi gösterileri?" Onu evimde, mutfakta, misafir ağırlarken hayal ediyorum ve elimi sırtına koymam doğal geliyor. Çok da çekici. Belli oluyor. Birkaç saniyeliğine işimi bırakıyorum. Kendimi neyin içine soktum ben? Yine de eşit bir şekilde soruyorum, "Sırtında bir el mi?"

"Al bakalım," diyor kurdeleleri diğer tarafta birleştirirken.

"Eğlenceli bir omuz çarpması mı?"

"Evet, ama çok fazla değil. Çok fazla dokunuş" -duruyor, acele etmiyor, gülümsemesinin yayılmasına izin veriyor- "performatif olur."

Ona sert bir bakış attım. "Bunu yaşamama asla izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Muhtemelen hayır," diyor ve bana ters *ters* bakıyor.

"Peki. Muhtemelen bunu hak ediyorum," diyorum ve sonra ona kapı süslemesi için başka ne yapabileceğimi soruyorum. Bana çantadan kapı çelengi kancasını almamı söylüyor. Çantayı karıştırırken, üzerinde bir elfin tündüğü gümüş rengi metal bir tokmak buluyorum. Onu havaya kaldırdım. "Bana bir mesaj mı gönderiyorsun, Fable?"

"Evet. Yaptığım bu Noel Baba'nın poposu çelenginin yanında ofisinizi izlediğimi," diyor ve elf kancasını alıp kapıdaki çiviye yerleştiriyor - kesik delikten erişilebilen çiviye. Sonra da çelengi çantadan çıkarıp kancaya asıyor. Çuval bezi ve renkli kurdelelerden yapılmış. Noel Baba'nın bacaya sıkışmış kıcı kapımdan dışarı çıkacak şekilde ayarlıyor.

Ama hala söylediği son şeye takıldım. "*Bunu* sen mi yaptın? Yarışma için mi?"

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Evet, gerçekten senin için," diyor, gözlerinde bir anlık gerginlik var ama umut da var. "Ofisinin en iyi şekilde görünmesini istedim. Sen de hediyelerinle çok cömert davrandın. En azından sana sıfırdan bir şey yapabilirdim."

Daha da şaşırılmış bir halde çelenge bakıyorum. "Bu inanılmaz."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor, gülümseyerek.

"Evet." Gözlerimi kapıda bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum, sonra bakışlarımı tasarımcıma çeviriyorum. Ev yapımı eşyalar yapmaktan hoşlanan kadın. Benim için her şeyi yapan kadın. **D ü ş ü n m e d e n** duramadığım kadın.

Dekorasyon bana göre olmayabilir ama onunla bütün gün dekorasyon yapabilirim. "İyi değil," diyorum, önceki ifademi düzelterek. "Bu en iyisi."

"Teşekkür ederim." Gülümsemesi başlı başına bir ödül. Geniş ve neşeli ve başparmağımı alt dudağında gezdirmek, ağzının köşesini öpmek, tadına bakmak istiyorum.

Bu da beni yapılması ve yapılmaması gerekenler konusunda hayati bir konuya getiriyor. Ana cazibe merkezinin etrafında dolanıyordum. Ondan kaçınıyordum. Ama artık yapamam. Bu konu en iyi kapalı kapılar ardında ele alınabileceği için ofisime doğru ilerliyorum. "Burada bitirelim," diyorum.

"Mükemmel. Çünkü masan için ışık getirdim."

Biraz şaşkınlıkla ona bakıyorum. Yaratıcılığını her şeyin ötesine taşıyor. "Sen mi yaptın?"

"Evet ama şirketin kodamanlarından biri toplantıya gelip masanızdaki yanıp sönen ışıkları görürse tarzınızı bozar mı? Üzerinizdeki büyük kötü kurt havasını bozmak istemem."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni böyle mi görüyorsun?"

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor. "Bilmiyorum Wilder. Büyük kötü kurtlar naneli dondurma gönderir mi?"

İki kişi onun oyununu oynayabilir. "Belki de onları Kırmızı Başlıklı Kız'a gönderiyorlardır," diyorum ofisime girerken.

"O zaman, Kırmızı Başlıklı Kız onaylıyor."

"Kurt da öyle," diyorum ve çok fena sıcıyorum. Kendimi korumak için bazı kurallara uymam gerektiğini söyledikten beş dakika sonra, ona hediyeler göndermeyi bırakmayacağımı zaten biliyordum. Mesaj atmayı bırakmayacağım. Bu uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şeydi ve ben... bağımlıyım ve buna iznim var. Bu oyundan bir şey çıkmaz tabii ki. Yalan olarak başlayan bir aşktan nasıl bir şey çıkabilir ki? Ama yapabiliyorken tadını çıkaracağım.

Kapıyı arkamızdan kapattım.

Masama doğru koşuyor, muhtemelen ışıklar için hile çantasında balık avlıyor. Kısa sürede onları masanın etrafına dizmeye başladı. Evet, işte o an geldi. O bir işle meşgul, ben de elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde "Peki ya bir öpücük?" diyorum.

Etrafında dönüyor, elinde bir dizi ışık, gözlerinde soru işaretleri. "Şimdi mi?"

Ne oldu? Şimdi mi? Daha cevap veremedim -ki cevap veremeyecek kadar sersemlemiş durumdayım

-"Tabii. Alıştırma öpücüğünden zarar gelmez." diye ekliyor.

Düşünemiyorum. Nefes alamıyorum. Beni sağda solda şaşırtmaya devam ediyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum. Ben kontrolle, stratejiyle, her zaman hangi kartları oynayacağını bilmekle gurur duyan bir adamım. Onunlayken, özellikle de ışıkları masanın üzerine koyup birkaç adım ötemdeki mesafeyi kapatırken, aklım başımdan gidiyor.

Hâlâ tek kelime etmedim. Gerçekten bir şey söylemem gerek. *Herhangi bir şey*. Çenesini kaldırıp güzel dudaklarını bana uzatıyor. Kafamda sorular uçuşuyor. Bunu yapmalı mıyım? Çizgiyi aşıyor muyum? Bu yanlış mı?

Sonunda, "Emin misin?" diye sormayı başardım. Boğazımı tırmalar gibi çıkıyor.

Başının bir eğimi. Dudaklarında bir kıvrım. "Isırmazsın, değil mi? Büyük kötü kurt gibi mi?"

Bir şehvet şimşegi omurgamdan aşağı fırlıyor. Görmezden gelmeye çalışıyorum, tek düşünebildiğim *seni daha iyi yiyebilmek*ken buna direniyorum. "Sadece sen istersen."

Gözlerinde şehvete çok benzeyen bir şey titreşiyor. "Isırmayı erteleyeceğim. Ama pratik yapmaya evet," diyor ve sonra dudaklarını hafifçe aralıyor.

Bu buluşmayı bir öpücük provası olarak planlamamıştım. Ama bir fırsatı nasıl yakalayacağımı ve nasıl değerlendireceğimi de biliyorum. Bir adım daha yaklaşıyorum, parmağımı kumral saçlarının ipeksi tellerinde gezdiriyorum, acele etmeden yüzünde gezdiriyorum ve kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Nefesi kesiliyor. Saç tellerini bırakıyorum, sonra parmaklarımın arkasını çenesinde gezdiriyorum. Göğsü yükselip alçalıyor. Gözleri hep beni takip ediyor, önce yüzümü, sonra elimi izliyor. Bu anı uzatıyorum, parmaklarım çenesine ulaşana kadar elastik gibi geriyorum, onu tutuyorum.

Eğiliyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Zoraki bir öpücük. Sadece dudaklarımızın bir fırçası. Ama kemiklerimin çatırdamasına ve zihnimin uğuldamasına neden oluyor. Ağzı tatlı, nefesi naneli. Bir, iki, belki üç saniye sürüyor. Ama öpücüğün içinde kaybolmaya tehlikeli bir şekilde yakınıyorum, bu yüzden geri çekiliyorum, sisi temizlemeye çalışıyorum, sonra klinik olarak soruyorum, "Bu iyi miydi?"

Gözlerini kırıştırıyor, biraz bulanık, biraz mutlu görünüyor. Sonra düşüncelerini toplamış olmalı ki "Hayır" diyor.

Ne oluyor lan? Bunda yanlış olan neydi? Öpücüğün vücudumun her yerini sarstığını hâlâ hissedebiliyorum. Ama kendimle ilgili hayal kırıklığına uğradığımı belli etmemeliyim. Onun eleştirisini sahte romantizm planımızın bir parçası olarak görmeye çalışıyorum. "Neden bana sorunu söylemiyorsun, böylece bir dahaki sefere düzeltebilirim?"

"Wilder... iyi değildi. En iyisiydi."

Oh. *Oh, lanet olsun.* Günün geri kalanında bu dört kelimeyi tekrar tekrar çalacağım - *en iyisiydi.* O öpücüğün sisini dağıtmaya çalışıyorum. "Yani böyle bir öpücük kabul edilebilir bir PDA," diyorum, sanki onu bu yüzden öptüğümü onaylamam gerekiyormuş gibi.

"Evet. Ya da bir yanak öpücüğü," diyor ve göğsümü okşuyor. "İçgüdülerine güveniyorum."

İçgüdülerim bu toplantıyı iptal etmek ve seni kollarıma almak istiyor. Eriyene kadar seni derinden öpmek, yakamı tutmak ve beni kendine doğru çekmek.

Onunla kaybedeceğim bir savaş veriyorum. Bu durumu kontrol altına almalıyım ve bunu şimdi yapmalıyım. Göğsümden çekip alamadan elini tutuyorum, sıkıca kavradıktan sonra ağzıma götürüyorum. Elinin üstüne bir öpücük daha konduruyorum.

Yanaklarına bir kızarıklık yayılırken sessizce "Oh," diye soluyor.

Sonunda üstünlüğü ele geçirdim. "Umarım bu senin için fazla performanslı olmamıştır."

"Hiç de değil," diyor telefonum cebimde çaldığında. Dikkatimi dağıttığı için hem minnettar hem de kızgın bir şekilde, "Mac olabilir" diyorum.

Okul henüz bitmedi, ama çocuğunuzun ne zaman arayacağını asla bilemezsiniz.

Fable ışıkları dizmeye devam ederken cevap vermem için eliyle işaret ediyor. "Elbette."

Ama elime aldığımda babamdan bir mesaj geldi. ***Teşekkürler oğlum! Babana çok yardımcı oldun. Hamur için çok minnettarım.***

Telefonu cevapsız bir şekilde masama bırakırken derin bir iç çektim. En azından bir bakkalı soymuyor. Öyle bir şey yaptığından değil. Bunun neden aklıma geldiğinden bile emin değilim. Ama belki de öyleyimdir. Paul'e ödeme yapmak için Peter'dan çalmıştır.

"Her şey yolunda mı?"

Gülümsememi düzeltiyorum. "Mac iyi. O benim babam."

Işıkları hizalarken bir süre sessiz kaldıktan sonra "Onunla her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Hayır. Onunla hiçbir şey yolunda gitmiyor. Göğsüm sıkışıyor ama bu his hoşuma gitmiyor. "Aile," diyorum, onun yanına gidip bir kez daha yardım ederken bu kadarını kabul ediyorum. "Nasıl olduğunu bilirsin."

"Geçen sefer ofisinize geldiğimde size korkunç eski sevgilimden bahsetmişim. Burası en kutsal yer. Benden saklanma."

Bu şekilde çağrılmaya alışık değilim ama onunlayken buna alışıyorum ve hoşuma gidiyor. "O karmaşık biri. Aramızda çok iyi bir ilişki yok."

ilişki." Sahte kız arkadaşımın bunu bilmesinden zarar gelmez.

"Aynı. Babamla. Birlikteyken anneme nasıl davrandığını sevmiyorum."

Geçen hafta ofisimde Brady hakkında söylediklerine geri döndüm. İnsanlar sana nasıl davranırsa sen de onlara öyle davranırsın. Bu basit itiraftan sonra onu daha iyi anladığımı hissediyorum. "Ben de öyle. Babam annemden faydalandı. Herkesten. Tetikte olmalıyım."

"Anlıyorum," diyor, masamı süslemeyi bitirirken sıcak gözleri sempati ile doluyor. "Kendine dikkat etmelisin."

"Ve aileniz," diye ekliyorum. "Kesinlikle."

Gözlerinde karanlık parlıyor ve dayanışma da. Şu anda, ofisimde, sahte kız arkadaşıma kendimi uzun zamandır hiçbir kadına hissetmediğim kadar yakın hissediyorum.

Belki de geçen gece bistroda ona hissettiğimden bile daha yakın. O kadar yakın ki, neredeyse onu Mac'in akşamki resitaline davet edecektim. Bana bir çelenk yaptı ve tadı cennet gibiydi.

Kelimeler dilimde şekilleniyor. *Benimle gelmek ister misin?* Ama az önce bir öpücük provası yaptık ve sahte aşkımızın kurallarını belirledik - ve kızımın sahne alacağı bir resitale katılmak bunların arasında değildi.

Fable'a kapıyı süslediği için, ev yapımı çelenk hediyesi için ve en önemlisi zaman ayırdığı için teşekkür ediyorum. Sonra, daha fazla bir şey söylemeden ve beni mahvedecek şekilde alay edemeden, ona kapıyı gösteriyorum ve toplantıma bağlanıyorum.

* * *

Felicity ve Bibi ile resitale katılmak için saat beşte işten çıkıyorum ve Fable ile ilgili düşüncelerimi bir kenara itmek için elimden geleni yapıyorum. Mac sınıfın geri kalanıyla birlikte "Let It Snow "un yeni bir düzenlemesini söylerken, sadece çocuğuma odaklanmak çok kolay. Şarkı söylemek ona göre değil. Bir daha Noel konserine katılacağından şüpheliyim. Ama Mac bu yıl istedi, muhtemelen annesini mutlu etmek için.

Onun bu yönüne hayranım. Yaşının ötesinde bilge ve tanıdığım çoğu insandan daha stratejik olmasına rağmen, aynı zamanda yumuşak bir kalbi var, benim

Kızım. Anneme gönderebilmek için kısa bir video kaydediyorum. Şarkı bittiğinde Bibi'ye dönüyorum ve gururla fısıldıyorum, "Harikaydı."

"Kesinlikle öyle," diyor Bibi, sonra başıyla videoyu işaret ediyor. "O videoyu Fable'a göndermelisin."

"Bu annem için," diye belirttim.

"Ama eminim Fable da bunu görmek isterdi."

"Sonra yaparım," diyorum ve dikkatimi tekrar konsere veriyorum. Ama bir kez daha Fable'ı düşünüyorum. Belki de videoyu ona göndereceğim.

SAHTE ERKEK ARKADAŞ SAHTE ERKEK ARKADAŞ OLDUĞUNDA

Fable

Bu akşam işten sonra Hayes Valley'deki Elodie's Chocolates'e gidip düğün planlamasının en güzel kısmı için kız kardeşimle buluşacağım. Misafirler için çikolata hediyeleri seçeceğiz.

Ama arkadaşımın çikolata dükkanına doğru yürürken bana komik bir şey oluyor. Beynim bugün Wilder'ın ofisindeki o üç saniyelik öpücüğü tekrar edip duruyor.

Parmak uçlarının yanaklarıma güvenle dokunuşunu, çenemi tutuşunu, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirişini hâlâ hissedebiliyorum. Hiç de masum hissettirmeyen masum bir öpücüğün anısı tenimi karıncalandırıyor. Daha çok karanlık sonrası bir öpücüğün ipucu gibiydi.

Mağazaya vardığımda omuzlarımı dikleştiriyorum, içeri girerken o öpücüğü geride bırakmaya kararlıyım. Charlotte çoktan tezgâhta, kırmızı, beyaz ve yeşil çizgili bir rockabilly elbisesi içinde tatil için süslenmiş olan Elodie ile sohbet ediyordu.

"Elodie'nin bizim için Noel şekerleri var," diye sesleniyor Charlotte.

"Ve istediğiniz kadar tadım testi yapabilirsiniz," diyor Elodie tezgahın arkasından.

"Mükemmel," diyorum onlara ulaştığımda. "Şunlardan bir tane, şunlardan bir tane, şunlardan bir tane ve şunlardan bir tane alacağım." Hemen hemen her şeyi işaret ediyorum.

Dükkandaki her çikolatayı.

Elodie bana iki köpek gibi bakıyor. "Bana meydan okuma. Her şeyi denemene izin vereceğimi biliyorsun."

Onun yerine bize içinde beş yer mantarı olan bir tepsi uzattı. Kız kardeşim ve ben tadına bakmak için bir masaya gittik.

Charlotte sıcak kakao temalı bonbon için "Bu harika," diyor.

Ve işte yine başlıyorum. Wilder'ı ve onun sıcak kakao sırrını düşünüyorum, şimdi de bu öpücük sırrını. Ama öpücük bir sır mı? Bilmiyorum bile, onun yerine ağzıma bir parça çikolata tıktırıyorum. Patronumun öpücüğünün tadından ziyade çikolatanın tadına odaklanmaya çalışarak, "Mmm. Bu güzel," diyorum.

"Çok iyi," diye yankılanıyor Charlotte.

"Bu hafta sonu partinde biraz yemek ister misin?" Ben sorarım.

Yüzünü buruşturdu. "Seninle bu konuda konuşmam gerek. Karma olduğu için Brady de geliyor. Onu davet etmek zorundaydık."

Gülümsemem kayboldu. Ama orada olmasına pek de şaşırmadım. "Önemli bir şey değil."

Ama aklımın bir köşesinde Brady'nin Iris'le birlikte Wilder'ın evinde dolaştığını hayal ediyorum. Yemek şirketini son gördüğümde ağzı bir karış açtı. Ona her kanepe ikram ettiğimde o görüntüyü unutmak çok zor olacak.

"Gerçekten, sorun değil," diyorum, çünkü kız kardeşim bana gerçekten mi bakıyor? Ayrıca tam da bu amaç için sahte bir erkek arkadaşım var, yani hayatıma devam etmişim gibi görünüyor.

"Ama Iris gelmiyor," diye ekliyor Charlotte hemen. "Brady'nin yeni kız arkadaşını neden davet edeyim ki? O düğüne geliyor. Herkesi duşa davet etmeme gerek yok," diyor Charlotte, aynı anda hem sert hem de destekleyici bir tavırla, tıpkı kendisi gibi.

Yine de bana çocukça davranılmasını istemiyorum. Duygularımı kontrol edemediğimi düşünmesini kesinlikle istemiyorum. O piler bende uzun zamandır var.

"Brady ile görüşmeyi halledebilirim, sorun değil," diyorum rahatça.

Charlotte bana kocaman bir gülümseme attı. "Özellikle de yeni sevgilinle birlikte olacağın için. Birlikte ev sahipliği yapacağınız için çok heyecanlıyım. Ve çok, çok minnettarım. Wilder'a teşekkür ettiğimi söyle!"

İçim suçluluk duygusuyla çalkalanıyor. O tamamen benim tarafımda ve ben ona sağdıçla olan bu şeyin gerçek olmadığını bile söylemedim.

"Söyleyeceğim," diyorum ve dikkatini çikolatalara yönlendiriyorum. Biraz daha tadına bakarken, bana duş için bir fikirden bahsediyor, sonra sıcak kakaolu trüflerden sipariş ediyoruz. İşimiz bittiğinde Elodie'ye veda ediyoruz, sonra Charlotte Noel alışverişi için ona katılmak isteyip istemediğini soruyor.

"Bu hileli bir soru mu?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. Alışverişle aramızın sıkı olduğunu biliyor.

"Oh iyi! Leo'ya eve biraz geç geleceğimi söyledim çünkü içimde seni kandırabileceğime dair bir his vardı."

"Beni çok iyi tanıyorsun. Ben de biraz alışveriş yapacağım," diyorum.

"Fillmore Caddesi'ne," diyor, egzersiz yapmak için en sevdiğim yerin adını söyleyerek.

Kredi kartı.

Kolumu uzattım. "Devam et. İki kez çevir."

Benim kişisel alışveriş cennetime doğru yola çıkıyoruz. Bu blokta Effing Stuff adında şirin bir kart, puzzle ve ıvır zıvır dükkânı, eskiden çalıştığım arkadaşım Rachel'ın mücevher dükkânı, birkaç şirin butik ve şehirdeki en sevdiğim vintage giyim mağazası bulunuyor. Buradan hem arkadaşlarım hem de ailem için Noel hediyeleri alabiliyorum.

On dakika sonra ben Kuzen Troy için I Hate Everything kupası almak üzere Effing Stuff'a giderken Charlotte da annemiz için saygısız bardak altlıkları buluyor ve birlikte kasaya gidiyoruz. Ödeme yapmak için telefonumun ekranını kaydırırken kasadaki kadın "İkiniz de hazırsınız" dedi.

Kafam karıştı, Charlotte'a döndüm. "Pay'e gizlice mi saldırdın?" Ama kız kardeşim de en az benim kadar şaşkın görünüyor. "Ben yapmadım."

Tezgâhtar gülümsüyor. "Her şey t a m a m . Wilder Blaine aradı ve ne isterseniz alabileceğinizi söyledi."

Ne? Nasıl? Ne zaman? Sorular kafamda pinpon oynarken konuşamıyorum bile. Sonunda, birkaç saniye sonra, kelimeleri oluşturuyorum. "O mu yaptı?"

Buna inanamıyorum.

Tezgâhtar başını sallar. "Noel alışverişi yapacağınızı ve hepsinin karşılanacağını söyledi. Ve kız kardeşin için de her şeyi."

Charlotte dönüyor, gözlerinde sevinç var. "Bu bir artı bir."

"Evet, öyle" demekten başka bir şey diyemeyecek kadar şaşırdım. Çünkü bu, gerçek bir erkek arkadaşın benim için yaptığı her şeyden daha güzel.

Ve bu hiç bitmiyor. Everly için bir şeyler almak üzere Better With Pockets'a gittiğimizde, kasadaki adam da aynı şeyi söylüyor.

Josie'ye kitap almak için An Open Book'a gittiğimde orada da her şey anlatılmıştı.

Bling and Baubles'a girdiğimizde Rachel sırtarak, "İstediğiniz her şeyi alabilirsiniz. Artı, ücretsiz hediye paketi."

Nedense beni en çok bu son kısım güldürüyor. Belki de Wilder sinsi saldırı alışverişine hediye paketlemeyi de dahil ettiği içindir.

Maeve'in gözüne kestirdiği bir ceket almak için vintage dükkanına uğradığımda, kasada yine aynı şarkı çalıyor.

Ayrılırken, "Nereye gittiğimizi nereden biliyordu ki?" diye sordum.

Ama sonra Charlotte "Leo" dediği anda ne olmuş olabileceğini anladım.

Charlotte Leo'ya söylemiş, o da Wilder'a bahsetmiş olmalı, sonra Wilder gidip tüm Noel alışverişimizi karşıladı.

Ne kadar düşünceli.

İşimiz bittiğinde, güzelce paketlenmiş hediyelerle dolu altın ve gümüş torbalarla yüklendiğimizde, kendimi biraz başka bir dünyada gibi hissediyorum. Adamın yaptığı şey karşısında şok oldum. Ama aynı zamanda köpüklü hissediyorum.

Ve özel.

Benim de daha önce hiç hissetmediğim bir şey.

Charlotte'un Lyft'i son dükkânın önüne yanaşıyor. Siyah sedanın kapısını açmadan önce durur.

"Paylaşmak ister misin? Bir durak ekleyebilirim."

Farklı yönlerde yaşıyoruz, bu yüzden onu el sallayarak gönderdim. "Benimki her an gelebilir."

Bana bir öpücük gönderdi. "Seni seviyorum. Sen en iyisisin. Bu sabah duş konusunda çıldırdığım için üzgünüm, Brady için üzgünüm, her şey için üzgünüm. Ama seni şımartmayı seven yeni ve ateşli bir erkeğin olduğu için üzgün değilim!"

El sallıyor ve arabanın içinde kayboluyor. Arabadan inerken fısıldıyorum, *"Yeni ve ateşli bir erkeğim yok."*

Sahip olmadığım şeylere duyduğum özlemin acısı göğsümü deliyor ama bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Sahte erkek arkadaşımın parasını ödeyerek bana sürpriz yaptığı hediyelerle dolu çantaları taşıırken herhangi bir kayıp hissetmek bencilce.

Ayrıca, bu beklenmedik hediye için Wilder'a teşekkür etmeliyim. Sonra da düğün haftası boyunca durmadan berbat eski sevgilimi görmeye, o pisliğe bir kadına nasıl davranılması gerektiğini göstermeye ve bu arada yeni işim için zaman kazanmaya odaklanmalıyım.

Wilder'ın bu gece bana bir erkeğin bir kadına nasıl davranması gerektiğini göstermesi komik.

Gülümsemem kaybolmuyor. Çantalara bir kez daha bakıyorum. Bu çok... harika bir ekstra oldu. Bir blok ötedeki otobüs durağına giderken ona teşekkür etmek için telefonumu çıkarıyorum. Aslında Lyft çağırmamıştım. Arabalara fazladan para harcamama gerek yok.

Durağa ulaştığımda mesajlarımı açıyorum.

Fable: BUNU SADECE SEN YAPMADIN!!!

Bir dakika sonra cevap veriyor.

Wilder: Umarım iyi bir akşam

geçirmisinizdir

Fable: Cidden! TEŞEKKÜRLER! Bunu yaptığına inanamıyorum!
Bu görevin ötesinde bir şeydi.

Wilder: Katılmıyorum. Tam da sahte bir erkek arkadaşın yapması gereken şey.

Doğru. Sahte erkek arkadaş ediniyor. Tabii ki öyle yapıyor. Ve her ne kadar yukarıda ve ötesinde olsa da, aynı zamanda gösteriş için. Bunu unutmamalıyım. Yine de ona bir kez daha teşekkür ediyorum. Çünkü iyi bir sahte kız arkadaş böyle yapmalı.

Fable: Çok düşünceliydi ve çok minnettarım. Gerçekten minnettarım. Size nasıl teşekkür edebilirim?

Wilder: Az önce yaptın 😊

Ha. Bu bir ifade mi? Sanırım bu benim teşekkürüm, çünkü adamın hayatında hiç kullanmadığından eminim. Sanırım onu olduğu gibi kabul etmek zorundayım - benim teşekkürüm yeterliydi.

Fable: Umarım senin sahte erkek arkadaşın kadar iyi bir sahte kız arkadaş olurum.

Wilder: Harikasın, Fable.

İltifattan çok hoşlandığım için memnuniyetle iç çektim. Brady ile de nadiren olurdu bunlar. Ve bana hiçbir zaman gerçekten bir şey ısmarlamadı. Ama Külkedisi fantezisinde fazla kaybolmak istemiyorum. Wilder'ın deyimiyle *gündem maddelerine* dönüyorum.

Brady'nin duşa geldiğini kesinlikle bilmek isteyecektir, özellikle de bugün iş yerinde yaptığı PDA incelemesinden sonra. Belli ki hiçbir şeyi ka ırmadığımızdan emin olmak istiyor. Ben de Brady'nin anlamasını istemiyorum. O pi  kurusuna beni incittiğini düşünerek tatmin olma fırsatı vermeyeceğim.

Ben daha ayrıntılara girmeden Wilder'dan yeni bir metin geliyor ve "**Bunu sevebileceğinizi düşündüm**" diyor. Kızının okul konserindeki performansından bir kesit ve kesinlikle çok hoş.

Fable: Bayıldım! Bu senin en sevdiğin şarkı. Senin için mi seçti?

Wilder: Sanırım  yle. Annesi şarkı söylediği için o da şarkı söyledi. Sanırım bu ikimiz için de bir hediye idi.

Fable: Bu çok fazla! Kalbim dolu! İkiniz iyi anlaşıyor musunuz? Annesi ve sen?

Wilder: Evet. Biz arkadaşız. Arkadaş kaldık. Bu konuda şanslıyım.

Fable: Bu şans değil.  alışmak ve çaba göstermektir ve bu  ocuk buna değer.

Wilder: Öyle. O oldukça şaşırtıcı. Ama benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Duş planlaması nasıldı?

Fable: Evet! Charlotte da duş için eğlenceli bir şeyler yapmak istiyor.

Wilder: Baş nedime ile karma bir partiden daha mı eğlenceli? Diken  st ndeyim.

Fable: Ne yaptığını görüyorum.

Wilder: Ben ne yaptım ki?

Fable: Karma. Duş. Su tasarrufu gibi, bir arkadaşınızla duş alın.

Wilder: Noel kız arkadaşımın bu kadar yaramaz olduğunu bilmiyordum.

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Onunla flört etmemeliyim. Ama yaramaz bir zihinden bahseden o. Otobüse atlıyorum ve oturur oturmaz cevap veriyorum.

Fable: Belki bir tane vardır.

Wilder: Bunu bilmek çok güzel.

Ve o da bana karşılık veriyor. Midem yine bulanıyor ve bir cevap yazıyorum- **Öyle mi?** Ama sonra geri adım atıp sildim. Öpüşme pratiği yapmış olmamız, seks pratiği yapmamız gerektiği anlamına gelmez. Duşa geri dönüyorum.

Fable: Her neyse, onun fikri hepimizin Noel filmlerinden karakterler gibi giyinmesi.

Sessiz. Otobüs şehrin içinden geçip bu gece kendi takı tasarımlarım üzerinde çalışacağım küçük daireme doğru ilerlerken telefonum birkaç dakika boyunca ne çalıyor ne de bipliyor.

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Dans eden üç nokta bile yok. Yine de nihai cevabındaki korkuyu yüksek sesle ve net bir şekilde duyabiliyorum.

Wilder: Öyle miyiz?

Fable: Öyleyiz!

Bir de istifa iç çekişi var.

Wilder: Öyleyiz.

Fable: Eğlenceli olacak!

Wilder: Sen öyle diyorsan.

İyi bir kız arkadaş, sahte ya da gerçek, erkeği için işleri kolaylaştırır. Otobüsten inip daireme doğru ilerliyorum, giderken de cevap veriyorum.

Fable: İsterseniz kostümünüz için bir fikir bulmanıza yardımcı olabilirim. Belki bu şekilde sana teşekkür edebilirim! Oldukça yaratıcıyım.

Wilder: Bir kostüm seçerek bana teşekkür etmekte ısrar ediyorsan, et. Ama Noel Baba olarak gitmeyeceğim.

Fable: Lütfen. Noel Baba seksi değil. Tabii ki Noel Baba olarak gitmiyorsun.

Wilder: Seksi biri olarak mı gitmemi istiyorsun?

Fable: Sen benim sahte erkek arkadaşımsın. Seksi görüneceksin.

Wilder: O zaman sen seçmelisin. Ayrıca, teşekkür ederim.

Fable: Seçmek istemediğini söyleyebilirim. Ve kostümleri severim.

Wilder: İçimde bir his vardı.

Fable: Neden?

Wilder: Her zaman eğlenebilen bir tipe benziyorsun.

Fable: Hiç eğleniyor musun?

Wilder: Şu anda eğleniyorum.

Evimin kapısını kapattım ve hemen üstümü değiştirdim, sonra da geri yazdım.

Fable: Ben de öyle. Tüylü kar tanesi çoraplarımı giyiyorum.

Bir sonraki sözlerimi düşünerek duraksadım. Sonra, ne oluyor?

Fable: Ateşli görünüyorlar.

Wilder: Tabii ki var. Senin peşindeler.

Nefesim kesildi. Ve bir kez daha öpücüğü tekrar ediyorum. Sonra ona kostümünün ne olduğunu söylüyorum.

* * *

Sahte erkek arkadaşlıklar alışverişle bitmiyor. Ertesi gün çalışırken bilgisayarıma Shay'den bir e-posta düştü.

Sevgili Fable,

Wilder Perşembe günkü maçta sizin için özel bir süit ayarladı. İstedığınız kadar arkadaşınızı davet edebileceğinizi söyledi. Hors d'oeuvres dahil tabii ki. Gelebilerseniz gün sonuna kadar bana haber verir misiniz?

Çok teşekkürler! Umarız yaparsınız! Shay

Bir kez daha, çenem düştü. O gerçek mi?

Hayır, o sahte, kızım. Ama ciddi. Bu elit seviyede sahte erkek arkadaş bulma. Fazladan ünlem işaretleri ve binlerce teşekkürle büyük harflerle cevap yazıyorum.

Perşembe gecesi Maeve, Josie, Everly, Charlotte ve Leo'nun yanı sıra Rachel ve Elodie ile birlikte Renegades kıyafetlerimle stadyuma gidiyorum. Josie Wesley'i, Everly de Max'i getiriyor. Elodie kocasını, Rachel ise kız kardeşi Juliet'i getiriyor çünkü kocası -Carter- sahada maça hazırlanıyor.

Renegades'te daha önce özel süitlere gitmiştim. Sahibinin süitine uğramıştım. Ama hiç doğal olarak kendime ait özel bir süitim olmamıştı.

Asansörle süit katına çıkarken başım dönüyor, koridorda yürürken zıplıyorum ve bir görevli kapıyı açıp "Maçın tadını çıkarın Bayan Calloway" dediğinde hiç olmadığım kadar heyecanlanıyorum.

Ama sonra, serpme yemeğe baktığımda çok etkilendim. Zeytinler, peynirler, kuruyemişler, mantarlı bruschetta, mısır flautası ve kabak böreği gibi en sevdiğim yiyecekler var.

Ve görünürde mayonez ya da kabuklu deniz ürünleri yok.

Kalbim çarpıyor. Bu seviyede sahte bir erkek arkadaşlığı hak etmiyorum ama lanet olsun. Bunun tadını çıkaracağım.

"Haydi Hainler!" Bağırıyorum.

Wesley, "Vay canına, bu çok güzel," dedikten sonra mezelerle dolu masalara doğru ilerliyor. "Her maça gelebilir miyiz?"

Max, Wesley'i takip ederken, "Evet, her iç saha maçı için özel bir süt alabilirsen harika olur, Fable," diye sesleniyor.

"Sporcular," diyor Everly, sevgiyle gülümseyerek. "Yemek onlar için bir çekici ışıdır."

"Ben de," diyor Josie, sonra da çocukları takip ediyor.

Everly omzumu sıkıyor, sonra yumuşak bir sesle, "Maeve haklıydı," diyor.

"Ah dur," diyorum ama kızarıyorum.

* * *

Üçüncü çeyreğin sonunda kapı açıldığında sesim Hainler'e tezahürat yapmaktan ve hakemlere *hatalıydınız* diye bağırmaktan kısılmıştı. Wilder takım elbise giymiş, kravatsız. Reklam arasında içeri girdi ve ben suyumı doldururken yanıma geldi.

"Oyundan keyif alıyor musun?" "Evet! Teşekkürler, patron-"

Tam *patron adam* diyecektim ki kendimi durdurdum. Erkek arkadaşım olması gerekiyordu. Burada herkesin önünde ona gerçekten patronum diyebilir miydim? "Çok teşekkür ederim erik şekerim," diyorum ve sonra... siktir et. Yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum.

Bir an nefesi kesiliyor ama boğazını temizliyor ve "Sana bir sonraki iç saha maçına gelmen gerektiğini söylemişim" diyor.

Bu anlaşmayı yaptığımız o gün ofisinde söylediği şey buydu. Şükran Günü hafta sonu maçını arkadaşlarımla değil de evde tek başıma izlemiş olmamdan rahatsız olmuş görünüyordu. O da bu maçı onlarla birlikte izlememi sağladı. Hepsiyle.

Patlamış mısır ikramlarını kontrol eden Everly ve Max'e bakıyorum. Josie ve Wesley'ye, ön sırada başını onun omzuna koymuş, Juliet ve Elodie ile sohbet eden Rachel'a. Bu çok... cömertçe. Wilder'a nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum. "Bunu gerçekten maçı bizzat izleyebilmem için mi yaptın?"

Kendinden emin bir şekilde başını sallayarak sahayı gören cama doğru bakarken gülümsemesi alaycı. "Şahsen televizyondan daha iyi, değil mi?"

Tek söylediği bu. Sonra gitmek için döndü. Ama ben onu durduruyorum, kolundan tutup yanağına bir öpücük daha konduruyorum.

"Bu antrenman için değildi. Bu gerçektir. Teşekkür ederim."

Gözlerinden okunamayan bir şey geçerken bir duraksama oluyor. "Rica ederim," diyor ve ben de gidişini izliyorum.

Ama sonra, belki de okunamaz değildi. Belki de aslında beni eğlenirken izlemekten hoşlanıyordu.

DIĞER SMOKINI

Fable

Pazar sabahı, araba Cow Hollow'daki çıkmaz sokakta üç katlı, arduvaz grisi bir evin önüne yanaştığında gözlerim aydan daha büyüktü. Şehirde çıkmaz sokak olduğunu bile bilmiyordum. Ama daha önce dokuz haneli evlerin bulunduğu bir sokakta gezinmek için hiç nedenim olmamıştı.

Wilder'ın benim için gönderdiği siyah şehir arabası şehrin tepesindeki mahallesinden geçerken tüm bu bloğa aval aval bakmaktan kendimi alamadım. Bu malikanelerden birinde yaşamak için can atıyor değilim. Ama ben de insanım ve bu evler aval aval bakmaya değer.

Şoför şapkasıyla kapıyı tuttuğunda kendimi biraz prenses gibi hissederek arabadan iniyorum. "Teşekkür ederim."

"Ama elbette," dedikten sonra kolunu kapılı girişe doğru uzattı. "Bay Blaine sizi bekliyor, bu yüzden kapının kilidi açık olmalı."

Gates. Sürücüler. Saraylar. Bunların hepsi çok fazla. Ferforje kapı inleyerek kolayca açılıyor ve arkamdan gıcırdayarak kapanıyor. Ön bahçede alçak çitler var, düzgünce kesilmiş ve mevsim için beyaz buz salkımı ışıklarıyla süslenmiş. Taş patika boyunca ilerleyip ön merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve kapıya varıyorum. Belirgin siyah kapının üzerinde kocaman bir çelenk asılı, çelenkten yayılan çam kokusu burnumu gıdıklıyor.

Kapı açıldığında çalmak için elimi kaldırıyorum.

Wilder değil. Saçlarını Fransız örgüsüyle mükemmel bir şekilde geriye taramış olan kızı. "Oh, merhaba. Babam geleceğini söyledi. Geçen gece başladığımız yapbozu bitirebileceğimizi umuyordum." Beni içeri davet ederken Blaine'e özgü bir özgüvenle söylüyor bunu.

Wilder'ın sahte randevu planımızda bize yardımcı olması için kızını görevlendirmesi cidden çok sevimli. Ve onunla birlikte oynamak gerçekten eğlenceli. "Doğru. Salı günü işten sonra uğradığımda mı?"

"Yeni rutinimiz gibi," diye ekliyor ve babasına -kişilik olarak- çok benziyor.

Pürüzsüz. Havalı. Ayakları üzerinde hızlı. "Evet. Yeni rutinimiz," diye yineliyorum.

Tam eve adım atacaktım ki Wilder'ın geçen hafta sonu yemeğimizde kişisel bilgilerini sıralarken söylediği bir şeyi hatırladım. Ayakkabılarımı çıkarıp girişte bırakıyorum. Mac ceketimi aldı.

"Seni almam için beni gönderdi. Büyükanнемle bir telefon görüşmesini bitirmesi gerekti," diyor ve itiraf etmeliyim *ki CFO'su* ya da *New York ofisi* demesini bekliyordum ama Wilder'ın şu anda Londra'da annesiyle konuşuyor olması çok hoş. "Sana biraz etrafı gezdirebilirim."

"Bunu çok isterim," diyorum.

Mac beni eve soktu. "Noel dekorasyonunun çoğunu babam ve ben yaptık. Çünkü... İtiraf ediyorum: Noel dekorasyonuna bayılırım."

"Çifte itiraf: Ben de. Ve harika bir iş çıkardın."

"Her şeyi ben yapmadım. Bugün için ekstra dokunuşlar yapması için bir parti planlayıcısı tuttu çünkü her şeyi ben yapamam. Bu yaşımda bile. Ama bunları birkaç hafta önce yaptım." Evin karşı tarafındaki yüzen merdiveni kaplayan çelenkleri ve yan masalardaki kırmızı ve beyaz mumların etrafına dizilmiş zevkli yaprak dökmeyen dalları işaret ediyor.

"Çılgın yeteneklerin var," diyorum.

Bana oturma odasına kadar eşlik ederken çenesini gururla kaldırarak "Teşekkürler," diyor. Ona Noel resitalini beğendiğimi söylediğimde iç geçiriyor. "Sadece bittiği için mutluyum."

"Gösteri yapmayı sevmiyor musun?"

"Sorun değil," diyor omuz silkerek. "Ama bana göre değil."

Odanın köşesinde, gümüş ve kırmızı fiyonklarla özenle süslenmiş uzun bir köknar ağacı duruyor. Ama dikkatimi çeken süsler oldu. "Süslerin uyuşmuyor." Sevincimi gizleyemiyorum. Wilder'ın ağacının

süslü bir mağaza vitrinindeki bir ağaç gibi abartısız gümüş, altın ve kırmızı kürelerle süslenecektir.

Hayır.

Dallarda kâğıttan kesilmiş kar taneleri, pembe iplikten yıldızlar ve buzlu şeker çubuklarına yapıştırılmış ev yapımı kardan adamlar asılı. "Onları ben yaptım," diyor Mac. "Daha iyi *olabilirlerdi*. Ama gerisini görmek ister misin?"

"Çok isterim," diyorum. "Ev yapımı süslere bayılırım."

"Ben de." Beni basamaklardan aşağıya, kabarık bir bulutun üzerinde yürüyormuşum gibi hissettiren pelüş bir halıya, ardından cam bir sehpanın yanından geçip nihayet ağaca götürüyor. Bana üzerinde Wilder'la birlikte kızakla kayarken çekilmiş fotoğraflarının olduğu kırmızı karton bir resim çerçevesi gösteriyor. "Bu birkaç yıl önce Evergreen Falls'tan. Orada süper hızlı gidebileceğiniz bir tepe var."

Kar kıyafetleri içinde tepeden aşağı uçan ikisine aptalca gülümseyerek bakıyorum. "Evergreen Falls'taki Noel oyunlarında kızak da var mı?"

Mac duraksıyor, sonra gözleri parlıyor. "Evet! Var."

"Biraz keşif yapmam gerekecek. Birkaç deneme sürüşü yapmalıyım."

"Ama bu sadece çocuklar için. Yine de kızakla kaymak her zaman iyi bir fikirdir." "Öyledir."

Cevizden yapılmış ve Rudolph gibi süslenmiş bir süsü işaret ediyor, orantısız yapışkan gözleri ve burun yerine kırmızı kabarık bir top var. "Bunu geçen sene yapmıştım. O benim ceviz dönemimdi. Ama daha iyi bir burun şeysi kullanmalıydım."

"Hayır." Bu düşünceyi hemen kestim.

"Neye hayır?"

"Bu haliyle mükemmel. Çok fazla kişiliği var."

"Gerçekten mi?" Sesi çok şüpheliydi, kapıyı açan kızla bir tezat oluşturuyordu.

"Yeteneklisin ve bunu yaparken eğlenmişe benziyorsun," diyorum. Önemli olan da bu. Birkaç dal yukarısında, bir gözü eksik olan eşini gösteriyorum. "Özellikle de iki tane olduğu için."

"Oh, bunu babam yaptı." Sesini alçaltıyor. "El işlerinde berbattır. Bunu söylediğimi ona söyleme."

Parmağımı dudaklarıma götürüyorum. "Tek kelime etmeyeceğim." Her ne kadar bu bilgiyi de en az kızak haberi kadar lezzetli bulsam da.

"Deniyor ama ona göre değil," diyor *ne yapabilirsin* ki Omuz silk. "Ama başka şeylerde de iyidir."

Yılın yetersiz ifadesi. "Öyle. Fotoğrafçılıkta da iyisin. Kız kardeşimin evlenme teklifi fotoğraflarını gördüm. Çok iyiler, Mac."

"Teşekkürler," diyor ve şimdi sesinde gerçek bir gurur var. Fotoğrafçılık onun için önemli olmalı. "Ders alıyorum ama yaparak da öğrendim. Tekrar tekrar."

"Öğrenmenin en iyi yolu."

"Bunu şarkı söylemekten daha çok seviyorum," diyor bana başka süs eşyaları gösterirken. "Eminim harika süsler yapabilirsin. Babam senin gerçekten yetenekli olduğunu söylüyor."

"Öyle mi?"

"Onun bu *sektördeki en iyi tasarımcı olduğunu* söyledi. *Onu kapacak kadar şanslı olduğumuza hâlâ inanamıyorum ama satışlar yalan söylemez.*"

"Bunu paylaştığın için teşekkür ederim." Uçuyor olabilirim.

Ayak sesleri beni Dünya'ya geri çekiyor, sonra da onun sesi. "Seni görmek güzel, Fable."

Arkamı dönüyorum ve nabzım çılgınca atarak boğazımı dövüyor.

Wilder'ı daha önce de takım elbiseli görmüştüm. Ama bu sefer farklı hissettiriyor. Onun evinde olduğumuz için mi? Yalınayak olduğu ve bu onu ilk kez biraz savunmasız gösterdiği için mi? Test öpücüğü yüzünden mi? Abartılı hediyeleri yüzünden mi?

Ama hayır. Tüm bu sebepleri reddediyorum.

Bugün farklı çünkü benden kostümünü seçmemi istedi. Gerçek bir kız arkadaşın yapacağı gibi. Çünkü bana dolabındaki takım elbiselerin fotoğraflarını gönderdi, böylece onun için seçim yapabilecektim. Siyah pantolon, beyaz gömlek, siyah ceket seçtim ve kravat takmadım. *Love Actually* filminin sonunda Hugh Grant'in şehrin tehlikeli bölgesindeki okulda çocukların Noel gösterisinde görüldüğü ikonik sahne gibi.

Yüzümü bir gülümseme kaplıyor.

"Tıpkı başbakana benziyorsun," diyorum, biraz da büyülenmiş bir şekilde, "sahnede perdenin arkasında Natalie'sini öperken yakalandığında."

"Gerçekten de öyle," diye ikinci kez ekledi Mac.

Wilder ona doğru döner. "Sana izlememeni söylemiştim. Bu film R."

Gözlerini deviriyor. "Ben yapmadım, baba. Resimleri Google'da arattım, tamam mı?"

"Tamam," diye kabul ediyor, sonra elini yavaşça saçlarında gezdiriyor, dikkatle

saç örgüsünü bozmak için.

Sonra bana yukarı aşağı bakarken ikimiz de sessizleştik.

Kırmızı kazak. Siyah pantolon. Altın kemer. Herkesin nefret ettiği ve sevmekten nefret ettiği o çok tartışılan Noel filmindeki başbakanın aşkı gibi. Ve tamamen bana ait olan narin bir kolye. Öğrencilere nelerin mümkün olduğunu göstermek için haftada bir verdiğim takı yapımı dersinde kendi yaptığım bir şey.

"Ve Fable mükemmel görünüyor," diyor Mac. Sonra kırmızı kazağımın yakasına eleştirel bir gözle bakıyor. "Bunun dışında, bekle."

Koşarak yüzen merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Sadece Wilder ve ben, ağacın önünde durmuş, Noel filmlerindeki çiftlere benziyoruz. Bu anın ağırlığı bana çarpıyor. Bunu yapıyoruz, numara yapıyoruz. Sadece kendimiz için değil. Başkaları için de. Kız kardeşim, nişanlısı, onların arkadaşları ve kendi ailelerimiz için numara yapıyorum.

Bir de Brady için. Bana zarar verebileceğini düşünen o pislik için. Ama birkaç saat içinde geldiğinde hayatıma devam ettiğimi görecektir.

Wilder "Çok... güzel görünüyorsun" dediğinde Brady ile ilgili düşünceler aklımdan uçup gidiyor.

Düşüncesizce, "Sen de öyle." dedim. Ama ona asıldığımı düşünmesin diye hemen ekliyorum: "Aynı karaktere benziyorsun. Filmde. Bir şey hariç..."

Başını öne eğiyor. "O da ne?"

"Saçların o kadar da dağınık değil." Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Öyle mi?"

Düşünmüyorum. *Ben düşünüyorum*. Yaklaşıyorum ve ellerimi onun mükemmel taranmış, dalgalı kahverengi saçlarında gezdiriyorum.

Yumuşak.

Saçları çok iyi hissettiriyor.

Ve ben bu kadar yakinken nefesi tıslıyor gibi görünüyor. Ona dokunduğumda. Ellerimi onun yumuşak saç tellerinde gezdirdiğimde.

"Saçların..." Kelimeyi yutuyorum ama sonra tekrar bulup bakışlarına karşılık veriyorum. "Güzel."

"Teşekkürler," diyor, sesi her zamankinden daha hırıltılı. Biraz da sert.

Mac'in ayak sesleri yerde takırdıyor. Birbirimizden ayrılıyoruz, o an kırılıyor.

Saniyeler sonra Mac merdivenlerden uçarak iniyor ve elinde kâğıttan bir kar tanesiyle önümde duruyor. "Yakasında bir kar tanesi vardı. Film resimlerinde," diye açıklıyor Mac.

Haklısın. Tabii ki. Ben de araştırdım ama kırmızı bir kazağın kostüm için yeterli olacağını düşünmüştüm. Belki on bir yaşındaki bir çocuk için değil.

Gerçi.

"O zaman iyi ki bir tane yapmışsın," diyorum ve kostümümün bu eğreti eklentisini yakama iğneleyebilmesi için eğiliyorum. Konsantre olurken dili dudaklarının köşesini dürtüyor. Tam olarak tutturduğunda, "İşte oldu." diyor. Geri çekiliyor, beni süzüyor ve "Şimdi mükemmel oldu. Değil mi baba?"

Elini onun omzuna doluyor ve bana bakıyor. "Çok güzel," diyor.

Kar tanesini mi yoksa beni mi kastediyor?

Duh. Kar tanesi. Çocuğunun el işine iltifat ediyor. "Evet, teşekkür ederim Mac. Çok güzel bir kar tanesi," diyorum.

"Teşekkürler. Patlamış mısırımız olduğundan emin olacağım," diyor. "Böylece duş sırasında *Love Actually* dışında bir şey izleyebiliriz."

"İyi plan," diyor Wilder ve Mac muhtemelen mutfığa gitmek üzere ortadan kaybolduğunda Wilder bana, "Sana etrafı gezdireyim, böylece burayı tanıyormuşsun gibi görünür," diyor.

Bu tatil romantizmi hayal ürünü ama beni bu şato gibi evde gezdirirken bir peri masalının içindeymişim gibi davranmak zor değil.

İlk olarak, bu katta, pelüş yeşil bir kanepenin yanındaki bir masanın üzerine dağılmış birkaç dedektif romanı bulunan kütüphane var. Bir merdiven, yanlışı raflara yerleştirilmiş bazı orta sınıf kitapların, macera öykülerinin ve zaman yolculuğu masallarının karşısında duruyor.

"Bir kız burada kaybolabilir," diyorum, ahşap kitaplıklara hayranlıkla bakıp parmaklarımı bazı kitapların sırtlarında gezdirerek.

"Evet, bunun on bir yaşındaki bir çocukta olduğu biliniyor," diyor alaycı bir şekilde.

"Sana çekmiş," diyorum.

Merdivende durup gülümsüyor, gururlu ve haklı bir şekilde. "Öyle. Ama onun da annesi gibi sanatsal bir yanı var."

"Fark ettim. Süsleri çok kaliteli," diyorum, sonra komplocu bir fısıltıyla ekliyorum, "onun kurnaz yönünü sevmemek elde değil."

"Sizde de bir tane var," diyor. "Bizim kapı kazanacak." Elimi sallıyorum. "Göreceğiz."

Bir kolunu merdivene dayayarak başıyla boynumu işaret ediyor. "Kolyen. Başardın mı?"

Basit, narin zincire dokunmak için elimi kaldırıyorum. Pembe altın, boğazında minik bir fiyonk var. "Ben yaptım. Zincir için geri dönüştürülmüş metal. Ve fiyonk

Darling Springs'teki harika bir bit pazarından aldığım bazı vintage parçalardan geliyor."

Kaşlarını kaldırıyor, açıkça merak ediyor. "Bunu sen mi yapıyorsun?"

"Malzeme temin etmek için eyalet çapındaki bit pazarlarına

mı gidiyorsunuz?" "Evet."

"Neredeyse yaptığım her şey geri dönüştürülmüş malzemelerden geliyor."

"Bizim için üzerinde çalıştığın gömlek tasarımında olduğu gibi," diyor, dedektif romanlarından birinde olduğu gibi ipuçlarını bir araya getirerek.

"Evet," dedim. "Benim de olayım bu."

Bu bilgiden neredeyse etkilenmiş görünüyor. "Demek gezegene bakmak bizim işimiz," diye ekliyor. Sanki ikimizin de çocukken aynı kitapta aynı sahneleri karaladığımızı ya da aynı Aztek harabelerini ziyaret etmek istediğimizi yeni keşfetmişiz gibi.

"Öyle görünüyor," diyorum.

Başka tarafa bakmıyor, sadece hafif bir mesafeden zinciri inceliyor, sonra bakışlarını tekrar benimkilere kaldırıyor. "Bunu tam zamanlı yapmak ister miydin? Kendi mücevherlerini yapmak? Ya da gerçekten, bundan daha fazlasını yapmak?"

Evet, Tanrım, evet. Ama bunu patronuma söylemeli miyim? Hayalimin bir gün bir ya da iki veya üç dükkan açmak olduğunu söylemeli miyim emin değilim. Patronlar sonsuza kadar şirkette kalacağınıza inanmak isterler. Başka hedefleriniz ve arzularınız olduğunu bilmek istemezler. Eminim sadakat onun için önemlidir. "Belki bir yandan," diyorum, bahislerimi koruyarak.

"Bir Etsy dükkanı gibi mi? Bunu düşünebilirim" diyor.

Bunu hayal edebilmesi ve bunun tarafından tehdit edilmemesi gerçeği kalbimi parlatıyor. "Evet, aynen öyle" diyorum, hayallerimi onunla paylaşmak için küçük bir adım atarak.

"Yapmalısın. Kendine saklayamayacağın kadar güzeller."

Ama midemde rahatsız edici bir his var. Ona yalan söylemek istemiyorum. "Aslında zaten bir tane var," diye itiraf ediyorum.

Kaşlarını kaldırdı. "Bir Etsy dükkanı mı?"

"Şimdilik sadece uğraşıyorum. Orada burada birkaç şey satıyorum," diyorum. "Adın ne?"

"Fable tarafından yapıldı," diyorum, sonra gözlerimi deviriyorum. "O kadar da orijinal değil."

"Bir tasarımcı için mükemmel bir isme sahipsiniz. Sanatsal ve yaratıcı. Bir dükkan için iyi bir isim, Fable," diyor ve ses tonunda belli belirsiz bir övgü yok. Ciddi olduğunu söyleyebilirim.

"Teşekkür ederim."

Merdiveni bırakıyor, bana yaklaşıyor ve kolyeye doğru uzanıyor. Kısa bir süre parmağını küçük yayın üzerinde gezdiriyor. Saniyeler süren dokunuşu ve ardından söylediği "Çok güzel." sözleri tenimi ürpertiyor. Sonra kapıya yöneliyor. "Turumuza devam edelim mi?"

Evet demeden önce bir an kendimi toparlıyorum, sonra onu spor salonuna ve Mac ile bazı çocukların öğle yemeği partisi sırasında takılacakları ev sinemasına kadar takip ediyorum. Büfenin üzerinde duran, üzerinde *patlamış mısır* yazan boş kırmızı bir kaseyi işaret ediyor.

"Bu dün gecedен kalma," diyor ve patlamış mısır baharatlarını sıralarken Mac'le birlikte onu alıp mutfağa bırakıyor. Sonra bana merdivenleri çıkarken rehberlik ediyor ve ben de kilometrelerce uzanan manzarayı, Golden Gate Köprüsü'nü ve ufuktan taşan uçsuz bucaksız okyanusu seyrediyorum. Yatak odası katına ulaşıyoruz ve bana Mac'in odasını gösteriyor, bu sabah yapmasında ısrar etmediği belli olan dağınık yatağıyla. Fotoğraf makineleri ve lenslerle kaplı kocaman, dağınık bir masa da var. Bilgisayar ekranında Photoshop açık.

Turda sırada ev ofisi var. Antika haritalar duvarları kaplıyor. "Koleksiyon yapar mısınız?"

"Evet," diyor.

"Neden?"

"Dünyanın ne olduğunu bilmek hoşuma gidiyor." "Ne olabileceğini bilmek mi?"

"Evet. Kesinlikle."

"Bu tam size göre," diyorum. "Özellikle de enerji işleri gibi yeni işlerinizde."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Geleceği anlamayı seviyorsunuz. Onu şekillendirmeye yardımcı olmak için." "Umarım öyledir. Ve onu en iyi şekilde şekillendirmeyi umuyorum."

"Ve sen insanları anlamayı seviyorsun," diyorum. Bir süre bakışlarımı tutuyor.

"Anlıyorum."

Daha önce hissettiğim o sıcaklık yayıldı. Ofisinde üzerine simli Noel yarakları döktüğümde ne kadar yıprandığımı ve incindiğimi anladı. Bir sonraki sefer kız kardeşime tüm gerçeği söylemediğim için kendimi suçlu hissettiğimde beni anladı. Akşam yemeğinde kar, kış ve şarkılar hakkında konuştuğumuzda beni anladı.

Ve bu sahte aşkı yürütmemiz için çok uğraşıyor. Brady gerçek ilişkimiz için neredeyse hiç çaba göstermedi. Benim öz babam

Annemi defalarca aldattıktan sonra onunla arasını düzeltmeye çalıştı ama annem yine de ona şans üstüne şans verdi. Elbette geçmişteki bazı erkek arkadaşlarım da denedi ama bu adam kadar değil.

Wilder mı? Her seferinde her şey için ortaya çıkıyor. Takdire şayan. Çekici. Boğazım kısa süreliğine duygularla geriliyor, ama ayrılırken onları yutuyorum.

Bir sonraki odasına ulaştığımızda yeni bir savaşı karşı karşıya kalıyorum. Süit benim küçük evimin üç katı büyüklüğünde ve sıcak krem rengi duvarları, yumuşak halıları ve tavandan tabana pencereleriyle elli milyon kat daha güzel. Yemin ederim, bütün bu süre boyunca *ooh* ve *aah* dememeye çalışıyorum. Sarı ahşap bir platform üzerinde yere kadar alçak olan yatak, yumuşak gri, mavi ve beyaz yastıklarla tatlı rüyalardan yapılmış gibi görünüyor. Pencereler tüm şehri ve ötesindeki okyanusu gösteriyor. Yatağı özenle yapılmış ve bu da tamamen ona ait hissettiriyor.

Tam bunu söyleyecektim ki odanın köşesinden yüksek bir gümbürtü yankılandı. Telaşla arkamı döndüm. "O da neydi?"

Wilder bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Penguen," diyor. "Penguen mi?"

Bir saniye sonra, büyük bir smokin kedi dolaptan çıkar, lüks bir şekilde gerinir ve Wilder'a doğru süzülür. Kedinin beyaz eldivenleri, siyah bir vücudu ve çoğunlukla siyah olan ama beyaz bir ağız olan yarım bir yüzü var. "Senin bir kedin var," diyorum şaşkınlıkla.

"Söylentiler doğru."

Dönüp koluna vuruyorum. "Kes şunu! Kedin olduğuna dair bir ipucu bile vermedin. Akşam yemeğinde ya da ofiste yapılması ve yapılmaması gerekenler bölümünde bundan bahsetmedin."

"Sanırım ele aldığımız o kadar çok şey vardı ki aklımdan çıkmış" diyor ama gözlerinde başka bir şey var - bir bahanenin ipucu mu? Bir örtbas mı? Emin değilim.

"Bunu başarabilmemiz için erken gelmemi emretmiştin." Ellerimi kalçalarımın koyuyorum. "Şimdi de bir kedi sakladığını mı öğreniyorum?" Wilder'a biraz aşık olan bir kedi. Kedi onun bacağına sürtünüyor. Mırlıyor. "Kedin seni işaretliyor mu?"

Eğlenen bir teslimiyetle, yarattığı almak için eğildi. "Mac'in olması gerekiyordu. Birkaç yıl önce bir kedi sahiplenmek istedi, ben de onu Küçük Dostlar'a götürdüm ve o da bu kediye seçti. Sonra eve döndüğümüzde kedi... şey, beni seçti."

Penguen sanki bir işaretmiş gibi başını onun göğsüne yaslıyor. İçimden bir kahkaha patladı. "Kedin sana kafayı takmış."

Sanki bu kediye büyülediğine inanamıyormuş gibi dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Ama mırıltısına bakılırsa, kesinlikle büyülemiş. Başını kaşıyor. "Evet, öyle. İşte böyle. Benim bir kedim var. Adını Mac koydu," diyor ve tüy yumağını yatağa bırakıyor. Yere uzanıyor, bir bacağını havaya kaldırıyor ve tüm dünyanın görmesi için banyo yapıyor.

"Smokinli kedi olarak sana çok yakışıyor. Senin için mükemmel bir kedi." Takım elbisesine baktı. "Şu anda smokin giymiyorum." "Hayır, ama eminim dolabında bir tane vardır."

Yaklaşıyor ve bakışlarımı tutuyor, gözleri parlıyor. "İki, Fable. İki."

Başka tarafa bakmıyor. Dudaklarımı birleştiriyorum, bakışlarından olması gerekenden daha fazla hoşlanıyorum. Göğsümde filizlenen bu duyguyu -her ne ise- silkeleyip atıyorum ve kolumu boşlukta gezdirerek evini işaret ediyorum.

Evet, lüks ve neredeyse herkesi aşıyor. Ama aynı zamanda içinde yaşıyor ve seviliyor. "Evinizi beğendim. Ev gibi görünüyor," diyorum.

Başını eğerek beni inceliyor, gözleri yumuşak ve kırılğan. "Teşekkür ederim."

Neredeyse hiç kimse bunu söylemez." Bir duraklama.

"Aslında, hiç kimse." "O zaman bariz olanı gözden kaçırıyorlar."

"Öyle mi?"

"Evet."

Birkaç saniyeliğine, hava şarj edilmiş gibi hissettiriyor. Sanki alıştırmaya öpücüğümüzden daha fazla bir çizgiyi aşmışız gibi. Ya da belki de bu çatırtı ve patırtı görülmekten kaynaklanıyordur.

Odasından çıkmadan önce elini koluma koydu. İfadesi ciddiydi ve şöyle dedi: "En iyi sağdıç ve nedime olalım. Ve Brady'ye kaybedenin kendisi olduğunu gösterelim."

Elimi tutuyor ve kimse bakmasa da merdivenlerden aşağı öylece yürüyoruz.

Ama bakıyorum. Ve bundan hoşlanıyorum. "Elimi tutuyorsun," diye fısıldıyorum.

Bırakmaya başladı. "Ben... pratik yapıyordum." "Bu konuda iyiye gidiyoruz."

Pratik yapıyoruz."

Nefesinde hafif bir kesiklik var, sonra "Öyleyiz" diye homurdanıyor.

Duramasın diye elini daha sıkı tutuyorum. "Çalışmaya devam et."

Göz kırpıyor ve birkaç tehlikeli saniye boyunca gözlerinde gerçek bir şeyin parladığını gördüğüme yemin edebilirim.

Ama bu o l a m a z . Bu oyun da dahil olmak üzere yaptığı her şeyde çok çok iyi. Ve yakında, gösteri zamanı.

KENDINE NEŞELİ BİR INTIKAM AL.

Wilder

Burada yüzleri lekeli atletli erkeklerin sayısı... şey, çok fazla. En azından bu, tavşan pijamalı yetişkinlerden daha iyi.

"Pijamalı yetişkin adamlar," diyorum Leo'ya. Mutfak tezgahına yaslanmış, mimoza içen ve kostümlerini tartışan konukları izliyoruz. "İnsan içine çıkmasına izin verilmemesi gereken şeyler."

"Noel kostüm partisi için bile pijama çok fazla. Ayrıca pijama kelimesini de sevmiyorum."

Gülüyorum. "O zaman kullanma."

"İşte bu kadar. Bitti. Bir daha asla söylemeyeceğim."

"Bu sözünü tutacağım." Ayrıca Ralphie, *Bir Noel Hikayesi*'nde meşhur olan pembe tavşan pijamalarından nefret ederdi. Hayali bir çocuğun bile aşağılanması anmak...?

"Bu çok yanlış," diyorum, pembe fanila giymiş bir değil iki adamı başımla işaret ederek.

Leo çenesini Varyemez kostümlü (gecelik ve bornoz) bir adama doğru uzatıyor. "Partide pijama giymek için bahane olan bir başka kostüm. O da yanlış." Bana döndü. "Bu bizi cimri yapar mı?"

"Eğer öyle yaparsak, Cimri Tepesi'nde ölürüm. Evin dışında terlik, bornoz ya da pijama giymemelisiniz. Ya da başkasının evine. Bu

Pijamanın temel önermesini ve vaadini bozuyor," diyorum, sonra Leo'nun kıyafetine bakıyorum - John McClane, nam-ı diğer Bruce Willis'in *Zor Ölümler*'deki karakteri, klasik atletli. "Ama sen iyisin."

Leo aksiyon kahramanı kıyafetini işaret ediyor. "Ya bu ya da *Elf*."

"Tayt sana yakışmadığı için mi McClane'i seçtin?" Düz bir yüzle soruyorum.

Gülüyor. "Dostum, kimsenin bildiğinden emin değilim," diyor bakışlarım tekrar kapıya kayarken. Kaçınılmaz olanı beklerken bunu sık sık yapıyordu.

Eski ahmağın gelişi.

Sanki alarm sistemi aklımı okumuş gibi, kapının yanındaki panel vızıldıyor. Leo ve ben fuayeye gidip ekranı kontrol ettik. Brady'yi görünce dişlerimi gıcırdatıyorum ama yine de onu içeri alıyorum. İçeri girdi ve *-bu* onun kostümü mü?

Tabii ki bu onun kostümü, gözlükler ve her şey. Çok uygun.

"Leo, adamım!" diyor. Sanırım İngiliz aksanı seziyorum. Ya da gerçekten, Brady'nin İngiliz aksanı denemesi mi? Sanırım kendini karakterine adanmış. "Bekârlığın son günlerini mi sayıyorsun?"

Leo gülerek başını sallıyor. "Daha çok en harika gün için geri sayım gibi."

"Doğru, doğru," diyor Brady, neşeli ve kuzen gibi.

Ona ağzımın payını vermemek için kendimi zor tutuyorum. Ne yaptığını biliyorum. Ve o bir pislik. Fable'a zarar verdi.

Bir yanım da, eğer onu basmasaydı numara yapmıyor olabileceğimizin farkında. Ve şu ana kadar, bu sahte romantizm uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şey.

Leo alnını oturma odasına doğru uzatır. "Seksi *Kötü Kız*'ıma katılsan iyi olur," diyor ve Charlotte'a doğru ilerliyor. Charlotte kısa kırmızı bir elbise giyiyor ve Noel Baba şapkası takıyor, zekice bir çıkarımla o filmdeki bir karakterin giydiği gibi. Ya da *karakterler*, çünkü Josie ve Maeve de aynı şekilde giyinmişlerdi, ki bu asla tesadüfen olmazdı. Everly de burada ama o siyah-beyaz bir elbisenin üzerine kırmızı bir pelerin giymiş. Onun kostümünü de tanıyamadım.

Brady bana dönüyor, pazularına vuruyor ve normal aksanına geri dönüyor. "Duyduğuma göre ikimizin de zevki iyiymiş."

Ona boş boş bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?" Açık olmak gerekirse, ne demek istediğini biliyorum. Sadece oraya gittiğine inanamıyorum ve sahte şaşkınlığım onu boğazlamamı engelliyor. Ama, ah, nasıl da istiyorum.

"Dostum. Eski kız arkadaşımı tavladığını duydum." Bana dirsek atarken kaşlarını oynattı. "Aferin sana."

Eğer en iyi arkadaşımın kuzeni olmasaydı, yüzündeki sırıtışı dağıttığım için bu gece hapse girerdim.

Ya da almam. Bu sadece bir dürtü ve benim iş yapma şeklim değil. Bütün gün satranç oynarım. Kimse daha keskin bir strateji geliştiremez. Bu pislik kiminle uğraştığını bilmiyor.

Onu son gördüğümde yaptığı teklifi hatırlayarak bir piyonu hareket ettirerek açıyorum. "Şükran Günü'nde, fonlarımı yönetip yönetemeyeceğini görmek istemiştin."

Yüzündeki ifade Noel sabahı sevincine benziyor. "Evet. Bunu bana sen verdin.

ve seninle bu konuda daha fazla konuşmak için can atıyordum."

Diğer konuklar elbiseler ve buketler, yaylı çalgılar ve DJ'ler hakkında konuşurken, Brady teknolojiye nasıl yatırım yapmam gerektiğini anlatıp duruyor. *Gerçekten mi? Biraz daha anlat.* Ofisime gelen herkese gösterdiğim nezaketi ona da göstermeye çalışıyorum.

Odaklan.

Biraz takıntılı olduğum kadına karşı gelen erkeklere seyirci vermiyorum.

İşini bitirdiğinde başımı sallıyorum, son taşımı şah mat etmeye doğru ilerl e t i r k e n tüm bu keskin kavrayışı ayık bir şekilde özümsüyorum.

Onun görüşlerini davet etmedim ya da daha fazlasını duymak istediğimi söylemedim. Sadece konuşmayı kapatmaya hazır olana kadar devam etmesine izin vermem gerekiyordu ki şimdi bunu kesin bir şekilde yapıyorum.

"Tüm bu içgörü için teşekkürler. O zaman sana söyleme fırsatım olmamıştı çünkü Leo Charlotte'a evlenme teklif etmişti." Duraksıyorum, eski bir sporcu gibi omzunu alkışlıyorum ve bu anın tadını çıkarıyorum. "Ama portföy konusunda her şey hazır. Birlikte çalışamayacak olmamız çok yazık."

Sonra onu bırakıyorum ve oturma odasındaki sahte kız arkadaşımın yanına gidiyorum.

Küçük bir zafer yine de bir zaferdir.

"*Hayır*, evete giden yolda sadece ilk duraktır!" Brady *arkamdan güzel bir kıkırdamayla* sesleniyor. "Seni Noel'de ikna edeceğim Wilder. Sözlerimi unutma."

Bu adam acımasız. Şimdilik onu görmezden geliyorum.

Fable'a ulaştığımda, bir kolumu beline dolamaktan, daha yakına eğilmekten ve saçlarını boynundan uzaklaştırmaktan çekinmiyorum.

Eşek herifin bakıp bakmadığını kontrol etmiyorum ya da hileyi anlayacağından endişelenmiyorum. Çünkü bana doğru eğildiğinde hiçbir şey sahte değil, kokusu

Burnumu gıdıklıyor, yakınlığı beynimi kızartıyor. Daha yakına dönerek fısıldıyor, "Bu konuda iyisin, erik şekeri. Kimse anlayamaz."

Evet, bu konuda iyiyim ve durmak istemiyorum. İsteksizce, özel andan kopup partiye, iyi bir ev sahibi olmaya odaklanıyorum. Tüm dikkatimi konuklara veriyorum.

Ta ki Fable mutfağa gidip Brady de onu takip edene kadar.

ÇOK SIKİLEBİLİR

Fable

Brady, *Love Actually*'den Alan Rickman'dır çünkü yalnızca öz farkındalığı sıfır olan bir kişi bu karakteri seçer. Aldatan. Kare gözlükleri, ince siyah atkısı ve siyah ceketıyla hepimizin kalbini kıran Alan Rickman. Emma Thompson'a hak ettiği kolye yerine bir Joni Mitchell CD'si alan Alan Rickman. Noel sinemasının en nefret edilen karakteri.

Dizlerine tekme atıp yere düşmesini izlemek istiyorum. Charlotte'a Wilder'la birlikte olduğum yalanını ilk söylediğimde hissettiğim suçluluk duygusu mu? Şimdi zerre kadar hissetmiyorum. Brady yüzünden.

Hayır. Benim için üzülmesini istemiyorum. Asla.

Mutfaktayım, iyi bir ev sahibesi gibi şarküteri tabağını tazeliyorum, o sırada yanıma gelip dirseğini tezgâha dayadı. "Vay canına, Fabes," dedi. "Bu kadar çabuk taşındığını fark etmemiştim."

Konuşmayı seven biri. "Çabuk mu?" Nefesimin altında fısıldıyorum. "Hâlâ başka biriyle birlikteyken başka birine geçmekten daha hızlı değil."

Ahmak kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. "Beni Iris'le görmenin senin için zor olacağını hissediyordum. Bu yüzden onu getirmedi."

Tutuşuyorum. Vücudumdaki her hücrede alevler kükrüyor. "Onu getirmedin," diye ısıırıyorum, "çünkü davet edilmedi. Düğüne gelecek herkesi davet etmedik."

Bir zeytine uzanırken çenesiyle başını sallıyor. "Tabii. Doğru. Sebebi bu."

Neden onunla çıktım ki? Ben onunla birlikteyken de bu kadar iğrenç miydi? *Lütfen evren, bana o zamanlar biraz daha az iğrenç olduğunu söyle.*

Derin, merkezleyici bir nefes alıyorum, sonra da yoluma devam ediyorum. "Wilder'a karşı her zaman bir şeyler hissetmişimdir," diyorum, son dilim Gouda'yı düzenlerken odanın diğer ucunda misafirlerle sohbet eden ama bana söz veren gözlerle bakan adama sevgiyle bakıyorum -söyleyin, *sizin için geleyim.*

Ona güven verici bir gülümsemeyle iyi olduğumu söylüyorum. Ondan ince bir baş sallama geliyor.

Wilder, başbakan olarak gerçekten yakışıklı görünüyor; aynı anda hem yakışıklı hem de seksi.

Zeki, güçlü ve becerilebilir.

Ve... bu nereden geldi?

Onu ya da herhangi birini hiçbir zaman zeki, güçlü ve becerilebilir olarak düşünmemiştim, ama şimdi Wilder'a bakıyorum, bu sıfatlar birbirine çok yaklaşıyor.

Şarküteri tabağımı alıp hiç düşünmeden Brady'den uzaklaşmayı gerçekten kolaylaştırıyorlar. Noel'de erkek arkadaşım olan o çok sikilebilir adamın yanına oturmak istiyorum.

* * *

Wilder ve ben, etrafımızda toplanan yirmi kadar misafirle birlikte kanepede oturuyoruz. Maeve ve Josie'nin yanı sıra kız kardeşim de var. Everly de burada, Cindy-Lou Who gibi giyindiği için sarı saçları örgülü. Erkek arkadaşı Max, Grinch. En azından ben onun Grinch olduğunu düşünüyorum. Yeşil kabarık yakası kostüm temasına verdiği tek selam. Ama bu uyuyor - Everly takımın reklamcısı olarak imajını düzeltmesine yardım edene kadar ligin en huysuz kalecisi olarak ün salmıştı.

Mariah Carey son teknoloji ses sistemiyle tatil dileklerini dile getirirken biz de düğün partisi oyunumuz olan *O Dedi, Bu Dedi, Kim Yaptı'yı* oynuyoruz.

Wilder bir karttan okuyor. "İlk hamleyi kim yaptı?" Sabırlı gözlerle konuklara bakar.

Josie, Everly ve Maeve *Leo* diye bağıyor.

Damat *beni suçlayabilir misiniz* diye gülümsüyor ve kız kardeşimin yanağına bir öpücük bırakıyor.

Josie bir sonraki kartı alır ve "Seni sevdiğimi ilk kim söyledi?" diye okur. Hepimiz "Leo" diye bağıyoruz.

Charlotte bir parmağını kaldırıyor, şeker kırmızısı cılası avizenin altında parlıyor. "Bir saniye sonra söyledim." Damadının alınına bir öpücük konduruyor ve Leo da şapşal şapşal gülümsüyor.

Sırada Max var, boğazını temizliyor ve "Kim ilk randevusundan sonra 'Evleneceğim kişiyle tanıştım' dedi?" diye soruyor.

Everly ekliyor, "Awww. Çok tatlı."

Bakışlarımı Wilder'a yöneltiyorum, o da sırtarak hep bir ağızdan "İkisi de yaptı" diye bağıyor.

Biz gülerken omzu benimkine değiyor ve boynumda bir kıvılcım çakıyor. Yüzüne bakıyorum ve yeşil gözlerini bir an için yakalıyorum. Eğlenceli ama aynı zamanda duygulu bir şeyle titreşiyorlar ve sonra bir kolunu bana dolayarak beni kendine çekiyor. Bir karıncalanma omurgamdan aşağı kayıyor, sonra tüm vücuduma yayılıyor, sıcak ve parlak.

Karşımda Brady, Leo ve diğer bazı çocuklarla dostça sohbet ediyor. Belki de küçümseyici *Sure you moved on* yorumları bitmiştir ve hepimiz eğlenebilir ve arkadaşlarımızın mutluluğunu kutlayabiliriz.

Umarım öyledir. Şu anda herkesin iyi geçinmesi çok güzel. Wilder'la rol yapmak da güzel, elimi tuttuğu zamanki gibi. Şimdi bana dokunması gibi.

"İçkileri yeniden
doldurmalıyız," diyorum. "İyi
fikir."

Ayağa kalkıyor, ben de onu takip ediyorum ama oturma odasından çıkmadan önce kız kardeşimden gelen tiz bir ciyaklama sesi bizi durduruyor. Bunu heyecanlı bir "Ökseotu alarmı!" takip etti.

Mutfağa açılan kemerin altında duran bizi işaret ediyor. Wilder ve ben senkronize bir şekilde boynumuzu uzatıyoruz.

Tam üstümüzde bir ökse otu dalı var. Kim asmış? Wilder ve kızı süslerken mi koymuşlar? Yoksa parti organizatörünün işi miydi?

Kimin umurunda? Gösteri zamanı.

Diğer konuklar da tezahürat yapıyor, "*Öp onu*" diye bağıyorlar.
Eski sevgilim de dahil.

Sanırım ofisinde öpüşme alıştırması yapmamız iyi bir şey. Ama zeki, güçlü, becerilebilir milyarder sahte erkek arkadaşım tarafından bir kez daha öpülmeyi beklerken, bu alıştırma gereksiz görünüyor. Çünkü arzum yalan değil.

BİR AYAK ÇIRPICI

Fable

Bu öpücük yirminci ya da ellinci öpücüğümüz gibi görünmeli, ikincimiz gibi değil. Bunu berbat etmek istemiyorum.

Ama Wilder bakışlarımla buluştuğunda, endişelerim dağılıyor ve başka bir şey devreye giriyor - kalbimin merdivenlerini tırmanan ısrarlı bir ihtiyaç. Öpülme ihtiyacı... onun tarafından.

Bu anın koreografisini yapmak için bir saniye bile yok. Bu tek çekimlik bir durum. "Pratik yapmak mükemmelleştirir." diye fısıldarken gözleri gözlerime takılıyor.

Göğsüm titriyor. Kafamda sorular uçuşurken bile ona çenemi eğerek cevap veriyorum. Kolunu belime dolayacak mı? Dudaklarıma bir öpücük konduracak mı? Bir yanağımı okşayacak mı? Cevap bir saniye sonra ellerini kaldırıp yüzümü ofisindekinden daha sıkı bir şekilde kavradığında geliyor ve o ilk dokunuşta titriyorum. Şefkatli ve sevecen. Sahiplenici ve kontrollü.

Müzik akıp gidiyor ve ben belli belirsiz "Have Yourself a Merry Little Christmas "ı duyuyorum. Nakaratta Wilder biraz daha yaklaşıyor ve zaman yavaşlıyor. Beklenti sihirli bir büyü gibi etrafımı sarıyor. Wilder'ın nefesi çenemin üzerinde gezinirken seyircilerimiz uzak arka planda kayboluyor. Dudaklarımdan bir ses kaçıyor, beni şaşırtan aç bir mırıltı.

Dudaklarının kıvrılmasına bakılırsa bu *onu* memnun ediyor. Bu küçük işaret son endişelerimi de gideriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor. O sedir kokusu sarhoş edici. Wilder beni ökseotunun altından öperken kış güneşinin altında kar gibi eriyorum.

Nasıl ya da ne zaman olduğunu bilmiyorum ama her ikonik öpüşme fotoğrafında, her film öpüşmesinde olduğu gibi ayağım ortaya çıkıyor.

Şimdi kendi öpüşme anımı yaşıyorum ve o beni seyirci önünde ilk öpüşmemize götürürken bedenim kontrolü ele alıyor. Ama ofisindeki gibi üç saniye değil. Daha uzun, belki on, belki de on beş. Bilmiyorum bile. Aynı anda hem yumuşak hem de tutkulu.

Göğsüm karıncalanıyor. Karnım şişiyor. Dilim bile yok ama başım dönüyor. Yıllardır geçirdiğim en iyi on beş saniye ve bunun beş dakika olmasını istiyorum. Beş saat.

Öpüşmeyi kestiğinde dudaklarını çok özlüyorum. Nefesim kesiliyor ve neredeyse inleyeceğim.

Wilder'ın gözleri benimkilere kilitlendi. O zeki yeşil irislerde sıcaklık titreşiyor. Başka bir şey de var. Düşkünlük mü? Sevgi mi? Hayır, bunlardan biri olduğundan emin değilim. Tam olarak adlandıramadığım bir şey. Özlemle karışık bir arzu belki.

Yutkunuyorum. Kendimi toparlamaya çalışıyorum. Şehvet sisinden kurtulmaya.

Oda tekrar odak noktasına gelir. Şarkı sona doğru yaklaşıyor.

Kız kardeşim alkışlıyor. "İşte ökseotu öpücüğü budur," diyor, sonra yüzünü Leo'ya çeviriyor ve yanağını okşayarak onu kendine çekiyor. "Senden de bir tane istiyorum."

Seyircilerin farkındalığı beni sersemlikten kurtarıyor. Brady'nin kuzenine yumurta atarken söylediği erkek-erkek ilahisi de öyle. "Yap, yap, şimdi yap, kuzen."

Yaltaklanıyorum. Öpücük sonrası mutluluğumu resmen mahvediyor. Bu balonun içinde biraz daha yaşamak istiyorum, özellikle de şimdi olması gerektiği gibi gelin ve damada odaklanılmışken.

Wilder ve ben ökseotundan uzaklaşıp mutfığa gidiyoruz, sahnelenen öpücüğümüz sadece bir parti dipnotu.

Ama benim için tüm hikaye bu. Mutfak tezgâhının önünde durup kalçamı tezgâha yasladığımda hâlâ nefes nefese kalmış durumdayım. Kazağımın kollarıyla oynayıp ökseotu sorusuna dönüyorum.

"Seni ökseotu tipi olarak seçmemiştim," diyorum usulca. "Değilim," diye yanıtlıyor, yaklaşarak.

"Yani dekoratör müydü?" diye sordum. Ökseotunu kimin astığını bilmek nedense hayati önem taşıyor. Ofis öpücüğü bir alıştırmaydı. Ama bu bir seyirci içindi. Bunu istiyor muydu? "Mac bir parti organizatörü tuttuğunu söyledi."

"Yaptım, ama planlayıcı onu asmadı." Sesi de biraz şaşkın geliyor. Düşündüm de, mutfığa girdiğimizden beri pek konuşmadı. Gözleri bile biraz puslu bakıyor.

Bekle.

O da benim kadar öpücüğü sevdi mi?

Bu düşünce beynime yerleşiyor ve gitmesine izin vermiyorum.

Bakışlarını sinema salonuna giden merdivenlere çeviriyor. "Ama sanırım kızım öyle olabilir," diyor. "Yani bir ökseotu insanı."

Mac'ın içinde küçük bir Noel çöpçatanı mı var? Zihnimin onunla ve kızıyla geçireceğim Noel'i düşünmesine izin veriyorum. Şöminenin çıtırtısına, çam kokusuna, ev gibi hissettiren tanıdık müziğe. Bu mutfakta kurabiye pişirmeye - tabii ki zencefilli çörek değil - sonra onunla daha fazla süs eşyası yapmaya. Eşarplı tilkiler, baklava desenli kazaklı kutup ayıları ve çizmeli ren geyikleri gibi tuhaf hayvanlar. Üçümüz birlikte bunları ağaca asabiliriz ve sonra Mac yatağa gittiğinde Wilder ve ben ökseotunun altında tekrar öpüşebiliriz.

Kafamda neler oluyor? Kızıyla süs tasarımı hakkında fanteziler mi kuruyorum? Karanlıktan sonra onunla öpüşmeyi mi?

Bu aptalca ve tehlikelidir.

Rahat ve seksi düşünceleri göz kırparak uzaklaştırıyorum ama Wilder'ın yakışıklı, neredeyse esrarengiz yüzüyle karşılaştığımda artık o kadar da esrarengiz görünmüyor.

Gözlerindeki pus mu? Biraz özleme benziyor. Ya da, gerçekten, çok.

Ama eminim ki bu sadece beklenmedik ateşli bir öpücüğün yan etkisidir. Sahte randevuların bir yan ürünüdür. Hatta birisi bunu bir hap şişesinde bile listeleyebilir - sahte flörtün yan etkileri değişebilir ve bunlarla sınırlı olmamak üzere bayılmalar, mide dönmeleri ve yaramaz düşünceleri içerebilir. Ne beklemeniz ve nelere dikkat etmeniz gerektiği konusunda eczacınızla konuşmak isteyebilirsiniz. Belirtiler devam ederse, aşk doktorunuza görünün.

Bir elimi kazağımın üzerinde gezdirerek ev sahibesi moduna geçiyorum ve kız kardeşim ve Wilder'ın en yakın arkadaşı için düzenlediğimiz bu partinin gerçekliğine geri dönüyorum. "Bir şeye ihtiyacı olan var mı diye bakmalıyım."

Wilder boğazını temizliyor, birkaç kez başını sallıyor, sanki o da sisi temizliyor. "Ben de öyle."

Göğsüm umutla ve tehlikeli bir acıyla sızlıyor. Ama bu partiyi kızının Noel dekorasyonuna dokunuşunu beğenip beğenmediğini merak ederek geçiremem. Ya da öpüşmemizden benim gibi hoşlanıp hoşlanmadığını.

Ayrıca, en başından beri skoru bilmeme izin verdi.

Patronum, teyzesinin yakasından düşmek ve eski sevgilime neler kaybettiğini göstermek için en iyi sahte randevucular olmamızı istiyor. Wilder rekabetçi bir adam, bu yüzden tabii ki bana Noel tarihindeki en iyi sahte öpücüğü verecekti. Hoşuma gitse bile, gerçek hissetsem bile.

Bu gizem çözüldü, partiye döndüm ve Noel mojito karışımı sürahisini yeniden doldururken dudaklarının anısını kutuladım.

Arkadaşlarımın bana katılması uzun sürmedi.

"Sadece arkadaşça mı?" Josie sırtarak soruyor.

Everly sırtırken Maeve, "Yani, bu *sadece dostça* bir öpücüktü," diye ekliyor.

Yüzüm kızarıyor ve hiçbir şey söylemiyorum, çünkü haklılar.

* * *

"Kostüm yarışması yapmalıyız!"

Bu parlaklığı bize biraz sonra *Damat Ne Der'i* bitirdiğimizde Brady getirdi. Gelin ve damadın yanında, Wilder ve benim karşımdaki kanepede oturuyor.

Brady'ye başımı salladım. "Hiç sanmıyorum."

Surat asıyor. "Hadi ama. Küçük bir yarışma olmadan Noel filmi kostüm partisinin ne anlamı var?"

"Bir Noel filmi kostüm partisi," diyorum sıkıntımı gizlemeye çalışarak. Bu partiyi o planlamamıştı. Ben planladım. Ama onun benim ayakkabımdaki bir çakıl taşı olduğunu söylemek istemiyorum çünkü o zaman beni gerçekten incittiğini düşünecek. *Çabuk ilerledin* yorumu bir yana, onu Iris'le görmenin bile beni mahvedeceğine inanıyor gibi görünüyor. Böyle düşünmesine izin veremem ama öfke kesinlikle onu uyarır. Sessiz, sakinleştirici bir nefes alıyorum, sonra elimden geldiğince tatlı bir şekilde, "Ayrıca bu bir kostüm partisi değil. Bu bir düğün partisi."

Kıs kıs gülüyor. "Evet, ama hepimiz giyinmek için çaba sarf ettik. Ev sahibi ve hostes kurallarına göre," diyor ve suçluları ortaya çıkarmış gibi önce Wilder'ı sonra da beni işaret ediyor. Wilder'ın vücudu sıkı. Brady konuşmaya devam ederken sarmal bir kısıtlamanın resmidir. "Ve her şey daha eğlenceli oluyor.

yarışması, değil mi? Gelecek haftaki düğününüzden önce Noel yarışmasını bu yüzden yapmıyor muyuz?" Brady bakışlarını Leo'ya çeviriyor, daha soğukkanlı ve yaşlı kuzeninden onay bekliyor gibi görünüyor.

Leo ona yatıştırıcı bir gülümseme atıyor. "Şey, tabii. Birazcık. Charlotte ve ben oyunları severiz," diyor ve sesinde biraz *beni kurtarın* havası var. Gruptaki uzlaştırmacı kişi o, bu çok açık.

"Ve Noel'i seviyoruz, bu yüzden bunu bir etkinlik haline getirmek mantıklı geldi," diye ekliyor Charlotte ve sözlerindeki alt metin çok açık - *bu sıradan düğün partisinin bir kostüm yarışması olmasını istediğimiz anlamına gelmiyor, seni ahmak.*

Yine de, kafamdaki *sen ahmağın*ı eklemiş olabilirim.

Ama Brady'nin alt metinle arası iyi değil. Avuçlarını birbirine sürtüyor. "Hadi yapalım o zaman! *En iyi kim giydi?*" Göğsünü şişirerek, bir boks maçının sunucusu gibi, "Bu köşedeki yakışıklı Alan Rickman mı, yoksa diğer köşelerdeki John McClane gibi giyinmiş her bir erkek mi?" diye soruyor.

Tanrım. Kendisini Noel filmi kostüm yarışmasının galibi ilan etti bile. Aynı zamanda cinsiyetçi bir domuz. "Ya da bir kadın kazanabilir," diyor Everly, aklımı okuyarak.

"Evet, kesinlikle," diyorum, pek de tatlı olmayan bir sesle.

"Demek varsın, Fabes? Biliyordum. Eğlenceye ve oyunlara hemen geri döneceğini biliyordum," diyor Brady ve ben onu tokatlamak istiyorum.

Çünkü o da daha önce söylediği aynı şeyi söylüyor -her ne kadar teorik olarak kaybettiğim her şey için tuzlu karamelli dondurmamın içinde ağladığımı düşünse de- *sen hayatına hızla devam ettin.*

Sanki ona takılıp kaldığımı itiraf etmem için beni kışkırtmaya çalışıyor.

Dişlerimi sıkıyorum, arkadaşlarımın ve ailemin önünde söyleyecek uygun bir cevap ararken Wilder araya giriyor. Sesi odadaki en yüksek ses değil. Yüksek sesle konuşmasına gerek yok, çünkü otoriter bir şekilde konuşuyor ve şöyle diyor: "Hayır, bugün kostüm yarışması olmayacak çünkü bazen sadece kostümle ortaya çıkmak eğlencelidir. Bunun bir spor olması gerekmez." Duraklıyor ve tek ses Frank Sinatra'nın Noel'de evde olacağına dair mırıldanması oluyor. Sonra, sözleri kafasına dank edince, "Neden hediyeleri açmıyoruz?" diye ekliyor.

Kararlı bir şekilde söylenmiş. Hiç kimsenin tüylerini diken diken etmeye gerek duymadan gündemi ilerleten bir adam.

"Sen öyle diyorsan," der Brady nefesinin altından.

Wilder ona döner, gözleri serttir. "Evet, biliyorum." Soğuk, berrak, keskin.

Wilder'ın Brady'ye haddini bildirme şekli beni biraz tahrik ediyor.

Brady omuz silkiyor, sonra hilekâr gözlüklerini düzeltiyor. "Pekala, patron. Senin evin, senin kuralların. Ama şunu bil ki Noel zamanı eldivenler çıkarılacak." Leo'ya gülümsüyor. "Haklı mıyım, değil miyim?"

Leo güler, muhtemelen hala onu yatıştırmaya çalışıyordur. "Elbette. Kazanmak için oynayacağını biliyorum, Brady. Sen her zaman rekabetçiydin."

Brady dikkatini Wilder'a çevirir. "Ve bu iyi bir şey. Yarışmayı kazanacağım ve bu da size paranızı yönetmek için doğru adam olduğumu kanıtlayacak."

"Öyle mi?" Wilder eğlenmiş bir ses tonuyla soruyor.

Ama bu kez kızgınlık, hayal kırıklığı ve itiraf edeyim ki *acıyla* daha çok yanıyorum. Bu pislik Şükran Gün'ünde beni incitti. Ve bugün erken saatlerde Wilder beni ökseotunun altından öptüğünde bir süreliğine patronuma *neden* numara yaptığımı neredeyse unutuyordum.

Şimdi hepsi aklıma geliyor.

Numara yapıyorum çünkü bu göt herif kadınlara bok gibi davranmanın sorun olmadığını düşünüyor. Bunu yapmaya karar verdiğimiz gün Wilder'ın ofisinde söylediği sözlerle geri döndüm.

Size saygıyla davranılmasını hak ediyorsunuz. Hayranlıkla. Gerçek bir şefkatle.

Sonra aynı gün Bibi'ye.

Umarım yarışmada o Brady karakterini yenersin.

Kadınların tek kullanımlık olduğunu düşünen aldatan eski sevgililer hiçbir şey kazanamaz. Noel intikamının ateşiyle çenemi kaldırıyorum. "Hazır olacağız ve kazanacağız," diye geveliyorum.

Wilder beni böyle okuyor. Bir kolunu omzuma dolayarak beni sıkıyor. "Yapacağız. Ve bunu biraz daha eğlenceli hale getirmek için, kim kazanırsa kazansın, ister kasabadan biri olsun, ister düğün partisinden, kazananın seçtiği hayır kurumuna on bin dolar bağışlayacağım."

Bakışlarımı ona çeviriyorum, dudaklarımda hızlı bir gülümseme oluşuyor. Etkilendim.

Bu daha da ateşliydi, atışma ve jest.

Brady kurt ısılgı çalar. "Kahretsin, patron adam dalga geçmiyor."

Parmaklarımı Wilder'ın kılere geçiriyorum, taparcasına seven bir kız arkadaş gibi. "Hayır, öyle değil."

Birinci raunt sağdıç ve nedimeye gidiyor. Al bakalım, Brady.

BENİM KÜÇÜK YARDIMCIM

Wilder

Mac o gece diş macununu tükürdükten sonra kuru bir sesle -çok kuru bir sesle- "Neden benim yaptığımı düşündüğünü bilmiyorum," der.

Banyo kapısına yaslanıyorum, kollarımı kavuşturup başımı sallıyorum. Onu vazgeçireceğim. Sadece biraz daha zaman alacak. "Hayal bile edemiyorum."

Diş fırçasını tutucuya yerleştirirken umursamazca omuz silkiyor. "Yani, sinsi bir tipe benziyor muyum?"

Örgülü sarı saçları ve kocaman gözleriyle masumiyetin timsali. "Sen mi? Hiç de değil."

"Kesinlikle," diyor, sonra ağzını suyla çalkalayıp tükürüyor ve bardağı bir tokmak gibi makyaj masasının üzerine koyuyor. "Dava kapanmıştır."

"Hukuk okumayı düşündün mü?" Havluya uzanıp ağzını silerken soruyorum.

"Aslında var. Çevre hukuku. Sanırım ormanı ve kutup ayılarını koruyan iyi bir avukat olurdum." Bakışları dikkatle pijamalarına kayıyor; pijamaları Noel Baba şapkası takmış çizgi kutup ayılarıyla kaplı.

Koridordan odasına doğru ilerlerken, "Seni işe alırdım," diyorum.

"Şimdiden ilk müvekkilimi buldum ve henüz hukuk fakültesine bile gitmedim."

"Bırakın liseyi," diyorum odasına dönüp yatağına uzandığında. Masası hala dağınık, ama partinin temizlenmesine yardım etti, bu yüzden masasını toplama isteğini yarına erteliyorum. Komodinden bir kitap alıyor ama bana doğru itmiyor. "Parti *nasıldı*?"

Rapor için çok hevesli görünüyor.

Ona söyleyebilirdim ama onun oyununda iki kişi oynayabilir. "Güzel," diyorum, ökseotunu asıp asmadığını sorduğumda hiçbir şey belli etmediği için.

"Sadece iyi mi?" Küçük sesi yükseliyor.

"Evet, sadece iyi."

İçini çekti. "Baba. Nasıl *sadece iyi* olabilir ki?"

Son derece meraklı bir ifade takınıyorum. "Neden sadece iyi olmaktan daha fazlası olsun ki? Belirli bir nedeni var mı?"

Gözlerini deviriyor.

"Baba!" "Mac," diye

kestirip atıyorum.

Başını ellerinin arasına alıyor, sonra mırıldanıyor, "İyi. Ökseotunu astım." Kaşlarını çatarak yüzünü kaldırıyor. "İşte. Mutlu musun?"

"Hem de çok."

"Şimdi söyle bana. Parti iyi miydi? Ökseotu işe yaradı mı?"

"Şimdi sen söyle. Neden astın onu?"

Dirseklerinin üzerinde yükseliyor. "Çünkü sahte bir randevudasın," diyor, o kadar eğlenceli bir sabırsızlıkla ki neredeyse gülmekten iki büklüm oluyorum. "Ve bunun inandırıcı olmasını istiyorsun. Çiftler her zaman ökseotunun altında öpüşür. Bunu biliyorum. Filmlerde gördüm. Şimdi, işe yaradı mı?"

Çok iyi.

Ama bunu ona söylemeyeceğim. Fable'ın öpücüğünün kafamda sonsuz bir döngüde oynadığını ve günlerce oynayacağını kimseye söylemeyeceğim. Fable'ın kokusunun -çilek ve şampanya- zihnime kazındığını ve dudaklarının yumuşak, tatlı tadının saatler sonra beni sarhoş ettiğini söylemeyeceğim. Ofisimdeki ilk alıştırma öpücüğümüz bana bir numara yaptıysa, bu benim çöküşüm olacak.

"Romantizmi satmaya yardımcı olmak için işe yaradı," diyorum çünkü bu doğru ve çocuğum yardımcı olma konusunda çok iyi.

"Güzel." Sonra kolumu okşadı. "Bibi'nin sana tuzak kurmasını istemediğini biliyorum. Bu yüzden bunun senin için işe yaramasını istiyorum." Duraklıyor, kaşları çatılıyor, çarklar dönüyor. "Ve ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum."

"Mutluyum," diyorum, yardımcılığının görüldüğünden daha fazlası olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

"İşten ve benden memnunsun" diyor, sonra ellerini yorganın etrafında daha sıkı kavuşturuyor, "ama belki ökseotu da seni mutlu etmiştir?"

Ah, lanet olsun. Fikir edinmesine izin veremem. Ökseotu stratejik olsa bile, genç sesindeki azıcık umudu duyabiliyorum. Mac on bir yaşında. Çok zeki ve bir kitaptan daha akıllı. Sahte bir aşktan bile bir romantizm çıkarabileceğini görebiliyorum.

Ama bu kartlarda yok. Aşk başkaları içindir. Bir mil uzunluğunda güven sorunları olmayan insanlar içindir. Ve ben sahte bir aşka asla güvenemem. Bir romantizmin gerçekten işe yaraması için sağlam bir temele ihtiyacı vardır, hileli bir oyun üzerine kurulu bir temele değil. Bu eğlenceli, sarhoş edici, çılgınca bağımlılık yapan bir oyun ama yine de bir oyun. Ben çocuğumun annesiyle bile romantik bir ilişki kuramadım. Ve o nazik, sıcak, düşünceli bir insan. Belli ki büyük aşklar için biçilmiş kaftan değilim. En iyisi kızıma durumu hatırlatmak. "Bu sahte bir romantizm, Mac. Hepsi bu," dedim, onu nazikçe bırakarak.

"Tamam." Bir an için üzgün görünüyor, ama kitabı bana uzatırken bu duyguyu çabucak yok ediyor. "Hadi okuyalım."

Ona uzun süre kitap okudum. Sonunda esnedi. "Demek parti iyiden de öteydi." diye mırıldanırken gözlerini kapattı.

Penguen'in bacağıma sürtünmesi kadar memnun görünüyor. Saçlarını karıştırıp evet diyorum ama o çoktan uyumuş oluyor.

Evdeki ofisime gidip biraz çalışıyorum ve telefonuma göz atıyorum. Bunu üçüncü kez yaptığımda nedenini anlıyorum: Fable'ın mesaj atmasını umuyorum.

Ama ne söylemesini istediğimi bile bilmiyorum. *Öpücüğü düşünmeden duramıyor muyum?*

Şey, evet.

Hayal kırıklığı içinde iç çekiyorum - kendime. Sonra pencereden şehre, Cow Hollow, Presidio ve Marina'daki evlerin kırmızı beyaz parıldayan bayram ışıklarına, okyanusa ve Golden Gate Köprüsü'ne bakıyorum. Göğsüme bir sızı saplanıyor. Kar yağmaması çok kötü. Buraya neredeyse hiç kar yağmaz. Ama yağsaydı, Fable'ı ofisime getirirdim ve manzarayı seyrederdik, düşen taneler tüm dünyayı sustururdu. Sonra onu kendime doğru çeker ve parmakları saçlarımın arasında dolaşıp daha fazlası için yalvarana kadar öperdim.

Ve bu notla... Hayalden kurtuluyorum.

Zihnimin o kadar uzağa gitmesine izin verdiğim için sinirlenerek bu rapora geri döndüm.

Birkaç dakika sonra telefonum çaldı. Belki de o arıyordur.

Ağırdan al, dostum. Her şeyin üstüne gitme.

Ama ben dinlemiyorum. Cihazı elime alıyorum, mesajlarıma tıklayana kadar umut içimde zıplıyor.

Baba: Bu resital videosu en iyisi! Annene gösterdin mi?

Omuzlarım çöktü. *Evet, tabii ki anneme gönderdim.* İyi bir evlat olmak için ona da gönderdim. Ama bu sefer ona kızgın değilim. Mesajın Fable'dan gelmesini dilediğim için kendime kızdım.

Wilder: Yaptım. Hoşuna gitti. Senin de hoşuna gittiğine sevindim

Baba: Çok fazla! En azından bir şeyi doğru yaptım, seni büyüttüm.

Ama öyle miydi? Pek ortalıkta görünmezdi. Her zaman masalarda kumar oynar, büyük parayı kazanmaya çalışırdı. Kumarhanelerde dolaşüyor, özel poker partilerini izliyor, skor peşinde koşuyordu. Annem her sabah, her akşam etrafta olan ebeveyndi. Kız kardeşim ve benim için oradaydı. Ve üçümüz onun geride bıraktığı parçaları toplamak zorunda kaldık. Kırık, kirli parçaları.

Wilder: Teşekkürler. Minnettarım.

İçimden gelmese de mesajı gönderiyorum. Ama annem beni kibar olmam için yetiştirdi, bu da var. Sonra telefonu elime alıp kız kardeşimi arıyorum ve onunla çocukları, tatil planları ve Evergreen Falls'a geldiğinde annem için Noel'de ne yapabileceğimiz hakkında sohbet ediyorum. "Kimin takımında oynayacağını görmek için ölümüne bir mücadele olacak," diyorum.

"Çünkü o senin gizli silahın. O da en az senin kadar acımasız," diyor Caroline.

"Ouch."

"Gerçekler acıtır," diye dalga geçiyor ama bu bir şaka değil. Ben acımasızım. Romantizm konusunda da böyle miyim?

Bu düşünceyi reddediyorum çünkü standartlara sahip olmak iyidir. "Oklarından kurtulacağım," diyorum kuru bir sesle.

"Tabii ki yapacaksın. Hiçbir şey seni etkilemez."

Ne oluyor be? Vahşiler gecesi mi? "Benim robot olduğumu mu düşünüyorsun?"

Gülüyor. "Bence sen tam bir baş belasısın," diyor, sonra konuyu değiştiriyor. "Peki kız arkadaşın nasıl?"

"O harika biri," diyorum, belki de çok kolay.

"Güzel. Çünkü eğer değilse, bana hesap vermek zorunda kalacak. Ayrıca, tam da seni arkadaşım Claudia ile tanıştıracakken biriyle çıkmaya başladığına inanamıyorum. Bir at terapi çiftliği işletiyor ve futbola bayılıyor." Beni tanıştırmamak için çok fazla. Bu maç bittiğinde beni bir sonraki maça hazırlıyor.

Ve olacak da. Ama şimdilik bunu düşünmek istemiyorum.

"İnan buna," diyorum ve en azından Noel boyunca yeterince doğru.

* * *

"Ve şimdi, muhteşem olmaya hazırım," diye sesleniyor Bibi ertesi sabah mutfaktan, seyahat kupasına kahvesini doldurmuş olarak.

"Her zaman harikasın Bibi," diyor Mac kapıyı açık tutarken.

Üçümüz evimden ayrılıp Bibi'nin limuzinine doğru yola çıktık.

Arabaya bindikten sonra teyzem sabah yakıtını yudumluyor ve şapkasını düzeltiyor. Noel'in yirmi beş şapkasının bugünkü taksiti, tepesinde ponpon olan kırmızı bir beyzbol şapkası. "Ee, duş nasıldı?" diye soruyor rahatça.

"İyi idi." Ona her şeyin harika olduğunu ve Fable'la vakit geçirmenin çok iyi, çok eğlenceli, çok fantastik olduğunu söyleyemem. Elbette, bu numarayı sürdürmeye yardımcı olurdu ama Mac'e fikir vermek istemiyorum ve önümde dolu bir gün var. Ofise çizgi film versiyonum gibi giremem. Gerçekmiş gibi hissettiren öpücüklerin anılarıyla oylanmak istemiyorum.

İşte bu yüzden bu tehlikeli çekimden bir şey çıkmaz. Sahte gerçek öpüşmelerimize bile güvenemiyorum. Gerçek olup olmadıklarını çözmeye çalışırken başım ağrıyor.

"Fable ile iyi vakit geçirdin mi?" Bibi soruyor.

"Evet," diyorum, cevaplarımı yine basit tutarak, Fable ile geçen hafta belirlediğimiz kuralları hatırlayarak *-İnsanlar satış yapmak için çok uğraştıklarında yakalanırlar*

bir şey.

Bibi gülümser. "Güzel. Seni çıkarken görmek güzel."

Evet! Evet! Eşleştirmeden o sorumlu olmasa bile, Bibi eşleştirilmemden memnun görünüyor. İçim rahatladı. Şimdiye kadar onun tatil romantizmi entrikalarından uzak durmayı başardım. Shay'in ve Caroline'ın da. Sadece biraz daha devam etmem gerekiyor.

"Aşk hayatımdan hoşlanmana sevindim," diyorum araba Pazartesi sabahı trafiğinde Abernathy Okulu'na doğru ilerlerken kuru bir sesle.

Bibi bir içki daha alır ve bacak bacak üstüne atar. "Öyleyim. Özellikle de bu hafta onu takım partisine getireceğin için, değil mi?"

Daha dik oturuyorum. Göz kırpıyorum. Bekle. "Ne? Bu sene yapmıyoruz. Personel, bir parti için harcayacağımız parayı hayır kurumlarına bağışlama kararı aldı."

"Vahşi çocuk," diye azarlıyor. "*Bunu* biliyorum. Personel partisinden bahsetmiyorum. Tüm sponsorlarımız ve kurumsal ortaklarımız için düzenlenen gösterişli takım tatil partisini kastediyorum. Perşembe akşamı kendi otelinizde. Unuttun mu?"

Ben yaptım.

Yaptım amına koyayım. Çünkü geçen haftayı o öpücüğü, düğün partisini, Fable'a gitmeyi ve Brady'nin gelmiş geçmiş en iyi kadına yanlış yapan aptal bir ahmak olduğunu anlaması için olabileceğim en iyi sahte erkek arkadaş olmayı düşünerek geçirdim. Yani, evet. Belki de partiyi neredeyse unutuyordum.

Tamam, düzeltiyorum: Sahibi olduğum futbol takımının yıllık tatil partisini unutmam mümkün değil - sponsorları mutlu etmek için oyuncularla fanboyluk yapma şansı verdiğimiz parti. Ama evet, o partiye kız arkadaşımı da getirmem gerektiğini *kesinlikle* unutmuşum.

Tek bir sorun var, ona henüz sormadım. Boş mu ki? Göğsüm sıkışıyor ve tam doğaçlama yapmak üzereyken Mac başını eğip Bibi'ye doğru gülümsüyor. "Babam unutmadı. Sadece bu sabah bahsetti," diyor Mac, masanın altına atılan bir tekme kadar kurnazca. "Değil mi?" diye soruyor. "Bunu kahvaltıda konuştuk."

"Yaptık."

"Dün Fable'a bundan bahsetmemiş miydin? Yeni bir elbiseye ihtiyacı olduğunu söyledi. Umarım alışveriş yapacak zamanı vardır." Mac sakince gülümsüyor. O gelmiş geçmiş en iyi yardımcı.

"Evet, umarım o da öyledir," diyorum.

Bibi, "O zaman parti organizatörünün senin artı birin olduğunu bilmesini sağlayacağım," diyor.

Mac'i bıraktıktan sonra Fable'a bir mesaj gönderdim.

Wilder: Umutsuzca yardımınıza ihtiyacım var. Otuz dakika içinde ofisime gelebilir misin? Ne pahasına olursa olsun Bibi'den uzak dur.

KÜÇÜK BİR KARDAN ADAM İSTER MİSİN?

Fable

Bu önsezi. Aynı zamanda imkansız çünkü telefonumdaki mesajdan başımı kaldırdığımda, koridorda bana doğru gelen söz konusu kaçınan kişiyle yüz yüze geliyorum. Şık kaplumbağa kabuğu gözlükleri, geniş paçalı pantolonu ve lazer gözleriyle çok kararlı bir kadın önümde duruyor ve ensemdeki tüyler endişeyle diken diken oluyor.

"Fable," diyor sıcak bir sesle ve bana onun da bir şeylerin peşinde olduğunu söylüyor. "Tam da görmek istediğim kişi."

"Oh?" Hem telefonumu hem de dün gece partiden sonra Wilder için yaptığım küçük hediye tutarak soruyorum. Keşke sahte erkek arkadaşına gizlice dünyanın en hızlı SOS mesajını gönderebilseydim. ***Neden Wilder, neden? Neden ondan kaçmak zorundayım?***

"Evet," diyor Bibi. "Anladığım kadarıyla giyecek bir şeye ihtiyacınız var."

Bu bir cevap ama soruyu bilmiyorum. İş için giyilecek bir şey mi? Düğün için mi? Bir toplantı için mi? "Kesinlikle," diyorum, oyalanarak.

Tabletini bir pano gibi tutarken kurnaz gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "En sevdiğin tarz nedir?"

Ateşin başında Noel filmlerini izlemek için mi? Bir kokteyl partisi için mi? İlahi yarışması mı? Evergreen Falls'daki Noel yarışmasının

bu hafta sonu başlıyor, bunlardan herhangi birini soruyor olabilir. Ama bilmem gereken bir konuda bilgisiz kalırsam kimliğimizi açığa çıkarabilirim.

"Oh, bilirsin, basit bir şey."

Gözlerini kısar. "Biraz daha bilgi iyi olurdu. Sence de öyle değil mi?"

Hayır, Bibi. Bunun hoş olacağını sanmıyorum. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. "Sade ve şık," diyorum şaşkınlığımı gizleyen bir gülümsemeyle.

Çenesine vuruyor. "Kırmızı mı? Siyah mı? Yeşil mi? Kürklü mü?"

"Kürk değil," diyorum, hayretle. "Kürk giyen var mı? Asla kürk giymem."

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "*Sahte kürk*, Fable. *Sahte kürk*. Bir katile mi benziyorum?"

"Hayır, tabii ki değil," diyorum sakinleşerek. "Kesinlikle bir katil değil."

"Sahte kürk o zaman," diyor. Eğlenceli yeni bir palto mu yoksa şımarık bir Noel Baba elbisesi mi sorduğunu hâlâ anlamış değilim. "Peki ya ayakkabılar?"

"Eğlenceli ama rahat bir şey. Bilirsin işte," diyorum neşeyle. Ama içimden, Wilder'ın zamanında mesajlaşma konusunda bazı derslere ihtiyacı olabileceğini düşünüyorum. Mesela teyzesi beni pusuya düşürmeden önce ilgili bilgileri vermek gibi.

"Amaç her zaman bu değil midir zaten?" Bibi telefonuna bakmak için duraklıyor, sanırım takvimini kontrol etmek için. "Bu gece boş musun o zaman?"

Artık neden bahsettiğini biliyormuş gibi davranamam. "Tam olarak ne için?"

Yüzünde yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Stilistimle randevu için tabii ki. Arbor Perşembe gecesi takım partisi için harika bir elbise giymeni sağlayacak. Mac bu sabah ofise gelirken konuyu açtı. Giyecek bir şeye ihtiyacın olduğundan bahsettiğini söyledi."

Ah, işte bu! Takım partisi! Ve ben de Noel erkek arkadaşım ile gitmeliyim. Ve onun zeki kızı bu sabah beni korudu. Kahretsin, on bir yaşındaki biri için etkileyici bir casusluk. Ama Perşembe akşamı Josie, Everly ve Maeve ile boya ve yudum dersim var. Josie çifte böbrek satışıyla o sınıfa girmeyi başardı. İki böbreğinin de boşa gitmesini istemem.

Ama Bibi'ye etkinliğe gidemeyeceğimi söylemek, bu sahte randevu planını çürük bir iskambil kâğıdı gibi yıkabilir.

Seçeneklerimi tartarak dersi kaçırmam gerektiğine karar verdim. "Tabii ki. Benim hatam. Yeni ürünlerin lansmanı yüzünden aklımda o kadar çok şey vardı ki dersin yaklaştığını unutmuşum. Ve kesinlikle bir elbiseye ihtiyacım var."

Mac'i yalancı durumuna düşürmek istemem.

Bibi kolumu sempatik bir şekilde okşadı. "Bu gece senin için bir araba göndereceğim. Arbor'un güzel bir Veuve Clicquot kadehi hazırlamasını sağlayacağım. Böylesine büyük bir parti için seni şekillendirirken rahatlamayı hak ediyorsun."

Büyük *parti* kelimelerini duyunca içime bir gerginlik çöktü. Birkaç düzine arkadaşın (ve berbat bir eski sevgilinin) arasında bir milyarderin kız arkadaşı gibi davranmak başka bir şey. Ama üç gece sonra milyon dolarlık atletlerin ve şehrin parıltılı insanların arasında olacağız. Takımın tatil partisine gidenler bunlar - takıma sponsor olan Fortune 500 şirketlerinin başkanları. Onlarla ortaklık yapan hayır kurumlarının başkanları. Oyuncular ve oyuncuların ortakları.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. "Teşekkür ederim." dışında. Garip bir şekilde çıkıyor. Kendimi biraz garip hissediyorum.

"Ben de orada olacağım," diye güven verici bir fısıltıyla ekliyor, belki de sinirlerimi hissediyor. "Hiç endişelenme."

Bana bir parti için destek teklif etmesi çok nazik bir davranış ama aynı zamanda beni meraklandırıyor: Wilder'ın ışıltılı dünyasında küçük bir *My Fair Lady* miyim?

* * *

Shay, Wilder'ın ofisinin kapısını arkamdan kapatır kapatmaz, sahte erkek arkadaşımın üzerine çark ediyorum. Beni yüzüstü bıraktığı için biraz kızgınım. "Mesajlaşma konusunda derse ihtiyacın var," diye fısıldıyorum, elimde tuttuğum hediye sallayarak.

"Neden?" diye soruyor büyük masasının etrafından dolaşp bana doğru gelirken, koyu renk pantolonu, bordo düğmeli gömleği ve neredeyse gümüş rengi kravatıyla bir milyon dolar gibi görünüyor. "HMU gibi bir jargon kullanmam gerekiyor mu?" Güvercin grisi kanepeye oturmamı işaret ederken *bana vurmak* için kısaltılmış jargonun düşüncesinden dehşete düşmüş gibi görünüyor.

"Hayır, kelimeler ve cümleler kullanman ve bana bilgi vermen gerekiyor," diyorum ve hediyesini kavrayıp içimdeki tüm gerilimi tığ işi bir süs eşyasının bulunduğu çantaya gönderirken Bibi ile karşılaştığım için hâlâ terlediğime eminim. "Teyzen takım partisi konusunda beni pusuya düşürdü!"

Lacivert sandalyeye oturduğunda, sahte kürk, stilist ve Mac'in bir elbiseye ihtiyacım olduğunu söylemesiyle salonda neler olduğunu anlatıyorum.

Kıkırdamakla yüzünü buruşturmak arasında gidip geliyor, sonra da kaşlarını eğlenerek kaldırarak soruyor: "Bunu gerçekten söyledi mi? *Bir katile mi benziyorum?*" "Evet! O yaptı. Ve ben hâlâ bunun takım partisi olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu," diyorum, bluzumu çekiştiriyordu.

Kanepeye daha da yığıldım, kıvrılıp uyuyabilmeyi diledim. Bu çok yorucuydu.

"Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim," diyor içten bir pişmanlıkla. "Gerçekten aklımdan çıkmış."

"Ve beni stilistine gönderiyor. Muhtemelen saçımdan nefret edecek ve bana on milyon mekik çekmemi söyleyecek."

Wilder alay ediyor. "On milyon mekik çekmenize gerek yok."

Bir elimi onun dümdüz olduğu belli olan karnına doğru salladım. "Muhtemelen bir mekik çekersin ve anında karın kası yaparsın. Sırrın bu mu?"

Dudakları bir gülümsemeyle seğiriyor. "Karın kaslarım olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü evren adil değil." *Ayrıca tişörtleriniz üzerinize tam oturuyor ve bu çok belli oluyor.*

Ayağa kalkıyor, sandalyesinden kalkıp kanepede yanıma oturuyor -yakın ama çok yakın değil. Bir nefes alıyor ve ben bakışlarıyla buluştuğumda şöyle diyor: "Bir, olduğun gibi harikasın ve hiçbir şeyi değiştirmene gerek yok. Ve ikincisi, evren adil değil."

Doğrudum, kulaklarım diken diken oldu. Bana muhteşem dedi. Clarice'in ondan hoşlandığını öğrenen Rudolph gibi hissediyorum. "Öyle miyim?"

Çenemi kapatmalıyım. Gerçekten susmalıyım. Ama beklenmedik bir iltifatın tadını çıkarırken çenemi kapama konusunda hiç iyi olamadım.

Ve bu lezzetli bir taneydi.

Wilder'ın yeşil gözleri şiddetle parlıyor. "Öylesin, Fable," diyor, sesi o kadar ciddi, o kadar yoğun ki, ayakta olsaydım ayağım yine patlardı. Onun yerine içimde milyonlarca sinek kuşu kanat çırpıyor. "Teşekkür ederim." Bir sonraki noktayı açmalı mıyım diye düşünerek duraksıyorum. Belki de açmamalıyım, ama yine de açıyorum. "Ben senin *My Fair Lady'n* miyim?"

"Masal," diyor, nazik ama bir o kadar da sert. "Neden öyle dedin ki?"

Kaşlarımı çatıyorum, sonra ofisine bakıyorum ve sahibi olduğu stadyuma bakan pencereyi işaret ediyorum. "Biz aynı dünyada yaşamıyoruz. Teyzenin Veuve Clicquot servis eden Arbor adında bir stilisti var. Süslü bir araba gönderiyor. Ve sana iplikten bir teşekkür süsü yaptım," diye ağzımdan geçiriyorum ve son noktada gözleri açılıyor ama devam ediyorum. "Ve üzerine Noel simli penisler döktüm ve küçük bir dairede yaşıyorum ve-"

Terlediğim kelimeleri yutuyorum. Bu karşılaşmanın beni şaşırttığını bilmesine gerek yok. Ama beni şaşırttı çünkü başarısız olmamızı istemiyorum. Onunla oynadığım bu oyunu seviyorum. Bir zorunluluk olarak başladı, ama aynı zamanda eğlenceli hale geldi.

Öpücükler yüzünden. Çünkü öpücüklerden hoşlandın. Çünkü patronunuzun dudaklarını üzerinizde düşünmeden edemiyorsunuz.

Aman Tanrım, kafamın içindeki sesin susması gerekiyor. Wilder bana doğru uzanıp elimi tutarak sıkarken onu susturmak için elimden geleni yapıyorum.

Dokunuşu hem güven verici hem de tahrik edici. "Sen *My Fair Lady* değilsin. Bir proje değilsin. Bibi sadece böyle şeyler yapmayı seviyor. İnsanlara iyi bir hayat sunmak için sanırım."

"Senin için yanlış kişi olduğumu düşündüğü için değil mi? Demek istediğim, seni müzenin genel müdürüyle tanıştıracaktı, takım ürünleri müdürüyle değil."

Kendinden emin ve çekici bir şekilde gülümsüyor ve elimi bırakmıyor. "Takımı seviyorum. Ben de ürünleri seviyorum."

Bu sözlerin altında bir şey yatıyor ama bunu okumaya cesaret edemiyorum. Bunun yerine sakince nefes alıyorum. Nabzım sakinleşiyor. Aptalca davranıyorum. Özür dileyerek gülümsüyorum ve belki de elimi tutmayı bırakmaması için sıkıyorum. "Özür dilerim. Sadece doğru şeyi yapmak istiyorum. Bunu senin için berbat etmek istemiyorum."

Gözleri beni yoğun bir şekilde sabitliyor. "Bu imkânsız olurdu. Her şeyi berbat etmen."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

Cevap vermiyor. Alnını diğer elime doğru eğiyor. "Hediye itirafını fark etmediğimi sanma." Sinsi bir gülümseme dudaklarını okşuyor. "Bana bir süs mü yaptın?"

Gözlerimi deviriyorum. "Önemli değil," diyorum.

Elimi bıraktı ve bir parmağını kaldırdı. "Bu hiçbir şey değil." "Daha görmedin bile."

"Bu senden. Bir şey değil."

Sesindeki emir göğsümden aşağıya, tam kalbime doğru bir ürperti gönderiyor. İçinde hediye olan küçük beyaz kâğıt torbayı tutan elimi kaldırıyorum. "Mac dün bana yaptığı süsleri gösterdi. Ben de benden bir tane almanı istedim. Bu sadece bir teşekkür," diyorum.

Gülümsemesi artık sinsi değil. Sanki büyülenmiş gibi. "Bunu sen mi yaptın?" diye soruyor çantayı açarken. "Benim için mi?"

"Şey, ofis kapın için de çelenk yaptım," diyorum, küçümseyerek, ama neden bilmiyorum.

"Çelengi de çok sevdim. Ama bu benim evim için," diyor hevesle çantaya uzanırken. Verdiği tepki kalbimin teklemesine neden oluyor. Üzerinde küçük bir kurdele askısı olan tığ işi bir kardan adam çıkarıyor. "Bayıldım buna."

"Çünkü karı seviyorsun," diye açıklıyorum ama nefesim tüy gibi. Göğsüm sıcak.

"Dün gece karı düşünüyordum," diyor, bakışları benimkilere dönerken gözleri kararıyor.

"Öyle miydin?"

"Evet. Restoranda kışı sevdiğini söylemiştin. Dahlia'nın yerinde. Ama karı seviyor musun?"

Nabzım hızlandı. Evinde yalnızken beni düşünüyordu. "Hoşuma gitti."

Süsü kavırıyor, burun delikleri şişiyor. "Bildiğim iyi oldu." Duraklıyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. Midem bulanıyor. Başka tarafa bakmasını istemiyorum. "Bunu bu gece asacağım."

"Karı düşünecek misin?" Nefes nefese soruyorum. Ama aslında söylediğim şey

Beni tekrar düşünecek misin?

Ağzının köşesi seğiriyor. "Yapacağım."

Ona doğru eğilmek, ağzını kendi ağzımla yakalamak, bir elimi saçlarının arasından geçirmek ve beni bu kanepede, sandalyede,...

İçime hınzırca bir heyecan doluyor ve birden masasına sabitleniyorum.

Bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını aralıyor. *Hemen masama geç ve bacaklarını aç* gibi bir şey.

Bu şehvetli düşünceden gözümü kırıpıyorum.

Aklındakileri de silmiş olmalı ki önceki konumuza geri dönüyor. "Teyzemin ayarladığı stilisti iptal etmemi ister misin? Onun yerine sana bir elbise gönderebilirim."

Nefesim kesildi. Bu adam hediye vermeye bayılıyor. Çoraplar, dondurma, futbol takımı, alışveriş çılgınlığı ve şimdi de bir elbise. "Alışveriş yapmayı sever misin Wilder?"

Bir an sessiz kalıyor, sanki ne söyleyeceğini tartıyormuş gibi. "Senin için yaparım."

Bu onu daha az istememe neden olmuyor. "Yani benim için elbise mi alacaksın?"

"Eğer istersen, evet."

Elbiseye evet demek istiyorum. Ama aynı zamanda stiliste de gitmek istiyorum. Belki de içimde biraz *My Fair Lady* vardır. "İkisini de söylersem açgözlü mü olurum?"

Gülüyor, biraz memnun görünüyor. "Seni aslanın inine hazırlıksız gönderdiğimi düşünürsek, ikisine de sahip olmalısın." Bir dakika düşünür. "Bugün ofisinize bir elbise göndereceğim. Neden stilistle birlikte ayakkabı seçmiyorsun?"

"Çok cömertsin. Yapmak zorunda değilsin. Yemin ederim."

Gülümsemesi memnun, kontrollü, istediğini elde eden bir adam. "Biliyorum. Ben de istiyorum." Duraklıyor, sonra ekliyor: "Ama kendi kolyeni seçmelisin. Senin parçalarından birini. Senin yaptıklarını boynunda görmek hoşuma gidiyor."

Bu omurgamdan aşağı bir yük gönderiyor. Boğazımdaki kreasyonlarımdan hoşlandığı fikri her yerimi parıltılı hissettiriyor. "Yapacağım," diyorum.

"Güzel. Dört gözle bekliyorum," diyor, bakışlarını tutuyor, sanki şimdiden tenimi süsleyen güzel bir şey hayal ediyormuş gibi.

Uzun bir nefes aldım. "Teşekkür ederim. Bana güven verdiğin için. Biraz erken geldiğim için özür dilerim."

"Sıcak gelmen hoşuma gidiyor," diyor. Bu ses bana dün öpüşmeden sonra nasıl konuştuğumuzu hatırlatıyor. Son birkaç dakikadır bana nasıl baktığını da hatırlatıyor. Ve kesinlikle bana bu beklenmedik fantezilerimi hatırlatıyor.

"Wilder?"

"Evet?"

Başımı salladım. "Önemli bir şey değil." Ses tonumun nefes nefese, hatta tüy gibi olduğundan emin olsam da ne söyleyeceğimden emin değilim.

Elimi tekrar tutuyor, parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Dokunuşundan, içindeki çaresizlikten nefesim kesiliyor. "Bir şey olmadığına emin misin?"

"Evet," diyorum ama sesim pek inandırıcı gelmiyor.

Peşini bırakmıyor. "Buünkü öpücükle mi ilgili?"

Ve şu anda da seni düşünüyorum. "Belki. Tamam. Evet," diye itiraf ediyorum. "Ne olmuş ona?" diye soruyor, sabırsız görünüyor.

"İnandırıcı mıydı?"

"Evet," diyor hiç vakit kaybetmeden. "Bana inandırıcı geldi."

Bir kez daha midem bulanıyor, bu sefer takla atıyor. "Benim de."

Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra, "Perşembe günkü partide muhtemelen yine sevgi dolu olmamız gerekecek," diyor.

Keşke bugün perşembe olsaydı.

Göğsümdeki bu çırpınma geçmiyor. Karnımdaki bu çekim kaybolmuyor. Ve kalçalarımın arasındaki bu ağrı daha da şiddetleniyor. Kendimi cesur hissederek tedbiri elden bırakıyorum. "Tekrar... pratik yapalım mı?"

Cevap ağzından uçup gitti. "Evet."

Kısa sürede ayağa kalktı ve pelüş halının üzerinden kapıya doğru adım atıp kilidi kapattı. Ayağa kalkıyorum, nabzım hızla atıyor. Sonra, onun masasını düşünmeden edemediğim için masaya doğru ilerliyorum, o da hemen arkamda. Masaya ulaştığımda beni sıkıştırıyor, kolu yanımdan uzanıp pürüzsüz ahşap yüzeydeki telefonu tutuyor.

Neden telefonunu eline alıyor? "Aramanız var mı-"

Ama Spotify'da play tuşuna bastığında bu soru ortadan kalkıyor. Tinashe'nin Noel cover'ının boğucu sesleri kulaklarımın dibinden süzülüp geçerken hareketleri tam olarak algılanıyor. Öpüşme pratiğimizin seslerini bastırmak için bir şarkı açmış.

Kalbim çılgınca hızlanırken arkamı dönüyorum ve Wilder tepemde beliriyor. "Ne olur ne olmaz," diyor, yarım kalan soruma cevap verirken.

"Ne olur ne olmaz... Gürültü yapıyorum?"

Çenesi titriyor. Dudaklarını birbirine bastırıyor. Kendisiyle savaşıyormuş gibi gözlerini sıkıp kapatıyor, sonra açıyor. "Evet. Ama emin olmam gerek. Senin için sorun olur mu?" Ondan bana, sonra da etrafımıza işaretler yapıyor.

Evet, durumun gayet farkındayım. Çalıştığım şirketin sahibi o ve doğrudan rapor versin ya da vermesin, bu sahte romantizm ortalığı karıştırabilir. Ama bu aşkı ilk günden açıkladı. İK biliyor ve eğer ayrılacak olsaydık, uydurma bir günah yüzünden beni kovmayacak türden normal bir insan. Tüm niyet ve amaçlar için, bir ilişki yaşıyoruz. Ayrıca, bu iş benim son oyunum değil. Geleceğime dönüştürmek istediğim bir yan işim var.

Ama şu anda sadece bugünü düşünüyorum.

Bordo gömleğinin yakasını tuttum. "Kapa çeneni ve beni öpmeye çalış."

BİR ZAMANLAR BİR MASA ÜZERİNDE

Fable

Müziğin nabzı atarken kardan adam süsünü masanın üzerine bırakıyor, sonra hiç tereddüt etmeden ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor. Bu üç saniyelik bir alıştırmaya değil. Bu bir ökseotu anı değil. Bu çalıntı bir ofis öpücüğü. Pahalı gömleğinin kumaşını kavıyorum, dudakları dudaklarımı ezerken can havliyle yapışıyorum. Tahtanın kenarına yaslanıyorum, kığım geçen hafta astığım ışıkların ancak üzerinde.

Milyarder patronumdan sert, derin bir öpücük. Gömleğini daha sıkı kavrayıp onu kendime çekiyorum. Kanım boğucu şarkının ritmine göre akıyor.

Tüm vücudunu öpüyor ve ben ona yeterince yaklaşmıyorum. Onu daha yakına çekiyorum ve homurdanıyor; ağzıma karşı cinsel bir ses. Alçak, kirlili bir inilti. Sağ eli bir kalçama kavıyor, sonra sol eli diğerine iniyor. Üzerime eğiliyor, sırtım masasına doğru eğiliyor.

Gözümün önünden kötü görüntüler geçiyor.

Ben maun ağacının üzerine çıktım, sonra arkama yaslandım, onu üstüme çektim.

Be

n. Bacağıma tırmanması.

Bana sürtünmesi.

"Tanrım," diye soluğumu ağzına verdim. Bunu yüksek sesle söylemeyi planlamamıştım.

Öpüşmeyi kesiyor, gözleri vahşi, ağzı gür ve -aşağıya kaçamak bir bakış atıyorum- aleti sert. Özel dikim takım elbisesinin pantolonu çadır kuruyor. Wilder Blaine benden aşırı derecede tahrik oldu.

Bu, uyandığımda artık Fransızca konuştuğumu öğrenmek gibi bir şey. Dünyayı anlamak için yepyeni bir yolum var - lezzetli bir ısırık almak istediğim bir dünya. Parmaklarımı yakanın etrafına daha sıkı sarıyorum. "Gömleğini mahvediyorum."

Hiç suçluluk duymadan söylüyorum.

"Umurumda değil," diye mırıldanıyor daha az endişeyle, sonra beni kucaklayıp masanın üzerine kaldırıyor, kışımı tahtaya koyarken etrafındaki ışıkları devirmedikten emin oluyor.

Titriyorum, sonra ofisin etrafına bakıyorum. Çok büyük, pencereleri tarlaya bakıyor. Sahibi için kocaman bir masası var. O masada da ben. Daha önce patron fantezileri kurmuş muydum? Sanmıyorum ama şu anda tek istediğim sabah bu güçlü adam tarafından alınmak.

Daha da geriye yaslanıp niyetimi belli ediyorum. Noel müziği benim kanat kadını, şarkı daha seksi hale geliyor.

"Fable," diyor bir uyarı olarak.

"Evet, Wilder?"

Gözleri kapanıyor. İşte yine o savaş. Ama sadece ben yatıştırabilirim o.

"Pratik yap," diye ısrar ediyorum. "Benimle pratik yap."

Gözlerini açar ve başını sallar, ama bu bir hayır değildir. İstifa ediyor. bu şehvete. "Sen," diye mırıldanıyor.

Hepsi bu kadar. Sadece *sen*.

Bir hamlede bir dosya dolusu kâğıdı kenara itiyor. Uçuşmalarını izlemenin verdiği heyecanla tenim karıncalanıyor.

Elini kalçamın dış kısmında gezdiriyor. Etek giydiğim için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Güçlü avucu bacağımdan aşağı iniyor ve ben inliyorum. Gerçekten inledim. Çok iyi hissettiriyor. Onun dokunuşu, çıktığım diğer erkeklerden aldığım okşamalara hiç benzemiyor. Wilder güçlü, kararlı ve tamamen bana odaklanmış durumda. Eteğimin kenarına ulaştığında, onunla oynuyor ve sonra mırıldanıyor, "Seninle ne yapacağım?"

Dokun bana.

Ama bunu yüksek sesle söylemekten korkuyorum. Bu şehvetin ne kadar güçlü olduğunu dile getirmekten korkuyorum. Yine de konuşmam gerektiğinden emin değilim. Onun yerine bedenimi kullanıyorum, gömleğinin yakasını bırakıp kravatını tutuyorum. Sonra kelimeleri buluyorum.

"Beni tekrar öp," diyorum ağzını tekrar kendime çekerken. Kirli sakalları yüzümde fısıldıyor ve ayrıldığımda bıyıklarımın yanacağından eminim.

Beni derinden ama şefkatle öpüyor. İç çekerek. Ve bir inilti. Bir eli eteğimde. Ağız çenemden aşağı iniyor, sonra boğazıma geliyor ve boğazımın çukurunu öpüyor. Daha önce kimse beni böyle öpmüş müydü? Aynı anda hem değerli hem de seksiymişim gibi? Hayır. Kimse öpmedi. Arzudan ölecekmişim gibi hissediyorum. Kravatını tutuyorum, o boğazımı öpüyor ve eli...

Nefesim kesildi.

Eli eteğimin altına doğru ilerliyor.

Evet, evet, evet.

Kelime damarlarımda atıyor. Vücudumu titretiyor. Buna çok ihtiyacım var. Ve durma ihtimalini göze almak istemiyorum. Bu yüzden kravatı bırakıyorum, dolaşan eline uzanıyorum, sonra onu daha yukarı ve daha yukarı yönlendiriyorum. *Tüm sistemler açık.*

"Siktir," diye mırıldanıyor boğuk bir nefesle.

Bakışlarıyla buluşuyorum. "Sikeyim evet," diyorum umutsuzca. Şansına inanamıyormuş gibi gülümsüyor.

Sonra, elini bıraktığımda gülümsemesi sönüyor ve o devralıyor. Parmaklarını uyluğumun iç kısmına doğru kaydırıyor, daha yakın, daha yakın, çok yakın.

Sırtımı dikleştiriyorum, elimi boynuna doluyorum, nefesim hızla geliyor. Henüz ıslak külotuma bile dokunmadı ve ben onun için yanıp tutuşuyorum. Biraz daha yaklaşıyor, yetenekli parmaklarıyla tenimde geziniyor. Sonra, tüm eliyle, onun için kesinlikle acı çektiğim yerimi kavırıyor. Ağızım açık kalıyor. "Ohhh," diye inliyorum.

Yüzüme karşı hınzırca gülümsediğini hissediyorum. "Çok mükemmel," diye övüyor. "Sana kendini çok iyi hissettirmek istiyorum."

"Flaş haber: zaten öyle sayılırsın," diye nefes nefese kalçalarımı kaldırıp daha fazlasını arıyorum.

"Biliyorum," diyor ve bu ukalalık sınırında olsa da beni daha da ıslatıyor. "Demek istediğim... Umutsuzca seni boşaltmaya ihtiyacım var. Tam burada. Masamın üzerinde. Hemen şimdi. Yapabilir miyim?"

Ağızım açık kaldı. Nefesim kesiliyor. Göz kırıyorum. "Bu bir soru mu?"

Bir kötü gülümseme daha. Sonra bir alay. "Bilmiyorum, Fable. Bu bir soru mu?"

"Evet. Cevabım evet. Her ne soruyorsanız. Evet."

Ağzını tekrar boğazıma götürüyor, sonra parmaklarını külotumun nemli panelinin altından geçiriyor. Onu kenara itiyor ve parmaklarını ıslak amımda gezdiriyor.

Zevkten titriyorum.

Bir hayvan gibi inliyor.

Bu bir çizgi. Ve biz sadece onu geçmiyoruz. Pazartesi sabahı masasında parmakları klitorisimde baş döndürücü bir daire çizerken, sonra merkezime doğru ilerlerken, onun için sırlıslıkla olduğum yerde onu yok ediyoruz.

Üzerimde eğilmişken, kaygan sıcaklığımı okşuyor, sonra ağzını benimkine bırakıyor. Benimle oynarken beni vahşice öpüyor, daha hızlı ovuyor, işaretlerimi takip ediyor, müzik bizim için de örtbas ederken muhtaç iç çekişlerimi yutuyor. Zevk içimde daha sıkı sarılıyor, klitorisimle oynarken karnımda kıvrılıyor, sonra onu çimdikliyor. Ağzının içine doğru nefes alıyorum. Yüksek sesle, belki de çok yüksek sesle. Öpücüğü kesiyor. "Sessiz ol, küçük elf, ben seni boşaltırken."

Başımı sallıyorum, denemeye hevesliyim, memnun etmeye hevesliyim.

Yüzünü izliyorum. Kimin daha çok zevk aldığını bilmiyorum, onun mu yoksa benim mi? Gözleri karanlık, hınzır bir kararlılıkla kazanmış, klitorisim boyunca baş döndürücü daireleri ustalıkla, kendinden emin bir şekilde fırçalıyor. Boşalıp boşalmayacağım konusunda endişelenmeyen bir adam bu. Bu adam bana çılglık çılgılığa orgazm yaşatmaya niyetli.

Farkına varmak beni altüst ediyor. Her yerim titriyor. Kalçalarım sıkıştı.

"Wilder," diye fısıldıyorum.

"Şşşt," diyor, sonra ağzımı bir kez daha kapatıyor, orgazm içime acımasızca çarparken titreyip sarsılana kadar bana tam olarak, tam olarak doğru, tam olarak mükemmel bir şekilde vururken beni öpüyor. İnliyorum, mırıldanıyorum, adını haykırıyorum ama o her sesi tutkulu, sıcak, derin öpücüklerle susturuyor ve orgazmı benden çıkarıyor. Ama durmuyor. Bunun yerine, ben hala o yüksek seviyeden inerken, iki parmağını içime sokuyor.

Nefesim kesildi. "Sen...?"

"Durmamı ister misin?" Parmaklarını gevşetiyor.

Bileğini tutup onu durduruyorum ve başımı sallıyorum. "Böyle korkunç şeyler söyleme."

Yakışıklı yüzünü bir sırtıma kaplıyor ve tekrar içime giriyor, sonra parmaklarıyla beni daha sert, daha derin sikiyor, vücuduyla devam etmem için beni teşvik ediyor.

Daha önce hiç birden fazla orgazm olmamıştım.

Başım geriye düşüyor. Parmaklarını içime sokarken ona sıkıca tutunuyorum.

Kafam bulanık. Vücudum sıcak. Kalp atışlarım kaotik. Ve çok geçmeden, beni daha sert sikerken, boşalma ihtiyacıyla çılgına dönene kadar beynim çevrimdışı oluyor. "Evet," diye inliyorum ve sonra içime bir orgazm çöküyor ve beni tekrar uçurumun kenarına gönderiyor.

Masasının üzerine yığılıyorum ama o beni yakalıyor, parmaklarını nazikçe dışarı çıkarırken bir kolunu sırtıma doluyor. Ben masasına yayılmışken, dudaklarıma en nazik öpücüğü konduruyor, sonra omurgasını düzeltiyor, kravatını ayarlıyor ve parmaklarını dudaklarına götürüyor.

Gözlerim kocaman açılıyor ve dirseklerimin üzerinde doğrulup parmaklarından benim tadımı yalamasını izliyorum. Gözleri alev alev yanıyor. Saçları her yöne doğru uzanıyor. Dudakları morarmış görünüyor. Bir kadını iyi becermiş bir adam gibi. Ve son damlasına kadar yalıyor, bitirdiğinde memnuniyetle iç çekiyor. "Çok lezzetli."

Ve dünya yepyeni bir farkındalıkla kendini yeniden yaratıyor: Patronum beni yemek istiyor.

"Affedersiniz," diyor ve odanın diğer ucundaki kapıya doğru ilerliyor. Yönetici tuvaleti olmalı. İçeri giriyor, kapıyı kapatıyor ve musluğu açıyor.

Kıyafetlerimin dağınıklığına bakarak kendimi yukarı itiyorum. Eteğim bükülmüş.

Külotum işe yaramaz. Saçım muhtemelen bir yuva.

Masadan kalkıyorum, iç çamaşırlarımı düzeltiyorum, sonra eteğimi düzeltiyorum. Çıktığında kapıyı benim için açık tutuyor. Ona doğru yürürken başımı eğiyorum.

Beni ofisinde iki kez boşalttıktan sonra patronumun-sahte-erkek arkadaşımın gözlerinin içine nasıl bakacağımı bilmiyorum. Ama kapıya ulaştığımda bileğimden tutup beni kendine doğru çekiyor, göğüslerim göğsüne değiyor. Gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"Yüzünü gizleme. Ofisime girdiğinde harikaydın, geldiğinde de göz kamaştırıcıydın," diyor ve bunu kurnazlık yapmadan, gündemsiz bir şekilde söylüyor.

İltifat onun dudaklarında kulağa hoş geliyor ama aynı zamanda korkutucu. Buradan nereye gideceğimizi bilmiyorum. Yatağa mı? Dizlerime mi? Kanepeye mi? "Sonra ne olacak?"

Kabaca yutkunuyor. Yüzünü buruşturuyor, sonra "Partiye gidiyoruz ve daha da..." diyor. Kelimeler onu boğacakmış gibi duraklıyor.

"Artık inandırıcı."

Alt metin açık, *bunu* bir daha yapamayız. "Doğru. Bu sadece..." Bakışlarım masaya kayıyor.

Bir süre beni inceliyor, belki de beni okuyor. "Tek seferlik bir şey mi?" diye soruyor, sanki bu kavramı test ediyormuş gibi.

Benim hatırım için mi? Muhtemelen. Evet, muhtemelen yolun kurallarından emin olmak istiyordur. Geçen hafta yaptığı gibi. Bu buluşmanın aramızda hiçbir şeyi değiştirmeyeceğinden emin olmak istiyor.

Seks ve sahte bir erkek arkadaş beklediğimi düşünmesini istemiyorum. Yani, bu ağacın altında beni bekleyen harika bir hediye olurdu ama Noel Baba'nın bunu hak edecek kadar iyi olduğumu düşündüğünden emin değilim.

"Bir anlık mantık hatası mı?" Ona bir çıkış yolu vererek devam ediyorum.

Bu bir inkar dansı gibi, ikimizin de nedense oynamaya ihtiyaç duyduğu bir dans.

"Evet. Sadece bir uygulama... çok kapsamlı bir uygulama" diye ekliyor.

"Ve artık antrenman yapmayı bıraktık. Bu antrenmanı sistemimizden çıkardık."

Birkaç saniye hiçbir şey söylemiyor. Yakışıklı yüzü okunmuyor. Sonra başını sallar. "Yaptık." Bir duraklama. "Bunun bir daha olmasına gerek yok."

Kelimelerin ucu açık gibi, belki de olsaydı sorun olmazdı. Ama bu durumdan bir şey çıkarmak istemiyorum. Zaten hiç tahmin etmediğim yönlere saptı.

"Haklısın. Öyle değil." Banyoya girip üstümü başımı düzeltiyorum ve çıktığımda Wilder masasının başında kâğıtları düzenliyor. Saçları düzeltilmiş, kravatı düzgündü. Kanıtlar silinmiş.

Beni görünce masanın yanına geldi ve kardan adamı aldı. "Tekrar teşekkür ederim," diyor, sanki ona Noel hediyesi veren bir çalışanmışım gibi.

Ben yaptım.

"Rica ederim," diyorum ve kapıya yöneliyorum.

"Fable," diye sesleniyor.

Arkamı döndüğümde aramızdaki mesafeyi kapatıyordu. "Parti. Gidebilecek misin?"

Ah, doğru ya. Burada, onun ofisinde olmamın sebebi. Josie, Everly ve Maeve ile birlikte gireceğim dersi hatırlayarak kaşlarımı çatıyorum. "Evet, ama arkadaşlarımla olan bir dersi iptal etmem gerekiyor."

"Katılabilmenin tek yolu bu mu?" diye soruyor endişeyle.

"Öyle," diyorum, ona boya ve yudum dersinden ve eğitimle birlikte imrenilen yerden bahsediyorum. Ama el salladım. "Sorun değil. Arkadaşlarım anlayışla karşılayacaktır. Parti önemli ve zaten seni bu sahte randevu işine ben soktum."

Kaşları çatılır. "Birincisi, beni hiçbir şeye zorlamadın. Kendi isteğimle gittim. İki, dersi kaçırmayı istemiyorum. Özellikle de arkadaşlarınızdan biri hepinizi almak için çok çalışmışken."

Ama dersi değiştirebilecek gibi değil, bu yüzden sadece gülümsüyorum ve onu temize çıkarıyorum. "Bunu başka bir zaman yaparız."

* * *

O günün ilerleyen saatlerinde, bir kurye ofisime bir kutu getirdi. Gümüş rengindeydi ve parlak kırmızı bir fiyonkla sarılmıştı. Kutuyu açıp içine baktığımda kalbim küt küt atıyor. Nefes nefese, satenimsi kırmızı elbisenin yumuşak kumaşına ve dizlerime kadar indiğini tahmin ettiğim sallanan eteğine dokunuyorum.

Noel kokteyli gibi, mükemmel. Hangisini daha çok sevdiğimden bile emin değilim. Çifte orgazmı mı yoksa elbiseyi mi? İkisini de sevdiğime karar verdim.

O akşam, stiliste şampanya içip elbiseyi denerken, taraklı boy aynasına bakıyorum ve elbisenin üzerime tam oturmasına hayret ediyorum.

Arbor arkamda durarak, "Biri senin boyunu biliyor," diye cilveleniyor.

Wilder'a bedenimi hiç söylemedim ama o bana ne alacağını çok iyi biliyordu.

Tıpkı vücudumla nasıl oynayacağını bildiği gibi.

"Alışverişte iyidir," diyorum, çünkü bu hediye verme işine kendimi kaptıramıyorum. Bu sahte romantizmin bir parçası. Hayal kurmanın büyüsü, hepsi bu. Wilder daha önce hiç kimsenin yapmadığı kadar sahte bir erkek arkadaş ediniyor.

Arbor şakacı kahverengi gözlerini devirerek kıkırdıyor. "Hun, eğer bir adam bana benim bedenimde bir şey gönderirse, bu onun alışveriş konusunda becerikli olduğu anlamına gelmez. *Benim* için bir yeteneği olduğu anlamına gelirdi. Ve erkek arkadaşının senin için çok büyük bir yeteneği var."

Çırpınışlarla savaşıyorum. Arbor'un değerlendirmesini inkar etmenin bir anlamı yok. Bir erkek arkadaşın kız arkadaşına karşı bir şeyler hissetmesi gerekir. Ama bu sahte. Hepsi bu. Bugün onun ofisindeki buluşma sadece bir anlık bir şehvet kaçamağıydı.

Ve o şehveti sistemimizden attık. Hepsi bu kadar. "Göreceğiz," diyorum kaçamak bir gülümsemeyle.

"Oh, evet, tatlım. Kesinlikle göreceğiz." Arbor ısıltılı, gümüş rengi bir çift ayakkabı seçtikten sonra bana bir öpücük konduruyor. "Doğru olmak için sabırsızlanıyorum."

Beni yoluma gönderirken bir kez daha sırtıtmamaya çalışıyorum.

Josie, Everly ve Maeve'e sınıfla ilgili kötü haberi vermek için telefonumu çıkarıp mesaj atıyorum. Ama telefonumda Wilder'dan gelen yeni bir mesaj beni durduruyor.

Wilder: Rana yarın akşam boş. Perşembe günkü derse gelemeyeceğiniz için müsaitlerse size ve arkadaşlarınıza özel bir ders verecek. Umarım sen, Maeve, Everly ve Josie eğlenirsiniz. Bu bir hediye. Ve partide bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim.

Her tarafım köpük içinde ve bunun şampanyadan ya da orgazmdan olduğunu sanmıyorum.

Hayır, bir sonraki notu gönderdiğinde, bunun kesinlikle i k i s i n d e n de olmadığı açıktır.

Wilder: Ayrıca, dördünüz için sınıfın yanındaki Gabriel's restoranında bir akşam yemeği rezervasyonu yaptırdım ve bunu tam bir kızlar gecesine dönüştürmek isterseniz The Resort'ta bir çatı katı süiti ayarladım.

Ciyaklıyorum. Ciyak ciyak bağıriyorum. Adam bir yıldan uzun bir süredir bana beş yıldızlı otelinde bir oda vermeyi teklif ediyordu. Teklifini kabul etmemi beklemedi. Hemen yaptı. Ve bazen kontrolü ele almasına bayılıyorum.

Bir patron gibi.

Fable: Sana dünyanın en büyük teşekkürünü borçlu olduğumu söylemiş miydin?

Wilder: Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Size hak ettiğiniz şekilde davranmak benim için bir zevk. Bu ister özel süitlerde, ister alışveriş çılgınlıklarında, isterse... masalarda olsun.

Sıcak bir arzu dalgası üzerime çöküyor.

Fable: Masaları gerçekten severim.

Wilder: Ben de.

Ama yine de ona nasıl teşekkür edeceğime dair bir fikrim var. O gece eve döndüğümde tüm aletlerimi çıkarıp üzerinde çalışmaya başladım.

* * *

Ertesi gece Josie, Everly, Maeve ve ben Japantown yakınlarında boya ve yudum derslerinin verildiği bir stüdyoya vardığımızda arkadaşlarım bana *bakmaktan* kendilerini alamıyorlar.

Kapıya ulaştığımızda onlara "Durun," diye mırıldandım. "Neyi durduracaksın?" Josie sahte bir masumiyetle soruyor.

"Böyle sırtımayı kes."

"Ne gibi?" Maeve araya giriyor.

"Sanki hepimiz bir şeyler bildiğinizi sanıyorsunuz," diye fısıldıyorum.

Maeve'in gülümsemesi olgunlaşır. "Oh, *hiçbir şey* bilmiyorum. Sadece sahte randevun, kaçırmaman için çok sevilen bir öğretmenle son dakikada özel bir boya ve yudum dersi ayarlamakla kalmadı, aynı zamanda dördümüz için girilmesi neredeyse imkansız olan muhteşem bir yeni restoranda akşam yemeği ayarladı."

Everly, "Ve bize otelinde çatı katında bir süit hediye ediyor," diye ekliyor.

"Güzel bir şey. Hepsi bu kadar. O iyi biri," diye ısrar ediyorum.

Josie homurdanır. "Bu hiç hoş değil, Fable. Bu her şeyin ötesinde bir şey."

Masasında bana iki kez orgazm yaşıyor. Gözlerimi deviriyorum, çoğunlukla karnımın bir kez daha dönmesini maskelemek için. "Sus. Hadi gidip boyayalım ve yudumlayalım."

Yapıyoruz ve bu şimdiye kadar aldığım en iyi ders.

Gabriel'de yediğim akşam yemeği hayatımda yediğim en ağız sulandırıcı yemektir.

Ve çatı katı süiti şimdiye kadar kaldığım en çökmüş yerdirdi. Kendimi bu gecenin her saniyesinin tadını çıkarmaya bıraktım, özellikle de yıl bittiğinde sona ereceklerini bildiğim için.

Planladığımız gibi.

TANIŞMA EL KİTABI, LÜTFEN

Fable

Bir yerlerde sahte randevular için bir el kitabı var mı? Eğer öyleyse, Perşembe öğleden sonra küçük yeşil elf elbisemin altına kırmızı-beyaz çizgili taytımı giyerken şu anda işime yarayabilir. Bulunduğum kattaki kadınlar tuvaletinde Wilder'la birlikte kurumsal Noel hediyelerini dağıtmaya hazırlanıyorum.

Ellerini ne kadar iyi kullandığını öğrendiğimden beri onu ilk kez görüyorum. İçimde bir sıcaklık patlaması oldu. Ökseotu öpücüğünden bahsetmiyorum bile, o ilk ofis öpücüğünü aklımdan zar zor çıkarabildim ve şimdi masasındaki seans beynimde kalıcı bir yer edindi.

Ama yarın Blaine Enterprises'ın tatil tatili başlamadan önce yapmam gereken bir iş var. Belimdeki siyah kemeri sıkıyorum, elimi kabarık yeşil eteğimin üzerinde gezdiriyorum, sonra da elf şapkamı düzeltiyorum. Ama benim için elf kulağı yok. Bir kadının sınırları vardır.

Kızıl saçlarımı kabartıyorum, rujumu sürüyorum ve derin bir nefes alıyorum. Elf olmaya hazırım.

Wilder'ın ofisine gidiyorum, Shay masasının arkasında kolunu havaya kaldırmış rocker selamı veriyor. "Biz kazandık!"

Başımı eğiyorum, biraz endişeliyim. "Kapı süsleme yarışması mı?" Noel Baba'nın poposu çok sevimli olsa da CEO'nun kazanması biraz haksızlık gibi görünüyor.

"Evet, Lucia ve ben! Miyavlı bir Noel için kapıyı kedi çizimleriyle süsledik" diyor ve bana bir resim gösteriyor.

Oh, biz Shay ve karısı, Shay ve patronu değil. "Ve bunu hak ettiniz," diyorum.

"Resort otelde balayı süitinde üç gece ücretsiz konaklama hakkımız var."

"Otelin muhteşem olduğunu onaylayabilirim. Ve umarım harika bir kediniz olur-

mas," diyorum ve Wilder'ın yarı açık kapısını çalmak üzereyken duruyorum. *Parmakları senin içindeydi diye buranın sahibiymişsin gibi içeri giremezsin. Asistanına sor.*

"Wilder burada mı? Çorapları yapıyoruz," diye açıklıyorum ve oh... sesim sinirden cızırdıyor mu? Evet, evet, öyle.

Wilder, kömür karası siyah takım elbisesi ve kalın saçlarının üzerinde ucuz bir eczaneden alınmış Noel Baba şapkasıyla süitinden çıkarken, o zengin, brendi gibi sesiyle "Ben," diyor.

Öfkelendim. "Wilder, sen Scrooge musun?" "Nasıl Varyemez oluyorum?"

Ona doğru bir el salladım. "Normal bir takım elbise ve şapka giyiyorsun ve biz de hediye dağıtıyoruz."

Shay gözlerini devirir. "Tam bir Scrooge."

Wilder önce bana, sonra Shay'e meydan okuyan bir kaş kaldırıyor. "Varyemez her çalışan için hediye dolu çoraplar mı dağıtıyor?"

Ellerimi kalçalarımın üzerine koyuyorum. "Hayır, ama Scrooge'un da bir elfi yok.

Bu elf Noel Baba için çalışıyor."

"Ah, ama elf kostümü sana çok yakışıyor," diyor ve bakışları uzunca bir süre üzerimde kalıyor. O kadar uzun ki tüylerim diken diken oluyor.

"Siz ikiniz hemen gitmemi mi istiyorsunuz?" Shay şaka yapıyor.

O bunun yarısını bile bilmiyor. Ama yine de davamı anlatmaya devam ediyorum. "Wilder, senin Noel Baba olman gerekiyor. Tüm kıyafetlere ihtiyacın var; sakal, kırmızı takım elbise, botlar ve her şey."

"Hayır," diyor.

"Hayır mı?"

"Hayır." Bu kumda bir çizgi.

Shay nefesinin altında öksürüyor ve "Aşıkların kavgası" diye mırıldanıyor. Sonra Wilder'ın ofisini işaret ediyor. "Gidin orada dövüşün çocuklar."

Wilder, "Kavga etmiyoruz," diyor.

Ama öyle sayılırız. Elinden tutup onu ofisine sürükledim ve kapıyı kapattım. "Çorapları teslim etmemiz için Noel Baba gibi giyineceğini sanıyordum?"

Bana *öyle* bir şey *olmayacakmış* gibi bakıyor. "Hatırlatmama gerek var mı?"

Neden bahsediyor bu? "Bana neyi hatırlatıyorsun?"

"Noel'deki kız arkadaşım bir keresinde ne demişti?" diye soruyor ve ardından "Alıntı yapıyorum, Noel *Baba seksi değil. Tabii ki Noel Baba olarak gitmiyorsun.*"

Ohhhhh. Noel filmi kostüm partisi hakkında söylediğim şey buydu. "Bu bir şeyler çağrıştırıyor."

"Ayrıca Noel Baba'nın lakap olarak kullanılmasının seni ürküttüğünü söylemiştin."

Nefes nefese kaldım. "Neyim var benim? Noel Baba'dan nefret eden biri miyim?" Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. "Belki de öylesindir."

"Hayır! Olamam."

Sana söylemiştim der gibi bakıyor. "Her ne olursa olsun, onun yerine takım elbise giyiyorum."

Ne dediğini tam olarak algılamam bir anımı aldı. "Noel Baba'nın seksi olmadığını söylediğim için mi?"

Başını sallıyor. "Evet. Ayrıca *erkek arkadaşım olduğunu* söylediğin için. *Seksi görüneceksin.*"

"Ve benim için seksi görünmek mi istiyorsun?"

"Evet." Gözleri, tıpkı geçen gün masasının üzerinde yaptığı gibi, hararetle bir bakışla beni kıştırıyor. Beni masanın üzerine yatırmak ister gibi bakıyor. Bu vahşi düşünceyle omurgamdan bir kıvılcım kayıyor. Sonra kapıya doğru başını sallıyor. "Şimdi gidip hediyeleri teslim edelim, küçük elf. Yoğun bir gün geçiriyorum ve yoğun bir gecemiz var."

Önce o gitti, beni de itiraf etmek zorunda bıraktı. Bana iyi görünmek istiyordu. Onun tatil arkadaşı olduğum için mi? Yoksa öylesine mi?

Hiçbir fikrim yok, ama o el kitabını gerçekten kullanabilirim.

Özellikle de biz hediyeleri teslim ederken, tabii ki önce Shay'in masasına uğrayarak, işine baktığı için.

"İkramiye gelecek yıl için daha iğrenç kazaklarda kullanacağım," diyor.

"Mükemmel plan."

Ardından tişörtlerin hayranlıkla incelendiği, çikolataların açıldığı ve bonusların gözleri ışıldattığı pazarlama departmanına uğruyoruz. Sandra'nın ofisini ziyaret ediyoruz; burada *müdürüm* hediyeleri hayranlıkla inceliyor. "Bunun üzerinde çalıştığını biliyordum ama hayal ettiğimden de iyi olmuş" diyor tişört için. "Reklamını yapmak ve satmak için sabırsızlanıyorum."

Wilder, "Tam bana göre bir pazarlamacı," diyor.

İnsan kaynaklarında tur atarken, sunduğumuz resmi düşünüyorum - o keskin takım elbisesi ve Noel Baba şapkasıyla, ben elf elbisesiyle. Sanki birbirimize uyuyoruz. Düşündükleri çift gibi. Ama sahte erkek arkadaşlar Noel kız arkadaşlarına seksi görünmek isterler mi? Onları masaların üzerinde eğmek isterler mi? Sahte kız arkadaşlar, sahte sevgililerinin parmaklarının onları ofiste becermesini isterler mi?

Bu anıyı hatırlayınca yüzüm kızarıyor ve onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama operasyon departmanını ziyaret ederken sorular peşimi bırakmıyor.

Sonunda Bibi'nin ofisine uğradığımızda onları bir kenara itiyorum. Bugün kırmızı desenli bir Noel Baba şapkası takmış ve hevesle çorabı alıyor. "Acaba bunun içinde ne olabilir?" diyor, sanki ciddiymiş gibi.

"Sanki bilmiyorsun da," diye takılıyor Wilder.

"Sus. Bırak da eğleneyim," diye onu azarladıktan sonra çorabın içindeki her bir parçayı teker teker alıp hepsinin tadını çıkarıyor. "İşte bu bir sürpriz. Teşekkürler Noel Baba ve elfi."

"Rica ederim," diyorum.

"Keyfini çıkar," diyor

Wilder.

"Bu akşam takım partisinde görüşürüz," diye sesleniyor Bibi.

Koridorda tekrar ilerlerken Wilder önce bana bakıyor, sonra koridoru tarıyor, belki de sadece bizim olduğumuzdan emin olmak için sesini alçaltıyor. "Dersiniz nasıldı? Boya ve yudum." Artık ofisteki patron tonunu kullanmıyor. Düşünceli, ilgili ve tamamen erkek arkadaş gibi.

Hem dersi hem de bu akşamki partiye katılabilmem için bunu nasıl gerçekleştirdiğini düşünerek gülümsüyorum. "Harikaydı. Rana çok yetenekli ve arkadaşlarım da çok eğlendi," diyorum. *Maeve ve tüm arkadaşlarım bana aşık olduğunu düşünüyorlar ve ben de acaba biraz haklı olabilirler mi diye düşünmeye başlıyorum.* Bunu kafamdan silkeliyorum. "Ve yemek inanılmazdı. Süit de öyle."

Gülümsemesi ağzı kapalı ama bir o kadar da memnun. "Güzel. Bu çok iyi."

Gözlerinde bir şey parlıyor, sanki bir ışıltı gibi. Sanki Salı gecesi büyük bir planın parçasıymış gibi. Ama bu da çığınca bir düşünce. "Gerçekten minnettarım," diyorum elimi koluna koyup onu durdurarak. "Ciddiyim," diye ekliyorum, içtenlikle. "Brady'ye bir erkeğin bir kadına nasıl davranması gerektiğini göstermek istediğini söylemiştin, ama aslında sen bana gösteriyorsun."

Gülümsemesi mi? Biraz daha büyüyor. Gözlerindeki o parıltı? Biraz daha parlıyor. "Dediğim gibi, benim için bir zevk."

Şüpheli bir kaşımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi? Öyle mi?"

Gülümsemesi kayboluyor ve bana kızgın bir şehvetle bakıyor. "Evet. Gerçekten."

Sizi tedavi etmek mutlak bir armağandır."

Nefesim bir kez daha kesiliyor. Ve kendimi şampanya gibi hissediyorum. Şu anda her şey baş döndürücü ve güzel. "Teşekkür ederim," diyorum, kısa bir süre için evine iki günlük teslimatla gönderdiğim teşekkür hediyemi alıp almadığını merak ediyorum. Bunun yeterli olup olmayacağını da merak ediyorum. "Keşke sana doğru dürüst teşekkür edebilseydim."

Kolayca gülümsüyor. "Bana bir çelenk verdin. Bu harikaydı." "Çelenk mi?" Gülerek soruyorum.

"Ev yapımıydı," diyor. "Ve tığ işi kardan adam da."

"O zaman sim ve tişörtlerle neler yapabildiğimi görene kadar bekle," diye takılıyorum.

Yanağıma bir öpücük konduruyor, sonra saçlarımı kulağımdan iterek "Sabırsızlanıyorum" diye fısıldıyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve onu bir dolaba, boş bir odaya, herhangi bir yere çekmek istiyorum. Ama iş yerindeyiz ve alenen çıkıyor olsak bile, koridorda ona alenen tırmanamam.

Utanç verici.

"Ofiste uslu dursam iyi olur" diyerek oradan uzaklaştım.

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Evet, yoksa Noel Baba seni yaramazlar listesine koyar." "Oraya kendi yolumu bulabileceğimden eminim."

Gözleri kararıyor ve "Hiç şüphem yok" diye homurdanıyor.

Sonra başını sallıyor, sanki sıfırlıyormuş gibi. Ben de öyle. Yolumuza devam ediyoruz.

Özel üretim tişörtler, Elodie'nin çikolataları ve büyük bayram ikramiyeleriyle dolu çorapları her çalışana teslim etmeyi bitirdikten sonra saatini kontrol ediyor ve "Akşam görüşürüz. Saat altıda senin için bir araba gönderiyorum."

"Sen kendin değil misin?" Göğsümdeki hayal kırıklığı titreşimini bastırmaya çalışıyorum. Bu sahte, kapımı çalmasına gerek yok.

"Mac'i yolda annesinin evine bırakmam gerekiyor." Ofisinin dışında bana biraz daha yaklaşırken gözleri kararıyor. "Ama seninle orada buluşmak için sabırsızlanıyorum."

Aynı. Benim için de öyle. Ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyorum. Çok korkutucu bir düşünce.

O akşam, The Resort'un büyük balo salonu, her köşeyi süsleyen mavi-beyaz ışıkların parıltısıyla yumuşak bir ışıltıyla yıkanmaktadır. Ortada yüksek bir Noel ağacı gururla duruyor, dalları kırmızı parlak süsler ve parıldayan gümüş cicilerle dolu. Kahkahalar ve kızak çanlarının çaldığı şenlikli melodiler duvarlarda yankılanıyor, kadeh şingirtıları ve konukların -göz kamaştırıcı elbiseler içindeki kadınlar ve keskin takım elbiseler içindeki büyük atletler-hıştırtılarına karışıyor.

Yüksek masalar kırmızı örtülerle kaplanmış ve taze Atatürk çiçekleriyle dolu orta kısımlara sahiptir.

Açık Fransız kapılarının çevrelediği girişte durup randevumu ararken, içimde sinirler uçuşuyor. Elbette, takım için çalıştığımdan tüm futbolcuları tanıyorum ama onlar *benim* arkadaşım değil. Partide onlara yapışmam.

Carter hariç, çünkü o Rachel ile evli. Belki onları bulabilirim. Arkadaşıma tutun ve asla bırakma. Zaten Rachel'la takılsam daha iyi olacak. Wilder'ın parti boyunca meşgul olacağı kesin. El sıkışması, gülümsemesi ve tüm konuklara merhaba demesi gerekecek. Herkes habibiyle bir dakika geçirmek isteyecektir. Ben sadece flört numarasını sürdürmek için buradayım. Bir elimle elbisemin kumaşını düzeltirken en iyi, cesur, şımarık halimi yansıtıyorum. *Sende bu var.*

Başım dik bir şekilde partiye girerken az kalsın pazarlama müdürü ve doğrudan bağlı olduğum Sandra'ya çarpıyordum. "Hey," diyor kaşlarını çatarak. "Senin-"

Ama *buraya gelmeden* önce kendini kesmesi gerekiyor. Elbette beni bu tür etkinliklerde görmeye alışık değil. Genelde süslü takım partilerine davet edilecek kadar kıdemli değilimdir. Buradayım çünkü patronun kol şekeriyim.

Gülümsüyorum ve neşeli bir "Mutlu tatiller" diyorum, çünkü bu odadaki fil hakkında konuşmaktan daha kolay - herkesin maaş çeklerini imzalayan adamla (göz kırpıyor, göz kırpıyor) çıkıyorum. Onunki de dahil.

Ugh. Kendimi hasta hissediyorum.

"Ama seni görmek çok güzel," diyor hemen toparlanarak. "Bu yıl çok iyi işler yaptın. Burada olmayı hak ediyorsun."

Oh.

Bu nazik sözleri beklemiyordum. "Teşekkür ederim. Minnettarım."

"Gerçekten de öyle. Ticaretin bu kadar önemli hale geleceğini hiç düşünmezdim ama insanların ne istediğini çok iyi biliyorsunuz."

Gülümsüyorum. Hayır, ışınlanıyorum. "Bu benim için çok şey ifade ediyor."

"Ve ekip için çok şey ifade ediyorsun," diyor ve kapıdan giren bir grup iyi giyimli insan tarafından çağrılmadan önce bir elini koluma koyuyor.

Bu beklenmedik bir şeydi ve egomu tatmin etti. Tanıdık bir ses duyduğumda tekrar arkadaşlarımı aramak için arkamı döndüm.

"Vay canına."

Sanki onu düşüncelerimle çağırmışım gibi, Rachel yanımda beliriyor, kıvrımlarını ve kalçalarını saran kısa, seksi, gümüş bir kokteyl elbisesi giymiş. Üzerinde zıplayan bir ren geyiği olan, ona yaptığım bir kolye takıyor. Benim kolyem de aynı seriden, eski cam şişelerden yapılmış bir kolye ucunda parıldayan bir kar tanesi.

"Sana da vay be," diyorum, iltifatı kabul etmekten daha kolay olduğu için ona odaklanıyorum. "Harika görünüyorsun. Özellikle de mücevherlerin."

"Teşekkür ederim. Ama gerçekten öyle, Fable," diyor, görünüşe göre iltifatı bana yapmaya niyetli. Kolunu uzatıp elbisemin askısına hafifçe dokunuyor. "Bu muhteşem."

"Sanırım iyi temizleniyorum," diye şaka yapıyorum.

Ama o ciddi. Kehribar rengi gözleri Wilder'ın bana gönderdiği kırmızı elbiseye lazer tutuyor. Bu hissi seviyorum. Ve görünüşüne. "Nereden aldın bunu?"

Yanaklarım pembeleşti. Belki yalanımı ortaya çıkarmak için buradayım, belki de "Bunu bana Wilder gönderdi" demek beni biraz heyecanlandırdığı için.

Çenesi çözüldü. "Kızım!" "İyi bir zevki var."

"Az bile söylemiş. O seçti ve sana gönderdi. Filmlerdeki gibi mi?"

Evet, öyle. Ama dürüst olmak gerekirse bunun gelmiş geçmiş en iyi sahte randevular olmanın bir parçası olduğunu düşünüyorum. Bunun nasıl başarılacağına dair örnekler için kurguya (TV, film, kitaplar) başvurmak kolaydır. Şimdi düşünüyorum da, bu ofis buluşması da muhtemelen aynı başlık altında yer alıyor - rol yapmamıza yardımcı oluyor. Artık elleri eteğimde olduğu için garip anlar olmayacak. Aslında, belki de sahte randevular için bir el kitabı yazmalıyım. Sevginin inandırıcılığını arttırmak için en az bir tane rızaya dayalı elleme seansı önerisini de ekleyeceğim. "Evet."

"Yani, ikiniz arasındaki bu romantizm...?" Daha fazla açıklama yapmamı bekliyor.

Yutkunuyorum. Ne diyebilirim ki? Yanılmışım. El kitabını *yazmamalıyım*, üzerinde çalışmalıyım.

"Daha çok erken." Gerçeği tam olarak söylemediğim için kendimi kötü hissediyorum. Rachel iyi bir arkadaş ve pek çok açıdan bir akıl hocası. Onun mağazası benim Treat Yourself kolye serimi taşıyan ilk mağazaydı.

"Görünüşe göre ilk günler iyi geçmiş," diyor ve içimde bir suçluluk duygusu belirliyor. Rachel alçak bir hayranlık ıslığı çıkarıyor. "Bu bir beceri, Fable. Böyle bir elbise seçmek."

"O zeki bir adam," diyorum, çok fazla anlam yüklememeye çalışarak. Wilder her şeyde iyidir, sade ve basit. Hediyeleşme konusunda inanılmaz. Bu hediye zaten benimle ilgili değil. Ayrıca, kız kardeşime yalan söylediğim için kendimi yeterince kötü hissettim. Elodie ve Rachel gibi yakın arkadaşlarıma da yalan söyleyerek kendimi daha kötü hissetmek istemiyorum.

"Her neyse, geçen hafta dükkan nasıldı? Yoğun bir dönem olduğunu biliyorum." Odağı ona çeviriyorum. Bu benim için ikinci doğa zaten. Diğer insanlara odaklanmak çok daha kolay. O zaman kalbimi ya da duygularımı açmama gerek kalmıyor. Sinir bozucu şeyler.

Rachel tatil sezonu için yoğun, yoğun, yoğun olan kuyumcu dükkânıyla ilgili beni bilgilendiriyor ve bu beni çok mutlu ediyor. Ona takım tasarımcısı olarak işlerin nasıl gittiğinden, dün akşamki takı yapımı dersimde öğrencilerin ne kadar yaratıcı olduğundan bahsediyorum ve yeni yıl için hazırladığım ısıltılı tişörtleri bitirdiğimde, "Büyük işler yapacağını hep biliyordum. Ve hala bir gün kendi dükkanını açmak için mi çalışıyorsun?"

Çok uzak geliyor ama sanırım hayaller böyledir. "Bir gün. Ne zaman olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Geceleri bunun için yeni tasarımlar üzerinde çalışıyorum."

"Buna bayıldım. Benimle yarışırken bile birazını taşımama izin versen iyi olur" diyor ve alay ediyor. İkimiz de biliyoruz ki yükselen bir dalga tüm gemileri kaldırabilir.

Carter onun yanına doğru ilerliyor, bir kolunu Rachel'a doluyor ama bakışlarıyla buluşuyor. "Seni burada görmek güzel, Fable."

Bu genelde burada olmadığımı hatırlatıyor. Gelecek yıl da burada olmayacağım. Wilder ve ben Aralık sonu ya da Ocak başında ayrılacağız... ve bu kötü bir düşünce. Üzerinde durmak istemediğim bir düşünce. "Bu gece beni çok göreceksiniz. Bu benim sahnem değil, bu yüzden ikinizi bir köpek yavrusu gibi takip etmeyi planlıyorum. Tamam mı? Güzel."

Carter gülüyor. "Neye ihtiyacın varsa."

Rachel gülümsüyor. "Bizimle takılabilirsin, ama..." Gözleri arkamdaki bir şeye takılıyor, sonra eğilip fısıldıyor: "Biri senin için geliyor."

Odanın ısısı açık mı? Diğer pahalı ayakkabılar ve özel dikim takım elbiseler arasında Wilder'ın parmak uçlarının tıkırtısını bile seçemiyorum ama Rachel'in sözlerinden onun varlığını hissedebiliyorum. Yaklaşıyor, sonra yanıma geldiğinde çıplak kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

"İşte buradasın, küçük elf," diyor bakışlarımla buluşarak. Yanağıma bir öpücük bırakıyor. Çok iyi hissettiriyor, kendime gelmek için çabalamam gerekiyor.

"Merhaba," diyorum, yumuşak ve belki biraz da baştan çıkarıcı bir sesle. Bu kasıtlı mıydı? Belki de öyleydi.

"Seni alamadığım için üzgünüm," diyor özür dileyerek. "Yine de almak istedim."

"Anlıyorum," diyorum. "Mac annesini gördüğü için mutlu oldu mu?" "Hem de çok. Felicity de çok heyecanlıydı. Çok güzeldi."

Eski sevgilisiyle iyi geçinmesini seviyorum. Birlikte çok iyi ebeveynlik yapıyorlar. Felicity hakkında ondan hiç kötü bir söz duymadım ve bu çok rahatlatıcı.

Wilder, Carter ve Rachel'a döner. "İyi akşamlar Carter. Rachel, çok güzel görünüyorsun. Siz ikiniz tatil için ne planladınız? Programdaki son maçlarda rakipleri yok etmek dışında."

Carter, "Bu her zaman listemin en başında yer alır, Bay Blaine," diyor ve onlar kaynaşmak için izin isteyene kadar birkaç dakika futbol hakkında sohbet ediyoruz.

Wilder bana dönüyor ve bu öğleden sonra hediyeleri teslim ettiğimiz Wilder'dan biraz daha rahat. Muhtemelen o zaman Noel ikramiyelerini teslim ederken ve yılın geri kalanında ana ofisi kapatırken aklında çok şey vardı. Şimdi ise koridorda yanağıma öpen ve *sabırsızlandığını* fısıldayan adam gibi görünüyor. Yeşil gözleri beni bir aşağı bir yukarı dolaşırken ateş saçıyor. "Elbisenin üzerinde bu kadar güzel duracağını biliyordum demek isterdim ama beni şaşırtmaya devam ettin. Elbise kadını yaratmaz. Elbiseyi kadın yapar," diyor.

İltifatının ağırlığı ve ağırlığıyla termostat tavan yapıyor. Daha önce hiç yaşamadığım kadar baş döndürücü hissettiriyor. "Teşekkür ederim." Bu yeterli değilmiş gibi geliyor.

"Ama en sevdiğim kısmı?" diye ekliyor.

"En sevdiğin bölüm hangisi?" diye hevesle sorduğunda başım dönüyor.

"Kolyen," diyor ve kolyeyi yaptığım için içimde bir gurur patlaması yaşıyor. Elimi kar tanesine götürüp pürüzsüz yüzeyine dokunuyorum. "Onu ben seçtim... senin için."

Bana öyle bir bakıyor ki içimi yakıp kavuruyor, alev kıvılcımları içimde daha da yükseliyor. Sanki aramızda tanıdık bir jestmiş gibi elini kaldırıyor ve parmaklarını kolyemin üzerinde gezdiriyor. Tenime zar zor dokunuyor ama yine de dizlerimin bağı çözülüyor, kafam bulanıyor.

"Yani bugün erken saatlerde yaptığım seçimi anlıyorsunuz."

Zihnim takılıyor ama sonra noktaları birleştiriyorum. Daha önce benim için güzel görünmek istediğini söylerken ciddiydi, tıpkı bu gece onun için kolye taktığım gibi. "Evet," diyorum, biraz nefes nefese, sonra ona iltifat etme sırası bana geliyor ve bu çok kolay çünkü adam özel dikim kömür rengi takım elbisesi, beyaz gömleği ve... Ceketinin kollarını Noel Baba kol düğmelerini görebileceğim kadar yukarı çektiğinde nefesim kesiliyor. Gıcır gıcır gömleğinin manşetlerindeki metallere uzanıp parmaklıyorum. "Onları almışsın. Bu gece takacağını düşünmemiştim."

"Tabii ki yaparım," diyor, sanki bir oldu bittiye getirilmiş gibi. "Onlar Fable Tarafından Yapıldı."

Bu hafta onun için yaptığım kol düğmelerinin içine kazıdığım isim bu. Ben...parlıyorum. "Evet."

Dudakları çok eğlenceli bir sırtışıla kıvrılıyor. "Noel Baba'yı bu geceye sakladım."

"Gerçekten yapmışsın," diyorum, hâlâ takım partisinde benim yaptığım bir şeyi giydiğine inanamıyorum.

"Dediğim gibi, ev yapımı hediyelerinizi seviyorum," diyor.

İçimdeki ısıltı daha da parlak yanıyor. "Güzel. Bu çok iyi."

Bir süre hiçbir şey söylemiyoruz, sadece birbirimizin bakışlarını tutuyoruz. Sanki herkes kayboluyor. Her şey baş döndürücü, puslu, sanki tüm balo salonunda sadece biz varmışız gibi.

Ama unutmamalıyım ki biz gösteri için buradayız.

Bibi için. Kız kardeşi Caroline için. Shay için. O bunu istemediği halde bu adamı biriyle eşleştirmek isteyen herkes için. O sadece bir iş adamı ve baba olmak isterken.

Noel ağacının yanında bir grup iyi giyimli insanla sohbet eden teyzesine başımla selam veriyorum, sonra elimi koluna götürüp fısıldıyorum: "Bibi'nin seni ne kadar çok sevdiğini bildiğinden emin olalım."

Duşa benim için geldi. Onun için gelme sırası bende.

"İddianı ortaya koy, Fable," diyor, o gür dudakları hafif bir sırıtışla yukarı kıvrılıyor.

Kalabalığın arasından ilerliyoruz ve Wilder oyunculara, reklamcılara ve iş ortaklarına selam verirken kolunu bana daha sıkı doluyor. Parmaklarını sırtımda gezdiriyor. Omzumdaki bir tutam saç fırçalıyor. Her dokunuşunda ürperirken, zihnim ofisinde geçen günün sıcak anılarıyla yanıyor. *Evet, o ofis öpücüğü tüm gerginliğimi almıştı.* Ve bizi çok daha inandırıcı yaptı.

Nihayet Bibi'ye yaklaştığımızda Wilder bana neredeyse sarhoş gibi bakıyor. Onun dokunuşlarından ben de biraz coşku duyuyorum. Göstermelik olsalar bile, çok iyi hissettiriyorlar.

Masasına vardığımızda, Wilder eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor, cızırtılı, sıcak ve her türlü karıncalanma. Omurgamdan aşağı kıvılcımlar gönderiyor.

"Bu gece çok sevecensin," diyorum, tatlı sözlerinin her birini severek. Gerçekten de elinden geleni yapıyor.

"İçimdekileri dışarı çıkarıyorsun," diyor, sonra teyzesinin gözleriyle buluşuyor. "İçkinizi yeniden doldurabilir miyim?" Bunun için garsonlar var ama yine de evet diyor.

Bara gitmek için ayrıldığında, Bibi bana küçük bir gülümseme sunuyor. "Kesinlikle çok etkilenmiş görünüyor."

Josie, Maeve ve Everly de aynı şeyi söyledi ama bunun beni etkilemesine izin vermeyeceğim. Wilder rolünü oynuyor ve yaptığı çoğu şeyde olduğu gibi bunda da başarılı.

"Hislerimiz karşılıklı," diyorum.

"Güzel," diyor ve bu da güven verici - bunu başarıyoruz.

Wilder döndüğünde, ona doğru kayacağım. Benimle birlikte olmasının iyi bir şey olduğunu düşünüyorsa, ona iyi bir şey vereceğim. Ona en iyisini vereceğim. "Merhaba, erik şekeri."

"Seni özledim, küçük elf," diyor, lakabını tekrar kullanarak, ama bu sefer biraz daha... sıcaklıkla ya da belki seksilikle. Bana uyar.

Bibi başını eğmiş, o keskin gri gözleriyle bizi izliyor. Tam bir çift gibi görünüyor olmalıyız. Birbirimize sarılmış kollar, birbirimizin üzerinde eller, güvercin gözleri.

Ve...cehennem.

Çok zor satıyoruz. Sevgi ve şirin isimlerle aşırıya kaçtık.

İddiasını çok fazla ortaya koyuyor.

Ben de aynısını yapıyorum. Bu kötü bir şey ve ben bu kayalık yolda ilerlediğimin farkında bile değildim.

Bibi'nin fark etmemesini umabilirim ama onunla göz göze geliyor ve fazla dikkatli, fazla meraklı bir tonda, "Bu çok ilginç. Seni daha önce bir kadınla hiç böyle görmemiştim, vahşi çocuk."

Doğruldu, pek telaşlanmamıştı ama biraz endişelendiği belliydi. "Ne gibi?" İlk kez sesini endişe titretiyor.

"Çok sevecen."

Uh-oh.

"Fable içimdeki cevheri ortaya çıkarıyor," diyor hızlı adımlarla.

"Söyleyeceğim," diye gülümseyerek gözlemliyor Bibi. Ama bir tablonun röprodüksiyonundaki kusuru bulmaya çalışır gibi bizi inceliyor. "Büyüleyici. Ve görmek çok güzel."

Ama öyle mi? Yoksa peşimizde mi? Az önce bir kuralı ihlal ettiğimizi düşündüğüm için o el kitabına şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

BÜYÜK GÖZLER VE KOMİK VÜCUTLAR

Wilder

Bu bir daha olamaz.

Böyle bir hata oyunumuzu kurnaz teyzeme ifşa eder. Bibi'nin hayal kırıklığını riske atamam ve bu da sıfır hata sağlamak için yeni bir sahte romantizm planı üzerinde çalışmak için yeterli bir sebep. Ertesi sabah, yenilenebilir enerji bölümüyle yılsonu toplantısı için erken bir telefon görüşmesi yaparken aklıma bir fikir geliyor. Fable ve benim için Noel haftasında işlerimizi takip etmemizi sağlayacak bir liste. Ve bu sabah Evergreen Falls'a giderken bunu tartışabiliriz.

* * *

Bir saat sonra, evden çıkmadan önce Penguen için mutfağa biraz mama koyuyorum ve kafasını tırmalıyorum. "Kedi bakıcısı gelip sana daha fazla mama getirecek."

Bacağıma sürtünüyor, yüksek sesle mırıldanıyor. Her zaman yaptığım gibi birkaç fotoğrafını çekiyorum. Kediye görmekten her zaman hoşlandığı için, bugün okulda olan Mac'e birkaç tane gönderiyorum, sonra da yarın sabaha kadar annesinde kalacak. Kediye biraz daha okşuyorum, Fable'ın sözleri zihnimde yankılanıyor. *Kedin sana kafayı takmış.*

Belki bugünlerde takıntıyı biraz anlıyorum.

Ama onu San Francisco'da bırakmak için elimden geleni yapacağım. Onu yanımda Evergreen Falls'a götürmek hem aklım hem de kalbim için çok riskli. Garaja gidiyorum, yolda Felicity'yi arıyorum. Bavulumu arabamın bagajına atarken sohbet ediyoruz - New York'taki ünlü araba yapımcıları Max Summers ve eşi Henley Rose tarafından sıfırdan üretilen mat siyah elektrikli bir araç.

Kapağı kapatırken Felicity'nin Mac'in bana ne zaman katılacağına ilişkin sorusunu yanıtlıyorum. "Bibi'nin şoförünü yarın Mac'i ve kuzenlerini, arkadaşlarıyla birlikte alması için göndereceğim."

Felicity usulca güler. "Yoksa onu özel bir jete mi bindireyim?"

Ben de gülüyorum. "Evet, bir şoförün kızımıza ve arkadaşlarına eşlik etmesi çok saçma sanırım. Ama bunu o istedi. Limuzinde film izlemeyi seviyorlar."

"Tabii ki Mac istedi. Seçme şansım olsaydı ben de on bir yaşındayken limuzin isterdim."

"Ben de." Vitesi Felicity'ye geçiriyorum. "Yeni yıl gösterinde iyi şanslar. Mac ve ben onu göreceğimiz için heyecanlıyız," diyorum ve sonra takvimi hatırlatarak irkiliyorum. Fable ve ben o zamana kadar muhtemelen "ayrılmış" olacağız. Yeni Yıl Günü ya da ayrılıklar hakkında düşünmek istemiyorum.

"Yeni kadını da getirecek misin?" Felicity sorar, sesi alaycı ve şakacıdır. "Mac bana onun hakkında her şeyi anlattı."

Keşke evet diyebilseydim. "Bu konuda konuşmadık," diyorum kararlı bir şekilde, yapmak istemediğim konuşmayı bitirmeyi umarak.

"Bana haber verin ki size ekstra VIP bileti alabileyim. Onunla tanışmak çok güzel olur. Sonunda doğru antrenman partnerini buldun mu?"

Açıkçası, gerçekten karşıma çıksaydı hayatıma romantizmi sığdırabilir miydim emin değilim. Ama devam eden bir sürü başka güzel şeyim var, bu yüzden sorun değil. Ve gerçekten, zihnimi meşgul eden daha acil iki konu var - bu sahte romantizm rutinini rafine etmek, böylece Bibi Fable ve beni görmeyecek ve sonra Noel yarışmasında Fable'ın o pislik eski sevgilisini katletmek. "Her şeyin önüne geçmeyelim. Sadece çıkıyoruz," diyorum, doğru kişi konusunu geçiştirmeyi umarak.

Felicity güler. "Wilder Blaine. Bir gün bir kadına sırlıslıkam aşık olacaksın ve ben de kırılmaz adamın kırılmasıyla ilgili bir şarkı yazacağım."

Gözlerimi deviriyorum. Bu asla olmayacak, ama yine de "Kendimi uyarılmış sayacağım" diyorum.

Beklenmedik bir düşünce aklıma düştüğünde aramayı sonlandırıyorum. Ben kırılıyorum. Kulübede, kar yağarken ve dünya sessizleşirken. Elimi arabanın tavanına koyup bu görüntünün içimde yuvarlanmasına izin veriyorum. Bir siren gibi cezbedici ama lanet olsun, dikkatimi dağıtmasına izin veremem. Elimi silkeleyip arabaya atlıyorum ve ekranda annemden gelen bir mesaj beliriyor. Tıklıyorum.

Anne: Bugün Evergreen Falls'a mı gidiyorsun? Yakında torunumu görmek için sabırsızlanıyorum. Ve seni :) Ayrıca, Mac'in hediyesi hakkında bir sorum var. Ama önce bir şeyi kontrol etmem lazım. Daha sonra! Xoxo

Hızlı bir cevap gönderiyorum, evet, yoldayım, ikinci en iyi olduğum için mutluyum ve şu anki soruda ona her zaman yardım edeceğimi bildiriyorum. Fable'ın Mission Bölgesi'ndeki evine gidiyorum. Onun sokağına döndüğümde, onu her an görebilme ihtimali göğsümde bir zonklama yaratıyor. Son zamanlarda bu titreşimleri daha fazla hissediyorum.

Ama muhtemelen binasını kontrol etmenin verdiği doğal bir meraktır. Anlaşmalardan sözleşmelere, çalışanlara ve görünüşe göre sahte kız arkadaşlara kadar işimin tüm yönleri hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmeseydim bu kadar başarılı olamazdım. Park ettikten sonra merdivenlerden yukarı çıktım ve evinin dış ziline bastım.

Yüzü ekranda beliriyor, parlak ama özür dileyen bir sırıtışla. "Neredeyse hazırım. Yemin ederim! Sadece küçük bir tost makinesi kazası yaşadım ama beş dakika içinde aşağıda olacağım. Aslında, yukarı gelmek ister misin?"

Olması gerekenden daha fazla.

"Elbette," diyorum ve zing beni yalancı çıkarıyor.

Yani bu sadece doğal bir merak değildi. Umuttu, onun hakkında daha fazla şey öğrenme umuduydu. Saniyeler sonra beni içeri aldığına göre buna boyun eğmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Fable'ın evine giden merdivenleri çıkıyorum, bir çalışanın dairesini gördüğüm için olması gerekenden daha fazla heyecanlıyım. Basamakların başında duraklıyorum, nefesimi tutmak için değil, heyecandan aptalca fırlayan nabzımı sakinleştirmek için.

Kendine gel, dostum. O senin sahte kız arkadaşın ve bu onun dünyasına açılan bir pencere değil.

Ama kapıyı açtığında, tamamen yanıldım. Bu onun hayatına açılan bir pencere ve ben bu manzarayı görmek için yanıp tutuşuyorum.

Kızıl saçlarını topuz yapmış, kot pantolon ve bir omzundan sarkan, solgun, öpülesi, çilli tenini ve sadece altındakini yalayabilmek için dişlerimin arasına almak istediğim gümüş kar tanesi kolyesini ortaya çıkaran beyaz bir sweatshirt giyiyor. Köprücük kemiğine biraz fazla uzun bakıyorum, tadının nasıl olduğunu hatırlıyorum. Çilek ve şampanya gibi. Köprücük kemiğine, omzuna ve özellikle de boğazının çukuruna kondurulan öpücüklerden ne kadar hoşlandığını da hatırlıyorum. Oraya dokunduğumda nasıl titrediğini...

Ama bu hatıradaki çok uzun süre kalırsam, başka hatıralara kayacağım. Daha elektrikli olanlara. Masamda çözüldüğünde çıkardığı sesleri, altımda parçalandığında nasıl titrediğini ve en önemlisi parmaklarımdan yaladığımda tadının nasıl olduğunu hatırlıyorum. Sanki bir fırının kapısı açılmış gibi içime bir sıcaklık yayıldı. Sadece tadına bakabildim ve çok daha fazlasını istiyorum.

Tıpkı onun evinin kapısını kapattığım gibi bu anının da kapısını kapatmam gerekiyor.

"İçeri gel. Neredeyse hazırım. Rahatına bak," diyor ve küçük oturma odasının ortasındaki zümrüt yeşili kanepeyi işaret ederken şehvetli düşünceleri göz ardı etmeye çalışıyorum. Kanepenin karşısında metal bir masa var ve masallardan fırlamış gibi duran iki fırçalanmış nikel kurbağa tarafından tutuluyor. Tam ona göre. "Kurbağaları sever misin?" Ben de bu bilgiye aç olduğum için soruyorum.

"Elbette," diyor neşeyle. "Büyük gözleri ve komik vücutları var."

Göğsümde bir zonklama daha. Çünkü kurbağaları sevmek için bir nedeni var.

Lanet kurbağalar. Bana ne oluyor böyle?

"Düğün için birkaç şey alayım, sonra gidebilirim," diyor.

"Her ihtimale karşı fazladan simli penis paketlediğini varsayıyorum?" Bizi buraya getiren o uğursuz sabahı, kız kardeşinin bekârlığa veda partisi kıyafetiyle bana parıltılı bir şekilde vurduğu günü hatırlayarak alay ediyorum.

Fable'ın yanakları pembeleşiyor ama o da hemen karşılık veriyor. "Her zaman el altında acil durum penislerim vardır."

Acil bir durumda sikimi uzatma dürtüsüne direniyorum, ama bu çok zor. Uzun bir araba yolculuğuna doğru ilerlerken bu düşünce bana yardımcı olmayacak,

Ben de hemen yönümü değiştirip mutfak tezgahını işaret ettim. "Tost makinesine ne oldu?" diye sordum.

"Duman alarmından bir pil düşmüş."

Kaşlarım çatıldı. Orada bir şey eksik. "Duman alarmı çalışmıyor mu o zaman?"

Yüzünü buruşturuyor. "Evet. Belki.

Sanırım?" "Tost makinesini kullandın mı?"

"Hayır. Pili çıkarmaya çalıştım ama sıkışmıştı, bu yüzden kahvaltıyı atladım."

Tüm bunları düşünmek için bir süre bekledim. "Git. Hazırlan. Ben hallederim." "Gerçekten mi? Teşekkür ederim. Ben yapacaktım ama-

"Buldum, Fable."

Mutfakta ekmek kızartma makinesini elime alıyorum, içine bakıyorum, sonra ters çeviriyorum. Bazı kırıntılar dökülüyor ve pil kayıyor. Tost makinesini birkaç kez oynatıyorum ama nafile. Fişini çektikten sonra çekmecede bir çift tahta yemek çubuğu buluyorum ve bunları cımbız gibi kullanarak ince pili çıkarıyorum. Serbest kaldığında bir mutfak havlusu alıp tezgahı temizliyorum.

Birkaç dakika sonra taburenin üzerine çıkmış, duman dedektörünün pilini yerine iyice sabitlenene kadar değiştiriyordum ki o elinde bavuluyla çıkageldi.

Durdu. Islık çalıyor. Sonra alkışlar. "Bu ne için?"

"Sanırım bu şaka yanlış." "Hangi şaka?"

"Bir duman dedektörünün pilini değiştirmek için kaç milyarder gerekir? Yok. Bunu yapması için birini tutuyor."

Gülümsememi gizlemeye çalışarak ama başaramayarak başımı sallıyorum. "Doğru cevap bir, eğer eli yatkınsa."

"Ve öylesiniz. Teşekkür ederim," diyor gerçek bir minnettarlıkla. Ama belki de merakla soruyor: "Duman dedektörünün pilini değiştirmeyi nasıl öğrendiniz? Bunun için çalışanlarınız yok mu?"

"Hayır. Kendim yaparım."

Bir an şaşkın görünüyor ama sonra başını sallıyor. "Çok yeteneklisin."

"Benim... ne olduğumu düşündün mü?"

"Şımarık mı?" "Aslında, bilmiyorum."

"Ben parayla büyütülmedim, Fable."

"Oh. Bunu bilmiyordum," diyor.

"Patlak bir lastiği nasıl değıştireceğimi biliyorum. Yemek pişirmeyi. Kalp masajı yapmayı. Bir musluğu tamir etmeyi ve bir ampülü değıştirmeyi" diyorum.

Yüzünü eğiyor, sanki bir gülümseme saklıyormuş gibi. Öpmek istediğim bir gülümseme. Yüzünü kaldırdığında, eşit bir şekilde, ama biraz çaba harcıyormuş gibi, "Bu iyi" diyor.

Bilmek zorundayım. "Neden? Bu neden iyi?"

Dişlerini dudaklarına bastırıyor ve sonra "Senin de normal olman hoşuma gidiyor" diyor.

Kalbim çok hızlı çarpıyor, sonra çok umursamazca. Söylediğim bir sonraki şey için o lanet organı suçluyorum: "Daireni beğendim. Tam sana göre."

"Teşekkürler." Duraksıyor. "Bu benim için gerçekten çok şey ifade ediyor."

Ayrılırken bavulu alıyorum, sonra kimsenin izlememesine rağmen elimi onun sırtına koyuyorum. Ama ona bu şekilde dokunmak doğru geliyor. Bölümlere ayırma niyetime yardımcı olmuyor, ama sorun değil. Bir planım var ve bir plan her zaman yardımcı olur.

Arabaya vardığımızda bavulunu bagaja yerleştirip kapattıktan sonra üstünü arıyorum. "Şimdi sana kahvaltı hazırlayalım."

On beş dakika sonra, yolcu koltuğuna geçerken elinde kızarmış bir simit ve kahve vardı.

Sürücü koltuğuna oturduğumda, simitleri ve teşekkürleri aklımdan çıkarıp masa orgazmlarının ve sıcak ökseotu öpücüklerinin yanına itiyorum. Sahte romantizm planımızın ikinci aşaması üzerinde çalışma zamanı.

"Şimdi dinle, partide yaptığımız gibi yine çuvallayamayız."

"Bibi ile mi? Sen de mi hissettin?" Fable soruyor ve tabii ki fark ediyor - insanları gerçekten gören ve nüansları anlayan türden bir kadın.

"Gördüm. O kemerli kaşları bana kabuslar gördürüyor. Noel Baba şapkası takmış bir tazı gibi yalanın kokusunu alabiliyor. Ama Evergreen Falls'tayken bizi yolumuzdan alıkoyacak bir fikrim var."

"Can kulağıyla dinliyorum."

Divisadero Caddesi'ne yaklaşırken sinyal veriyorum, sonra da ona şakacı bir gülümseme fırlatıyorum. "Bu bir yaramazlık ve iyilik listesi."

YÖNETİM KURULU PATRONU

Fable

Peki o zaman. "Santa Blaine arabada," diyorum.

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor - bir gülümseme alaycılığı. "Bizim için... marka gibi görünüyordu," diyor eşit bir şekilde, listesini gerekçelendirmesi gerekmesede bir açıklama. "Yaramazlık ve iyilik oyunu."

Ama ona takılmadan edemediğim için ekliyorum: "İyi bir kız olursam, fazladan bir hediye daha alacak mıyım?"

Golden Gate Köprüsü'ne yaklaşırken bana hızlı bir bakış attı. Düzeltiyorum: hızlı ve sert bir bakış. "Ah Fable, fazladan bir hediye almak için fazladan iyi bir kız olmalısın," diyor bir emir verir gibi.

Koltukta daha dik oturuyorum. "Çok, çok iyi olabilirim," diyorum itaatkâr bir şekilde.

Sonra kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Söz veriyorum."

Sanki benden duyduğu bu sözlerden hoşlanmış gibi kabaca nefes alıp veriyor. Ama belki de bu sahte flört oyununun bir parçasıdır, tıpkı benim onun yaramazlar ve iyiler listesinde olmam gibi, çünkü küçük bir rekabetten hoşlanıyorum. Hepsi bu kadar.

"Noel için ne istiyorsun o zaman?" diye soruyor, sesi samimi.

Bana bunu sormasını beklemiyordum. Gözlerim suyun üzerinde yükselen güzel bir canavar olan pas rengi asma köprüye kayd. "Golden Gate Köprüsü. Bir kar küresinde," diyorum, sırf eğlence olsun diye. Ve gerçekten sorarsa diye

Bana bir şey alırsa, ki eminim alacaktır, tam ona göre bir şey olduğu için kar küresi uygun fiyatlı bir hediye.

"O zaman iyi bir kız olursan, Noel Baba onu almanı sağlayacak."

Sesi derin, sıcak, biraz da hırıltılı. İçimde bir heyecan yaratıyor. Cevap vermeden önce kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım var: "O zaman hoşlar listesinde olduğumdan emin olsam iyi olur."

"Evet. Olmak isteyeceğin yer orası."

Nabzım biraz daha hızlı atıyor. Sakinleşmek için uzun bir nefes alıyorum. Yeniden odaklanıyorum. "Yani, bu liste. Bizi romantizm konusunda doğru yolda tutmak için mi tasarlandı?"

"Evet, çünkü yakın bir görüşme çok riskli," diyor ve listesinin yapılandırılmış doğası hakkında ona biraz takılmak istiyorum, ama gerçek şu ki, o haklı. Evergreen Falls Yıllık Karda En İyi Kış Oyunları Yarışması'nda sahte flört çocuk havuzuna ayak parmaklarımızı daldırmıyoruz. Şimdiden partilerde iki kez göründükten sonra, artık kesinlikle bir "şey" olduk. Noel'e kadar önümüzdeki beş gün boyunca da öyle olmamız gerekiyor çünkü o zamana kadar Evergreen Falls'ta olacağız.

"Katılıyorum," diyorum.

"Eğer Bibi kokumuzu alırsa, bu kötü olur. Kellemi alır. Ayrıca annem de geliyor," diyor.

"Londra'dan mı?" Gıcırđıyorum. Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyorum. Annesinin Londra'dan dönmesi elbette mantıklı. Sadece onun hakkında düşünmemiştim. Yemekte bana *güçlü* bir *Terazi enerjisine* sahip olduğunu söyledi. Burçlarla, sanatla ve torunuyla ilgileniyormuş. Ama tüm bildiğim bu.

"Evet. Yirmi üçünde orada olacak," diyor ama çenesi titriyor. Sanki biraz rahatsızmış gibi. "O... çok zeki."

Midem bulanıyor. O onun annesi ve anneler her zaman ne olduğunu bilir. Suçluluk duygusu içime saplanıyor. "Wilder," diyorum usulca.

"Evet, küçük elf?" Aptalca bir isim ama hiç alay etmeden söylüyor. Karakterini korumak için kullandığından şüpheleniyorum.

"Çok mu ileri gidiyoruz? Annene yalan mı söylüyorsun?"

Bir an için bunu düşünmüş gibi görünüyor. Tartıyor, bunu söyleyebilirim. "Her şey yoluna girecek," diye beni temin ediyor ama mesele bu değil. Mesele, ona ne kadar değer verdiğini bilmem. Elbette Bibi'yi de önemsiyor ama Bibi ısrarcı olabiliyor. Bana söylediğine göre annesi öyle değil.

"Ona söyleyebiliriz," diye teklif ediyorum.

Bakışlarını hızla bana çeviriyor. "Fable."

"Ciddiyim. Mac biliyor. Annene yalan söylemek zorunda kalmanı istemiyorum.

Belli ki istemiyorsun."

"Anlayacaktır," diyor.

Hayatına devam etmeye hazır. Ama ben onu yalnız bırakamam. "Numara yaptığımızı mı anlayacak? Ya da ona neden söylemediğimizi? Yapmak istemediğin bir şeyi yapmak zorunda kalmanı istemiyorum."

Ona yalvarıyormuşum gibi hissediyorum. Ama tüm bu sahte buluşma planı en başta benim fikrimdi. Evet, o da kabul etti. Evet, bu onun yararına. Ama annesini çok sevdiğini biliyorum ve Charlotte'a söylemediğim için hissettiğim suçluluk duygusuyla mücadele etmesini istemiyorum.

Kısa bir süre için gözlerini yoldan ayırıyor, bakışları daha yumuşak ama kararlılık hâlâ gözlerinde. "Endişenizi takdir ediyorum. Gerçekten, anlıyorum. Ama kız kardeşinin nasıl biri olduğunu biliyor. *Kız kardeşimin* nasıl biri olduğunu biliyor. Bunun gerekliliğini anlıyor." Bir süre düşündükten sonra devam ediyor. "Ama ben kendime odaklanmak istemiyorum. Daha büyük meseleye, bizi yenmeye kararlı olan adama odaklanmak istiyorum. *Senin* önünde yeni kız arkadaşıyla hava atmak isteyen adam. Bir kadına nasıl davranılacağını bildiğini sanan adam." "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Ama Brady öğrenirse," diyor ve çıkardığı ses düpedüz vahşi. Boğazından kısık bir hırıltı geliyor. Bunun ne anlama geldiğinden hiç emin değilim ama çok seksi. "Bu fırsatı değerlendirip... böbürlenmek için kullanırdı."

Yanlışlıkla beni önemseydiğini düşündüğüm adamı düşündükçe utanç içime çöküyor. Çıktığımız dört ay boyunca bir yerlere varacağımıza inanmıştım. Ondan gerçekten hoşlanmıştım. Eğlenceli, arkadaş canlısı ve memnun etmeye hevesli görünüyordu. Ve o da başka bir kadını memnun etmeye hevesliydi.

Romantizm seçicimdeki bu büyük başarısızlık, kalbime karşı neden dikkatli olmam gerektiğini bana bir kez daha hatırlattı. Duygularıma karşı dikkatli olmamın neden çok iyi bir fikir olduğunu. İnsanlara ne kadar çok izin verirsem, bana o kadar çok zarar verebilirler. Brady ile umutlarımı ve hayallerimi paylaştım. Ona arkadaşlarımdan ve Josie, Everly ve Maeve'in benim için ne kadar önemli olduğundan bahsettim. Ona bir gün kendi dükkanımı açma isteğimden bahsettim. Ona korktuğumu da söyledim.

Çok işe yaradı.

Dişlerimi sıkıyor, boğazımdaki bir sıkışma dalgasıyla, kendi aptallığım yüzünden gözyaşı dökme tehdidiyle savaşıyorum.

Ama bu duyguda fazla oyalanmıyorum, çünkü Wilder ekliyor: "Ve onun bunu yapmasına izin vermeyi reddediyorum." Bunu çelik gibi bir sesle söylüyor.

Marin Headlands'in sarp kayalıkları. Elleri direksiyonu daha sıkı kavıyor. Parmak eklemleri neredeyse bembeyaz. Brady'ye tepkisi çok yoğun. Daha önce hiçbir erkek benim yüzümden böyle tepki vermemiştir. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum ama garip bir şekilde heyecan verici. Belki de hafta başında bana verdiği çift doz Os'tan bile daha fazla.

"Teşekkür ederim," diyorum, duygularımı bu kadar önemsemesine şaşırmış gibi. Bu yeni ve farklı bir şey.

"Bu kız kardeşinin düğünü. Onun ya da senin hiçbir şey için endişelenmenizi istemiyorum. Kız kardeşini istediğin gibi kutlayabilmeni istiyorum."

Göğsüm yepyeni duygularla sıkışıyor. Sıcak, yumuşak olanlarla. Şefkatli olanlar. "Bu benim için çok şey ifade ediyor."

"Leo ona tapıyor. Onlar gerçek bir şey," diyor neredeyse ciddiyetle, ikisine duyduğu içten hayranlıkla.

"Öyleler."

"İşte bu yüzden bunu başarmamız gerekiyor. Eğer bir hata yaparsak ve Brady aşkımızın gerçek olmadığını öğrenirse, kemikli bir köpek gibi davranacaktır. Asla peşini bırakmaz. Kız kardeşin için bu özel zamanda bunun olmasına izin veremem. Ve senin için. Anlaşıldı mı?"

Boardroom Boss kesinlikle arabada ve ben de buna bayılıyorum. Bunun sadece kendisi için değil, benim ve kız kardeşim için de sorunsuz bir şekilde gerçekleşmesini istemesini seviyorum. Tutkusu bağımlılık yapıyor.

"Evet. Peki liste nasıl işliyor?"

Corte Madera'yı geçip otoyolda ilerlerken ayrıntılara giriyor. "Takım partisinde, sevgimizi fazla abartarak taktiksel bir hata yaptık."

İronik, zaten her türlü sevgi sınırını aştığımızı düşünürsek. Ancak kapalı kapılar ardındaki çalıntı dokunuşlar ile aleni sevgi gösterileri arasında fark vardır. "Artık rekabet başladığına ve hepimiz yakın mesafelerde olduğumuza göre, gerçek ve otantik görünmemiz gerekiyor. Daha az satmalı ve daha çok *olmalıyız*. İlk olarak, lakapları azaltmamızı öneriyorum, belki de her zaman 'küçük elf' yerine 'tatlım' demeliyiz. 'Şeker erik' yerine 'tatlım' ya da 'tatlım'."

Bu mantıklı. Ne demek istediğini anlıyorum. "Daha basit isimler. Daha inandırıcı isimler," diyorum ve hemen maksatlı bir "tatlım" ile başlıyorum.

"Teşekkür ederim, tatlım." Sinyal lambasını yakıp bir sonraki şeride atladıktan sonra ekliyor: "Bu doğrultuda, oyunun nasıl işlediğini şöyle görüyorum."

Kabinler için ortak alanda pek çok aktivite olacak. Açıkçası, başkalarıyla birlikteyken ve senden ya da benden gelen aşırı bir jest olduğunda, diğerini bunun üzerine çağıracağız."

"Oyun içinde oyun gibi bir şey mi? Ben kesinlikle bunun için buradayım. Aklında ne var? Kışını çok sıkarsam sana Noel kurabiyesi yapmak zorunda mıyım?"

Dudaklarından bir kahkaha dökölür. "Aslına bakarsanız bu kulağa mükemmel bir sonuç gibi geliyor. O zaman başarısız olmamızı destekliyor olabilirim."

"Hayır. Bunu asla desteklemezsin. Kurabiyeleri ve yanak sıkmayı sevsen bile."

Gülüyor. "Doğru. Çok doğru. İşte bir tane daha. Benim hakkımda inanılmaz hissettiren saçma bir hikâye anlattıysan, şöminenin önünde dinlenmek için iki saatim olur."

Rahatlamak için zamanı hak ediyor. Ona o anı yaşatmak için neredeyse aptalca bir hikaye anlatmak istiyorum. Ama bizi sabote etmek istemem. "Adil. Ve eğer bana kesinlikle mide bulandırıcı derecede şirin bir lakapla seslenirsen, masaj yaptırırım. Masajı çok severim," diyorum, koltukta kıpırdanarak ve masajı takdir edencesine derin bir sesle, "Yeterince spa günüm olmuyor. Daha fazla ol sa fena olmazdı."

"Böyle bir şey olursa seni gönderecek bir yer bulmalıyım. Evergreen Falls'da mı?" Gözlerini bir an için yoldan ayırıyor, beni bir kaplıcaya göndermek istemiyormuş gibi bakıyor - bana bizzat dokunmayı tercih ediyormuş gibi.

Bakışlarından beklenmedik bir şekilde nefesim kesiliyor. "Teklif etmediğin sürece," diyorum daha bu sözlerin cazibesini düşünmeye fırsat bulamadan. "Ellerini iyi kullanıyorsun."

Boğazının derinliklerinde, alçak ve gürültülü bir şekilde hırlıyor. Belki de bu çok müstehcen oldu, özellikle de masasında olanların bir anlık bir mantık hatası olduğu konusunda hemfikir olduğumuzdan beri. Bir kerelik bir uygulama.

Sesi daha dumanlı bir tona dönüşüyor. "Ve onları kullanmayı seviyorum... senin üzerinde."

Tenim karıncalanıyor. Bu yaramazlık ya da iyilik listesini çok seviyor olabilirim. "Şimdi bana mide bulandırıcı derecede sevimli bir lakap takmanı istiyorum," diyorum, ses tonumda küçük bir alay, seksi bir davet gibi.

O sessiz. Direkt yola odaklanıyor. Elleri direksiyonu daha sıkı kavıyor, sanki *ben de* deme dürtüsüyle savaşıyor.

Ya da belki de ben onun bu savaşı verdiğini hayal ediyordumdur.

Birkaç mil boyunca sessiz kaldık, belki de ikimiz de listeyi işliyorduk. Yaramaz ve iyi olmanın birlikte ne anlama geldiği. Bir ilişkide aşırıya kaçmanın ne demek olduğunu.

sahte bir ilişki ve gerçek olmanın ne anlama geldiği.

Belki de en önemlisi, kendimiz için belirlediğimiz kuralları çiğnemenin ne anlama geldiğidir - bir anlık mantık hatası.

Bu da bir soruyu gündeme getiriyor. "Ya sadece bu işte iyiysen? Ya inandırıcı ve sahiciysen? Yine de sana sıcak kakao yapabilir miyim?" diye soruyorum.

Novato'nun inişli çıkışlı yeşil tepelerini geçerken bana doğru bir bakış fırlatıyor. "Bunu çok isterdim," diyor, o kadar içten ki kalbim yumuşuyor.

Başka bir dürtüye teslim oluyorum, bu sefer elimi koluna koyuyorum. "Muhtemelen geçen Noel'den beri içmemişsindir."

"Bu doğru."

"O zaman belki de bu yaramazlık ve iyilik listemize bir ek olmalı. Eğer inandırıcı olursak -gerçekten inandırıcı olursak- tıpkı senin istediğin gibi bir gece birlikte sıcak kakao içeriz."

"Bu da kulağa hoş geliyor," diyor, sanki sesindeki kırılganlığı dışarıda tutmak için savaşıyormuş gibi - savaşıyor ama başaramıyor. Bana karşı savunmasız olamayacağını düşünmesinden nefret ediyorum.

Araba kullanmıyor olsaydık, biraz daha yaklaşıp başımı omzuna yaslayabilirdim. Onun yerine elimi kaldırıp kulağının hemen üstündeki saçlarında gezdiriyorum. "Bu gerçek gibi mi?"

Titriyor. Belli belirsiz ama yine de orada. "Evet," diye itiraf ediyor.

O araba kullanırken bunu yapmamalıyım. Gerçekten yapmamalıyım. Beni teşvik edenin rekabet mi yoksa tamamen başka bir şey mi olduğundan bile emin değilim. Yeni yeni anlamaya başladığım bir şey. Ama yine de yapıyorum. Elim koluna koyup omzunu hafifçe ovuyorum. "Buna ne dersin?"

"Gerçek," diye mırıldanıyor, çenesi gergin.

Elimi kot pantolonunun kotunda, dizinin hemen üstünde gezdiriyorum. Bir kız arkadaşın yapacağı gibi. "Otantik mi?"

Yolun çeyrek millik kısmında bir tur atıyor. Sonra çorak bir fısıltıyla "Mükemmel" dedi.

Yolun geri kalanında elimi burada bırakmak istiyorum -gerçekliğin hatırına ve her şey için- ama telefonu çaldığında ve ekranda *annemin* adı yanıp söndüğünde elimi ondan çekiyorum.

ŞU YENİ MODA DURUM GEMİLERİNDEN BİRİ

Wilder

Bocalıyorum. Genelde tereddüt etmem.

Ama yine de annem genelde sahte kız arkadaşım arabadayken aramaz. Her geçen dakika daha da gerçek hisseden sahte kız arkadaşım. Anneme yalan söylemek istemediğimi bilen sahte kız arkadaşım.

Yine de parmağım arabanın gösterge panelindeki cevap düğmesinin yanında duruyor.

Fable bana endişeyle bakıyor, sonra diyor ki, "Sessiz olabilirim. Burada olduğumu bilmesine gerek yok."

Bu düşünce aklımı başımdan alıyor. Bana babamı ve yalanlarını hatırlatıyor. Dışarı çıkıp kumar oynadığında nerede olduğunu nasıl sakladığını. Kumarhanede olduğu gerçeğini gizlemek için daha sessiz yerlerden nasıl aradığını. Kalbim Fable için bir duygu dalgasıyla sıkışıyor. Bunu benim için kolaylaştırmaya istekli olduğu için. Yardım etme hevesi için. Ama ondan arabada bile değilmiş gibi davranarak çifte yalan söylemesini istemeyeceğim.

"Hayır" derken tereddüt etmiyorum.

"Wilder," diyor, sanki beni başka türlü ikna edebilirmiş gibi. Muhtemelen beni pek çok şeye ikna edebilir. Ama bu durumda, boyun eğmeyeceğim.

Telefon tekrar çaldı.

"Burada yokmuşsun gibi davranmayacağım," diyorum ona kararlı bir şekilde, sonra da cevap tuşuna basıyorum. "Merhaba anne," diyorum.

"Selam ufaklık," diyor.

Fable bakışlarını bana çeviriyor, sıcak gözleri zevkle dans ediyor.

"Ufaklık," diyor ağzından.

"Her şey nasıl gidiyor? Ayrıca yalnız değiliz. Fable da benimle birlikte arabada. Ekip için çalışıyor," diyorum, sonra zar zor bir duraksama ile ekliyorum, "birbirimizle görüşüyoruz. Ama o benim doğrudan raporum değil."

İşte. Bu son kısım annem için önemli olacak. Tıpkı Bibi ve çalışan el kitabı için önemli olduğu gibi.

Fable gösterge panelinin ekranına el sallıyor ama tabii ki annem onu göremiyor. "Merhaba! Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Wilder bana senden çok bahsetti. Londra nasıl?"

Annem cevap vermeden önce bir iki saniye düşünüyor: "Londra çok güzel ama Evergreen Falls da öyle. Sen de mi oraya gidiyorsun?"

"Öyleyim," diyor Fable. "Şu anda Wilder'ın arabasındayız. Ayrıca, duman dedektörünün pilini değiştirebildiğini biliyor muydunuz, Bayan -" Fable bana dönüyor ve gözleriyle annemin soyadını soruyor.

"Hunter. Elizabeth Hunter," diye ekliyorum.

"Bayan Hunter. Ekmek kızartma makinemi de tamir etti. O bir tamirci! Bu yüzden teşekkür ederim, çünkü bunun sadece sizin mükemmel işiniz olduğunu varsayabilirim" diyor.

"Aslına bakarsanız, oldukça becerikliyimdir. Bütün bunları ona ben öğrettim ama onun da hakkını yememek lazım. Her şeyi nasıl yapacağını bilmek konusunda kararlıydı. Bu becerilerini iyi bir şekilde kullanmasına çok sevindim." Ve işte böyle, Fable annemi büyülüyor.

"O bir Koç burcu. Kararlı ve bağımsızdırlar" diyor.

Kalbim daha hızlı atmamalı. Sırf Fable annemle ilgili ayrıntıları, örneğin burçlara olan tutkusunu hatırlıyor diye kabarmamalı. Ama öyle. Hem de nasıl.

Ben sürerken ve onlar sohbet ederken, Fable'a karşı yeni bir duygu dalgasıyla savaşıyorum. Yola odaklanmalıyım. Sadece yola. Görüştüğüm kadının annemin kalbini ne kadar kolay kazandığına değil.

Sohbetleri bittiğinde annem boğazını temizliyor. "Wilder, Mac'in hediyesi hakkında bir sorum var. Bana Penguen'in kuyruğunun fotoğrafını gönderebilir misin?"

Gülüyorum. "Sence bende kedinin kuyruğunun fotoğrafı var mıdır?"

"Evet. Biliyorum," diyor. "Eminim kamera rulonuzdadır. Eminim bu sabah onun bir fotoğrafını çekmişsinizdir."

Fable'ın çenesi düştü, sanki yakalanmışım gibi. Sonra hiç olmadığı kadar eğlenerek söze giriyor ve "Yaptı Bayan Hunter. Sevd. O seviyor

kedinin fotoğraflarını çekmek."

Annem mutlulukla iç geçiriyor. "Onları Mac için alıyor." "Bu çok tatlı," diyor Fable.

Anneme "Evet, durduğumuzda sana bir tane göndereceğim" diyorum.

"Peki, çabuk dur! Hediyesini -Penguen'in portresini- bitiriyorum ve kuyruğu doğru yapmak istiyorum."

"Evet anne," diye homurdanıyorum.

Annem cevap olarak kıkırdıyor. "Artık onu hizada tutabilirsin, Fable."

Yüzümü buruşturuyorum, suçluluk duygusu içimi kesiyor. Fable anneme yalan söylemenin zor olacağını söylerken haklıydı. Annem Bibi gibi değil. Sürekli bana tuzak kurmaya çalışmıyor. Neden ilişkisiz olduğumu anlıyor. O da aynı. Romantizmin bazılarımız için işe yaramayan bir şey olduğunu biliyor ama yine de mutlu.

Fable'la olan bu sahte randevu olayını anlayacaktır. Bunun dışında, sessiz düğmesine basmak için telefona yaklaşan sahte kız arkadaşım için hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum. Sesi ciddiye ve şöyle diyordu: "Ona gerçeği söylemek istiyorum. Ona yalan söyleyemeyiz. Lütfen bana sorun olmadığını söyle."

Gözlerindeki yalvarış. Sesindeki kırılganlık. Jestin nezaketi. Bazen ona aşık olmamayı daha da zorlaştırmasını diliyorum.

Sinyal verdim ve "Evet." dedim.

Düşündüğümünden daha kolay oldu, ama onunla işler böyle yürüyor. Fable telefonun sesini açar. "Bayan Hunter, sır tutabilir misiniz?"

"Kulağa ilginç geliyor. Ve tabii ki," diyor annem bir sonraki çıkış rampasına dönerken.

"Güzel. Çünkü bu işi başarmak için senin yardımına ihtiyacımız olacak" diye ekliyor.

"Günüm çok daha ilginç bir hal aldı."

"Bu tonoz seviyesinde. Sadece şefkatli, dengeli ve her tarafı görebilen bir Terazi'nin üstesinden gelebileceği türden bir tonoz" diye ekliyor.

"O benim," diyor annem.

Bir duraklama olur, derin bir nefes alınır, sonra Fable sıçrar. "Wilder benim gerçek erkek arkadaşım değil." Fable'ın sesi neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor.

Yol kenarındaki bir dükkânın otoparkına girdiğimde annemin telefonunun ucunda bir sessizlik oluyor. Sonra dedi ki, "Ah, bu şu yeni moda durum gemilerinden biri mi?"

Bunu anlamaya çalışmasını takdir ediyorum, ancak araya girme zamanı geldi. "Bibi Bibi'leşiyor, Caroline da Caroline'laşıyor.

olacaktı. Onları savuşturmak için düğün için bir artı bire ihtiyacım vardı ve Fable nezaket göstererek kabul etti," diyorum ve hızla konuya giriyorum. "Eski erkek arkadaşı dünyanın en büyük hıyarı ve düğünde o da olacak, yani kızın hayatına devam ettiğini görmesi çok daha iyi olacak."

"Daha iyi bir adama," diye ekliyor Fable vurgulu bir baş sallamasıyla.

Bir ritim var. Sonra, bir "Anlıyorum." Sanki Terazî burcu beyni bu yeni bilgiyi tartıyormuş gibi. "Yani sahte ama gerçekten düğüne birlikte mi gideceksiniz?"

"Evet," dedim.

"Ve birlikte seyahat etmek?" "Evet."

"Gördüğüm kadarıyla bu bir yalan değil. O senin artı birin," diyor annem ben motoru durdururken.

"Öyleyim," diyor Fable, bariz bir gururla.

"Şey, sırrınızı saklayacağım ama kimsenin şüpheleneceğini sanmıyorum. Siz ikiniz gerçekten birbirinizden hoşlanıyor gibi görünüyorsunuz."

İşini bitiriyor ve ben muhteşem bakır saçları, güzel pembe dudakları, kremsi teni, cesur ve parlak tavrıyla Fable'a bakıyorum. Onun ruhuna. Onun enerjisi. Onun kalbi.

İşin bundan çok daha öteye gittiğinin farkında değiller.

* * *

"Patlamış mısır mı?" Yol kenarındaki bu gurme dükkânında atıştırmalıklar reyonunda yürürken soruyorum.

"Bu bir yolculuk," diyor.

"Üç buçuk ila dört saat. Bu bir yolculuk mu oluyor?"

Başını sallarken kararlı. "Evet, öyle. Yolculuklarda atıştırmalıklar gerekir. Sen ne seversin? Ah, doğru ya. Çikolata." Tatlı reyonunda durdu. "Bekle, süslü çikolata."

"İyi bir zevkim varsa elimde değil," diyorum ve bakışlarımın bir süre daha onun üzerinde kalmasına izin veriyorum.

Bir kalıp tuzlu bitter çikolata alırken eli göğsünün üzerinde dalgalanıyor. "Öyle. Ayrıca atıştırmalıklar benden," diyor ve yanımdan geçip tezgâha doğru ilerliyor.

Bir elimi uzatıp onunkini yakalıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Başımı sallayarak, "Değiller," diyorum.

"Wilder," diyor yalvarırcasına.

"Sen çoktan adımını attın ve anneme söyledin. Atıştırmalıkları ben alıyorum, hepsi bu."

"Otoriter," diye mırıldanıyor.

Sırıtiyorum. "Bu seni şaşırttı mı?"

"Hiç de değil." Sonra nefesinin altında biraz da duygusal bir şekilde "*Efendim*" diye mırıldanıyor.

Peki o zaman. Bu ses tonunda çok fazla bilgi var. Sormadan edemiyorum, "Yani bu sizi şaşırtmadığı gibi, sizin için de sorun değil gibi görünüyor?"

Çenesini bana doğru kaldırarak "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Düşünmüyorum. Ben düşünüyorum. Başparmağımı onun güzel çenesinde gezdiriyorum. Tanrım, ona tekrar dokunmak çok iyi hissettiriyor. "Bana cehennemi yaşatmayı sevdiğini. Beni diken üstünde tutmayı seviyorsun. Ve bana zor anlar yaşatmayı seviyorsun."

Dokunuşuma doğru eğiliyor, neredeyse bedeniyle *durma* der gibi. "Ve bence sen de tüm bunları seviyorsun," diyor arzusunu belli eden boğuk bir sesle.

Başparmağım yanağına doğru gidiyor. O da benimle birlikte hareket ediyor, nefesi o muhteşem dudaklarında geziniyor. "Haklısın," diyorum, içimdeki sıcaklık alevleniyor.

Bütün gün burada böyle kalabilir, yüzüne dokunup şakalaşabilirdim. Ama yol kenarındaki bir bakkaldayız. Kendimi onu bırakmaya zorluyorum.

Yiyecekleri alıyorum ve onunla birlikte aracıma dönüyorum. Direksiyonun arkasına geçiyorum ve o patlamış mısırı açarken arabayı çalıştırıyorum.

"Bekle. Burada yemek yiyebilir miyim?" Tozsuz gösterge panelini ve ısıtmalı yolcu koltuğunu işaret ediyor.

"Evet, tabii ki."

"Emin misin? Güzel bir araba ve her şeyi var."

"Gerekirse temizleyebilirim" diyorum.

"Uсталıktan temizlikçiliğe," diyor, eğlenmiş gibi görünüyor, sonra elini çantaya daldırıp ağzına biraz atıyor. Bana da atıştırmalık ikram ediyor. Birkaç çekirdek alıyorum, sonra arabayı vitese takıp yola çıkıyorum ve otobana dönüyorum. Küçük dağ kasabasına doğru otoyolda ilerlerken bir Noel şarkısı açıyorum, sonra Destiny's Child Kırmızı Burunlu Ren Geyiği Rudolph'u söylerken annemle daha önce yaptıklarına dönüyorum. Fable büyük bir adım attı ve benim

ve bunu benim için yaptı. "Çok düşüncelisin Fable. Anneme yaptığın şey," diyorum biraz kırılганlıkla.

"Sadece mantıklı geldi," diyor, neredeyse küçümseyerek.

Ama bunun önemli bir şey olmadığını düşünmesine izin vermeyeceğim. Önemli bir şeydi. "Hayır. Bundan daha fazlasıydı. Benim için çok şey ifade ediyordu. İstedğin gerçeğı. Ona söylemenin senin için önemli olması. Çok etkilendim."

Dudaklarını aralıyor, muhtemelen yine hafifletmek için, ama kendini durduruyor gibi görünüyor. "Güzel. Sevindim. Benim için zaten çok şey yaptın. Ben de senin için bir şey yapmak istedim, senin istediğin bir şey," diyor ve dürüstlüğüyle kalbime dokunarak onun için daha da yumuşamamı sağlıyor. Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Ama yine de oluyor.

"Bu işleri kolaylaştırıyor. Ve sen haklıydın, ona yalan söylemek istemedim. Teşekkürler..." Duraksıyorum, doğru kelimeleri arıyorum. "İşleri benim için kolaylaştırdığın için."

Gülümsemesi sıcak ve nazık. "İçimde bir his vardı," diyor, sonra biraz soluklanıyor. "Bana ondan biraz daha bahset. Londra'da yaşadığını biliyorum. Orada okula mı gidiyor? Yüksek lisans mı yapıyor?"

"Evet, lisans eğitimini de orada tamamladı. Birkaç yıl önce."

"Yani çalışmaya geri mi döndü? Aferin ona. Bu çok havalı," diyor otoyol daralırken ve tepelere doğru yükselirken. Evergreen Falls'un karla kaplı zirveleri artık çok uzakta değil.

"Bu onun uzun zamandır hayalimdi. Babamla evliyken de gitmek istiyordu. Hatta ben belki on ya da on bir yaşındayken birkaç kez babama söylemiş. Ama o bunun çok pahalı olduğunu ve gerek olmadığını söyledi," diyorum, sesim öfkeyle gerginleşiyor. "Tabii işin ironik yanı, üniversite için biriktirdiğı parayı alıp kumarda kaybetmiş olması."

Yüzünü buruşturdu. "Bunu duyduğuma üzıldüm. Bu... bir bağımlılık mı?"

Ona bu şekilde söylemeyi planlamamıştım. Aslında, ona söylemeyi planladığımdan bile emin değilim. Ama o anladı ve ben de yalan söylemek istemiyorum. Geçici bir durum olsa da güven hayatı önem taşıyor. Ne de olsa bu sahte aşkın sırrı konusunda birbirimize güveniyoruz. "Evet. Toplantılara gidiyor. Ama sürekli nüksediyor. Sayamayacağım kadar çok bir günlük fiş yedi. Yakın arkadaşı Victor, babamın durumu hakkında beni sık sık bilgilendiriyor," diyorum. "Victor kumarhanelerden birinde blackjack krupiyesidir ve babam bana her zaman ayrıntıları vermediğı için bazen bana haber verir. Ama babam büyük bir maç kaybettiğinde Victor bana haber verir. Ona göz kulak oluyor, bunu takdir ediyorum" diyorum, omuzlarım biraz çöküyor, çünkü keşke

Victor'a güvenmek zorunda değildi. "Aradığında -babam- neredeyse her zaman para istiyor ve kesinlikle güvenilmez biri. Birkaç yıl önce Mac'le vakit geçirebilsin diye onu Şükran Günü'ne davet ettim, kabul etti ama son anda iptal etti."

Görünüşe göre, vana açılmış ve ben onu kapatamıyorum. "Poker oyunu muydu, bir kadın mıydı, yoksa kendini toparlayamadı mı bilmiyorum. Ama gelmedi, ben de Victor'u aradım ve Victor neler olduğunu bile bilmiyordu. Mac yatağa girdiğinde çok cana yakındı ve onu görmeyi özlediğini söyledi." Bu anıyı hatırlayınca çenem gerildi. "Birkaç gün sonra babam aradığında, onu hayal kırıklığına uğrattığını söyledim. Son dakika vardiyası olduğu ve paraya ihtiyacı olduğu hakkında bir şarkı ve dans uydurdu. Belki de doğrudur. Sahip olduklarının çoğunu kaybediyor."

"Wilder," diyor Fable duygu yüklü bir sesle. "O ibislere sahip olduğu ve sana ve Mac'e zarar verdikleri için üzgünüm."

Ama gerçek tam olarak bu değil. "Bazen benden para istiyor," diye itiraf ediyorum. "Bazen ben de ona veriyorum." Gözlerim seğiriyor - bunun tüm gerçeği yansıtmadığını hatırlatıyor. Kısa bir süre için ona doğrudan bakıyorum. "Aslında çoğu zaman ona veriyorum, Fable."

Sesi nazik, bağışlayıcı. "Anlıyorum. Bazen zor olanı yapmaya her zaman hazır olamayız. Bu yüzden önce daha kolay bir şey yapmamız gerekir."

Evergreen Falls'un yirmi beş mil uzakta olduğunu gösteren bir tabelanın yanından hızla geçerken, yol arkadaşına bir bakış atıyorum. Güzel, komik ve yaşının ötesinde bilge biri. Ve tüm bunları itiraf ettiğim ilk kişi. "Genelde insanlara ondan bahsetmem," diyorum.

"Kimseye söylemem," diyor, sonra dudaklarını fermuarlayıp anahtarı fırlatıyormuş gibi yapıyor.

Ama anlatmak istediğim bu değildi. "Hayır, Fable. Bunu bu yüzden söylemedim. Sırrı saklayacağından emin olmak için değildi." Duraklıyorum, böylece kelimelerin ağırlığı içime işleyebiliyor. "Çünkü bilmeni istedim."

Belki de bu bir tür itiraftır.

Başta hiçbir şey söylemiyor. Arabadaki tek ses "Silver Bells "in nakaratı ve otoyoldaki diğer arabaların vızıltısı.

Kısaca, acaba çok mu şey söyledim diye düşünüyorum.

Ama göğsüm biraz daha hafifledi. Ona babamdan ve onun bilmesini istediğimden bahsettiğim için.

Pişman değilim.

Sonunda konuşuyor, yumuşak ama net. "Seni tanımak hoşuma gidiyor."

Ve sanki göğsüm genişliyor, kalbimin onun için büyümesine yer açıyor.
Geçici olması çok kötü.

Çıkışta yavaşlarken, Fable kırmızıya boyanmış ve üzerinde beyaz renkle *Evergreen Falls'a Hoş Geldiniz* yazan ahşap bir tabelayı işaret ediyor. Tabelanın kenarlarında kırmızı-yeşil bir çelenk illüstrasyonu bizi başka bir dünyadaymışız gibi hissettiren bu kasabaya girmeye davet ediyor. "İçimde artık San Francisco'da olmadığımıza dair bir his var," diyor kısık bir sesle.

"Hiç de değiliz," diyorum ve normal hayatlarımızdan uzaklaşmak gardımı daha da düşürüyor.

Sorun şu ki Evergreen Falls'taki sahte kız arkadaşımınla arama biraz mesafe koymam gerekecek yoksa Noel'den önce ona tamamen aşık olacağım.

SADECE BİR ODA

Fable

San Francisco'da kar yok, ama Evergreen Falls'ta bu sorun değil, sadece birkaç saat ve dağlar uzakta. Ana yoldan ayrıldığımızda, karla kaplı ağaçlardan oluşan bir örtü bizi karşılıyor, sanki kasaba Noel yarışması için en iyi şekilde görünmek üzere Tabiat Ana ile işbirliği yapmış gibi.

Önümüzdeki manzara karşısında gözlerim açılıyor. Zarif kulübeler, rustik sofistikeliğin bir reklamı gibi karlı yamacı süslüyor. "Bunlar dağ evi," diyorum gururla, sonra arabayı süren adama bakıyorum. "Yaptığın şeyle cidden gurur duymalısın. Ben seninle gurur duyuyorum, biliyorum."

"Aslında onları ben inşa etmedim. Ben sadece tesisin sahibiyim."

Başımı eğiyorum. Kuru mizahını sevsem de, ciddiğim. "Bunu çok çalışarak ve odaklanarak başardın," diyorum ciddiyetle, çakıllı otoparka girerken.

"Teşekkür ederim. Önce Bibi'nin fikriydi ama şimdi ben de çok seviyorum. Tatillerde herkesi burada ağırlamayı seviyorum. Arkadaşlarım ve ailem," diyor ve yılın bu zamanında potansiyel müşterilerden elde edeceği gelirden vazgeçerek mekânı ailesi ve arkadaşları için kullanmayı cömertlik sayıyor. "Umarım beğenirsiniz."

Çok içten konuşuyor, sanki iyi vakit geçirmem gerçekten önemliymiş gibi. Ama oldum ve olacağım, arka planda eski sevgilim olsa bile.

Wilder'ın en iyi arkadaş olduğunu öğreniyorum. Dikkatli, ilginç ve zeki biri. Her zaman arkamı kolluyor. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, o kadar çok keyif alıyorum.

Ve bu onun yetenekli ellerini hesaba katmıyor bile. Gerçekten sihirli.

Ama dürüst olmak gerekirse, o mini yolculuk da öyleydi. Kendi küçük dünyamızda gibiydik, özellikle de babasından bahsettiğinde. Normalde çok otoriter ve kesindir. Zeki ve lezzetli bir şekilde güçlü. Ama o anda yepyeni bir şekilde savunmasızdı. Kendimi ona hiç olmadığım kadar yakın hissettim. Bu da bana belki bu iş bittikten sonra arkadaş olabileceğimizi düşündürüyor.

Bu sonun düşüncesinden hoşlanmıyorum. En azından şu anda, bu kadar yoğunken. İşte bu noktada en iyi sahte kız arkadaş rolümü oynamalıyım. Hayatımın tatil performansını sergilemem gerekiyor ama Evergreen Falls'ta bu zor olmamalı. Burası çok güzel bir yer.

Burası tam da hayal ettiğim gibi sakin ve huzurlu bir yer; araziye kaplayan kar ve sahip olduğu kulübeleri çevreleyen, uzun ve gururlu bir şekilde yükselen yaprak dökmeyen ağaçlar.

Bizim için ayırdıkları, ailelerin isterlerse paylaşabilecekleri bir yaşam alanına sahip bir ana konuta bağlanıyor. Ama çiftlerin kendi mini dağ evleri var. Bizimki iki yatak odalı olduğu için bolca alan ve mahremiyet var. Ve sağ olsun, asistanına Brady ve Iris'i kendi başlarına bir kulübeye yerleştirmesini söylemiş. Ana eve bağlı olmayan bir kulübe.

Sırf bu esneklik için bile onu öpebilirim. Yani, onu öpmek zor değil. Adamın ağzı da sihirli.

Arabayı çakıllı alana park ediyor ve iniyor, sonra kapıyı açmak için yanıma geliyor. Dışarı çıkıyorum ve etrafa daha fazla bakıyorum. Kulübelere dağ eteklerine yerleşmiş, çatıları öğleden sonra güneşinde parıldaayan karla tozlanmış. Her bina, taş bacaları ve akşam çöktüğünde pencerelerde parılayacağına şüphe olmayan renkli ışıklarıyla bir Noel köyünden mükemmel bir kartpostal gibi. Hava, çam ve odun dumanı kokusu taşıyan berrak ve temizdir.

Birkaç saniye sonra ana kapı açılıyor ve Bibi girişte duruyor, üzerinde kabarık beyaz bir parka ve başında daha önce görmediğim bir Noel Baba şapkası var - bu kırmızı şarap rengine, sahte beyaz kürkünde gri teller var. Kolunu yana doğru uzatır. "Fable,

Burayı çok seveceksiniz. Bundan eminim," diyor Bibi ve bizi karşılamak için kar botlarıyla dışarı çıkıyor.

"Haklısın. Zaten biliyorum," diyorum. Şehirden rahatlatıcı bir kaçış aradığımı bilmiyordum, ama bir tane alıyorum ve hiç umursamıyorum.

"Oh, güzel. Harika bir hafta olacak," diyor kolumu sıkarak. "Sen ve benim vahşi çocuğum için."

Wilder'ın yanağını çimdikliyor. "On yaşımdan beri bunu yapmamıştın," diyor Wilder, eğlenerek ama aynı zamanda şaşırarak.

"Bu benim dar görüşlülüğüm. Bu çok eğlenceli."

Hmm. Birileri şu anda aşırıya kaçmış durumda ve bu Wilder ve ben değiliz. Ama Bibi'nin ev sahibi coşkusundan ne çıkaracağımı bilemiyorum. Wilder'ın Şükran Günü'nde tatillerden ne kadar keyif aldığını belirtmesi dışında. Bibi ve rahmetli kocasının tüm aileyi burada ağırladığını söyledi. Bu, onun o geleneği sürdürme şekli olmalı. Beni de dahil ettiğini düşününce göğsüm ısıyor.

Sonra sebebini hatırlayınca ürperiyorum. Numara yapıyoruz.

Ama bizi karla kaplı patikadan girişe doğru götürürken bu düşünceleri bir kenara itiyorum. "Sadece ikiniz için özel bir şeyim var. Sabırsızlanıyorum" diyor.

Merakla Wilder'a kaşlarımı kaldırıyorum. Hafifçe omuz silkiyor, sonra çantalarımızı ahşap verandaya taşıyor. Kapıda parlak kırmızı kurdeleler ve çam kozalaklarıyla süslenmiş bir çelenk asılı. Bibi içeri girmemiz için eliyle işaret ediyor ve...vay canına.

Yalnız değiliz. Annem kocası Julio ile birlikte burada ama babam yok, ki bu iyi bir şey. Onur konukları, Leo'nun kolu Charlotte'un omzuna dolanmış bir şekilde aşk koltuğunda olabildiğince sevimli bir şekilde oturuyorlar. Wilder'ın kız kardeşi Caroline eşiyle birlikte burada ve annemin erkek kardeşi Rick Amca da kız arkadaşı ve çocuklarıyla birlikte burada. Wesley ve Josie de burada. Everly, Max ve Maeve de öyle. Hepsi çıtırdayan şöminenin önündeki büyük kanepeye uzanmışlar.

Neyse ki Brady ve Iris bu küçük oturma odası buluşmasına davet edilmedi. Wilder en iyi arkadaşını selamlarken, Charlotte beni kenara çekip Brady'nin arabasında sorun olduğunu, bu yüzden otobüse bindiklerini ve eski sevgilimin en iyi borsacı *kankası* sesiyle söylediği gibi, *tatlı kazıları kontrol* etmek için bu sabah erkenden kulübelerine doğru yola çıktıklarını söyledi.

Wilder'ı annemle tanıştırdıktan sonra Leo, "Sağdıç ve nedime sonunda gelebildi," diye takılıyor.

Hokey takımındaki çocuklar bahse girmeyi sevdikleri için Wesley, "Ne zaman ortaya çıkacağına dair bahse giriyorduk," diye dalga geçiyor - ya da Josie ve Everly bana öyle söyledi.

"İşlemeli bir davetiye ihtiyacınız olup olmadığından emin değildik," diye araya giriyor Max.

"Ama ihtiyacın olursa senin için bir tane yapabiliriz," diye ekliyor Maeve. "Becerikli olduğun için yardım edebilirsin."

Geç kalmış sayılmayız. Ama belki herkes bizden daha erken gelmiştir.

Wilder merakla, "Herkesin çoktan burada olduğunu fark etmemiştim," diyor ve bunu unutması garip.

Bibi elini göğsüne götürür. "Size söylemedim mi? Kasaba programı değiştirdi ve bazı şeylerin yerini değiştirdi ve biz tek bir etkinliği bile kaçırmak istemiyoruz. Hepimiz sabah varmayı hedefliyorduk. Ve herkes bunu başardı," diyor ve Wilder'ın bana planın öğleden sonra olduğunu söylediğinden oldukça eminim ama bunu belirtmeyeceğim. "Ama şimdi buradasınız ve size iyi haberlerim var."

"Tamam," diyor Wilder, teyzesine karşı temkinli görünüyor.

Ben de öyle. Sanki bunu bilerek yapıyormuş gibi geliyor. Wilder onun entrikaları hakkında endişelenmekte haklıymış gibi. Belki de en son bizim gelmemizi istedi.

Bibi arkasından, tepeleri ve bir sonraki kulübeyi gören bir güverteye açılan sürgülü cam kapıya doğru işaret ediyor. Kapısında kalp olan mı? "Bazı nedenlerden dolayı bana balayı kulübesi verildi. Şömineli ve kızak yataklı rahat yatak odası olan. Jakuzisi de var. Ama bu çok saçma. Siz genç aşıklar bunu hak ediyorsunuz."

Ve haklıydım. Bir şeylerin peşinde. Ama bu bilgi tepkimi değiştirmiyor. Boğazım kurudu. Beynim kısa devre yapıyor. Balayı kulübesinin iki yatak odası olması mümkün değil, değil mi? Bir tane olmalı. Bu *da tek yatak* demek. Kafam karıştı, Wilder'a döndüm. Bu yakınlığı nasıl idare edecek?

Onu hiç görmediğim kadar soğukkanlı ama boynunda bir damar atıyor. "Balayı kulübesi mi?" Çakıl taşlarıyla döşeli bir soru.

Bibi'nin sırtışı kocaman oldu. "Evet. Mükemmel değil mi? Sıcacık, samimi bir oda."

"Peki ya Leo ve Charlotte?" Gelin ve damada kaba davranmak istemediğim için soruyorum.

"Tabii ki bizim de bir tane var," diyor kız kardeşim, tıpkı onunki gibi bir kulübeye sahip olacağım için açıkça heyecanlanmış.

Bir oda. Bir yatak. Beş gece. Ve onun ofisinde geçirdiğimiz o tek seferin bir daha tekrarlanamayacağına dair üzerimizde asılı duran bir itiraf.

Midem alt üst oldu. Uyku düzenini nasıl halledeceğimizden emin değilim. Ama bu balayı odası *karmaşası* yarışmada erken bir sınav gibi geliyor ve lanet olsun, kaybetmemize izin vermeyeceğim. Wilder'ın güçlü kolunu kavriyorum ve Noel erkek arkadaşımı kendime doğru çekiyorum, sert vücudu yanıma yaslanıyor. Özel yaramazlık ya da iyilik yarışmamızı kazanıyor muyum yoksa kaybediyor muyum bilmiyorum ama bir peni için, bir pound için varım. "Kulağa harika geliyor. Değil mi tatlım?"

Yüzümü yukarı doğru eğiyorum, sonra yanağına bir öpücük konduruyorum. Nefesi kesiliyor, sonra

"Evet" diyor.

Sanki tek istediği buymuş gibi.

Al bakalım, Bibi.

İYİ MÜCADELE

Wilder

Bu tesisteki her kabini ziyaret etmiş değilim ama balayı sütlerinden birini kullanabileceğimize eminim. Nasıl kurulduğunu ya da dekore edildiğini tam olarak bilmiyorum ama her an öğrenebilirim ve bu gece için hemen bir plan yaparım.

Aramızda titreşen tüm bu cazibeyle başa çıkmak için bir plan.

Çenem kaslarım kadar gerginken kapıyı açıyorum. Fable ve ben içeri adım attığımızda, istihbarat için manzarayı tarayan bir robot gibi her detayı inceliyorum. Büyük boy kızak yatak pelüş yastıklar, kabarık beyaz bir yorgan ve yatağın ayak ucuna örtülmüş kırmızı polar bir battaniyeyle süslenmiş. Oda L şeklindedir ve küçük köşede şöminenin karşısında rahat bir kanepe oturmaktadır. Şöminenin yanında, sade bir şekilde ışıklar, cicili bicili süsler ve birkaç baston şekerle süslenmiş bir Noel ağacı var. Çam ve nane kokusu hafif ama yine de davetkâr.

Kesinlikle bir aşıklar süiti. Bunun başka yolu yok. Ama ofisimde geçirdiğimiz zamanın bir kereye mahsus olduğunu söylemiştik. Bir kerelik. Sistemlerimizden çıkarmamız gereken bir şeydi. Çıkardık ve işte buradayız, aynı yatağı paylaşıyoruz.

Göğsüm yanıyor. Zihnim yararsız bir şekilde binlerce iğrenç görüntü sunuyor. Yanımdaki muhteşem kadına bakma arzusuyla savaşıyorum ve

onu şu anda o yatakta test etmek için. Bu şehveti kontrol altına almalıyım.
şimdi.

Bu iyi. Bu tamamen iyi. Bu sütle çalışabilirim.

Robot modu etkinleştirildi, Bibi'nin planlarımda yarattığı karmaşayı temizlemek için bir saniye bile kaybetmedim. Çantaları alıp içeri koyuyorum. Kapı bir klik sesiyle kapanır kapanmaz kanepeyi işaret ediyorum. "Kanepeyi ben alacağım," diye kesin bir şekilde ilan ediyorum. Bunun iki yolu yok. Bu konu tartışmaya açık değil.

Ama Fable dönüp bana tüm sağduyumu kaybetmişim gibi bakıyor. Ben de biraz savrulmuş hissediyorum. Bunu sık sık itiraf etmiyorum ve şimdi de ona itiraf etmediğimden eminim. Fable'ın yanağıma kondurduğu öpücük nefesimi kesti. Daha fazla bir şey olursa, onun için kaybolacağım ve düştüğüm için ne kadar aptal olduğumu bilecek.

"Wilder," diyor tek kaşını kaldırarak. "Bu çok saçma."

Kendime güvenim bir an için azalıyor ama sonra Bibi'nin tüm misafirlerimizin önünde yaptığı numarayı hatırlıyorum ve geri adım atmamaya karar veriyorum. "Sorun yok."

"İki ayak uzunluğunda."

"Altı," diye düzeltiyorum onu. Ne demek istediğimi kanıtlamak için kanepenin yanındaki halı boyunca yürüyorum, mobilyayı hassas adımlarla ölçüyorum. Altı adımı tamamlıyorum ve muzaffer bir edayla arkamı dönüyorum. "Altı. İşte böyle."

Gözlerini deviriyor. "Sen de 1.80'den uzunsun."

"Altı bir."

Sana söylemiştim der gibi başını sallıyor. "Aynen öyle. Ve ben, bir dakika, 1.80 değilim.

O yüzden kabul ediyorum."

"Bu bir mantık sorunu değil. Bu bir görgü sorunu," diyorum sertçe. "Bunu kabul etmiyorsun."

Bakışlarını bana çevirdi. "Az önce bana bir emir mi verdin?"

Söyledim. Ve sesim bir pislik gibi çıktı. Ama pes etmedim. "Evet. Çünkü o kanepede uyumana asla izin vermeyeceğim."

Kollarını kavuşturuyor. "Öyle mi?"

"Evet, öyle," diye cevap veriyorum. Fable gözlerini bana diktiğinde, kafasının içinde dönen dişlileri görebiliyorum. Her zaman kıvrak zekâlı ve son derece bağımsız olmuştur ve savaşmadan geri adım atmayacağını biliyorum. İçimden bir ses bu savaşı istiyor. Neden emin değilim ama istiyorum.

"Nerede uyuyacağımı dikte edemezsin Wilder," diye karşılık veriyor, sesi meydan okumayla karışık. "Kendi kararlarımı verme yetisine tamamen sahibim."

Tabii ki öyle. Bundan bir an bile şüphe etmiyorum. Ama gözlerinde bir meydan okuma parıltısı belirliyor ve beni daha da zorlamam için

cesaretlendiriyor. Bu bir dönüş-

üzerinde.

"Bu kontrolle ilgili değil Fable," diyorum sesimi sabit tutarak İçimdeki akıntıya rağmen. "Bu centilmenlikle ilgili. Ve buradaki centilmen olarak, kanepeyi ben alıyorum."

"Bu şövalyelik mi?" "Sen buna ne derdin?"

Kollarını kavuşturdu ve gözlerini bana dikti. "Patronluk taslıyorsun." "Patron benim."

"Evet, işe geri döndüm. Ama tam burada," diyor, yeri göstererek, "bu durumda beraberiz. Ve bu saçma bir çözüm." Bana bir adım daha yaklaşıyor, sesi alçak ve yoğun. "Bu sahte ilişkinin her yönünü kontrol edemezsin Wilder."

Çileden çıkaracak kadar inatçı. Fırtına çıkaran bir tanrıça gibi. Bu tartışmayı durdurmalıyım ama geri adım atmak benim doğamda yok. "Ben kontrol etmiyorum. Sadece mantıklı geliyor."

"Benim adıma karar veremezsin Wilder. İkimiz de uyumak için rahat bir yeri hak ediyoruz ve bu yatak ikimiz için de yeterince büyük görünüyor."

Yatak.

Tanrım, lanet olası yatak.

Sorun da bu. Bu yüzden geri adım atamıyorum. Onunla aynı yatağı paylaşma düşüncesi çok çekici. Aslında bunu yapmak benim çöküşüm olur. Geceleri ona uzanırdım. Uykuya dalarken omzuna bir öpücük kondururdum. Gecenin bir yarısı, dünya sakinleşip durgunlaştığında, onu kollarımla sarar ve kulağına tatlı sözler fısıldardım. *Sana çok bağılıymışım* gibi.

Burnumun köprüsünü çimdikliyorum. Bu çok kötü bir fikir. Bütün bu durum nasıl bu kadar yanlış gitti?

Çünkü sen sahte randevulaşıyorsun, seni sik kafalı!

Ve bu arada, kafamın içindeki ses bana ilk kez ahmak dedi. Kendime gelmem lazım. Ofiste arzularıma teslim oldum. Bunu yapmaya devam edemem ve ona tehlikeli bir şekilde yakın olamam. Düşüncelerimi toparlamak için bir an duruyorum, sertçe nefes alıyorum, beni ateşlemesine izin veriyorum. Ama yatak konusunda da aynı sonuca varıyorum. Topuklarımı daha sert kazıyorum. "Hayır, Fable. Bu konuda taviz vermeyeceğim."

Fable'ın gözleri kısılır. "Sen kim oluyorsun da nerede uyuyacağıma karar veriyorsun?"

"Ben senin sahte erkek arkadaşınım," diye cevap veriyorum, aramızda çatırdayan gerilime rağmen sesim sabit. "Ve senin iyi olduğundan emin olmak benim sorumluluğum."

rahat ve güvenli."

Ofluyor, dudakları inatçı bir çizgi oluşturuyor. "Kendi başımın çaresine bakabilirim Wilder. Kahramanı oynamana ihtiyacım yok."

Aramızdaki gerilim elektrik gibi çatırdıyor ve omurgamdan aşağı sıcak kıvılcımlar gönderiyor. "Mesele kahramanlık yapmak değil," diye açıklıyorum, ona bir adım daha yaklaşarak ve yatağı paylaşmamız yönündeki tehlikeli önerilerini görmezden gelerek. "Ve senin o kanepede yatman doğru değil, o yüzden ben yatacağım."

Meydan okumaya devam ediyor. "Ya kanepede uyumak istersem?"

Muhtemelen beni köşeye sıkıştırdığını düşünüyor. Beni teknik olarak yakaladığını. Ama şunu izle. "O zaman ikimiz de kanepede yatarız," diyorum dayanışma içinde kollarımı kavuşturarak.

Tartışmak için ağzını açıyor ama sonra aniden kapatıyor. Fable'ın gözleri beklenmedik tavizim karşısında şaşkınlıkla açılıyor. "Şu anda neden bu kadar sinir bozucusun?"

Çünkü sen muhteşemsin. Çünkü oturma odasında dudaklarının lanet yanağımı okşayışını ve bunun beni ne kadar heyecanlandırıldığını düşünmeden edemiyorum - lanet yanağıma kondurduğun bir öpücük. Çünkü bir yanak öpücüğü beni bu kadar ateşliyorsan, sana tekrar sahip olursam ne hissederim? Ve seni o kadar çok istiyorum ki. Çünkü benimle kavga ediyorsun ve kimse benimle kavga edemez. Çünkü aynı anda hem seni uzaklaştırmak hem de kendime çekmek istiyorum.

Bunların hiçbirini söylemem. Her şeyi ele veririm. "Çünkü beni çileden çıkarıyorsun," diye homurdanıyorum.

"Bil bakalım ne oldu? Hislerimiz karşılıklı," diyor ve sonra dönüp bavulunu açmak için valizine doğru yürüyor.

Bu işe yaramaz. İşimiz bitmedi. Yumuşak halının üzerinde onu takip ediyorum, bileğini tutuyorum ve onu döndürüyorum. Beklenmedik bir güçle onu kendime doğru çekiyorum. Göğsünü bana yasladı. Yüzü yukarı kalktı.

Evimdeki partide olduğu gibi. Ofisimdeki an gibi. Şimdi olduğu gibi.

Yutkunuyor, şaşkınlık kırmızı dudaklarında geziniyor. Gözleri genişliyor, beni sarhoş eden güzel ela havuzlar. Bana da onun bütün düğmelerine basmamam gerektiğini hatırlatan gözler. Kendime hakim olmalıyım. Nefes alıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Çok... sinir bozucu davrandığım için özür dilerim."

Duraksıyor, sonra başını sallayarak kabul ediyor. "Çiftler bunu yapar. Birbirlerini çileden çıkarırlar."

Bir dakika önceki ateşi olmadan ama gözbebeklerinde başka tür bir alevle söylüyor. Sıcak, puslu, davetkar bir alev.

"Öyle," diyorum ve gitmesine izin vermiyorum. O da bir hamle yapmıyor.
"Bir kavga... tüm bu olanları... daha inandırıcı kılıyor," diyor usulca,
Bir barış teklifi gibi, ama aynı zamanda pratik yapmak için bir fırsat.

"Kavga etmek gerçektir," diye itiraf ediyorum. "Bu normal bir şey. Çiftler kavga eder ve barışırlar."

"Biz... inandırıcı bir şekilde barışabilmeliyiz," diyor, nefes nefese, tüy gibi.
"Sence de öyle değil mi?"

Ama artık düşünemiyorum. Ne o dudaklar ayrılmışken, ne onun yumuşak bedeni kollarımdayken, ne de dışarıda kar varken.

Ve gerçekten, kavga etmeyi bırakmam gereken kişi kendimim. Ben lanet olası bir CEO'yum. Duyguları gizleme konusunda uzmanım. Poker suratımın eşi benzeri yok. Tüm duygularımı açığa vurmayacağım çünkü kendime izin vermeyeceğim.

Bu iç savaşı kazandıktan sonra, yoluma devam ediyorum.

"Evet, yapmalıyız," diyorum sonunda ve sonra tartışmayı bırakıp bileğindeki sert tutuşu bırakıyorum, böylece onun yerine yüzünü kavrayabiliyorum.

Elim hafifçe yanağını okşarken Fable'ın nefesi kesiliyor, başparmağım çene çizgisinin kıvrımlarında geziniyor. Dokunuşuma doğru eğilirken gözleri dalgalanarak kapanıyor. Başka bir şey söylemeden eğilip dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum.

Bu sefer bunu haklı çıkaracak bir ökseotu yok. Gösteri yapacak seyirci yok. Daha fazla pratiğe ihtiyacımız yok. Bu öpücük bizim için. Bu sefer, kavga eder gibi öpüşeceğim. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Onu sertçe öpüyorum, daha fazlası için bir talep. Fable gömleğimin yakasını kavırıyor, parmaklarını gömleğimin etrafında dolaştırıyor.

İşte bu.

Tam şurada.

Elleri üzerimde. Aç
ağzı.

Tüm bu öpüşme, aceleciliğiyle, kavgayı tutkuya dönüştürme şeklimizle beni alt üst ediyor. Onu inanılmaz derecede yaklaşıtıyorum, elim başının arkasına dolanıyor. Yine de nazik değilim ve bana karşı bastırma şekline bakılırsa o da nazik olmamı istemiyor gibi görünüyor. Vücutuyla daha fazlasını istiyor. Ona morartıcı bir öpücük veriyorum ve ağzımın içinde inliyor. Dudaklarının kenarını ısırarak için duruyorum.

"Oh!" Heyecanla, hatta heyecanla söylenir.

Bakışlarını bir sırtıyla karşılıyorum, belki de kalbimin çok hızlı çarpmasını gizlemek için. "Bu... inandırıcı. Bu makyaj öpücüğü," diyorum kuru bir sesle.

"Öyle," diye mırıldanıyor.

İkimiz de bırakmıyoruz. Ben bırakmak istemiyorum. Parmakları tişörtümün kumaşını daha sıkı kavradığında bunu anlıyor ve devam ediyorum. "Yine de emin olmalıyız," diye öneriyorum.

"Evet. Lütfen. Emin olun."

Bir öpücük daha alıyorum. Bu sefer derinleştiriyorum. Her nasılsa, daha acil ve aç. Saçlarını daha sıkı kavıyorum, o da bir adım geri atıyor, beni de kendisiyle birlikte çekiyor, sonra bacaklarının arkası kanepeye değene kadar bir adım daha atıyor. Beni kanepeye doğru çekti.

Bu çok riskli. Yine de onunla birlikte hareket ediyorum, yanında mindere uzanıyorum, sonra onu kucağıma çekiyorum, kollarım onu sarıyor. Bana sarılıyor, elleriyle yüzümü kavıyor. Öpücük elektrikleniyor, vücuduma şok dalgaları gönderiyor.

Bütün gün öpüşebiliriz. Bütün gece. Bütün yıl.

Bu artık inandırıcılık uğruna yapılan bir öpüşme değil. Avuçlarının kirli sakallarına yaptığı baskıda, teninin sıcaklığında, kalçalarının hafifçe sürtünmesinde fazlasıyla gerçek hissediyorum. Tam olarak kucağıma oturmuş değil ama çok yakın ve hafifçe sallanıyor.

Ve bu da yanlış geliyor. Tatmin olmadan çekip gitmesine izin vermek çok yanlış. İyi ki pazarlık yapmayı biliyorum. Öpüşmeyi kesiyorum, avucumu yumuşak yüzünde gezdiriyorum. "Böyle bir pislik olduğum için özür dilerim."

"Sen bir pisliktin."

"Sana ne kadar üzgün olduğumu göstereyim."

Gözleri sorularla ve aynı zamanda heyecanla titreşiyor. "Ne demek istiyorsun?"

Elim yüzünden boynuna, boğazına doğru kayıyor. Ben aşağılara, göğüslerinin üzerine, göbeğine, sonra da kot pantolonunun düğmesine doğru inerken mırıldanarak benimle birlikte hareket ediyor.

"Düzgün bir şekilde özür dilemek istiyorum," diyorum alçak, dumanlı bir sesle.

"Daha vahşi," diyor, bir uyarı gibi ama aynı zamanda bir davet. Yutkunuyor, sonra soruyor, "Nasıl?"

Karşı koyamazmış gibi soruyor.

Onu sıcak, erimiş bir bakışla kısıtıyorum. "Ağzımla."

"Tanrım," diye inliyor, sonra öne doğru yığılıyor, sanki arzu kemiklerini eritmiş gibi. Hatta belki sağduyusunu da, çünkü benimkini yok etti.

Bir saniye içinde doğruldu, üzerimden sıyrıldı ve kot pantolonunun düğmesini açtı. Ayağa kalktım, kapıya yöneldim ve kilide hafifçe vurdum.

Kanepeye döndüğümde, hevesli sahte kız arkadaşım kot pantolonunu çıkarmıştı.

"Sen yaramazlar listesine aitsin, Fable Calloway." Yaklaşıyorum. Pis bir sırıtışla, "Neden bundan emin olmuyorsun?" diyor.

Yumuşak halının üzerinde dizlerimin üzerine çöktüğümde, onun tadına bakmak için duyduğum bu beyaz ateşli ihtiyaçtan başka bir şey düşünmüyorum. Üzerinde beyaz bir sweatshirt ve pembe bir külot var. "Bunlara ihtiyacım yok," diyorum, başparmaklarımı bel bandına geçirip aşağı doğru kaydırıyorum. Kalçalarını yukarı kaldırarak bana yardım ediyor.

Onun kontrolsüz ihtiyacı benimkiyle eşleşiyor. Onları üzerinden kaydırduğımda, ıslak, pembe amının görüntüsü sikimin güm güm atmasına neden oluyor. Takdirle inliyorum, sonra parmağımı ağzında gezdirip bakışlarıyla buluşuyorum. "Amin çok güzel," diyorum ona.

Nefes nefese kalıyor, sonra titriyor, sonra ağzıma dokunmak için bir elini uzatıyor. "Senin ağzın da öyle. Beni yemek için daha iyi."

Bir kurt gibi sırtıyorum, sonra ellerimi kalçalarına indiriyorum, onları ayırıyorum, bana tüm o parıldayan ıslaklığın güzel bir görüntüsünü veriyor. Başparmağımın pedini titreşen klitorisini boyunca gezdiriyorum. Sıcıyor, sonra inliyor.

"Dövüşmeyi gerçekten seviyorsun, Fable," diye takılıyorum.

Elleri dışarı fırlıyor ve başımı sıkıca kavıyor. "Ve özür dilemeyi gerçekten sevsen iyi edersin."

"Oh, seviyorum. Gerçekten... konu sen olunca." Sonra ona ne kadar üzgün olduğumu gösterdim. Güzel klitorisini öpüyorum, nefesi kesilip inlerken dilimi aşağı yukarı oynatıyorum. Onu emiyorum, arzusunun baş döndürücü tadından gözlerim başımın içinde dönüyor. Elleri kafatasımı kazıyor. Tırnaklarını hissedebildiğime yemin edebilirim ve bu benim motorumu hızlandırıyor. Kendi şehvetimi artırıyor. Daha sert emiyorum, daha derin öpüyorum, onu kucaklıyorum.

Bir bacağı yukarı kaldırıyor, iç kalçasıyla başımı daha sıkı kavıyor. Şehvet içimde sekiyor ve kararlılık da öyle. Avucumu diğer bacağına bastırıyorum, onu daha geniş açmaya itiyorum, yüzümü kaldırıyorum. "O güzel bacaklarını benim için ayır bebeğim. Güzelce ve genişçe. Bu tatlı amcığa tapmama izin ver."

Gözleri cam gibi. Nefesi sert ve hızlı geliyor. Ama bacaklarını açıp kendini daha savunmasız hale getirirken emirleri çok iyi alıyor. "Böyle mi? Bu özür dilemene yardımcı oluyor mu?"

"Çok özür dilerim," diye homurdanıyorum, sonra tekrar kalçalarının arasına dalıyorum, onun uyarılmışlığıyla ziyafet çekiyorum, Noel kız arkadaşımı

Yüzüme karşı öfkeyle sallanıyor. Kafatasımı tutuyor. Hayatımda duyduğum en iğrenç *küfürleri* ediyordu.

Ama kimsenin onu duymasını istemiyorum. Hayır, bu sesler sadece ve sadece bana ait. Onu yerken bir kolumu kaldırıp ağzını kapatıyorum. Bu şekilde, yüzümü onun tatlılığına gömüyorum, o bana karşı kükrüyor, avucumun içine haykırıyor ve sonra yüzüme boşalıyor. Tadı inanılmaz, tüm kirli rüyalarımın daha iyi.

Onu yavaşça yalıyorum, gevşiyorum.

Ve aşağı inmeye başladığında duruyorum, doğrulup baş döndürücü bakışlarıyla buluşmadan önce ona son bir yumuşak, şefkatli öpücük veriyorum.

"Dediğim gibi, böyle bir pislik olduğum için çok ama çok üzgünüm."

Sertçe yutkunuyor, sonra öne doğru eğilip yanaklarımı avuçluyor. "Tam bir pisliktin."

Sonra beni öpüyor ve sanırım şu anda şehvetten ölebilirim.

Ama kapı çalınıyor ve kız kardeşinin sesi, çan sesi gibi, "Kasabaya gidiyoruz. Kartopu yarışması bir saat içinde. Hadi gidelim!"

Birbirimizden ayrılıyor, nefesim kesiliyor ve başım dönüyor. Göğsü kabarıyor. Sikim kotumun içinde bayrak direği gibi. Nefes nefese titriyor ve kapıdan Charlotte'a "Geliyorum" diyor. Sonra bana bakıyor ve gülümsüyor, fısıldarken çok eğleniyor, "O da öyle dedi."

Ben de gülüyorum. "Kesinlikle öyle."

Avuçlarını sweatshirt'ünden aşağı fırçalıyor ve saçlarını kabartıyor. Ama dudakları arı sokmuş ve yanakları kızarmış. İyi olmuş. Umarım herkes ona ne yaptığımı biliyordur. Bana doğru bir parmak kaldırıyor. "Bunun tartışmamızın bittiği anlamına geldiğini sanma."

Sırıtarak savaştım. "Evet. Dövüşmeyi sevdiğini düşünmüştüm." "Seviyordum."

Yaptım.

Ama bunu yapmaya devam edemeyiz. Yoksa benim için çok gerçekçi olur. "Bu iyi bir alıştırma. Her şeyi daha inandırıcı kılıyor."

"Öyle."

"Ve şimdi pratik yaptık," diyorum keskin bir sesle.

O da başını sallıyor, kararlı bir şekilde plana katılıyor. "Gitmeye hazır mıyız? Tabii benim yapmamı istemiyorsan..." Sözünü bitirmiyor, sadece bakışlarının vücudumda gezinmesine izin veriyor ve aletimin dış hatlarına iniyor.

Kabaca nefes veriyorum. Bunu neredeyse her şeyden çok istiyorum. Ama o zaman boku yerdim. "Şu anda gerçekten vaktimiz yok," diyorum cevap vermeden.

"Doğru, ama kastettiğim bu değildi."

"Biliyorum tatlım," diyorum, onunla ve sorusuyla yüzleşerek. "Biliyorum ama bağımlısı olmak istemiyorum. Pratik yapmak için."

"Tabii ki." diyor başını sallayarak. Dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme beliriyor. "Bil diye söylüyorum, uzun zamandır senin bana yaşattığın gibi orgazm olmamıştım."

Kaşlarım çatıldı. "Oral yolla mı?"

Başını sallıyor. "Başka birinden." Oh.

Oh.

Bir sonraki şeyi sormamalıydım ama yine de sordum. "Ne kadar sürecek?"

Omuz silkiyor. "Geçen gün senin masana gelmeden önce... bir yıldan fazla oldu."

Ona kendini beğenmiş bir gülümseme gösteriyorum. "İyi ki bütün o parıltılı sikleri suratıma fırlattın o zaman," diyorum, "böylece bir erkeğin bir kadına nasıl davranması gerektiğini gerçekten deneyimleyebilirsin."

Gülüyor. "Gerçekten öyle."

Ayağa kalktım, ona baktım. Çekip gitmeliyim ama kendime engel olamıyorum. Bir konuda daha övünmem gerekiyor. "Bu arada, ben haklıydım."

"Ne hakkında?" diye sorar, gözleri hâlâ biraz buğuludur.

Acele etmiyorum, dudaklarımın kenarını yalıyorum. "Tadın çok lezzetli."

Sonra, ayağa fırlayıp bavuluna koşarken ona arkamı dönüyorum. En-suite banyoya gidiyorum, orada kendime sadece bir kez yapacağımı hatırlatıyorum. izin ver.

Tekrar olmasına izin vermeyecek kadar çok sevdim.

KAR TOPU GİBİ

Fable

Sahte bir flört için huzur yoktur.

Hava almak için bile çıkamıyorum. Atkımı, beremi ve eldivenlerimi alırken ağzını hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. Dudaklarını. *Dudaklarını*. Vücudumdaki sıcaklığı hâlâ hissedebiliyorum. Göğsüm onun iğrenç özrünün pis hatırasıyla dönüyor. Ama elleri ya da ağzı ne kadar yetenekli olursa olsun, onun için pantolonumu kaybetmeye devam edemem.

Çok yetenekli.

Ancak çizgiyi ne kadar aşarsak, bu tatil hilesi o kadar karmaşık hale geliyor. Dürüst olmak gerekirse, her ne kadar iyiliğine karşılık vermek istesem de -ki istiyorum, hem de hiç- bir karmaşaya ihtiyacım yok. Ya da onun dediği gibi, bir bağımlılık. Onun bahsettiği Os'lar kesinlikle bağımlılık yapıcı türden.

Bu düşünün sorunsuz geçmesini istiyorum. Noel yarışmasını kazanmak istiyorum. Dikkatinin dağılmasını istemediği çok açık. Wilder ve ben birbirimize saldırmaya devam edersek, gerçek olma riskiyle karşı karşıya kalırız.

Geçici olarak bile.

Ve gerçek çiftler birbirlerini incitir. Sözlerle, eylemlerle, hayal kırıklığıyla. Her şey çok gerçekçi gelirse, geri adım atabilir ya da fikrini değiştirebilir. Ya da o ana kendimizi fazla kaptırabiliriz. En iyisi bu romantizmi olabildiğince sahte turalım.

Süitten çıkıyoruz ve Charlotte bizi hemen kamarlardan alıp ana oturma odasına götürüyor ve kapıdan dışarı çıkarıyor. "Kartopu dövüşü yarışması bugüne alındı. Kırk beş dakika içinde başlayacak," diye açıklıyor heyecanla. Ablamın sesi sabırsızlanıyormuş gibi geliyor. Mantıklı. Aktiviteleri her zaman sevmiştir - ne kadar çok olursa o kadar neşeli olur benim dışı dönük kız kardeşim için.

Kulübenin kapısında kar botlarımı çekiştirirken Charlotte'a "O etkinliğin yarın olduğunu sanıyordum," diyorum.

Wilder, "Kartopu savaşı genellikle bir iki gün daha sürmez," diye ekliyor.

Charlotte sanki ona bir şey ifade etmiyormuşuz gibi bize bakıyor. "İkiniz de Bibi'nin ne dediğini duydunuz mu? Kasaba daha fazla etkinlik sığdırmak için programı biraz değiştirdi," diyor ve evet, Bibi bunu söylemişti ama 'One Bed Town'a hoş geldiniz, nüfusunuz' konuşmasıyla aklımdan çıkmıştı. Aynı şeyi Wilder'a da yapmış olmalı, ya da belki de o özür ikimiz için de karakter dışı bir anda programı beyninden uçurdu.

Yeni bir endişe göğsüme saplanıyor.

Ya ablam bizi anlarsa? Brady yüzünden sahte bir ilişki yaşadığımızı öğrenirse - Wilder'ın da bir artı bire ihtiyacı olmasına rağmen - benim için endişelenir. Kendini sorumlu hisseder. Bizi tanıştırmasının kendi hatası olduğunu düşünecek ve Leo'ya söylemesi gerektiğini düşünecek ve ben onun bu suçluluğu taşımasını istemiyorum. Ugh. Brady neden kız kardeşimin harika damadıyla akraba olmak zorunda? Aile bağları bazen berbattır.

Ona daha fazla stres yüklemek istemiyorum. O bu kadar eğlenirken olmaz. Charlotte için istediğim şey tam olarak bu, onun mutluluğu. Onun neşesi. O kendi halinde ve ben babamın defalarca yaptığı gibi odak noktasını çalmak istemiyorum, özellikle de tatillerde.

Bu onun yıldız olma anı. Bu benim ortama karışma anım.

Bu da dikkatimi vermem gerektiği anlamına geliyor. Küçük ayrıntılara takılmamalıyım. Az önce olanları unutmaya çalışarak, "Kartopu savaşı için iyi bir zaman," diyorum. *Onu*.

"Harika olacak," diyor Charlotte merdivenlerden inip araba yoluna doğru ilerlerken, Leo'nun kolunu mutlulukla sıkıyor, sanki nişanlısına doyamıyormuş gibi. "Sanırım bu öğleden sonra kar özellikle kartopu gibi." Leo, çılgınca aşık

bir adamın sırtışıyla, tepesinde beyaz bir ponpon sallanan kırmızı beresinin altından kıvrılan saçlarına bir öpücük konduruyor. "Daha geçen gece kar yağdı ve araştırmalar mükemmel kartopu kıvamının iki gün sonra olduğunu

gösteriyor," diyor Leo eşit bir tonda, sanki portföyü için hedge fonları.

Ya da gerçekten, arkadaşını takmak.

Yine de Wilder oyundan kopmuş görünüyor ve kuşkuyla kaşlarını çatıyor. "Kartopu tutarlılığı için ideal zaman bu mu? Yarışmanın yeri bu yüzden mi değiştirildi?"

Hmm. Wilder'ın şakayı anlamaması garip. Özellikle de Bibi, Caroline'ın cipinin yolcu kapısını açarken bizi şahin gibi izlerken.

Leo alaycı bir tavırla Wilder'ın sırtını sıvazlar. "Biliyorsam ne olayım. Taşımışlar çünkü. Ne düşünüyorsun? Bir kartopu yarışması komplosu mu var?"

"Belki de tüm kasaba bu komplonun içindedir," diye araya giriyor Bibi, gözleri Wilder'ınkilerle buluşuyor.

Kafası karışmış gibi görünüyor. "Evet, Evergreen Falls komplosu," diyor bir kez daha yumuşak bir sesle.

Arabaya bindik ve kapı kapanır kapanmaz fısıldadım, "İyi misin? İyi görünmüyorsun."

Direksiyonu kavırıyor ama yüz ifadesi bir süre boş kaldıktan sonra, "Sadece... dikkatim dağıldı. Şimdi iyiyim."

Evet, onunla tekrar yatağa giremem çünkü o zaman ikimizin de dikkati dağılır. Düşünden bir hafta önce dikkat dağınıklığı çok kötü olur. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Düşünüyordum da..." Düşüncelerini toparlıyormuş gibi uzun bir ara veriyor. "Sadece üzerinde çalıştığım bir anlaşma. Bir daha olmayacak." Arabayı çalıştırdı.

"Wilder, bunun için endişelenmiyorum. Sen sadece..." *Zamanda biraz kayboldum.*

Ama bunu söylemiyorum. Muhtemelen bu işin peşini bırakmalıyım ama ona yardım etmek istiyorum. O arabayı çakıllı yoldan geri geri çıkarırken ben de ilgili konuya geçiyorum. "Sence bir şeylerin peşinde olduğumuzu biliyorlar mı? Zamanlamayı sorguladığımız için mi?"

"Hayır. En azından öyle olmadığını umuyorum," diyor dağ yolundan aşağı inerken.

Ama bu aramızdaki gerginliği azaltmıyor. Artık bunun seks sonrası gerginlik olduğundan tam olarak emin değilim. Başka bir çeşitmiş gibi geliyor. "Kasabanın etkinliğin yerini değiştirmesine sinirlendin mi?"

"Hayır, sorun değil," diye sertçe cevap veriyor ama sonra iç geçiriyor, kasabaya doğru kıvrılan yolda ilerlerken biraz yumuşuyor. "Sadece bir ya da iki gün içinde olmasını bekliyordum ve belki de..."

"Antrenman mı?" Kartopu alıştırmasında olduğu gibi, gerçekten bunu kastettiğini bilsem de, bu kelime şimdi yüklü hissettirse de teklif ediyorum.

"Evet, dürüst olmak gerekirse." Bunu itiraf ederken sesi neredeyse utangaç çıkıyor. Bu çok hoş. "Gerçekten kazanmak istiyor musun?"

Şehir merkezindeki ilk kırmızı ışıkta yavaşlayarak durur. "Amaç bu değil mi?"

Evet, hedefim buydu. Brady'yi yenmek. Ama şimdiden varış noktasından uzaklaşmış bir gemideymişiz gibi hissediyorum. Neden ya da hangi limana gittiğimizden emin değilim.

Belki de başladığımız yere dönmemiz daha güvenli olur. Yukarı çıkarken arabada rekabet hakkında konuştuk -Wilder düpedüz eski sevgilime karşı silahlanma çağrısı yapıyordu. Beni Brady'nin böhörlenmelerinden korumak istiyordu ve bu çok seksiydi. Bizi buna geri götüreceğim. "Elbette ben de kazanmak istiyorum. Sanırım pratik yapmak yardımcı olurdu. Ama sadece kanatlanmamız gerekecek. Eminim bu konuda iyisindir."

Işık değişir ve Wilder arabayı ana caddeye çevirir. Ama hiçbir şey söylemiyor. Bu konuda iyi olup olmadığına cevap vermiyor. Aşıl topuğunu mu buldum? "Wilder, kartopu atmakta hiç mi iyi değilsin?"

Alay ediyor. "Tabii ki kartopu atabilirim. Dediğim gibi, sadece pratik yapmak istedim."

Dayanamıyorum. "Pratik yapmayı gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Arabayı kenara çekip kaldırımın kenarına, Play All Day adlı bir oyuncak dükkanının yanına park ederken yüz ifadesi yine sert. Bakışlarımı tutuyor, zümrüt gibi yeşil gözleri mücevher gibi parlıyor. "Bazı pratik türleri diğerlerinden daha fazla," diyor, sıcak bakışları belirgin bir şekilde ağzıma yöneliyor, sonra vücudumdan aşağıya, yüzünün birkaç dakika önce gömülü olduğu uyluklarıma doğru ilerliyor. Bakışları tekrar yukarı çıkıyor ve özlem gibi bir şeyle dudaklarıma yoğun bir şekilde bakarken nabzım titriyor. Sonra, sanki ona bir bedeli varmış gibi, gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşuyor. "Kazanmak istiyorum... senin için."

Kapısını açıp yanıma geliyor ve beni bu konu üzerinde düşünmeye bırakıyor. Kapımı açtıktan ve Evergreen Falls'un pitoresk şehir merkezine adım attıktan sonra, hala o iki kelimeye takılıyorum.

Senin için.

Ağırlıkları varmış gibi hissediyorlar.

Evet, tabii ki bu yarışmayı benimle yapıyor. Elbette bu aşkı taklit etmek için kendi nedenleri vardır. Ama neredeyse cinsel bir şey var,

Hatta o iki kelimeyi söyleme şekliyle sahiplenici. Kazanmak istiyor... benim için. Sanki benim için kazanmak, berbat eski sevgilimden intikam almaktan daha önemli bir şeymiş gibi. Neredeyse... cesurca.

Ama itirafından ne anlam çıkarmam gerektiğinden ya da onu doğru okuyup okumadığımdan tam olarak emin değilim. Belki de esrarengiz patronumu anlamak için daha fazla pratiğe ihtiyacım var. Onu daha iyi tanımak için.

Evet, sanırım bu hoşuma giderdi.

Oyuncakçı dükkânının dışında, Wilder'ın birkaç adım gerisinde, gerçeklik beni apaçık bir sopayla yere serdiğinde olduğum yerde duruyorum.

Patronumla ilgileniyor muyum?

Tabii ki öylesin. O muhteşem ve zeki biri ve sizi çok şımartıyor. Zeki, akıllı, dikkatli bir dinleyici, tutkulu bir düşünür ve tüm ihtiyaçlarınızı karşılama konusunda biraz takıntılı.

Yolda beni nasıl dinlediğini, bana neler sorduğunu, birbirimizle nasıl konuştuğumuzu düşündükçe kalbim küt küt atıyor. Wilder Blaine sevecen, düşünceli, otoriter ve azimli biri ve bir şekilde tüm bu enerjiyi bana aktarıyor.

Evet, onu her yönden çekici buluyorum.

Ama bu sahte bir romantizmin normal bir yan etkisi. Bu geçici çekime kendimi kaptıramam. Özellikle de bu sahte romantizmin Wilder için de işe yaradığından emin olmam gerekirken. Bu artık bire ihtiyacı var. O kadar ihtiyacı var ki annesine bizim hakkımızdaki gerçeği söyledi.

Bu duygu patlamasını tamamen geride bırakmanın zamanı geldi. Main Street'i saran küçük kasaba tatil cazibesini içime çekerken, içimde bir şeyler gevşiyor. Kasabaya göz atarken tatil havasında rahatlıyorum. Charlotte ve Leo önden gidiyor, annemle sohbet ediyor, Leo ise annemin kardeşi Rick Amca ile konuşuyor. Bibi, Caroline ve Everly ile sohbet ediyor, Max ise Everly'nin elini tutuyor. Josie ve Wesley, yanlarında duran Maeve ile birlikte vitrinlere bakıyor ve sanki tam adı buymuş gibi herkesin ona taktığı isim olan Kuzen Troy ile sohbet ediyorlar. Noel çelenkleri ve güzel ışıklar her dükkânı süslüyor, arnavut kaldırımli sokaklara sıcak ve davetkâr bir parıltı yayıyor. Havayı çam ağaçlarının kokusu ve caddenin yukarısındaki fırından gelen zencefilli kurabiyelerin aroması dolduruyor.

Bakışlarımı vitrinlerden vitrinlere savuruyor, içerideki masaların üzerinde kırmızı-beyaz kareli örtüler bulunan küçük şirin kafeye göz atıyorum.

Sokağın diğer tarafında ise hem çoraplar hem de stoklamak için çeşitli eşyalar satan bir bakkal vardı.

"Beğendin mi?" Wilder bu soruyu Evergreen Falls ile bağ kurmam hayati derecede önemliymiş gibi soruyor. Sanki kasabayı sadece benim için yaratmış gibi. Bu çok saçma bir düşünce tabii ki. Bu kasaba o kulübeleri inşa etmeden çok önce de vardı. Yine de sesinde buranın gururunu hissettiriyor.

Ona bakıyorum, gülümseyerek cevap veriyorum, "İstiyorum. Biraz zamanımız var, neden bana etrafı biraz daha gezdirmiyorsun?" Bloğun sonunu işaret ediyorum. Grubumuz çoktan önümüze geçmişti. Onlarla aramızda biraz boşluk var. "Ne de olsa kartopu atma alıştırmaları yapamayız. Yarışma ateşinin içine atılmadan önce bu kasabanın tadını çıkaralım bari."

Sonra kurnazca, belki de o kadar kurnazca değil, elimi ona doğru bir iki santim kaldırıyorum. Bir davet. Bakışları hemen elime kayıyor. Dudaklarının köşesi yukarı kıvrılıyor. Ve bir kalp atışı içinde elimi tutuyor, parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor.

Dudaklarının arasından süzülen yumuşak, zar zor duyulabilen bir rahatlama iç çekışı var.

Hiçbir şey söylemiyorum. Kalabalıklar arasında ilerlerken kendimi iyi hissettiğim anın tadını çıkarıyorum. Arnavut kaldırımları hafif bir kar tabakasıyla tozlanmış. Vitrinler çelenkler ve kurdelelerle süslenmiş ve çocuklar kasaba meydanındaki kartopu yarışmasına doğru koşarken gülüyorlar. Önce onlar, sonra da yetişkinler yarışacak.

Wilder, Evergreen Falls'taki Sugar Plum Bakery'den vitrininde minik rayların etrafında dönen model trenlerin bulunduğu oyuncakçıya, Holly Lane antika dükkânından Bavyera'daki bir Noel köyüne aitmiş gibi görünen bir Noel dekor dükkânına kadar tüm küçük dükkânlara dikkat çekiyor - adı da Mistletoe Emporium. Bana kasabanın uluslararası bir havası olduğunu, sakinlerinin Fransa, Tayland, Lübnan ve Kanada'dan geldiğini söyledi. Wilder bana belediye başkanının annesinin Japonya'dan buraya taşındığını ve Vancouver'dan buraya taşındıktan sonra kocasıyla bu kasabada tanıştığını söylüyor. "Yakında onunla tanışacaksın. Dan Bumblefritz yarışmanın sunucusu" diyor.

"Sabırsızlanıyorum," diyorum.

Wilder bana kasaba halkı hakkında daha çok şey anlatıyor: Şerifin ailesi Teksas'ta bir süre kaldıktan sonra Meksika'dan buraya taşınmış ve fırını işleten kadın Paris'ten gelmiş. Ooh la la, gerçekten. A Likely Story'nin önünde durup Hazel'ın *The Twelve Hate*'inin vitrininin fotoğraflarını çekiyoruz.

Tatil Tarihleri. Bloğun sonunda Wilder bir buz pateni kiralama dükkanını işaret ediyor.

"Bu Mac'in favorisi," diyor, her yeni mağazanın önünden geçtiğimizde söylediği gibi, ben de gülüyorum.

"Noel'le ilgili her şeyi sevdiğini hissediyorum," diyorum. "Bu konuda tutkulu," diye itiraf ediyor.

Çoğunlukla memnun bir şekilde iç çekiyorum. "Ben de beğendim." "Hmm."

Sesi kuşkulu geliyor.

"Bu hmm ne için?"

"Biraz suskunluk duyuyorum," diyor.

Çok gözlemci ve gerçekten de şu anda kendini tutmasına gerek yok - paylaştığı şeylerden ve annesiyle olan dünyasına girmeme izin vermesinden sonra değil. "Ben küçükken annemle babam çok kavga ederdi, ama genellikle Noel zamanı. Genellikle annemin babamı geri alıp almayacağı konusunda. Babam ona sadık değildi," diyorum, babamın söylediği yalanlarla ilgili acı dolu anılar canlanıyor.

Wilder homurdanıyor, sanki babamı parçalara ayırmak istiyormuş gibi. "Bu korkunç.

Bunun için hiçbir mazeret yok."

"Biliyorum," diyorum, kalbim ağırlaşarak. "Defalarca aldattı. Keşke onu daha önce terk etseydi. Ama genellikle onu geri alırdı. Ta ki ben on altı yaşındayken onu temelli kovana kadar," diyorum. "Ama son birkaç Noel hep gergin geçerdi. Onu geri aldığı anda bile, bunun uzun sürmeyeceğine dair bir alt akım vardı. Eminim Charlotte ve ben her zaman yumurta kabukları üzerinde yürüyormuşuz gibi hissettik."

"Geldiğinde garip olacak mı? Onu burada onunla birlikte görmek?" Wilder soruyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Onun olduğu kişi olmasına alıştım. Sadece... bazen annem için ve Charlotte ve benim için olabileceği kadar büyülü geçmeyen Noeller için üzülüyorum."

"Özür dilerim tatlım," diyor, o kadar içten bir endişeyle ki kalbim sıkışıyor.

Sugar Plum Bakery'nin önünde durup bakışlarımı inceliyor, belki de iyi olup olmadığımı kontrol ediyor. Ve ben gerçekten iyiyim. Hatta belki biraz... bu adama ve az önce söylediği sözlerle şaşırdım. Ya da gerçekten, onları söyleme şekline. "*Tatlım* dedin."

Başını eğiyor, kaşları çatılıyor. "Arabada kararlaştırdığımız şey bu değil miydi? Listemizin bir parçası olarak?"

"Evet, ama öyle hissettim ki..."

Gerçek demeden önce kendimi tutuyorum.

Konuşmayı kesiyorum. Sahte bir romantizme çok fazla anlam yüklemeyi bırakmalıyım. O an gerçek gibiydi çünkü Wilder rol yapmakta iyiydi. Çünkü o her şeyde iyidir. Çünkü o Wilder. Ama aynı zamanda açıkça dürüst olduğu için - Dahlia'daki akşam yemeğinde bunu planladığımız gece, gelmiş geçmiş en iyi sahte randevucular olacağımıza yemin etti.

Bunların hepsi bu ve daha fazlasına inanmak için annem gibi ben de aptal olmalıyım. Benim için bitirdiğinde bile, "Gerçek mi?" diye soruyor.

Yine de kabaca
yutkunuyorum. O da
aynısını yapıyor gibi
görünüyor.

"Gerçek gibiydi ama sen bu işte iyisin" diyorum, yakalanmamak için çenemi dik tutarak ve neşyle.

Yapamam.

Bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını aralıyor ama sonra dudaklarını birleştiriyor. Elimi sıkıyor... sıcak bir şekilde. "Ya da belki," diye başlıyor, başparmağını başparmağımla işaret parmağım arasındaki boşlukta gezdiriyor, soğuk havada okşuyor. "Bu işte iyiyiz."

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve irislerinde öyle savunmasız bir şey parlıyor ki göğsüm yeniden ağrıyor. Nefesim sendeleyerek kesiliyor ve başparmağına bakıyorum, büyüleyici bir yarım yay çizerek tenimi defalarca sıyrıyor. Her dokunuşu tüylerimi diken diken ediyor; insanın içini ısıtan türden bir ürperti.

Biz ne yapıyoruz? Birbirimize çarpıyoruz ve sonra parçalanıyoruz. Bir araya geliyoruz ve geri çekiliyoruz. Bu bir kırbaç. Seksi bir kırbaç, ama yine de kırbaç.

"Peki," diyorum, yaramazlar ve iyiler listesine dönerek, "bu gece ikimiz de sıcak kakao alacak mıyız? Gerçek ve otantik görüldüğü için mi?"

Elimdeki o noktayı bırakıp parmak eklemlerinin arkasını çene çizgimde gezdiriyor ve Şeker Erik Fırını'nın dışındaki sokakta ürperiyorum. Durmamız gerektiğini söylediğinde bile bana dokunmaya devam ediyor. Patlamış mısır aldığımız gurme dükkanında yaptığı gibi. Tıpkı bu öğleden sonra yaptığı gibi. Şimdi olduğu gibi. O da benimle aynı kamçı darbesinden muzdarip olmalı. Yine de ona yavaşlamasını söylemiyorum, çünkü her yerim yumuşak ve sersemlemiş hissediyorum. Başım dönüyor. Tenim cızırdıyor. Ve her şey puslu.

"Sanırım ikimiz de kazanıyoruz," diyor, sonra bir kez daha eğiliyor ve alnıma baş döndürücü bir öpücük bırakıyor. Gözlerimi kapatıyorum, lezzetli öpücüğün tadını çıkarıyorum.

Dikkat.

Yıldızlar görüyorum. Düşmemek için ceketinin yakasına tutunuyorum.
Gözlerimi açtığımda Bibi'yi sokağın aşağısında görüyorum.

Bize onaylayarak mı bakıyor?

Adımlarımıza devam ediyoruz. Ama Wilder bir kez daha elimi tuttuğunda,
neyin gerçek neyin sahte olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

REN GEYİĞİ OYUNCULARI

Wilder

Ben profesyonel sporcu değilim.

Ben parası ve parlak fikirleri olan adamım. Satranç taşlarını hareket ettiren adam. Başkasını şah mat eden kişi.

Ama iş kartopuna gelince?

Ben James Bond'um. Öldürme ehliyetim var. Çocukken bir arkadaşımı kartopuyla vurmakta ustalaşmıştım. Kış günlerinde içeride kalıp elektronik tablolarla ya da borsa siteleriyle oynamadım. Mümkün olduğunca dışarıda uçtum ve gerçek dünyanın nasıl işlediğini öğrendim.

Kartopu savaşında da işler şöyle yürür: Ölümüne savaşırsınız. Kışları babamın akrabalarını ziyaret ettiğimizde yaptığımız şey buydu.

Reno, Nevada'nın en karlı şehirlerinden biri. Rekabeti öldürmeyi orada öğrendim. Sanırım onunla olan ilişkimden çıkan en iyi şey bu oldu.

Güneş ufukta alçalırken, kasaba parkının sokak lambaları yanıp sönerken savaşın derinliklerindeyiz.

Fable ve ben şu ana kadar Caroline ve eşi, Fable'ın annesi ve kocası, Fable'ın amcası Rick ve kız arkadaşı, Maeve ve kuzeni Troy -ki Fable onu takım arkadaşı olarak seçerken çok dişli bir rakip gibi görüldüğünü söylemişti ve öyleydi- dahil olmak üzere pek çok takımı geride bıraktık.

Mistletoe Emporium'un sahibi çift ve Play All Day'in yöneticileri gibi pek çok kasaba halkı. Max ve Everly'yi, Josie ve Wesley'i bile geçtik ve bu adamlar profesyonel sporcular. Bütün gün sporcularla çalışıyorum ve şaşırtıcı derecede rekabetçiler. Ama ben de öyleyim.

Bibi kasabanın şerifiyle eşleşti ve bundan daha iyi bir Bibi anı hiç olmamıştı - saf strateji.

Ama o artık yarış dışı ve benim yapmam gereken bir iş var - bu işi bitirmek. Kar kalemizin (piknik masası) arkasına saklanırken takım arkadaşşıma hızlı bir bakış atıyorum. Etrafta yarışmaktan ve diğerlerini de öldürmekten yanakları kış pembesinin en seksi tonuna bürünmüş. Fable bir kartopunu güzelce ve sıkıca paketledikten sonra bana uzatırken fevkalade acımasız, soğukkanlı bir şekilde fısıldıyor: "Leo harekete geçti. Öldür onu."

Çok gaddar ve bu çok tahrik edici. Kalenin arkasından çıkıyorum, hedefi buluyorum ve kolumu kaldırıyorum, nişan alıyorum ve en iyi arkadaşşıma ateş ediyorum.

Bam!

Tam omzundan vurdu.

Leo yenilgiyle inliyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun, Blaine?"

Ona doğru bir zafer sırtışı gönderdim. "Sırtıtmıyorum. Sonra görüşürüz, Whitlock."

Ona el sallayarak veda ediyorum ve o da başını öne eğiyor ama kaybedenlerden değil. Charlotte'la birlikte sahadan ayrılırken eğleniyor ama yine de dışardan izliyor. Charlotte etrafına bakınıyor, sanırım Fable'a bakıyor. Düşündüm de, geldiğimizden beri kız kardeşini her zamankinden daha fazla inceliyor ama şimdi nedenini düşünmenin zamanı değil. Şimdi acımadan saldırma zamanı.

Son birkaç oyuncuya kaldık. Fable'ın babası yarışma için tam zamanında geldi ve "Gelinin babası geldi!" diye gürleyerek burada olduğunu duyurdu. Eğlence başlayabilir."

Pislik.

Fıçı gibi bir göğsü ve büyük kolları var. Sağlam yapılı bir adamdan bekleyeceğiniz güce sahip. Ama şimdiye kadar çoğunlukla şanslı atışlar yaptı. Dördüncü karısının yanındaki kalesinin arkasına saklanırken, saat ikide başka bir kalenin arkasından bir kadın çıkıyor. Sarı saçları, soluk teni ve tezgâhın arkasında tatlı satarken gördüğüm gülümsemesiyle Şeker Erik Fırını'nın sahibi Aurora'nın müşteri hizmetleri sırtışından eser yok. Koyu renk gözleri bir robot gibi alanı tarıyor ve parkın karşısındaki karlı beyaz zeminde koşan bir adama odaklanıyor. Acımasızca ateş ediyor ve bir kartopunu adamın... kışına çarpıyor.

"Yakaladım seni, Lennox," diye alay ediyor, Fransız aksanıyla kulağa daha komik geliyor.

"Hayır! Öyle olmadığını söyle." Adam dramatik bir şekilde yere yığılıyor ve kadın koşarak gelip adamın üzerinde duruyor, avını yakalamış bir avcı gibi gülümsüyor. Onu *Ateşli Veteriner* adlı bir internet dizisi olan şehirli bir veteriner olarak tanıyorum ama aslen bu kasabadan.

Odağım kısa bir süreliğine Aurora'ya ve ardından bir kartopu daha hazırlayan takım arkadaşşıma dönüyor.

"Sol tarafı onun zayıf tarafı. Orayı korumuyor," diye fısıldıyorum Fable'a. O da başını sertçe salladıktan sonra harekete geçmeye hazır bir şekilde fırıncıya doğru koşuyor. Hızlı ve isabetli bir nişanla, Aurora'nın sol omzuna doğru güzel bir atış yapıyor.

Ve kahretsin... Fable, gömleklere sahte yapay elmaslar yerleştirdiği kadar iyi ateş ediyor. Aurora'yı yere seriyor ama sonra babası köstebek oynar gibi ortaya çıkıyor.

Bu olmaz.

Nişan alıp kartopunu bacağına doğru fırlatıyorum. Kaçmaya çalışıyor ama yeterince hızlı değil. Onu temiz bir şekilde yere seriyorum ve yüksek sesle inliyor, "Benimle dalga mı geçiyorsun? Yok artık. Gelinin babasına bunu nasıl yaparsın?"

Evet, ilgi odağı oluyor. Ama onu iyi yakaladım ve birlikteyken karısını incittiği için hak ettiğini buldu. Ve Fable ve kız kardeşini de incittiği için.

Yan tarafa bakıyorum, sonra dışarı fırlıyorum, Fable'ın kolunu tutuyorum ve onu kalenin arkasına çekiyorum, kalan herkesten -özellikle iki kişiden- korunmasını sağlıyorum. *Brady ve Iris*.

Fable zor nefes alıyor, yanakları soğuktan ve efordan pembeleşmiş ve çarpıcı görünüyor. Saçlarının bir kısmını yanağından çekip kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Kar taneleri koyu renk kirpiklerine yapışıyor ve yanakları kartopu savaşının heyecanıyla kızarıyor. Onun rekabetçi ruhu benim kriptonitim. Hayır, bu doğru değil. *O* benim kriptonitim.

Ama Brady gözlerinde parıldayan muziplikle kalesinin arkasından gizlice çıkarken düşüncelerimle oyalanacak zamanım yok. Iris diğer tarafa doğru ilerliyor. İçimde bir koruma duygusu kabarıyor ve odağım keskinleşiyor. Tereddüt etmeden bir avuç kar alıp sıkıca kartopu haline getiriyorum. "Sen onu yakala. Ben onu yakalarım," diyorum Fable'a.

"Hallediyorum."

Kazanmasına izin vermeyeceğim. Hayatta olmaz. Şimdi olmaz.

Yan tarafa dalıp Iris'e bir kartopu fırlatıyor. İşte bu! Şimdi sıra bende. Hızlı bir hareketle ayağa kalkıyorum, kalenin etrafında koşuyorum ve kolumu geriye atıyorum. Kartopunun Brady'ye doğru uçmasına izin veriyorum. Havada hassas bir şekilde süzülüyor ve tam göğsüne isabet ediyor. Geriye doğru sendeliyor, yüzüne şok ifadesi kazanıyor ve sonra buzlu füze canını yakmış gibi sızlanarak yere yığılıyor.

"Ouch. Bu faullü bir oyundu!"

"Değildi," diye bağırarak Fable, açıkça ona haddini bildirmeye hazır bir şekilde ortaya çıkar.

Kolundan tutup geri çekiyorum. "Bırak sızlansın."

"Bu kadar yakından ateş etmek kurallara aykırı olmalı," diye inliyor Brady yerden, Iris olmayan yaralarıyla ilgilenmek için koştururken Şerif Alejandro Hardick karlı parkın içinden geçerek mızımız veledde yaklaşıyor. Şerif sağlam bir adamdır, sesinde Teksaslı bir dokunuş ve saçmalamayan bir tavır vardır.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum sert çocuk ama bu kurallara uygundu.

Bir dahaki sefere iyi şanslar," diyor Hardick, hiç aptal yerine konmamış biri olarak. "Hiç adil değil," diye surat asıyor Brady.

"Oyunlarda ve Noel'de her şey mübahtır. İyi bir sporcu olmaya çalışın," diye uyararak şerif daha sonra Evergreen Falls Yıllık Karda En İyi Kış Oyunları Yarışmasını yöneten adamın yanına gider. Bu Dan Bumblefritz, kasabanın belediye başkanı, karısıyla birlikte Ana Cadde'deki North Pole Nook and Tavern'in sahibi ve Noel ve rekabetle ilgili her şeyi seven biri. Noel Baba beyzbol şapkasının içinden çıkan gür siyah saçları var. Hızlıca görüştüler, sonra Başkan Bumblefritz başını salladı ve gözlerinde muzip bir parıltıyla karlı parkta bize doğru yürüdü. "Evergreen Falls yarışmasının ilk etkinliğinin kazananları..." Durdu ve takımımızın adını sordu. Söylüyoruz ve bir eliyle benim bileğimi, diğeriyle Fable'inkini tutup kollarımızı havaya kaldırıyor. "The Reindeer Gamers."

Alanın kenarından Leo ve Charlotte tezahürat yapıyor. Doktor Lennox ve Aurora, Caroline ve Bibi ile Şerif Hardick de dahil olmak üzere diğeri de öyle.

Brady sadece
surat asıyor. Hak
ettiğini buldu.

Belediye Başkanı Bumblefritz bileklerimizi bıraktığında, Fable ve ben birbirimize dönerek muzaffer sırtışlarımızı değiş tokuş ediyoruz.

Fable'ın muzaffer kahkahası etrafımızdaki havayı dolduruyor, bu benim çok hoşuma giden bir ses. Ve ben de kendimi yepyeni bir şekilde muzaffer hissediyorum. Onu boşaltmak bir şeydi. Onun için kazanmak tamamen başka bir şey ve ben ikisini de yapmaya devam etmek istiyorum. Ama ne kadar çok eğilirsem o kadar çok kırılacağım ve Ocak ayında benden geriye ne kalacak? Normal hayatıma döndüğümde? İşime ve kızıma?

Uzun bir süre boyunca, romantizmden kaçınmak için tek bir önemli neden olduğuna inandım - güvenmek neredeyse imkânsız. Ancak ilişkilerden uzak durmak için daha ne kadar çok neden olduğunu hiç düşünmemiştim. Ta ki şimdiye kadar. Çünkü insan bu belirsizlikle nasıl yaşar? Sırada ne olduğunu merak etmenin korkunçluğuyla? Bu iniş çıkışlarla?

Eğer tatillerde kalbimin bu işe karışmasına izin verirsem, korkarım yeni yılda geriye pek bir şey kalmayacak. Sorun şu ki, yıllardır ilk kez bu sahte aşk oyununda hangi satranç taşını oynayacağımı bilmiyorum.

Bu yüzden, ayrıldıktan sonra kulübelerde neler olacağını çok fazla düşünmeden önce saçlarındaki kar kokusunun tadını çıkararak ona sarılıyorum.

Ve ben farkına bile varmadan, gitme vakti geldi.

ATEŞLİ PATRONUMU BECERME HAYALLERİ KAFAMDA DANS EDİYOR.

Fable

Ana kulübedeki mutfak sessiz. Dağ eteklerini kaplayan kar, mürekkep karası gökyüzüne ve ötesindeki dağlara karşı parıldayarak pencerelerden içeri süzülüyor. Herkes gece için kulübelerine çekildi, bu yüzden birkaç saat sonra sadece Wilder ve ben kaldık.

Biz ve açık planlı mutfağın etrafına yayılmış, pencerelerin üzerinden, kapı çerçevelerinin etrafından ve güverteye açılan sürgülü cam kapılar boyunca tırmanırken mor, pembe, mavi ve kırmızı renklerde yanıp sönen ışıklar.

Kartopu savaşı ekibi Main Street'teki şirin bir lokantada birlikte akşam yemeği yedi. Babamın ve yeni eşinin annemin ya da Charlotte'un yanına oturmadığından emin oldum. Kız kardeşimin bu mutlu anında babamın romantizm zehirlenmesine maruz kalmasını istemiyorum. Ya da boşboğazlığına. Yarışmaya zafer kazanmış bir kahraman gibi katıldığına inanamıyorum.

Gerçi tipik bir durum - adamın öz farkındalığı sıfır - ama onu aklımdan çıkardım.

Nihayet kendimize ait bir alanımız oldu ve saat on buçuğa yaklaşırken, ilk yaramazlık ve iyilik listesi başarısını kutlama zamanı geldi.

Wilder mutfakta yanımdan geçerken sedir ve kar kolonyasının belli belirsiz kokusunu alıyorum ve bu göğsümün ağrmasına neden oluyor. Kupaları almak için dolaba uzanıyor, kaşmir kazağı gergin bedenini sımsıkı sarıyor.

Kol. Uzanmak için bir şeyi var mı ki? Belki de hiç dinlenmiyordur. Taytım ve Renegades sweatshirt'ümle kendimi yetersiz giyinmiş hissediyorum ama yumuşak gri kazağı güçlü göğsünü sardığı ve kot pantolonu biçimli bacaklarına çok iyi oturduğu için onun kıyafetinden şikâyet edemiyorum.

Bana bir çift Noel Baba kupası uzatıyor ve ben de ona teşekkür ediyorum.

Çok fazla dinlenmese bile, en azından sıcak kakao içiyor, ve ona bu şansı verebildiğim için mutluyum çünkü muhtemelen başka türlü kabul etmezdi. Bu adam küçük bir ikramı hak ediyor, özellikle de bu öğleden sonra Evergreen Falls parkında benim için yaptıklarından sonra.

Bu çok ateşliydi.

Kakaoyu döktükten sonra ona bir kupa veriyorum, sonra da zafer kadehimi kaldırıyorum. Saatler sonra, Wilder'ın Brady'yi bir kartopuyla yere serişini izlerken hâlâ keyifliyim. Koruyucu milyarder erkek arkadaşımın dünyanın en hıyar eski erkek arkadaşını kartopuyla ezmesini izlemenin bu kadar tatmin edici olacağını biliyor muydum?

Ben yapmadım ama mükemmeldi.

Seramik Noel Baba kafalarını tokuşturuyoruz. "Bu öğleden sonraki soygun sayesinde bunu hak ettin." İçkimi yudumluyorum ve dudaklarımı yalayarak tatlılığın tadını çıkarıyorum.

Takdirle inliyor, içime küçük bir yük gönderen gürültülü bir ses. Kısık bir sesle "Tadı güzel," diyor ve bu sözler beynimi biraz sarsıyor.

Çok basit ama bir o kadar da düşündürücü. *Tadı güzel.*

Bugün öğleden sonra orgazmımın izlerini dudaklarından silerken söylediği şeyin yankısını duyuyorum: *Tadın çok lezzetli.* Ve yeniden ürperiyorum, ama bu ürperti sorularla da kovalanıyor -paylaşmak üzere olduğumuz yatakta uyumayı nasıl başaracağız?

Yatağı paylaşıyor muyuz ki? Kanepe-yatak sorunumuzu çözdüğümüzü sanmıyorum. Vardığımız tek çözüm, ikimizin de kavga etmeyi sevdiği oldu. Muhtemelen ön sevişme olduğu içindir. Ve kesinlikle çok yaramaz ve hiç de hoş olmayan düşüncelerimden uzaklaşmaya ihtiyacım var.

"Ciddi misin? Kartopu savaşı için ne kadar harikayız?" Zihnimi elimdeki seksten uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Wilder gülüyor. "Şok edici derecede acımasızsın."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Özellikle de senden geliyorsa."

"Sen bir köpekbalığısın, Fable Calloway. Ve bu en büyük iltifattır."

Yüzümü ekşitiyorum ama sonra mutfak tezgahına yaslanırken övgülerimi ona geri çeviriyorum. "Brady'ye bir füze fırlatıp onu yere serme şeklin? Hayatımda buna ihtiyacım olduğunu bilmiyordum ama buna on üzerinden on veriyorum."

Bir an için ifadesi değişiyor, gülümsemesi kayboluyor. Gözlerinin üzerinden karanlık bir şey geçiyor. Bir fırtına bulutu mu? Bir ruh hali mi? Emin değilim. Belki de Brady'den bahsetmek yanlış olur. Ama Wilder onu dövmek için heyecanlı görünüyordu. Merak etmek yerine, basitçe sormaya karar verdim. "Sen de çok eğlenmiş gibiydin?"

Kaşlarını kaldırarak bir yudum daha alıyor, belki de sorumu düşündükten sonra bardağı tezgâha bırakıyor. "Düşmanlarımı alt etmekten zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Ve o da onlardan biri. Yine de çoğunlukla, mesajımızı iletmek gerçekten çok iyi hissettirdi, ne kadar ince olsa da..." Duraklıyor ve bana yoğun bir bakış fırlatarak "Seninle uğraşamayacağını" söylüyor.

Titriyorum.

O karanlık mı? Bu ruh hali mi? Korumacı tarafı tekrar ortaya çıkıyor. Wilder sözünün eri bir adam. Silahlarına sadık bir adam. Saf tutkunun adamı. "Bir şey anlatmak için bunu yapmayı gerçekten seviyor musun?" Şaşırılmış gibi soruyorum.

Bakışları benimkileri tutuyor, uzun ve sabit. Aramızdaki hava yüklü. Hatta titreşiyor. Mutfağın loş ışığında, dünya durgun ve sessiz, dağlar bu kulübeleri kucaklıyor, "Değer verdiğim insanlar adına bir mesaj iletmeyi ne kadar sevdiğimi bilemezsin" diyor.

Bu sözler bedenimde bir bildiri, bir marş gibi yankılanıyor.

Değer verdiği insanlar... Ben de o insanlardan biriyim. Beni önemsiyor. Bu düşünce biraz heyecan verici. Bununla ne yapacağımdan emin değilim, bu yüzden çikolatalı içecekten bir yudum daha alıyorum. "Sıcak kakaoyu sevdiğin kadar mı?" Soruyorum, şimdi onunla biraz bağımlı koparmış hissediyorum. Hatta sallanıyorum.

Test etmek istercesine kupadan bir yudum daha alıyor, gözleri hep üzerimde. "Söylemesi zor. Bu gerçekten iyi bir kakao."

Gülümsüyor, kolay ve seksi bir şekilde. Nabzım atıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bu gece neler olduğunu, neden her şeyin puslu, ışıltılı hissettirdiğini anlamaya. "Patronun Noel kulübesinde sıcak kakao olduğunu kimseye söylemeyeceğim."

"Tüm sırlarımı saklamak zorunda kalacaksın," diyor.

Dayanamıyorum. Daha fazla düşünmeden, "Başka ne sırların var?" diye soruyorum.

Bakışlarında özlemle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bir sürü var, Fable. Bir sürü var."

Bir yudum daha içiyor, sonra dönüp fincanı lavaboya bırakıyor, bu kez ses tonu iş gibi, "Yatmalıyım," diyor.

Biz değil, ben.

Sanki içinde bir şey onu çekiştirip duruyor, hatta belki de zıt yönlerde doğru. Bunun belirsizlik olduğunu sanmıyorum. Daha çok kendisiyle savaşıyor gibi. Anlaşılabilir. Bu savaşı ben de hissediyorum.

"Evet. Ben de yapmalıyım. Ama yakında. Seni yalnız bırakayım," diye ekliyorum, belki yalnız hazırlanmak ister diye. "Yarın yarışmada büyük bir gün olduğu için."

Hiç de gergin görünmüyordu. "Evet, öyle."

Kız kardeşimin sesiyle arkamı döndüm. Ayak seslerini bile duymadım ve kendimi yaramazlık yaparken yakalanmış gibi hissettim. Ama kulübenin mutfağında sahte erkek arkadaşınla sıcak kakao içmene izin var, değil mi?

Sarı saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarından aşağı dökülen Charlotte, üzerinde elflerle kaplı pijamalarıyla kapının girişinde duruyor.

"Selam, n'aber?" Sanki seksi patronumla yatmayı düşünmüyormuşum gibi sakın ve rahat bir şekilde soruyorum çünkü Charlotte muhtemelen düşünmem gerektiğini düşünse de seksi patronumla yatmayı düşünmemeliyim ve *hayatım şu anda neden bu kadar karmaşık?*

"Sadece gece yarısı atıştıracak bir şeyler arıyordum," diyor Charlotte.

"İyi akşamlar Charlotte," diyor Wilder başıyla selam vererek, her zamanki şıklığıyla. "İkinizin birlikte biraz zaman geçirmesine izin vereceğim."

Geri çekiliyor ve kaşmir ve kolonya kokusu onunla birlikte gidene kadar gidişini izliyorum ve özlüyorum.

Kalbim biraz acıyor. Onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyordum.

Kurtulmaya çalışıyorum, gidecek hiçbir yeri olmayan bu istek ve dileklerden. Kız kardeşime dönüyorum - burada olma sebebim bile bu. Ona bir şeyler atıştırmayı teklif etmek üzereydim ki ocaktaki sıcak kakaodan arta kalanlara baktı. "Güzel görünüyor."

"Bu gece yarısı atıştırması sayılır mı?"

"Eğer öyle değilse, ne öyle bilmiyorum. Ayrıca, sen her zaman dünyanın en iyi sıcak kakaosunu yapmışsındır, o yüzden... ver bana." Elini tutup

Ellerini tuttum ve ona mutlulukla biraz kakao doldurdum, sonra da kendiminkini doldurdum çünkü neden olmasın?

Arka verandaya doğru başımı sallıyorum. "Dışarıda oturup yıldızlara bakmak ister misin?"

Işıldıyor. "Çocukken yaptığımız gibi mi? Hadi yapalım."

Birkaç dakika sonra dışarıdaki kanepenin köşesine kıvrılmış, çamaşır dolabından aldığımız battaniyelerin altına girmiştik. Dış mekân ısıtıcılarını ve elektrikli şömineyi açtım. Aralık ayının gece yarısı havasında usulca çıtırdıyor ve bizi ısıtıyor.

Geçmiş bayramları anarız. En sevdiğimiz Noel süslemelerini. En güzel Noel anlarımızdan bazıları. Bazıları annemle ilgili. Neredeyse hiçbirinde babam yoktu. Belki de her ikisi de kendi tarzlarında zehirli oldukları için, bu yüzden her zaman kız kardeşimi kollamaya çalıştım. Onu çarpık romantizm anlayışlarından korumak için - babamın aldatmanın ve geri dönmenin, şehre yürümenin, günahlarını örtmek için hediyeler bahşetmenin sorun olmadığı düşüncesi. Annemin hak ettiğinden daha *azını* kabul etmenin sorun *olmayacağına* dair inancı.

Yine de kız kardeşim en iyisini hak ediyor ve her zaman da öyle oldu. "En sevdiğin Noel anın nedir?" diye sordum.

Charlotte mırıldanıyor, bunu biraz düşünmüş gibi görünüyor. "Dürüst olmak gerekirse, her zaman harika olması için çok kararlıydın. Ben sadece babamın mahvetmediği güzel bir tatil istedim," diye itiraf ediyor, sonra yüzünü kaldırıp benimkiyle buluşuyor. "Bu konuda çok iyiydin. Her zaman senden inanılmaz bir ev yapımı hediye almamı sağlardın. Böylece o her zamanki maskaralıklarını yapsa bile benim bunu düşünmeme gerek kalmazdı."

Bu acı tatlı anının tatlı tarafına gülümsüyorum. "Yılın en sevdiğin zamanıydı. En iyi Noel'i geçirdiğinden emin olmalıydım."

"Belki de gerçek Noel Baba sendin," diyor hüzünlü bir iç çekişle. "Doğduğum yıl olan inanılmaz şeylerle ilgili bana yaptığın o kitap hâlâ bende. Bir de ikimizin resminden yaptığın yapboz."

"Umarım o iğrenç Noel pijamalarını saklamamışsındır?" Alay ediyorum. "Mahallenin her yerinde, benzin istasyonundan parka kadar her yerde onlarla aptalca fotoğraflar çektirmiştik." Zamanda yolculuk yaparken gülüyorum. "Her zaman eğlenirdik." *Bundan eminim.*

"Kavga ettiklerinde beni odana götürürdün ve kitap okur, giyinir ya da masa oyunları oynardık" diyor.

Kalbim o küçük kızlar için acıyor. "Ve bunların hiçbiri Noel'i senin için mahvetmedi mi? Kavgaları?"

Başını iki yana sallıyor. "Bazen tartışıyor olsalar da, ne olursa olsun sen ve ben her zaman en iyi zamanımızı geçirdik. Bu yüzden benim için çok özel bir tatil. Bu yüzden bunu devam ettirmek istiyorum."

"Yepyeni bir anı yaratıyorsunuz. En sevdiğin günde evleniyorsun." Kalbim duygularla kabarıyor, ama sonra bir suçluluk dalgası göğsümdeki organa çarpıyor. Bu güzel anılara sahip olduğu için mutluyum ama yine de ondan sakladığım sırrın farkındayım. Tıpkı babamın sır sakladığı gibi. Ama bu güvenli bir sır. İyi bir sır.

Başını omzuma koyuyor. "Neredeyse zamanı hızlandırmak istiyorum ama yine de her saniyenin tadını çıkarıyorum. Ben tam bir salağım, Fable." Yüzünü kaldırıyor ve bakışlarıyla buluşuyor, gözleri yalvarıyor. "Bana gelmiş geçmiş en salak olduğumu söyle."

Kıs kıs gülüyorum. "Sanki bu konuda bir soru varmış gibi. Sen tam bir salaksın ama benim salağımsın. Ve bu düğünde istediğin her şey olduğu için çok mutluyum."

Bu konuşma endişelerimi gideriyor. Romantik zaafılarımı kilit altında tutarak doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Benim bu yönüm hakkında endişelenmesine gerek yok, yani aşkta berbat olan yönüm. O kadar berbatım ki numara yapması gerekiyor.

Sıcak kakaomdan bir yudum daha alıyorum, gece havasının ve küçük kız kardeşimle yaşadığım bu beklenmedik, tatlı anın tadını çıkarıyorum. O, "İşte bu yüzden senin gibi özgür bir ruh için bile bu yeni romantizm zorlayıcı görünüyor," derken ben kakaomu yudumluyorum.

Güvertedeki tüm sıcak kakaoyu bir çikolata lekesi halinde tükürdüm. "Ne demek istiyorsun?"

Beni rahat bırak der gibi başını öne eğiyor. "Tamam, kabul ediyorum sen ve Wilder çoğu zaman birbiriniz için garip bir şekilde mükemmelsiniz, bu yüzden ilk başta bunu fark etmedim. Ama sonra birbirinize tam olarak uymadığınız anlar oldu. Ve bu çok çabuk oldu-romantizminiz." Dik oturuyor, ciddi bir bakışla bana bakıyor. "Gerçekten neler oluyor?"

Suçluluk duygusu boğazımda düğümleniyor. Bugün erken saatlerde peşimizde olduğuna dair içimde bir şüphe vardı. Sizi bu kadar iyi tanıyan birinden sır saklamak çok zor. Ve eğer şimdi, o bana açıkça sorarken ona gerçeği söylemezsem, yalanı daha da kötüleştirmiş olurum. Yumuşak davranmayı sevmiyorum,

savunmasız kısımlarım, birinin incitebileceği kısımlarım. Ama o benim kardeşim. Birbirimizi seviyoruz.

Boğazımdaki rahatsız edici duygu düğümünü geçip yutkunuyorum. Suçluluğu geçtim. Utancı. Ve Brady'nin hindi zamanından sonra Iris için çekmecelerini indirmesi sayesinde bu noktada olduğum gerçeğinden dolayı kendimden nefret ediyorum.

Charlotte'a gerçeği bu şekilde, hatta hiç söylemeyi planlamamıştım ama artık yalan söyleyemiyorum. "Biz birbirimizin artı değerleriyiz. Hepsi bu," diye itiraf ediyorum biraz isteksizce, annesiyle kullandığım terimi kullanarak, yalanımın darbesini y u m u ş a t a c a ğ ı n ı umarak.

Artı bir, onun benim sahte erkek arkadaşım olmasından daha hoş geliyor. Kandırımacadan ziyade birbirimize gerçekten yardım ediyormuşuz gibi geliyor - Vahşi ve ben.

Charlotte süslü kelimelerden hoşlanmaz. "Yani rol yapıyorsun. Sahte flört mü ediyorsun?"

Ve ne olduğunu söyleyelim.

İçim kendi yalanlarımla oyuluyormuş gibi hissederek irkiliyorum. "Evet?"

Kaşlarını çatıyor. Ama bana kızmış gibi değil. Daha çok hayal kırıklığına uğramış gibi. "Neden bana söylemedin?"

İç çekiyorum. Bu çok güzel bir soru. Ama cevaplamaya nasıl başlayabilirim ki? O zamanlar bu oyun kafamda çok mantıklıydı. Ama şimdi mantıklı olup olmadığını bile bilmiyorum. "Sadece mükemmel bir düğün yapmanı istedim ve benim için endişelenmeni istemedim," diyorum, bahanemin tamamen boşa çıkmamasını umarak.

"Ama senin için endişeleniyorum. Sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum. Neden numara yapıyorsun?" Meşru endişe ses tonunu sertleştiriyor.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorum," diyorum, ciddi bir şekilde. "Birlikte harika vakit geçiriyoruz. Endişelenmene gerek yok."

Güzel kahverengi gözlerindeki endişeyle soruyor: "O zaman neden numara yapıyorsun? Neden gerçekten çıkmıyoruz?"

İrkildim. "Milyarder ve mücevher tasarımcısı mı?"

Başını sallıyor. "Sevdikleri için her şeyi yapabilecek kadın ve erkek - sahte bir ilişki de dahil olmak üzere." İç geçiriyor, sonra bana zor bir soru yöneltiyor. "Bunu benim için neden yapıyorsun?"

Bu çok zor. Bu ona söylemek istemediğim her şey. İçim çalkalanıyor. "Özel gününde benim için endişelenmeni istemedim. Dikkatini senden çekmek istemedim."

"Bunu nasıl yaparsın ki?" diye soruyor, gerçekten kafası karışmış görünüyor.

Ve şimdi tüm gerçeği söyleme zamanı. "Sana bir şey söylemem gerek ve Leo'ya söylemeni istemiyorum. Bunu sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum. Onun senin damadın olduğunu ve bunu söylemenin korkunç bir şey olduğunu biliyorum ama sana söylemek üzere olduğum şeyi, yani nedenini ona söylemeni istemiyorum."

Charlotte, "Brady" diye tısladığında kısa sürede iki ile ikiyi bir araya getirir.

Utanç beni tekrar vuruyor ama bu sefer farklı bir şekilde. Şükran Günü'nde olduğu gibi içimi acıtmıyor. Bir hafta kadar sonra Charlotte bana Brady'nin duşa gideceğini söylediğinde olduğu gibi beni yiyip bitirmiyor. Şimdi, Wilder'la vakit geçirdikten sonra, mantıklı bir şekilde utaniyorum. Mantıken utaniyorum. Artık kalbimde ya da midemde bir sızı yok. Ama yine de yaşanması çok boktan bir şeydi, bu yüzden bir kadına çıkıp "Brady Şükran Günü'nde beni Iris'le aldattı ve ben de onları bastım," demek hâlâ canımı yakıyor.

Charlotte hiç de sakın değil. Gözlerinden kırmızı dalgalar yükseliyor. Burun deliklerinden dumanlar çıkıyor. Patlamak üzere olan bir çizgi film karakteri gibi. "Onu şimdi öldüreceğim. Sivri bir şeker kamışıyla. Kuzen Troy'un muhtemelen bir çanta dolusu vardır."

"Şüphesiz, ama Brady cinayet suçlamasına değmez. Bana güvenin."

Kollarını hiddetle kavuşturur. "Leo onu öldürecek. Şimdi. Bu gece."

"Evet, damadınız şeker kamışı katili olursa bu düğününüz için hiç sorun yaratmaz," diyorum kuru bir şekilde. Sonra elini okşuyorum. "Gördün mü? İşte mesele bu. Düğününüzde dikkat çekmek istemiyorum. Lütfen Leo'ya söyleme. Lütfen hiçbir şey söyleme. Bunu nişanlından saklamayı istediğim için kendimi kötü hissediyorum ama yakın olduklarını biliyorum. Onlar aileden ve aralarına girmek istemiyorum."

"Ama Brady'den bin milyon güneşin iç çamaşırını yakmasından nefret ediyorum, bu yüzden dağ sokaklarında dolu fırtınasında çıplak koşmak zorunda kalıyor."

Kız kardeşimin alçakça aklına kıkırdıyorum. "İşte kardeş sevgisi budur. Ama Brady'ye acınası eski kız arkadaş olma tatminini yaşatamam, bu yüzden bunun sahte olduğunu bilmemeli."

İtaatkâr bir asker gibi keskin bir şekilde başını sallıyor. "Tamamen anlıyorum. Ve ne var biliyor musun? Bu bir savaş. Noel yarışmasını kazanmamasını sağlayacağız."

Uzun ve sessiz gecede yankılanan bir kahkaha atıyorum. "Sanki aklımı okuyabiliyorsun."

"Ben senin boşuna kız kardeşin değilim. O pislik benim düğünüme gelip seni bir yarışmada yenebileceğini düşünemez."

Sahnede fısıldıyorum, "Wilder'la takım olmamızın bir nedeni de bu. Onu alt etmek için."

Bir çöp tenekesini devirmeyi planlamadan önce pençelerini birbirine sürten hain bir rakun gibi sırtıyor. "Bu mükemmel. Ve sana kız kardeşten kız kardeşe söz veriyorum. Tek kelime etmeyeceğim. Ama aynı zamanda seni sevdiğimi bilmeni istiyorum ve o bunu gerçekten emebilir çünkü seni her zaman kollayacağım." Bana sarılıyor ve sonra fısıldıyor, "Şu anda bir numaralı pişmanlığım ikinizi tanıştırmak. Ve bunu neden benden sakladığını anlıyorum. Umarım sana onu ayarladığım için beni affedersin."

Gülüyorum. "Oh, lütfen! Bunu yapacağını asla bilemezdin. Ben de yapacağını düşünmemiştim. İnsanların neler yapabileceğini her zaman bilemeyiz," diyorum, ama patronumla olan bu sahte ilişkimde, onun asla bir paketleme odası hareketi yapmayacağından adım gibi eminim.

"Bir zamanlar Brady'yi severdim ama şimdi resmen ondan nefret ediyorum." "Gerçekten nefret edilesi biri."

Ama komik olan şu ki... Artık Brady hakkında öyle ya da böyle çok güçlü hislerim yok. Ne hakkında hislerim var? Daha yeni yeni anlamaya başladığım duygular mı? Benimle aynı yatak odasını paylaşan kaşmir kazaklı adam için.

Kız kardeşimi bırakıyorum ve sıcak çikolatayı temizlemek için bir havlu ve su alıyorum. Bu iş bittiğinde Charlotte'a iyi geceler dileyip odama gidiyorum, kendimi biraz rahatlamış hissediyorum ama kapıyı açtığımda neyle karşılaşacağımdan tamamen emin değilim.

İnatçı bir adam gibi kanepede mi uyuyacak? Yerde mi? Yoksa duşta mı olacak?

Düğmeyi çevirdiğimde, patronumun içinde uzanmak için herhangi bir şeye sahip olup olmadığının cevabını aldım. Üzerinde bir çift spor şortu ve tişört var, yatağa uzanmış ve ağzım kuruyor.

BEYAZ BİR DAĞ EVİ HAYAL EDİYORUM.

Fable

Sanırım uyku düzenine karar verildi. "Ben de benimle kavga etmeye devam etmene hazırlıklıydım," diye geveledim.

Ve oops. Yanlışlıkla patronumun beni Noel ağacının önünde kanepede diliyle nasıl becerdiğini hala düşündüğümü mü söyledim? Ama en azından alternatiflerden daha iyiydi. Mesela *tişörtünü çıkarıp bana dünyada karın kasları yırtık bir milyarder olduğunun doğru olup olmadığını gösterebilir misin? Ya da, bu kadar soğukkanlı olmayı bırakıp bana karşılık verebilir misin, çünkü sikiinin hayalleri kafamda dans ediyor?*

Okuduğu ciltsiz kitabı yere bırakıyor. "Dövüşmeye devam etmek ister misin, Fable?"

Eğlenerek söylüyor. Sesinde biraz flört var. Bir teklif gibi. Ya da belki de her şeyden seks çıkarıyorumdur.

Kendine gel, kızım. Alıştırma öpücüğü sırasında patronuna sürtündüğünden beri aklında seks var.

"Hayır. Sorun değil. Kanepe benim için, değil mi?" Nefes nefese soruyorum, önümdeki fazla seksi görüntü yüzünden kafam bulanık.

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede yataktan çıktı. Odanın bir ucundan diğer ucuna, kapının yanından bana doğru ilerliyor ve çok geçmeden beni kucağına alıp yatağa taşıyor ve üzerine bırakıyor. Düşünemeyecek ya da konuşamayacak kadar şoktaydım. Aşağı baktı.

ateş saçan gözlerle bana baktı. "Anlaşılmadıysa diye söylüyorum... Yatakta sen uyuyacaksın. Ben de iyi bir patron gibi davranarak senin yanında uyuyacağım."

Merhaba, otoriter Wilder!

Cezalandırıldım ve bu hoşuma gidiyor. Ama aynı zamanda onu kızdırmak da istiyorum, böylece benimle tekrar bu şekilde konuşacak. "Ama ya uslu durmazsam?"

Bana vahşi gözlerle bakıyor. Yeşil irislerinde ısı titreşiyor. Sıkı dudaklarının arasından sertçe nefes veriyor. "Sanırım öğreneceksin," diyor, soğukkanlı ve kontrollü. Yetkili kişi o ve bu ses tonu içime bir güç gönderiyor. Tekrar hissetmek istediğim bir şey. Arzuladığım bir şey.

Bakışlarımız kilitlenmişken, bir kez daha kırılabiliriz gibi görünüyor. Her an parçalanabilir ve birbirimize saldırabiliriz. Dudaklarıma yapışabilir, beni kıştırabilir, gelecek yıla kadar becerebilir. Ama bu çok riskli. Pes etsek bile, bu düğünü atlatmamız gerekecek, sonra da ayrılmış patron ve çalışan olarak işe dönmek zorunda kalacağız. Ugh. Sonrası berbat olur. Hayatımda başka bir karmaşaya ihtiyacım yok.

Sertçe nefes veriyorum, dirseklerimin üzerinde yükseliyorum ve masumca "İyi olacağım" diyorum.

Bana doğru başını salladı, kararlıydı. "Bunu sen yap." Sonra yatağın kenarına oturuyor, odağını değiştiriyor, gözlerinde endişe var. "Charlotte'la her şey yolunda mı?" Yine ciddi. Sesinde artık alay yok.

"Anladı," diyorum kaşlarımı çatarak. "Lütfen bana kızma." Kaşları çatılıyor. "Bunun için sana neden kızayım ki?"

Omuz silkiyorum, olmam gerekenden daha duygusal hissediyorum. Bu doğru - ofisinde kuralların ana hatlarını çizerken Wilder istersem Charlotte'a söyleyebileceğimi söylemişti. Bir sakıncası olmadığını söyledi. Ama Wilder kızından başka kimseye söylemedi. Evet, annesine söyledi ama ben onu cesaretlendirdim. Ben istedim. Ben bu ilişkideki zayıf halkayım. Bir erkeği elinde tutamayan kızım. Peki ya Wilder? Her şeyde o kadar iyi ki, benim yaptığım gibi sahte bir aşk hakkında asla gevezelik etmez. "Ona söylemenin sorun olmadığını söylediğini biliyorum, ama bazı insanlar bir şeyler söyler ve onları kastetmez."

Wilder koluma uzanıyor, başparmağı bileğimi okşuyor. Şefkatli, yatıştırıcı ve kemiklerimi eritmekle tehdit ediyor. "Şunu bil ki, söylediklerimde ciddiyim." Acele etmiyor, belki de sözlerini tartıyor, bu güvenceye ihtiyacım olduğunu hissediyor. "Sana güveniyorum. Ve seni tanıdım. Kız kardeşine tapıyorsun. Tüm dikkatini ona veriyorsun. Ama bu kadar sevdiğin birine yalan söylemek de istemiyorsun. Seni anlıyorum."

Brady'nin hiç söylemediği sözler. Ona hayalimdeki dükkandan bahsettiğimde söylemedi. Beni hiç anlamadı ama sanırım Wilder anlıyor. "Teşekkür ederim. Bunu sır olarak saklamakla çok kötü bir iş yapıyorum," diyorum. "Ama beni desteklediğin için çok nazıksın."

"Seninleyken çok kolay," diyor nazıkçe. Başparmağı kolumun üzerinde yükseliyor. Hafifçe okşuyor. Bileğimin yepyeni bir erojen bölge olduğundan ve başparmağının beni aydınlattığından eminim. Alevler derimin altını yalıyor.

Şehirdeyken, dokunuşunun göstermelik olup olmadığını merak ettim. Bibi için. Ama şimdi sadece biz varız ve o hâlâ duracak gibi görünmüyor. Biraz büyülenmiş hissediyorum ve ona konuşmanın detaylarını anlatırken sesim tüy gibi çıkıyor, "Ama iyi haber şu ki Brady'den artık gerçekten nefret ediyor ve onu da dövmek istiyor - ideal olarak sivri bir şeker kamışıyla - ve Leo'ya söylemeyeceğine söz veriyor."

Wilder gülümser ve *her şey* yolundadır. "Güzel. Sivri şeker kamışı olsun ya da olmasın, Leo'nun bilmesine gerek yok. Brady'ye göz kulak oluyor ve açıkçası hep de öyle oldu. Her şey yoluna girecek." Başparmağını bileğimden aşağı bir kez daha kaydırды. Patronumun dokunuşuna kendimi kaptırdığım bir başka puslu an. Belki o da bana dokunmaya kapılmıştı.

Artık gösteri yok; sadece o, ben ve şömine olmadan bile ısınan bu oda var.

Aniden bileğimi bırakıyor ama sadece yüzüme uzanabilmek ve başparmağını çenemde gezdirebilmek için. Bana dokunuşundaki sevecenlik karşısında kemiksiz kalıyorum. "Sana kızabileceğimi sanmıyorum," diyor, sevgiyle ama aynı zamanda... biraz da endişeyle. Sanki içinde onu yiyip bitiren bir şey varmış gibi. Ona ağırlık yapıyor.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet." Yutkunuyor ve o ağırlık her neyse yerini lezzetli bir sırıtışa bırakıyor. "Ve onu yok ederken çok eğleneceğiz." Sesi Makyavelist ve güçlü çıkıyor ve özgüveni doğrudan külotuma gidiyor. Aşırı derecede tahrik oldum.

O kadar ki

ondan uzakta. "Duş almam gerek."

Aceleyle en-suite banyoya giderken, duş alırken mastürbasyon yapmanın ne kadar riskli ya da müstehcen olacağını merak ediyorum. Ne kadar hedonistim. Bu öğleden sonra beni zaten boşalttı ve tekrar yapmak istiyorum. Flaş haber: Kendimi tutuyorum. Ama on beş dakika sonra, üzerimde bir tişört ve tüylü bir pijama pantolonuyla yatağa dönüyorum. Wilder şimdi yorganın altında ama benim için yastıkları okşuyor. Yatakta onun yanında bir ciltsiz kitap duruyor.

"Daha önce kanep ve yatak yüzünden çıkan kavga var ya? Daha önce de söylediğim gibi, paylaşacağız ve hepsi bu kadar," diyorum. "Ama seninle kavga etmekten de hoşlandım. Yani, açıkçası özrünü sevdim. *Hem de çok.*"

Gözleri kirli bir zevkle parlıyor, ama başka bir şey de var - tam olarak adlandıramadığım bir şey. "Üzgün olduğumu söylemeyi severdim."

Titriyorum, *tekrar yap, tekrar pislik ol, istediğin kadar özür dile* demek istiyorum. Ama ben iyi bir kızım, o yüzden "Ama özür dilemeden önce? Hepimiz..." Ellerimi kaldırıyorum, tırmalayan bir kedi gibi davranıyorum. "Birbirinizin peşinden mi gidiyorsunuz? Bu... harika bir şeydi."

Başını sıkıca sallıyor, bu bir itiraf. "Ben de çok sevdim. Biraz bağımlılık yapıyor."

Sen de öylesin.

Ama artık sesinde ne duyduğuma eminim. Arzunun yanı sıra kendini tutma da var. Bu öğleden sonra geldiğimizde söylediklerine geri dönüyorum. *Bağımlı olmak istemiyorum. Pratik yapmak için.* Buna saygı duymalıyım. Wilder düşünceli ve sevecen biri; ateşli ve kavgacı olduğunda bile asla acıtacak yerden vurmuyor. Az önceki sözleri, bir kez hata yaptığını, iki kez özür dilediği için anlaşılabilir olduğunu ama üçüncüsünün kasıttan başka bir şey olmayacağını söylemenin bir yolu olmalı.

"Bu... bağımlılık yapıyor," diyorum. Ama ona olan bu bağımlılık konusunda yapılacak bir şey yok. Yorganın altına giriyorum. Saat gece yarısını geçti, işte bir sonraki çılgın adım -patronumun yanında uyumak-.

Yastığa yerleşmeyi deniyorum. Ayaklarımı yorganın altına sokuyorum. Rahatlamaya çalışıyorum. Sanki yapabilirmişim gibi.

Tamamen uyanığım, bu yüzden Wilder'ın arabada söylediği bir şeye geri dönüyorum. Tüm bu azgın seks düşüncelerinden daha güvenli bir şey. Yastıkları üst üste koyup biraz daha yükseğe oturuyorum. "Sanat okuluna gitmenin annenin hayali olduğunu söylemiştin?" Onu kışkırtarak sordum.

Kitabını komodinin üzerine bıraktı ve bana döndü. Aramızda birkaç metre boşluk var. "Evet. Öyleydi."

"Bunu onun için sen mi yaptın?"

Memnun bir gülümseme dudaklarını kaydırıyor. "Ben yaptım."

İçimi bir sıcaklık kaplıyor. Bir gurur duygusu da. Sevdiği insanlarla nasıl ilgilendiği için onunla gurur duyuyorum. "Elbette yaptın. İçimde bir his vardı."

"Öyle mi? Nedenmiş o?"

"İnsanların hayallerini gerçekleştirmeyi seviyorsun, değil mi? Bunu benim için boya ve yudum dersiyle yaptın. Ve futbol maçındaki süit. Bu

senin..." Aşk dili demek istemiyorum çünkü bu küstahlık olur. Duraklıyorum ve "Senin şeyin" diye bitiriyorum.

Başını eğip bana doğru bakarken bunu biraz düşünmüş gibi görünüyor. "Hoşuma gidiyor." Duraklıyor, sonra öne doğru itiyor. "Seninki ne?"

Uzun bir süre kıpırdamadan duruyorum, kendimi ona karşı hiç olmadığım kadar savunmasız ve açıkta hissediyorum. Evindeki düğün partisinin olduğu güne geri dönüyorum. Ona umutlarımın bir parçasını söyleyerek suları test ettim. Bu doğru değil. Neredeyse hiçbir şey itiraf etmedim. Tahmin etti, ek iş olarak Etsy dükkanım olup olmadığını sordu.

Ve kendimi tuttum, bazı parçalarımı gizledim. Korkudan. Sadakatsiz bir çalışan olduğumu düşünmesinden korkuyordum. Hainlerin ötesinde hayallerim olduğunu bilmek istemeyeceğinden korktum. Ama en çok da açılmaktan ve birinin duygularıma saldırmasından korkuyordum.

Daha önce kız kardeşime açıldım ve o da tamamen benim tarafımda. Wilder son birkaç haftadır en büyük destekçim oldu. Benim koruyucum oldu. Beni cesaretlendirdi.

Kendimden bir parçayı ondan saklamak zorunda değilim. Wilder'ın yanında güvendeyim.

Sakin bir nefes alıyorum. "Bir gün çevre dostu bir mücevher dükkânı açmak istiyorum. Şehirde. Hatta belki bir dizi. Bir avuç, sonra büyümeye devam etmek ve tasarımlarımı ülke çapında daha fazla insana ulaştırmak. Sektörü değiştirmek istiyorum. Yeşil yapmak. Moda dünyasında kendi dilimimde devrim yaratmak."

Çok çığ hissediyorum. Çok açıkta. Çok savunmasız. Özellikle de bir süre sessiz kaldıktan sonra. Okunamaz. Sadece başını sallıyor, sanki bunu anlıyormuş gibi. Sonra yaklaşıyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor, bakışlarımı tutuyor. "Made By Fable büyük bir hayal."

"Evet," diyorum gergin bir şekilde, parmaklarımı yorganın altında çevirerek. "Benim sadakatsiz bir çalışan olduğumu mu düşünüyorsun?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Hiç de değil. Sen birlikte çalıştığım en yetenekli insanlardan birisin. Bunu yapmalısın. Hit olacağını biliyorum. Bu heyecan verici bir olasılık ve ben buna inanıyorum."

İçimi bir rahatlama kapladı. Gurur da, onun kesinliğinden. Onun güveninden. Ve bir kez daha, onun desteği. "Teşekkür ederim. Bunu söylediğin için minnettarım. Gerçekten."

Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Yani bir Etsy dükkanından biraz daha fazlası, Fable?"

"Birazcık," diye itiraf ediyorum, ama gülümsüyorum, hatta belki de beni o küçücük yalanın içinde yakalamış olmasından keyif alıyorum.

"Senin için daha büyük şeyler olduğunu biliyordum. Şimdi bana biraz daha anlat. Ne hayal ediyorsun? Ne görüyorsun? Noel Baba kol düğmeleri sadece başlangıçtı."

Yapmaktan hoşlandığım kolye türlerini, malzemeleri nasıl temin ettiğimi, ilk dükkânı nerede açmak istediğimi - Russian Hill'de - daha fazla paylaşıyorum. "Şehirdeki en sevdiğim yer" diyorum.

Kaşları çatıldı. "Polk'ta dükkanlar için iyi bir blok var." Omzuna vurdum.

"Hey şimdi! Noel için bana bir kuyumcu dükkânı sürprizi yapma," diye takılıyorum. Adam aynı zamanda bir emlak kralı. Ona ihtiyacım var.

Onu dizginle.

Çıldırdı.

"Ciddiyim. Sana söyledim diye, sanki tüylü çorap ya da dondurmaymış gibi gidip bana bir tane alamazsın. Yani, senin için öyle olabilir."

Kahkahası söner. "Ben olsam ona tüylü çoraplar gibi davranmazdım." Sonra bakışlarını tutuyor. "Bunu paylaştığın için teşekkür ederim."

"Kolaylaştırdığın için teşekkürler." Durakladım ve sonra bu konuşmayı bitirmek istemediğim için "Hayalin ne?" diye sordum.

Gülümsüyor, başını yastığa yaslıyor ve ellerini başının arkasında birleştiriyor. "Olabileceğim en iyi baba olmak."

Kalbim sıkışıyor. Boğazım duygularla sıkılıyor. Gözlerim yaşıyor. "Sanırım çoktan gerçek oldu."

Bana bakıyor, ağzında bir yumuşaklık, gözlerinde bir şefkat. "Her gün bunu gerçekleştirmek zorundayım."

"Öyle de olacak," diyorum, sonra ben de yastığıma yerleşiyorum. Uzun bir süre sessiz kaldık.

Süitin etrafına göz gezdiriyorum, açıkta bırakılmış ahşap kirişler, gecenin geç saatlerine kadar sohbet ederken yanıp sönen renkli ışıklarla tavana yükselen Douglas köknar ağacı ve sadece bizim için yapılmış bir şöminenin bulunduğu ormanlık dekoru içime çekiyorum. Bu gece çıtırdamıyor ama belki yarın yakarız. Tepedeki pencereler ışıltılı dağların manzarasını sunuyor. Daha önce, yağmur dolu banyonun iyi döşenmiş olduğunu keşfettim. Halı o kadar yumuşak ki ayak parmaklarınız içine batıyor. Yatak bu dünyanın dışında rahat.

"Wilder?"

Fısıldıyorum.

"Evet?"

"Kavga etmeyeceğimiz bir şey var."

"Neymiş o?"

Kolumu yana doğru uzatıyorum. "Bunlar kesinlikle dağ evi, kabin değil."
Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Haklısın, Fable. Öyleler."

EV YAPIMI BİR TEŞEKKÜR

Wilder

İşte birlikte çalışmamamızın bir başka nedeni daha-Fable iflah olmaz bir yatak düşkünü. Altınlarını istifleyen, yastık, çarşaf ve yatak metrekaresi biriktiren bir ejderha gibi. Battaniyeye sarılmış, büyük boy yatağın ortasında yüzüstü yatıyor ve bana bir parça yer bırakıyor.

Saat sabahın dört buçuğu ve uykuya dönebilmek için yorganın bir köşesini geri almaya çalışıyorum. Onun mengene gibi tuttuğu kırmızı-beyaz kareli yorganı çekiştiriyorum.

Dikkatlice kumaşın ucundan çekerek bir kısmını onun açgözlü ellerinden kurtarıyorum. Ama benim güzel ejderham onu tekrar kollarının arasına alıyor. Bütün yastıkları da çalmış. Birinin etrafına bir bacak atmış. İki tanesini kafasının altına soktu.

Bir kez daha deniyorum, serbest bırakmak için kapağı daha sert sallıyorum... onu kollarıma doğru çektiğimde. Göz kırıyor ve gözlerini açıyor.

"Korsanlar çorba tenekeleri için mi buradalar? Kenevir istemiyorum. Perdeleri kapat. Gece yarısından sonra daha fazla çiçek alamam."

Bir kahkahayı bastırıyorum. Düzeltiyorum: Kötü bir kahkaha attım. Gözleri daha da açılıyor ve gözlerini kırıştırarak uykusunu alıyor. Karanlıkta bile yüz hatlarını şaşkınlık kaplıyor, sonra farkındalık geliyor. "Ah. Özür dilerim. Tuhaf bir rüya görüyordum."

"İçindeki tüm örtüleri sen mi kullanıyordun?"

Önce aşağı, sonra yukarı bakıyor ve biraz geri çekiliyor. "Oops. Sanırım öyleydim."

"Gördüğüm en kötü yatak domuzusun," diyorum ona ama gülümsüyorum çünkü nihayet, nihayet, Fable bağımlılığımıza kesin bir çare buldum - o bir yatak hırsızı, bu yüzden asla çalışamayız. Yatağımı istediğim gibi seviyorum; temiz, düzenli ve bana yetecek kadar battaniyesi var. Bu harika. Hallelujah ve dünyaya neşe!

"Sanırım öyleyim," diyor, sonra yüzünü buruşturuyor. "Gidip kanepede uyuyacağım."

Yok artık. Ayağa fırladı, ama bir elimi koluna koyarak onu yatağa geri çektim. *Benimle birlikte*. "Kanepede uyumayacaksın."

"Ama sen hiç uyumuyorsun," diyor.

"Ben iyiyim. Sadece birkaç dakika önce üzerimde örtü olmadan uyandım. Zaten geceleri sıcakladığımı söylemiştim," diyorum.

Karmakarışık çarşaf ve yorgana bakıyor, sonra hızla çözüyor, üstüme yayıyor ve beni yatırıyormuş gibi göğsüme vuruyor. "İşte oldu."

"Bu yatağı paylaşmaya böyle başladığımızı biliyor musun? İkimiz de yorganın altındaydık. Sonra sen, benim küçük ejderham, hepsini çaldın."

"O zaman neden gülümsüyorsun?"

Çünkü sonunda seni unutabilirim. Ama bunu ona söyleyemem. Onun yerine, "Çünkü uyurken çok tatlı oluyorsun," diyorum.

"Canavar değilim. Ben bir canavarım, tek başıma bile. Her sabah çarşafLARımın içinde iki büküm uyanıyorum. Bazen yastıklarım yerde oluyor. Ama biriyle aynı yatağı paylaşmalı uzun zaman oldu."

Birkaç hafta önce fuckface ile yaşadığı romantik durum düşünüldüğünde bu şaşırtıcı. "Brady ile değil mi?"

Başını sallıyor. "Geceyi benim evimde hiç geçirmedi. Ben de onun evinde hiç kalmadım."

Nadiren şaşırdım ama şimdi bu birkaç saniye içinde iki oldu. "Hiç mi? Neden olmasın?"

"Yalnızken daha iyi uyuduğunu ve pazarlar için zinde olması gerektiğini söyledi.

İyiymiş," diyor ama sesi metanetli çıkıyor. Belki de iyi değildi.

"Onun yapmasını istedin mi? Geceyi geçirmesini?" Boğuk bir sesle sordum. Şimdi ejderha olan benim, geçmişteki bir aşk için aptalca bir kıskançlıkla kaynıyorum. Ve daha iyisini biliyorum. Başka bir adam hakkında soru sormamalıydım ama nedense bu bana önemli geliyor. Artık bu yola girdiğime göre, durmayacağım.

Yorganı ellerinin arasında evirip çeviriyor, ay ışığı güzel yüzünde süzülürken düşünceli bir ifade takınıyor. "Mesele şu ki, olmam gerektiği kadar rahatsız olmadım. Yani, bir erkek geceyi geçirmek istemeli, değil mi?" Bana doğru dönüyor, başını eğiyor, bakışları meraklı.

Göğsüm ağrıyor. İçimde bir ateş kükrüyor. "Eğer benim olsaydın, her gece benimle olurdun. Benim olsaydın, kalmanı ne kadar çok istediğimi söylerdim." Ve siktir et. Çarşaf çalma olayı çok güzel çünkü... tabii ki öyle. "Benim olsaydın, yatak düşkünü olmanı asla umursamazdım."

Yutkunuyor, dudaklarını aralıyor ve sonra, "Senin için bir yatak domuzu olmamaya çalışırım," diyor.

Kalbim sıkışıyor. Aramıza mesafe koyma çabalarım buraya kadarmış. Tek istediğim ona yaklaşmak. Benim olsaydı nasıl olurdu hissetmek. Gerçekten uyumaya çalışmalıyım, bu yüzden bir yastık istiyorum.

Birini bana verdi, sonra da "Peki ya sen?" dedi. "Peki ya ben?" Yastığa sırt üstü uzanırken soruyorum.

"Son kız arkadaşının geceyi geçirmesini istedin mi? Son ilişkin ne zamandı? Felicity miydi?"

"Son ciddi olan, evet," diye itiraf ediyorum.

"Neden onunla yürümedi? Çarşafı mı çaldı?"

Gülümsüyorum, sonra bir elimi kaldırıp Fable'ın saçlarını okşuyorum ve yanağından çekip alıyorum. Yumuşak tenine dokunduğumda parmaklarım karıncalanıyor. Bunu yapmamalıydım, şımartmamalıydım. Ama yine de yapıyorum ve o... biraz daha yaklaşıyor. Ona şöyle cevap veriyorum: "Mac doğduktan sonra birkaç yıl birlikte olduk. Ama sonunda, arkadaş olarak daha iyiydik. Ortak ebeveynler olarak. Aramızda o kıvılcım yoktu. Neredeyse çok iyi anlaşıyorduk."

Birkaç kez başını salladıktan sonra "Kavga etmediniz mi yani?" diye soruyor.

Fable'la son birkaç hafta içinde yaptığımız tartışmaları, benimle alay ettiği zamanları, benimle tartıştığı anları, sonra da daha önceki hararetli kavgamızı gözümün önüne getiriyorum

-Ve iğrenç, fantastik bir şekilde bitti. Eğer benim olsaydı onunla her gün dövüşebilir ve onu becerebilirdim. "Yapmadık," diyorum.

"Başka kimse olmadı mı?"

"Bazı randevular. Biraz daha fazlasına dönüşen birkaç tane. Birkaç ay burada, birkaç ay orada."

"Ama hepsi bu muydu?"

"Evet," diyorum, nereye gittiğini merak ederek.

"Bunu istemiyor musun? Romantizm? Aşk? Bir eş?" Sesi umutlu geliyor. Öyle de görünüyor.

Oh.

Şimdi nereye gittiği belli ama yine de içime bir yumruk gibi oturdu. Çünkü ona yalan söylemek istemiyorum. Ama aynı zamanda romantizm hakkında bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamaya başlıyorum. Yine de yeni cevaplarım yok, bu yüzden gerçeği tercih etmeye çalışıyorum. "İstemediğimden değil. Güvenilebilir miyim bilmiyorum."

Umutlu gülümsemesi duraksıyor. "Ah. Elbette." Kaşları çatılır. "Sen-" Ama hemen başını sallar, sanki oraya gitmek istemiyormuş gibi.

"Sana güveniyor muyum?" Düşüncesini tamamlamak için düşüncesizce soruyorum. Omuz silkiyor, sonra bir el sallıyor. "Bu aptalca. Cevap verme."

Nasıl güveneceğimi bilmiyorum. Yalandan doğan bir şeye nasıl güveneceğimi bilmiyorum. Yine de burada, aşk hakkındaki hislerim gibi kimseye söylemediğim şeyler konusunda ona güveniyorum. "Bu anlaşmanın iyi gittiğine inanıyorum," diyorum, elimden geldiğince diplomatik bir şekilde.

Dudaklarını büzüyor, sonra sert durmak zormuş gibi başını sallıyor. "Olabilir."

"Eğer bu kadar yatak düşkünü olmasaydım."

Durumu hafifletmeye çalışıyor. Öyle olduğunu biliyorum. Ve böyle kasvetli bir notla yatağa dönmekten nefret ediyorum. "Yine de şu anda olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok," diyorum ve parmağımı bir kez daha saçlarında gezdiriyorum. Bencil bir hıyarım, şımartıyorum. "Koridordaki dolaptan bir battaniye daha getireyim, benim küçük ejderham."

"İyi fikir," diyor tekrar gülümseyerek ve ben de dolaba gidip bir polar alıp geri dönüyorum.

Yatağa geri döndüğümde, Fable kocaman, cam gibi gözlerle bana bakıyor. "Ne oldu?"

"Sen..." diye başlıyor, kelimeleri zımpara kağıdı gibi. "Sadece boxer külot giyiyorsun."

Dudaklarımın sinsi bir sırıtışla kıvrılmasına izin verdim. "Ama sen bunu biliyordun. Üzerimde sadece boxer külotla yatakta uzanıyordum. Sen altınlarını toplarken ben de gömleğimi ve şortumu çıkardım."

"Sanırım uyandığımda tam olarak anlayamadım." Dudaklarını yalıyor. "Ama şimdi alıyorum."

Gözlerindeki o bakış. Kendimi tutmam çok zordu. Kendimi tutmak için çok fazla.

Siktir et. Hepsini siktir et.

Yatağa ulaşıyorum, kenarında durup biraz daha *içine girmesine* izin veriyorum. "Belki de tüm örtüleri çalmak istemezsin o zaman."

Sözlerimin orada asılı kalmasına izin verdim. Belki de bir davet. Bir öneri. Ama aslında, paylaşması için bir teşvik.

"İstediğimi sanmıyorum," diyor, yorganı beline kadar indirirken gülümsemesi biraz şehvetli.

Sanki tişörtüyle bile önümde çıtırçıtlak uzanmış gibi. Tüm o kremsi etler sergileniyor. Kemiklerim sıkı. Tenim sıcak. Yatağın kenarına diz çöküp üzerine tırmanmaya ve tatlı, gür ağzını yalayıp yutmaya hazırım.

Ama tam elimi yüzüne götürdüğümde, avucunu çıplak göğsüme bastırıyor. Dokunuşu nefesimi kesiyor. "Daha önce üzgün olduğunu söylemiştin. İzin ver teşekkür edeyim," diyor.

Kaşlarım çatıldı. "Ne... Ne demek istiyorsun?"

Bakışları vücudumda gezinirken dudaklarının kenarını ısırıyor. "Her zaman hediyelerimi sevdiğini söyledin. Ev yapımı hediyelerimi."

"Yaptım. Ve biliyorum," diyorum, neye varmaya çalıştığını merak ederek.

Bana hafif bir öpücük konduruyor. "O zaman benim için yaptığın her şeye teşekkür etmeme izin ver. Gerçek bir teşekkür."

Ve ben de noktaları birleştiriyorum. Sikim de öyle. Yine de bir sonraki şeyi söylemek zorundayım, "Bunlar için teşekkür etmek zorunda değilsin."

Bunu gerçekten istememe rağmen.

Avucunu göğüs kaslarımdan aşağı, karın kaslarımdan üzerinden kaydırıyor, ateşli gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Ama istiyorum Wilder. Çok ama *çok* istiyorum."

Beni içeri tıkan şeyin ikinci *olduğunu* söyleyebilirim. Aynı yatağı paylaştığımızı söyleyebilirim. Pencereilerin dışındaki romantik karı bile suçlayabilirim. Ama suçlamıyorum. Her ne kadar evet, bunların hepsi olsa da, çoğunlukla *bu* - onun isteği.

Onun sözleri.

Dudaklarındaki

yalvarış. Onu inkar

edemem.

Başparmağımı üst dudağında gezdiriyorum. "O zaman göster bana tatlım. Bana nasıl teşekkür ettiğini göster."

Bir anda iki elini göğsüme koydu ve beni yatağa itti. Boxer külotumun bel bandıyla oynuyor. "Çıkar şunu patron," diyor ve tüm vücudum elektrikle çatırdıyor.

"Bana patron demeyi seviyorsun," diye gözlemliyorum elini uzatırken. "Ben de senin emirlerini seviyorum," diyor.

Peki o zaman. "O zaman *sen* çıkar."

Sanki ona sürmek için can attığı spor arabanın anahtarlarını vermişim gibi, sikimi serbest bırakırken nefes nefese kalarak anahtarları indiriyor.

Dudakları şeytani bir gülümsemeye dönüşüyor. "Oh, evet. Çorapların kesinlikle asıldığını görüyorum. Bunun için size teşekkür etmek isterim."

Gülüyorum ama kahkahalarım uzun sürmeyecek kadar tahrik olmuş durumdayım. Ayrıca, eğer teşekkür etmek istiyorsa, bu oyunda sonuna kadar gideceğim. Yüzüne uzanıyorum, başparmağımı çene çizgisinde gezdiriyorum. "Yap şunu, Fable. O mükemmel dudaklarınla bana teşekkür et."

Titriyor. Titriyor, sanki bu tamamen benimken onun ateşli rüyasıymış gibi. Bir elimi ağrıyan şaftımın dibine doluyor ve ona doğru tutuyorum. "Beni bekletme," diyorum sert ve talepkâr bir sesle. "Bu pek nazik bir davranış olmaz, değil mi?"

Yataktan aşağı kayarak kalçalarımın arasına yerleşirken güzel ağzından bir nefes düşüyor. Sonra dilini çıkarıp başını yalıyor ve o kadar yüksek sesle inliyorum ki komşularımız varsa duymalarından korkuyorum.

"Yessss, çok kibarsın," diye mırıldanıyorum.

"Ama sana çok az dokundum," diyor ve bir damla ön spermi yalarken diliyle tepemi bir kez daha okşayarak beni kızdırıyor.

"Ve bu sona ermek üzere. Çünkü bana terbiyeni göstermeni istiyorum," diyorum ona. "Şimdi beni derinlere götür."

Yalamayı bıraktı ve yüzünü sikimin yan tarafına kaydırıldı. Vay anasını. Sikimi yanağına sürüyor ve ben şehvetten titriyorum. Yüzünü hareket ettirirken gözleri kapanıyor, dudaklarını şaftıma geri getiriyor, sonra diğer tarafı yalıyor. "Yapacağım... Yemin ederim, yapacağım... Bu sadece... çok iyi," diye mırıldanıyor.

Dayanamıyorum. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğine dayanamıyorum. Ne kadar seksi olduğuna. Onu ne kadar istediğime. Her hücremdeki gerginlikle zar zor başa çıkabiliyorum. Onu almak, yere atmak ve yemek, sonra parmaklamak, sonra sikimin üzerine boşalana kadar sikmek arzusu beni boğuyor.

Ama.

Çok erken geldim. Zaten uçurumun kenarındayım. Uzun süre dayanabileceğimden emin değilim. *Seni şimdi becermeme izin ver tatlım* dürtüsüyle savaşıyorum. Onun yerine, en sert sesimle, "Lütfen dersin, boğazını sikerim." diyorum.

Yüzünü kaldırıyor, bakışlarımla buluşuyor, sonra o hınzır dilini başının etrafında bir kez daha döndürüyor. "Lütfen ve teşekkür ederim," diye fısıldıyor sikime karşı. Sonra aşağı iniyor ve beni yemyeşil ağzına alıyor.

Sinirlerim arasında kıvılcımlar uçuşuyor. Zevk tüm vücuduma yayılıyor. Ve Fable beni derin, acımasızca ve acilen emiyor. "Evet, lanet olası evet," diyorum ona, sonunda terbiye oyununu bırakarak. Bir elimi başının etrafında daha sıkı kıvırıyorum, ipeksi bakır saçları parmaklarımın arasından dökülüyor. Uzanıyor, elini benimkine daha sıkı bastırıyor, daha sıkı kavramam için bir işaret.

Aletimi bir kez daha yuttuğunda, elleri kalçalarımın geri döndüğünde itaat ediyorum.

Dudakları gerilmiş. Başı aşağı yukarı sallanıyor. Onu yönlendiriyorum. "Evet, bu konuda çok iyisin. Şu haline bak. Sikimi sonuna kadar alıyorsun."

Övgü onu teşvik ediyor gibi görünüyor. Daha hızlı emmek için. Daha derin gevşemeye. Sarhoş edici ağzıyla sikimi tekrar tekrar emiyor. Şehvet omurgamdan aşağı fiçılar. Taşaklarım geriliyor. "Durma," diye emrediyorum. "Sakin durayım deme."

Emirle birlikte daha da hızlanıyor, sonra sağ eli kayboluyor... pijamalarının altında ve kalçalarının arasında. Alevler içinde kaldım. "Sırılsıklamsın, değil mi? Eminim parmakların şu anda çok ıslaktır. Hepsi sikimi emdiğin için."

Başını sallayınca inliyor. Sikime karşı inliyor. Ve işte bu kadar. Benden bu kadar. Uzun, boğuk bir iniltiyle boğazından aşağı boşalırken, salıverilmem içime çöküyor, tüm duyularımı yok ediyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor. Dünya yanıp kül oluyor. Bembeyaz şehvetten başka bir şey değilim.

Ve uzun, çok uzun bir süre inlemeyi bırakmıyorum.

Ama çok önemli bir şeyi gözden kaçırarak kadar da ileri gitmedim. Sikimin ağzından düşmesine izin verdiğinde, ona hınzırca bir sırıtış attım. "Nerede benim terbiyem? Önce geldiğim için özür dilemeliyim."

Kalçasına dokunuyorum ve kısa sürede pijamalarını çıkarıyor. "Güzel," diyorum. "Şimdi yüzüme otur."

Sanki ona bir Noel hediyesi vermişim gibi gözleri büyüdü. "Evet, efendim."

Bir dakika sonra, zorlukla nefes alabilene kadar yüzümü beceriyor ve onun zevkinde boğulduğum için çok mutluyum. Sert, gürültülü ve güzel bir şekilde boşalıyor ve şimdiden ona bağımlı olduğumdan eminim.

O kadar ki onu nazikçe üzerimden indirip yatağa yanıma yatırdığımda fısıldıyorum, "Şimdi bana bir tane daha ver tatlım. Yapabileceğini biliyorum."

Sersemce göz kırpmıyor. "Ne?"

"Yapabilirsin," diyorum, sonra bir kolumu komodine uzatıyorum ve çekmeceyi kaydırarak açıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, ses tonundan entrika damlıyor.

Sanırım gerçek şu ki, daha arabaya binip buraya gelmeden önce ona karşı duyduğum arzuya yenik düşmüştüm. Sadece şimdiye kadar itiraf etmedim. Ne de olsa hazırlıklı gelmişim. "Sana bir oyuncak aldım. Noel için," dedim ve yepyeni bir mermi vibratörü çıkardım. Kırmızı bir burnu ve iki boynuzu var.

Çenesi vahşi bir zevkle açılıyor. "Bu Kırmızı Burunlu Ren Geyiği Rudolph vibratörü mü?"

"Evet. Bakalım seni parlatacak mı?"

Başını arkaya atar ve gırtlaktan "Bu gece kızağıma rehberlik etmeyecek misin?" diye seslenir.

Açıyorum ve sonra ona başka bir emir veriyorum. "Aç şu güzel kalçalarını," diyorum ona.

Güzelce itaat ediyor, benim için ayrılıyor.

Kamburlaşana, nefesi kesilene ve inleyene kadar istekli klitorisinin üzerinde kaydırıyorum. Sonra, benim vahşi, harika kadınımla dirseklerine kadar itiyor ve yüzümü tutuyor, beni daha yakına çekiyor, ben hızımı artırıp mükemmel ritmi bulurken aç dudakları benimkileri yutuyor. Birkaç saniye içinde öpüşmelerimiz özensizleşiyor ve saçlarımı pençeliyor, ardından neşeden çok daha yaramaz bir şeyle bağırırken yastığa geri düşüyor.

Mutlu bir şekilde iç çekiyorum. Çok memnun bir adam. Fable yanıma kıvrılıp "Bunlar gerçek ren geyiği oyunları" dediğinde daha da mutlu oluyorum.

"Evet, öyleler," diyorum.

Sonra toparlanıyoruz, sonra ikimiz de yatağa dönüyoruz ve biraz önce aldığım yün yatağın ayak ucunda duruyor.

Bu kez, *artık bunu yapamayız* gibi yeni kurallar koymuyorum. Bunun bir daha olmayacağından emin olmak için herhangi bir kural koymuyorum. Zaten hepsini çiğnedim. Bu yüzden onunla birlikte yorganın altına giriyorum ve o anı kucaklıyorum.

"Diğer tarafa dön," diyorum. Dönüyor, sonra daha yakına kayıyorum, bir kolumu ona doluyorum ve ensesine yumuşak bir öpücük konduruyorum. Daha önceki duşundan hâlâ hafif hafif çilek ve şampanya kokuyor. Onu kucaklamak ve bu sabah, bu gece ve tüm geceler kollarımda tutmak istiyorum.

Bunun yerine, tüm bu pratik çok yakında sona ereceği için anda kalmaya çalışıyorum. "Bu iyi bir alıştırmadır," diye mırıldanıyorum, gelecekle ilgili düşüncelerimden kurtulmaya çalışarak.

"Sarılmak mı?"

"Evet."

"Öyle," diyor iç çekerek.

Gözlerimi kapatıp onu içime çekiyorum. Eğer benim olsaydı, asla gitmesini istemezdim.

Daha sonra, pencereden sızan güneşe, Fable'ın kolumu göğsüne bastırmasına ve ikimizin birlikte yorganın altına girmesine uyanıyorum.

GÖZ ÖNÜNDE SAKLI

Fable

Sabah insanı diyemeyeceğiniz biriyim ama akçaağaç şurubu insanıyım. Sorun şu ki, geç uyandığım için kaçırmama ramak kaldı. Sanırım iki orgazm bir kızıdan çok şey götürüyor. Kim bilebilirdi ki? Ben bilmezdim.

Ama aynı zamanda yalnız uyandım. Wilder sabah dokuzda ortalıkta görünmüyordu ama bu beni şaşırtmadı. O erken kalkar, daha fazla dünya fethetmek için dışarıdadır. (Ya da belki daha fazla oyuncak ediniyordur? Muhtemelen bir şeker kamışı horoz halkası? Mutlu bayramlar kelepçesi? Bir dizi kurdele bağlama?)

Ancak ben yastıkları çok sevdiğim için tekrar uykuya daldım. Nihayet saat onda kıcıımı yataktan kaldırdım. Şimdi duş aldım, saçlarımı kuruttum ve burnum beni mutfağa götürüyor, ev kokusunu takip ediyorum.

Ancak birkaç adım ötede duruyorum, önümde gelişen sahneyi gözetlemek için koridorda geri çekiliyorum. Wilder ve kızı ocağın başında, önlüklerini giymiş, sırtlarını bana dönmüş, krep yapıyorlar.

"Bana diğer spatulayı uzatır mısın? O çevirmek için daha iyi," diyor Mac, kırmızı spatulayı tezgâha bırakırken babasına.

"Ama bu en iyisi," diyor, bıraktığı kırmızı olanı göstererek.

"Hayır. Siyah olan öyle. Daha büyük ve ideal çevrilebilirlik için daha fazla yüzey alanına sahip. Sana göstereceğim." Babasına o kadar çok benziyor ki

göğüs çarpıntısı.

Daha geniş siyah spatulayı almak için onun etrafından dolanıyor, sonra ızgaraya dönüyor, bir krep alıyor ve onu yukarı, yukarı ve yukarı gönderiyor.

Bir cızırtıyla sıcak ızgaranın üzerine düşer. "Gördün mü?"

Onaylarcasına başını sallıyor. "Düzelteyordum." Sonra kıkırdar. "Ayrıca, çevrilebilirlik? Bu yeni bir şey mi?"

"Bu kesinlikle bir şey," diyor.

"Dur tahmin edeyim, internette krep yapımıyla ilgili videolar izlerken gördüğün bir şey mi?"

"Yeni bir şey öğrendiğim *tek* yerin videolar olduğunu mu söylüyorsun?" diye karşılık verirken bir krebi ızgaranın üzerine hafifçe bastırıyor, sonra aynısını diğerine yapıyor.

"Bunu ima ettiğimi sanmıyorum. Sadece gerçeği söylediğimden eminim," diyor kuru bir sesle. Ona karşı biraz küstah olmasına bayılıyor, tıpkı onun da ona karşı olduğu gibi.

"İnternette pek çok şey öğreniyorum. Nasıl krep yapılacağını ve Noel süslerinin nasıl yapılacağını öğrendim. Yüzen bir evde, küçük bir evde ya da bir çadırda nasıl yaşanacağı hakkında."

Daha fazla meyilli karıştırırken, başını eğiyor ve ona gerçek bir endişe ile bakıyor. "Bu evimizi sevmediğin anlamına mı geliyor?"

Elim göğsüme gitti. Şu anda babalık öfkesiyle dolu ve bu çok sevimli ve beklenmedik bir şey. Bu sabah, beni orgazm ederken ve onu boşaltmamı söylerken buyurgan, otoriter ve son derece ateşliydi. Şimdi yine insan gibi ve bu harika bir manzara.

"Baba, tabii ki seviyorum," diyor sıcak bir şekilde, sonra bir kolunu onun beline doluyor. "Penguen'in, senin ve benim yaşadığımız yeri seviyorum. Sadece dünyanın nasıl bir yer olduğunu görmek istiyorum. Farklı yerleri görmek istiyorum."

"Sen gerçek bir öğrencisin,"

diyor. "Tıpkı senin gibi."

Ve kendimi gerçek bir meraklı gibi hissediyorum. Bu tatlı anın tadını çok fazla çıkarıyordum. Varlığımı belli etmeliyim.

Koridordan mutfığa doğru bir adım atıyorum, boğazımı temizliyorum ve "Merhaba" diyorum.

Wilder etrafında dönüyor ve göğsüm sıkışıyor. Önlüğü kırmızı ve *Noel Baba'nın Resmi Kurabiye Tadımcısı* yazısının üzerinde Noel Baba şapkaları var. Yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda, sabahın erken saatlerindeki randevuların iğrenç anılarıyla parlıyorlar.

Mac bakışlarını bana çeviriyor ve spatulasını bana doğru sallıyor. "Dünyanın en iyi kreplerinden ister misin?"

"Noel Baba bacadan iner mi? Sıcak kakao hayat mıdır? Noel kurabiyeleri gelmiş geçmiş en iyi yiyecek midir? Evet, evet severim. Kreplere bayılırım," diyorum.

Wilder dudaklarının kenarı sırtarak, "Elbette biliyorsun," diyor. "Mükemmel... bir zevkin var."

Evet, gülümsemesi aramızdaki sırlarla dolu. Bu kirli, hükmedici adamın bu sabah imalarla dolu olduğundan eminim, ama sahte erkek arkadaşlarda harika bir zevkim olduğunu söylediğini düşünmek istiyorum.

Çünkü ben biliyorum. Wilder Blaine, dağınık saçları ve önlüğünün altındaki polar Henley'siyle sabahları da dahil olmak üzere günah kadar seksi. Kirli sakalı her zamankinden daha kalın. Muhtemelen bugün tıraş olmadı ve sakallı görüntüsü umurumda değil.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve dolaplara doğru yöneliyorum. "Birkaç tabak alıp masayı hazırlamama ne dersin? Ya da gerçekten, tezgahı. Yine de yolunuza çıkmak istemem. Büyük bir saygısızlık tartışması olduğunu duydum," diye takılıyorum, kar tanesi süslemeli üç kırmızı tabağa uzanırken. Sonra, casusluk yaptığımı düşünmesini değil, yaptığımı *bilmesini* istediğim için, "İkinizi biraz duydum" diye itiraf ediyorum.

Wilder şakacı bir kaşını kaldırıyor. "Kulak misafiri mi oldun?" Yakalandın.

"İyi. Krep tartışmanızın bir kısmını ve küçük ev tartışmanızı dinlediğim için kesinlikle kulak misafiri oldum."

"Sana bu küçük evleri göstermeliyim. Çok havalılar, Fable," diyor Mac heyecanla, ben kapları alırken o ızgaradan servis tabağına birkaç altın sarısı krep kaydırıyor. Tezgâha gidip peçeteleri, çatalları ve bıçakları yerleştiriyorum.

"Ama yüzen evler de harika," diye devam ediyor Mac. "Ve bazı insanların karlı dağlarda gerçekten uzak kulübeleri olduğunu ve onları odun sobasıyla ısıttıklarını biliyor muydunuz? Şehirden o kadar uzakta yaşamak isteyeceğimden emin değilim."

Mac arkasını dönüp bana önlüğünü ilk kez gösterirken, "Ben de yapacağımı sanmıyorum," diye itiraf ediyorum. Üzerinde bir çırpma teli resmi var ve "*Size Mutlu Noeller Çırpıyoruz*" yazıyor. "Güzel önlük."

"Teşekkürler. Bu ikisini son ziyaretimizde burada buldum ve bu yıl için sakladım" diyor komplocu bir tavırla.

Wilder onu azarlar, "Mac."

"Bunun nesi yanlış?" diye soruyor.

Wilder, "Bu kabinler başkaları tarafından kiralanabilir," diye açıklıyor. "Ya misafirlerin ihtiyacı olursa?"

Ama ben daha çok onları nereye sakladığıyla ilgileniyorum. "Bütün yıl neredeydiler?"

Mac muzipçe gülümser, sonra bir dolabı işaret eder. "Mutfak havlusu çekmecesinin dibinde. Yani aslında göz önünde saklanıyorlardı."

"Demek ki tamamen gizli değillermiş," diyorum tezgâha otururken.

"Kesinlikle," diyor Mac, sonra duraksıyor, düşündüğü belli, sonra ekliyor: "Ama düşünürseniz, pek çok şey göz önünde saklı."

Wilder gözlerimle buluşuyor ve bakışlarımı uzun bir an boyunca kalbimi çekiştirerek tutuyor. Gözleri şimdi daha yumuşak. Daha ciddi. Hatta belki de ona cevap verirken bana baktığı için savunmasız. "Evet, öyle."

Sözlerini anlamaya çalışırken nefesimi zor tutuyorum. Demek istediği...?

Hayır. Böyle düşünmeme izin veremem. Bu çok riskli. Olasılıksız. Ayrıca, kolay kolay güvenmeyeceği konusunda beni uarmıştı. En iyisi hiçbir şeyden bir şey çıkarmamam.

Bunun yerine neşeyle gülümsüyorum. Akçaağaç şurubunun kokusu havayı doldururken "Doğru söze ne denir?" diyorum ve böyle bir aile kahvaltısına duyduğum özlemin acısını hissediyorum.

Bu da nereden çıktı? Çocukken annem ve Charlotte'la böyle kahvaltılar yapardık. Ama onlar gerçekten böyle miydi? Kolay, kaygısız, eğlenceli? O zamanlar hep gergin değil miydik, babamın içeri girip şovu çalmasını beklemiyor muyduk?

Belki de bu yüzden bayram krep kahvaltısı anılarım stresle doludur. Küçükken masaya oturduğumuzda, Noel müziği çaldığında, krep kokusu ve tembel sabahlar havayı doldurduğunda bile, her zaman biraz tedirginlik vardı.

Şu anda, Wilder ve Mac ile birlikte tezgâhta bana katıldıklarında ve karnımızı doyurduğumuzda rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyorum.

"Ne zaman geldin?" Mac'e sordum.

"Yaklaşık bir saat önce. Şehirden çok erken ayrıldık ama sorun değil çünkü kızak yarışmasını kaçırmak istemedim. Birkaç saat sonra. Kazanabilmek için bütün yıl kızakla kaymaya çalıştım."

Bunu bilmem gerek. "Kızakla kaymayı nasıl öğreniyorsun?"

"Bunu arka bahçenizde yaparsınız. Küçük bir tepemiz var ve üzerinde hiç çim olmayan bir bölümü var. Bu yüzden hortumla yıkıyorum ve çamurlu hale geliyor ve bu da pratik yapmak için mükemmel bir yol. Bu sonbaharda kızak hareketlerim üzerinde çalıştım; geriye doğru gitmek, yan kızakla kaymak ve yüzüstü inmek gibi." diyor ve bir çatal dolusu krep alıp yedikten sonra ekliyor: "Hepsinde ustalaştım."

"Ve kalbim bütün bu süre boyunca vücudumun dışında atıyordu," diyor Wilder sıcak bir şekilde, ama bir babanın endişesiyle de, kızının saçlarını karıştırıp omzunu sıkarken.

O çırpınış mı? Kızına sarılırken daha çok baygınlık gibi.

Ona doğru eğiliyor, başını göğsüne yaslıyor. "Güvendeydim baba. Kask takıyordum."

"Önemli değil. Senin için her zaman endişeleniyorum," diyor.

"Ben de senin için endişeleniyorum. Bu yüzden iyi bir takımız" diyor ve kreplerimi işaret ediyor. "Beğendin mi?"

"Hayır," diyorum, sonra daha dik oturuyorum. "Onları seviyorum."

Mac gülümser. "Güzel." Kendininkini bitirdiğinde, "Neredeyse unutuyordum."

İkiniz için bir şey yaptım."

Çatal havada donup kalıyor, sonra da "Öyle mi?" diye soruyorum.

"Evet," diyor, sonra yerinden fırlayıp bitişikteki oturma odasına koşuyor ve ben sonunda bir ısırık alırken sehpanın yanındaki çantadan bir şeyler alıyor.

Döndüğünde elinde bir süs vardı. Üzerinde dört çorap asılı olan seramik bir şömine karikatürü. "Ağaç için," diyor ve beğenmemi istediğini belli eden umutlu bir sırıtişla bana uzatıyor.

Kalbim eriyor. Dört çorabın üzerine isim yazmış. Baba,

Mac, Penguen, ve...Fable.

Boğazım beklenmedik bir sürü duyguyla düğümleniyor. Gözlerim ıslak. Bir parmağımı gözyaşlarımı silmek için gezdiriyorum. "Bayıldım," diyorum ve sonra ona da sarılıyorum.

Bu, özlediğim aile krep kahvaltısına çok benziyor. Ama bu sıcak, mutlu duyguya fazla alışmasam iyi olur çünkü ağaç atılınca bitecek.

AMATÖR GERÇEK ÇÖPÇATAN

Wilder

Temizlendikten sonra Fable bana döndü, süsü havaya kaldırdı ve "Neden hepimiz onu hemen ağaca takmıyoruz?" dedi.

Mac parlıyor ama sonra bir an duraksıyor. "Aslında... neden siz ikiniz yapmıyorsunuz, ben de fotoğrafını çekeyim?"

Oturma odasındaki masanın üzerinde, ağacın yanında duran Nikon'u işaret ediyor. Sanki her zaman yaptığı gibi bir şeyler saklıyormuş gibi.

"Madem ısrar ediyorsunuz," diyorum.

Fable, kırmızı ve altın toplar, beyaz buz saçağı ışıkları ve buradaki -iyi, tamam-çaletlerdeki dekoratörler tarafından asılmış olması gereken şeker kamışları gibi büyük mağaza tarzı dekorlarla süslenmiş olan oturma odası ağacına doğru ilerliyor.

Fable süsü çeşitli noktalarda test ediyor, tam olarak konumlandırıyor, mükemmel dalı arıyor. Her birini dikkatle incelerken kalbim komik bir *güm güm* atıyor. Bunu neden sevimli bulduğumu bilmiyorum ama buluyorum. Belki de kendi tarzında stratejik olduğu içindir.

Birkaç seçeneği test ettikten sonra, "Bu, yolun dörtte üçü kadar olmalı" dedi.

Bana dönüp fikrimi sormasını bekliyorum, ki hiçbir fikrim yok, ama o dönüp Mac'e bakıyor. "Sen ne düşünüyorsun? Burası doğru nokta gibi mi geliyor?"

Mac çok ciddi bir şekilde başını sallar. "Mükemmel bir nokta. Özel bir süs eşyasının böyle bir yere sahip olmasını istersiniz."

Özel süs. Evet, Mac'in kolunda bir şey var.

Fable ela gözlerinde bir parıltıyla Mac'e gülümsüyor. "Ben de tam olarak bunu düşünüyordum."

Mac bir omuz sallıyor. "İkimiz de zeki sayılırız."

Fable başını Mac'e doğru eğiyor. "Gibi mi? *Öyle olduğumuzu* söyleyebilirim. mükemmel."

"Yalan tespit edilmedi," diye onaylıyor Mac.

Göğsüm iliklerime kadar işleyen bir sıcaklıkla dolup taşıyor. Ama bu tam olarak babalık gururu değil. Daha çok ailevi bir gurur. Ve çok iyi hissettiriyor.

Hay sikeyim.

Hayır. Bu olamaz. Bu ev hissine kapılamam. Bu sıcacık sabahın, tehdit ettiği gibi tüm varlığımı ele geçirmesine izin veremem. Bu sadece ren geyiği oyunlarımızdaki eğlenceli küçük bir an. Hepsi bu.

Kendime bunun -üçümüzün süs asmasının- benim yeni geleceğim olmadığını hatırlatmak zorundayım. Bu sadece bugünün gündemindeki bir madde.

Fable süsü yerleştirirken ve Mac kamerayı gözüne yaklaştırırken duygularımdan sıyrılmak için elimden geleni yapıyorum. "Baba, biraz daha yakın dur," diyor.

Evet. Yine bizi bir araya getirmeye çalışıyor. Çabaları karşısında kendi kendime kıkırdıyorum. Yine de Fable'a yakın olmak için elime geçen her fırsatı değerlendiriyorum. Yanına kayıyorum ve eline uzanıyorum ve süsü birlikte kaldırıyoruz. Elini kendi elimle kapatıyorum.

Şak, şak, şak.

"Mükemmel," diyor Mac.

Ve bir an için her şey korkunç, tamamen mükemmel hissettirir.

Bırakmak en iyisi.

Elimi geri çekiyorum ve o anı hafifletecek bir şeyler arıyorum. Mesela Mac'e takılmak gibi. "Ökseotunu tasarladığın zamanki gibi miydi?"

Ağzı açık kaldı. Tamamen dehşete düştü. "Baba!"

Elimde değil. Gülmekten kırılıyorum. Fable'ın da sırtıtmamak için kendini zor tuttuğu belli. "Demek astın?" Fable soruyor.

"Sana söylememesi gerekiyordu," diyor Mac kızgınlıkla, sonra bana onu yakaladığıma inanmadığını belirten bir bakış fırlatıyor.

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Ben en kötüsüyüm." "Evet, öylesin," diyor Mac.

Fable Mac'e doğru yürüyor. "Sana bir şey söyleyeyim mi, ökseotu mükemmel bir dokunuştur," diyor ve sonra bana flörtöz bir bakış fırlatıyor. "Bunu çok onayladım."

Güm, güm, güm.

Mac ışıldıyor. "Yani senin için de iyi bir parti miydi?" diye soruyor, ama o avukat-tanıklık eden ses tonuyla değil. Umutlu bir tonda söylüyor.

Oh, bekle.

Bu sadece Mac'in amatör çöpçatanlık yapması değil. Aklına fikirler mi geliyor? Bunun sahteden daha fazlası olabileceğine dair? Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Evet, onu bu işe ben bulaştırdım ama gerçek olmasını isteyeceğini hiç düşünmemiştim.

Senin yaptığın gibi.

Bu düşünceyi de silkeleyip atıyorum. Bu treni istasyondan ayrılmadan önce durdurmalıyım. "Mac," diye araya giriyorum Fable kızıma cevap vermeden önce. "Neden kızak yarışması için hazırlanmıyorsun?"

Bir iç geçiriyor ama sonra omuz silkiyor. "Tamam."

Oradan çıktı, diğer çocuklarla paylaştığı kulübeye doğru koşuyor. Günü, durumu ve herkesin duygularını kontrol altına almak için çabalıyorum. En çok da kendi duygularımı. Güçlendirici bir nefesle Fable'a bakıyorum ve sertçe "Gitmek zorunda değilsin" diyorum.

Eğer onu kızak yarışmasında kızıma tezahürat yaparken görürsem, bu kalbime daha da tehlikeli şeyler yapabilir.

Ama ses tonumu umursamıyor olmalı ki göğsümü okşadı. "Seni aptal adam. Ben istiyorum."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve beni bu aptalca tatil dilekleriyle baş başa bırakarak gidiyor.

* * *

Arabamı topluyoruz, sabahın geç saatlerinde hava keskin ve soğuk, güneş gökyüzünde yükseliyor. "Yarışma için sabırsızlanıyorum," diyor Mac. "Eğitimliyim ve hazırım."

"Kesinlikle öyle görünüyorsun," diyor Fable. "Ama unutma, kazanmak her şey demek değildir. Sadece eğlenin."

Yüzüm kızardı. "Ne dedin sen?" Mac alay ediyor. "Öyle değil mi?"

Ön koltuğa kayarken Fable gözlerini deviriyor ve beni işaret ediyor. "Sen," diyor şakacı bir suçlamayla. "Bunların hepsi senin suçun."

Mac güler. "Şaka yapıyorum, Fable. Nasıl eğleneceğimi biliyorum. Ama pratik yapmak istiyorum. Pratik yapmak çok önemli."

Arka koltuğa otururken Fable bana baktı ve "Tıpkı senin gibi" diye fısıldadı.

Kalbim, Fable'ın değerlendirmesinde ne kadar isabetli olduğu konusunda sinir bozucu bir şekilde gürliyor. "Öyle," diyorum usulca, Fable'ın uyumunu ve kızımı ve beni bu kadar kolay anlamasını seviyorum.

Sakin ol. Bu geçici bir durum.

Hadi canım. Tabii ki biliyorum. Yani geçici olarak iyi uyum sağladı.

Araba sürerken kendime bunu söylüyorum. Şehir merkezine doğru ilerliyoruz, Ana Cadde'deki mağazaların önünden geçiyoruz. Göz ucuyla oyuncak dükkanını fark ediyorum, Play All Day. Yalnız kalabileceğim bir zamanda bir şeyler almak için oraya uğramalıyım.

Evergreen Falls'un eteklerindeki kızak tepesine varıyoruz. Aileler ve bireyler çoktan gelmiş, kızaklarını kurmuş, gülüşüyor ve sohbet ediyorlardı. Mac heyecanla yarışma için gelen bazı arkadaşlarını ve kuzenlerini işaret ediyor.

Eşyalarını yerleştiren Mac tepeyi işaret ediyor. "Şimdi antrenmanlarımı yapacağım," dedikten sonra havalanıyor ve tepeden aşağı inen diğer çocuklara katılıyor.

Üsde Fable ve ben izliyoruz ve Mac ikinci koşusuna başladığında Fable bana yakın, yani omuz omuzayız.

Bir anlığına gözlerimi kapatıyorum. Sonra, siktir et. Onun eline uzanıyorum. Şu anda eldiven giymiyor, bu yüzden parmaklarımız doğal olarak birbirine kayıyor.

Sanki bunu her zaman yapıyormuşuz gibi. Hayatı yaparken el ele tutuşuruz. *Geçici* olarak, kendime hatırlatıyorum.

Antrenman bittiğinde Mac el sallar, bu da başlamaya hazır olduğunun işaretidir. Dönüyor ve tepeye doğru ilerliyor. Fable elimi daha sıkı sıkıyor.

Bir kez daha *siktir* et diyorum ve soğuk yanağına hızlı, iffetli bir öpücük konduruyorum.

Dudaklarından yumuşak bir hava kaçıyor.

Dikkatimi başka yöne çekip doğrudan Mac'e odaklanıyorum. Hazır ve diğer yarışmacılarla birlikte bekliyor, kaskını ve gözlüklerini ayarlıyor. Tüm katılımcılar sıraya girmiş, rengarenk kızakları karlı yamaçta yarışmaya hazır.

Belediye Başkanı Bumblefritz kırmızı-beyaz çizgili bir megafonu ağzına götürür ve gür bir sesle "Kızak yarışması başlasın!" diye bağırır. Kızaklar tepeden aşağı zumlayarak iniyor, arkalarında karlar uçuşuyor. Mac'in kızıağı ileriye doğru fırlıyor ve o da virajları ustalıkla dönüyor. Yokuş boyunca hızlanışını izlerken içimi bir gurur dalgası kaplıyor. Karşıya geçiyor. Yüzünde geniş bir sırıtışla bitiş çizgisini birinci sırada geçti.

Mac kızıağından atladığında, onu tebrik etmek için yanına koşuyorum. Fable da bize katılıyor ve yüzünde bir gülümsemeyle "Başardın! Sen bir rock yıldızısın!"

Ama en sevdiğim bölüm Mac'in Fable'a sarılıp "Bunu gördüğüne çok sevindim" dediği bölüm.

Sorun şu ki, kızımın numara yaptığını düşünmüyorum. Ve ikisine doğru baktığımda, benim de numara yapmadığımı biliyorum.

ÜÇ ODUNCU

Wilder

Bazen insanlar sizi şaşırtır. Mesela Brady. O akşam ilahi yarışması için Ana Cadde boyunca kasaba meydanına doğru yürürken, altından sürünerek çıktığı köprüye geri göndermek istediğim küçük trol bana yetişiyor.

"Nasıl gidiyor koca adam? Dün gece bazı rakamları hesapladım ve sana yardım etmeye hazırım," diyor Brady, Fable birkaç adım ileride arkadaşlarıyla A Likely Story'nin önünden geçerken sohbet etme fırsatını yakalayarak. Mac kulübede arkadaşları ve kız kardeşimin çocuklarıyla masa oyunları oynuyor.

"Şimdi mi?" Hayır cevabını kabul etmemesine şaşıarak soruyorum. "Tabii ki yaptım."

Onu duşta zaten reddettim. Onu yine geri *çevirebilirim*. Özellikle de Fable ile ne kadar çok zaman geçirirsem ve ne kadar yakın olursak Brady'nin önemi o kadar azalıyor.

Ama yine de, bu pislik taptığım kadınla oynadı. Bana ev yapımı bir çelenk, tığ işi bir kardan adam ve Noel Baba kol düğmeleri yapan kadın. Kızıma kızak kayarken tezahürat yapan kadın. Anneme karşı dürüst olmakta ısrar eden kadın. Hayallerimin ne olduğunu bilmek isteyen kadın.

Siktir et bu serseriyyi.

Ama onu biraz daha yakından tanırırsam, onu neyin harekete geçirdiğini öğrenebilirim ve bu da Noel yarışmasında onu alt ederken bana yardımcı olur. "Söyle bana, Brady-i-o. Aklında ne var?"

Yürürken, stok yönetimi becerileri ve nasıl as olduğu hakkında gevezelik edip duruyor. Tamam, adam her şeyde iyi olduğunu düşünüyor. Hiç şaşırmadım. Kendini beğenmiş ve bu da muhtemelen dikkatsiz olduğu anlamına geliyor. Kasaba meydanındaki çardağa ulaştığımızda, sanki kankaymışız gibi omzuma vuruyor. "İtiraf et, şu anda seni ikna ediyor muyum?" diye neşeyle soruyor.

"Bunu söylemenin bir yolu da bu."

"Eğer ilahi yarışmasını kazanırsam, resmi bir sunum yapmam için bana kesinlikle bir dinleyici kitlesi vermenize ne dersiniz?"

Poker suratımı koruyarak teklifini düşündüm. Şarkı yarışmasını kazanamayacak olsam da - tek bir notaya bile basamıyorum - onun da kazanacağından şüpheliyim. Bu alana oldukça aşinayım. Sugar Plum Bakery'den Aurora'yı dinledim ve onda bir Noel meleğinin sesi var. Diğerlerini duymamış. Brady bir kez daha yanlış adamla satranç oynuyor.

"İyi," diyorum, Aurora'ya kaybedeceğinden ve kendi yanlış yerleştirilmiş kabadayılığı tarafından alt edileceğinden emin olarak. "Sıra sende."

Yumruğunu sıkıyor. "Pişman olmayacaksın, patron adam!"

O haklı. Yapmayacağım. Amaç onu alaşağı etmek ve bunu doğrudan yapan ben olmasam bile doğru yoldayım.

Önden koşup Iris'e yetişiyor, kulağına bir şeyler fısıldıyor ve Iris de onun yanağına bir öpücük konduruyor. Yumruklarımı sıkıyorum. İkisinin görüntüsü beni sinirlendiriyor. Fable onu unutmuş olsa bile, Iris'in incinmiş olmasından nefret ediyorum. Utanmış hissetmesinden. Adamın onu küçük hissettirmesinden.

Önümüzdeki birkaç gün sıkı bir şekilde yarışmak ve o pisliğin yanıldığını kanıtlamak için daha fazla neden.

Birkaç dakika sonra tüm yarışmacılar, zemini kaplayan karda parıldayan mavi buzlu ışıklarla süslenmiş büyüleyici beyaz çardağın önünde toplanmıştı. Fable'ın yanında dururken bir kolumu ona doluyorum ve Brady'nin artık sadece benimle olduğunu bilmesini sağlıyorum. Bu şekilde kalabalığı tarayıp herkesi ölçüp biçiyorum. Geçmiş yıllardaki yarışmacıların çoğunu tanıyorum. Aurora burada. Bu iyi bir şey. Bahse girdiğim yarış atı o. Fable'ın babası da burada ve adamın şarkı söyleyebileceğine bahse girerim. Ama söyleyemezse de sorun değil. Görünüşe göre birkaç yeni yarışmacı da var - oduncuya benzeyen üç iri yarı adam. Onlar

Hepsi sakallı, fanila ve Timberland botları giymiş. Eğer şarkı söyleyebiliyorlarsa, benim için çok daha iyi.

Yine de herkesin, özellikle de Fable'ın önünde kendimi aptal durumuna düşürmek istemiyorum. Ona dönüp oyun planımızı hatırlatıyorum. Bugün erken saatlerde gözden geçirmiştik. Şarkı ne olursa olsun, liderliği o alacak. Dinlenme odasında "Happy Birthday" şarkısını söylerken duydum ve en iyisiydi. "Baş şarkıcı olmaya hazırsın, değil mi?"

"Elbette. Ama neden bu kadar endişelisin?"

Soğukkanlı bir ifade takınıyorum. "Endişeli değilim. Sadece ileriye planlıyorum." "Elbette endişeleniyorsun," diyor şefkatle.

Ama gerçek şu ki, ona şarkı söyleyemediğimi söylemedim. Belki fark etmez. Hava soğuk olmasına rağmen avuçlarım biraz terliyor.

Belediye Başkanı Bumblefritz elinde megafonuyla çardak merdivenlerini tırmanıyor ve "Ve şimdi, hepinizin beklediği an geldi. Noel şarkısı yarışması. Şarkıları biz belirleyeceğiz ve sözleri karaoke tarzında ekrandan vereceğiz," diyor ve çardakta kurulu bir TV ekranını işaret ederek, "Ve siz sadece... gitmelisiniz!"

Fable kolumu tutuyor, gözleri parlıyor. "Doğaçlama şarkı söylemek gibi!"

Umarım en iyisi budur çünkü bu, Fable'ın korkunç sesimi duyması için sadece bir şans anlamına geliyor. "Bir ve bitti," diyorum.

"Belki 'Let It Snow'u alırız," diye ekliyor ve sonra bana bakıyor. "Kar her şeyi güzelleştirir. En yoğun gününüzde bile milyonlarca şey olabilir ama kar yağdığında tüm dünya sakinleşir."

Kalbim göğsüme çarpıyor. Noel şarkılarını tartıştık. Ama o benden alıntı yaptı. Söylediğim her şeyi. Boğazım kurudu. Nabzım yükseliyor. "Sen... her kelimeyi hatırladın."

"Yaptım," diyor ve sesi memnun görünüyor. Sanki bir süredir bu parti numarasını benimle paylaşmak istiyormuş gibi.

Ve korkunç sesimi duyacak olması neredeyse umurumda değil. Çünkü hatırladı. Hatırladı amına koyayım. Ve yüzümdeki gülümsemeyi silsem iyi olacak. Bütün kasabaya, aklımın erdiğinin aksine, sıırılsıklam aşık olduğumu belli edemem.

Boğazımı temizliyorum ve başka ne diyeceğimi bilemediğim için "teşekkürler" diye mırıldanıyorum. Nutkum tutuldu. Fable bakışlarını kalabalığa doğru çevirdi. Belki o da Brady'yi ölçüp biçiyordur? Ama gözlerini takip ettiğimde, arkadaş grubuna -Maeve, Josie ve Everly- baktığını görüyorum. El sallıyor, sonra bir çeşit

Komik bir surat. Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bana döndüğünde omuz silkiyor ve "Bizim kendi jest dilimiz var" diyor.

"Temel olarak zihin birleştirme yoluyla iletişim kurabiliyorsunuz," diyorum. "Evet. Anlıyorsun."

Gülümsüyorum. "Seviyorum." Ve onlarla bu kadar yakın olmasını son derece sevimli buluyorum. Ama sonra sanki beynim yerinde durdu. Brady'ye bir kez bile bakmadı. Baktı mı? Neyin peşinde olduğunu görmek için onu kontrol etmedi. Ondan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Sanki umurunda bile değil.

Hayır. Henüz bunu düşünmek istemiyorum.

Neyse ki etkinlik başlıyor ve bana yeni bir odak noktası veriyor.

Önce birkaç kasaba sakini "Jingle Bells" şarkısını söylerken, ardından Fable'ın annesi ve Julio sahneye çıkıp "Frosty the Snowman" in şakacı bir versiyonunu söylerken ceketimin paçalarını düzeltiyorum.

Annesi sahneden indiğinde yanlarına uğruyor ve "Buna asla karşı koyamazdım. Sanki beni tanıyorlar!"

"Sen ve Frosty OTL'siniz."

"Hey şimdi," diyor Julio gülümseyerek. "Annen benim tek gerçek aşkım." "İyi, iyi. Anne, Frosty ve Julio," diyor Fable.

Annesi bana küçük bir el sallıyor. "Öldür onları Wilder," diyor, sonra fısıldıyor, "ve kızıma iyi bakmaya devam et. Ona nasıl baktığını görüyorum."

Annesinin gözleminde bir araya gelen gerçek ve yalandan dolayı göğsümde bir sızı hissediyorum ama "Yapacağım" diyorum.

Sahneye döndüğümüzde kalbime bir suçluluk duygusu saplanıyor. Leo ve Charlotte basamakları tırmanıyor ve "Santa Baby" şarkısında düet yapıyorlar; damat bu gece kesinlikle gelinin bacasından inecekmiş gibi görünüyor. Aurora sahneye çıkıyor ve "Have Yourself a Merry Little Christmas" şarkısını duygulu bir şekilde seslendirerek kalabalığı kendinden geçiriyor.

"En sevdiklerinden biri," diye mırıldandım.

Fable kolunu benimkine daha sıkı doluyor. "O şarkıyı hâlâ seviyorum," diye fısıldıyor.

"Biliyorum." Onun için bir çalma listesi hazırladığımı ve çalmak için doğru anı beklediğimi söylemiyorum.

Birkaç kasaba sakini daha gider, sonra Fable'ın babası ve karısı kalkar. "Ve sizin için 'Noel Şarkısı'," diyor Belediye Başkanı Bumblefritz.

Fable'ın babası ötüyor. "Dikkat et Nat King Cole. Noel şarkılarının kralı burada."

Ben...yaltaklanıyorum.

Fable yüzünü buruşturuyor, sonra yüzünü kısa bir süreliğine göğsüme saklıyor. "Üzgünüm tatlım," diye fısıldıyorum sadece onun için.

"Teşekkürler," diyor sessizce ve babası ve karısı açık ateşte kızaran kestaneler hakkında şarkı söylerken ona daha sıkı sarılıyorum, ben de kıcını yakmak için akşam yemeğinde koltuğunda bekleyen bir torba cızırtılı sıcak kestane ayarlamamanın bir yolu olup olmadığını düşünüyorum.

İşleri bittiğinde, oduncu üçlüsü sahneye çıkan merdivenleri tırmanarak geçici bir koro oluşturuyor. Derin sesleri ve kalın sakallarıyla, engebeli bir cazibeye sahipler ve ardından "All I Want for Christmas Is You" şarkısını öyle bir coşku ve gusto ile yorumlamaya başlıyorlar ki, onlardan etkilenmemek neredeyse imkansız. *Neredeyse*. Ekibin en uzun boylusu sahneden Noel kız arkadaşına bakıyor.

Onu eve götürmek ister gibi bakıyor. Sanki onu açmak istiyormuş gibi.

Sanki onun Noel hediyesi olmasını istiyor. Bu olmaz.

Ona bir mesaj iletmek istiyorum. Bir elimi Fable'ın sırtından aşağı, muhteşem kıcına doğru kaydırıyorum. Sıkıyorum. *Sertçe*.

Bakışlarını bana çeviriyor, sonra bir parmağını sallıyor. "Noel kurabiyeleri yapmalısın," diyor, sanki suçüstü yakalanmışım gibi.

Tamam. Yaramaz ve iyi listemiz. *Buna değer. Hem de çok değer*. "Olmuş bil."

"Onları yarın istiyorum."

"Onları alacaksın," söz veriyorum.

Yine de odun kesme üçlüsü bittiğinde anımız parçalanıyor.

Belediye Başkanı Bumblefritz megafonla gürlüyor. "Kendinizi hazırlayın, sanırım bu yarışma daha da ilginç bir hal almak üzere. Çok iyi dostum, bu kasabanın kendi Şerifi Alejandro Hardick'i çok sevgili takım arkadaşı Bibi Hunter-Shipman ile birlikte sahneye davet etmek istiyorum!"

Teyzem ve yeni arkadaşı "Rockin' Around the Christmas Tree" şarkısına eşlik edip kalçalarını sallayarak swing dansı yaparken Fable sanki bir futbol maçının kenarındaymış gibi tezahürat yapıyor.

"Çok sevimliler," diyor Fable.

İtiraf etmeliyim ki haklı.

İşleri bittiğinde, Başkan Bumblefritz korktuğum sözleri söyledi. "Wilder Blaine ve Fable Calloway'i sahneye davet ediyorum."

Merdivenleri çıkarken, zamanda üç dakika ileri atlayıp işimi bitirebilmeyi dileyerek içimden inliyorum.

"Ve senin şarkın da 'Deck the Halls'" diye ekliyor.

Hıznır bir gülümsemeyle savaşıyorum. Ben nakarat boyunca düz bir şekilde *fa-la-la-la-la* yaparken, bu onun için çoğunu halledecek kadar kolay olmalı.

Ama Fable ilk dizeyi söylemek için ağzını açtığında - "Deck the halls with boughs of holly"- midem bulanıyor. Onun sesinin arkasına saklanamam. O kadar iyi ki bu zıtlık daha da belirginleşecek. Şarkıları enerji ve şımarıklık dolu çünkü tabii ki enerji ve şımarıklık dolu. Benim yapabileceğim en iyi şey, düz konuşmamı kasıtlı gibi göstermek. Sanki o bizi neşeli bir mevsime taşıırken ben de koro boyunca deadpaning yapıyormuşum gibi.

Merhametli bir şekilde işimiz bittiğinde, beni çardağın arkasına, yoldan bir kenara çekti. "Sen insansın ve bu hoşuma gidiyor."

Nabzım hızlanıyor ve bu sefer sinirden değil. "Öyle mi?"

"Biliyorum. Bir futbol takımı çalıştırabilirsin. Harika bir otel açabilirsin. Mandarin dilini konuşabilirsin ve bana çığlık çığlığa orgazm yaşatabilirsin. Tek bir notaya bile basamıyorsan sorun değil."

Şüphelendiğim son şey, berbat şarkı söyleyen sesimin onu bana karşı biraz daha tatlı hale getireceğiydi. Aptal kalbim sıkışıyor ve sıcak, baş döndürücü bir his vücuduma ve zihnime yayılıyor. Ama kendime bu sahte romantizmden bir şey çıkmayacağını hatırlatıyorum. Bundan hiçbir şey çıkmaz.

Sorun şu ki, onun bu sevimli tepkisi ona karşı hissettiklerimin önüne geçemiyor. Gün geçtikçe sinir bozucu bir şekilde güçlenen duygular. Bu iş bittiğinde aklımdan çıkarmak zorunda kalacağım duygular.

Ama henüz değil.

Bu sahte romantizmin tadını çıkarmak için burada birkaç günüm daha var.

Soğuk dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve kafama giden birkaç saniye boyunca onları ısıtıyorum. Belediye Başkanı Bumblefritz'in Brady ve Iris'i sahneye çağırıp "Joy to the World" şarkısını söylemelerini neredeyse duymazdan geliyorum.

Brady işi batıracak, eminim. Berbat edecek. Iris muhtemelen cırtlak bir sığırcık kuşu gibi ses çıkaracak. Fable öpüşmeyi kestiğinde, satranç stratejim tarafından içlerinin boşaltılmasını izlemek istediğime karar veriyorum.

Brady'nin sahnede olduğu çardağın önüne dönüyoruz, gözleri güven ve yaramazlıkla parıldıyor.

İyi şanslar.

"Ben sizin ilahilerinizi duydum ama siz bizimkileri duymadınız," dedikten sonra cebinden telefonunu çıkarıp muhtemelen kendini kaydetmek için sahneye koyuyor ve Iris'in eline uzanıyor.

Lütfen.

Ama sonra beklediğimden daha zengin, daha derin ve daha pürüzsüz bir sesle "Joy to the World "ün güçlü bir yorumuna başlıyor.

Ne oluyor be?

Adam üç tenordan biri gibi ve bahsini kabul ettiğim için pişmanım. Ayrıca, çünkü... mırıldanıyor. Iris sadece mırıldanıyor, en ince uyumu sağlamak için ara sıra arka planda bir *ooh* veya *aah* bırakıyor. Bunu neden düşünemedim ki? Fable fa-la-la-la-la yaparken ben de mırıldanabilirdim.

Ama şarkı söyleyebiliyor ve strateji geliştirebiliyorlar ve adam bir kez daha ağızından çıkanlarla beni şaşırttı.

Sanki bir Broadway yıldızıymış gibi şarkı söylerken sinir bozucu derecede iyi. Bitirdiklerinde, ilahi yarışmasını kimin kazandığına şüphe yok.

Birkaç dakika sonra belediye başkanı jüri heyetinin Aurora'yı üçüncü, Bibi ve Hardick'i ikinci, Brady ve Iris'i ise birinci seçtiğini açıkladığında korkularım doğrulanıyor.

"Sana dom-i-nate yapacağımı söylemiştim," diye bağıyor Brady, sinir bozucu yumruğunu sıkarak.

"Kesinlikle başardın bebeğim," diyerek Iris'i alkışlıyor. İkisinin zafer selfie'sini çekiyor.

Ondan daha fazla nefret etmenin mümkün olduğunu düşünmüyordum ama ediyorum. Beni kendi oyunumda yenmekle kalmadı, Şükran Günü'ndeki kendi sözlerini kullandı

-Fable'ın onu hile yaparken yakaladığı gün. Brady'nin düşündüğümde çok daha zorlu bir rakip olmasından nefret ediyorum. "Buna inanamıyorum," diye mırıldanıyorum Fable'a, sonra onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Bir sonrakini kazanmasına izin vermeyeceğim."

Gülümsemesi yumuşak, biraz da yatıştırıcı. "Kıskandığında çok tatlı oluyorsun-" Yine de sözünü bitiremedi. Leo beni kalabalığın içinde buldu ve omzuma vurdu. "Sağdıç çalmamın sakıncası var mı?"

Fable'a sorar.

"Devam edin," der ve Josie ile Wesley'e doğru ilerler.

Leo, derme çatma bir barın kurulduğu meydanın kenarına doğru başıyla işaret ediyor. "Kuzenimin birkaç yeteneği var. Şarkı söylemek de onlardan biri. Bunu telafi etmek için sana bir viski getireyim."

Damat o olduğu için evet diyorum ve Kuzey Kutbu Köşkü'nden bir barmenin kırmızı ahşap bir arabada içkileri karıştırdığı kasaba meydanındaki yüksek antik meşeye doğru ilerliyorum. Leo iki bardak viski istiyor ve bir dakika sonra adam bize uzatıyor. İçkinin sıcaklığı içime sızıyor, kızgınlığımın bir kısmını dağıtıyor, ama çok değil, çünkü içimdeki rekabetçilik hala yanıyor. Ama Leo'nun düğün öncesi geçit törenini mahvetmek bana düşmez, bu yüzden kendi duygularımı bir kenara bırakıyorum.

"Büyük günün çok yakında," diyorum kadehimi kaldırarak. "Senin için ne kadar mutlu olduğumu söylemiş miydim?"

Gülümsemesi geniş ve içtendi. "Teşekkürler. Fable ile işler iyi gidiyor mu?"

Tam olarak kıvranmıyorum ama yaklaşıyorum. Ona gerçeği -sahte olduğunu- söylemek istemesem de yalan söylemek de istemiyorum. Ne söyleyeceğimi tartıyorum, sonra aklıma geliyor. Tam olarak yalan söylemek zorunda değilim. "Harika gidiyorlar."

Dün gece harikaydı. Bu doğru. Bu sabah da harikaydı. Çardağın yanındaki an daha da güzeldi.

"Senin adına sevindim o zaman." Duraksıyor. "Bunun daha fazla bir şeye dönüşebileceğini düşünüyor musun...?"

Ne güzel bir soru.

Karlı meydanın karşısında, Noel'in ötesinde bir şeyler hayal ederek uzun bir süre Fable'a bakıyorum. Belki başka bir dünyada, sabahları onunla birlikte krep yapardım ve akşamları kızıma birlikte iyi geceler derdik. Tatil için buraya gelirdik. Ben onun ilk kuyumcu dükkânının açılışına gelirdim, o da tuttuğu takım için bir süitten tezahürat yapardı.

Ve bir sonraki Noel arifesinde birlikte kanepeye kıvrılır, biraz müzik açar ve Noel ağacının parıldayan ışıklarına bakardık.

Onu bunun altında becermeden önce.

Bu kirli ve harika düşüncelerden sıyrılıyorum. Bu tür bir romantizm için donanımlı değilim. Bu tür bir güven için. Tüm bu belirsizlik için.

Beynim bu tanıdık nakaratları tekrarlar, daha önce en sevdiğim şarkının tüm ayrıntılarını hatırladığı zamanı düşünüyorum. Şarkı söyleyemememi nasıl sevimli bulduğunu da düşünüyorum. Kızımla nasıl etkileşime girdiğini düşünüyorum. Ve ilk defa merak *ediyorum*.

Onun yanındayken kalbimin bir dakikadan diğerine deli gibi çarpmasına neden olan bir romantizmin tüm bu korkunç, korkunç belirsizliğiyle yaşamak.

Yapabilir miyim?

Leo'ya bir cevap borçluyum. Sadece belirsiz bir cevap verebilirim, "Söylemesi zor." İnsanlara söylediğim yalanları dengelemek de zorlaşıyor. Fable'ın annesi.

Bibi. Leo. Ama bu gerçek olsaydı, artık yalan söylemek zorunda kalmazdım.

Ama bu tehlikeli bir düşünce. Ayrıca, böyle bir şey olmayacak.

Dikkatim çardağa takıldığında bundan kurtulmaya çalışıyorum. İki kez baktım.

Fable artık arkadaşlarıyla sohbet etmiyor. Onun yerine odunculardan biri onunla konuşuyor. Ve benim zevkime göre çok yakın duruyor. Bu olmaz.

"Affedersiniz," diyorum Leo'ya, bardağı derme çatma arabanın üzerine bırakarak.

Oduncuyu nişangâhıma alarak onlara doğru ilerliyorum. İçime bir sahiplenme dalgası çarpıyor, tüm hücrelerimi dolduruyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum. Çenem geriliyor. Ben bir yırtıcıyım, savaşmaya hazırım. Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim, ama ister gerçek ister sahte olalım, aramıza başka bir adamın girmesine izin vermem mümkün değil.

Oduncu yaklaştığımdan habersiz görünüyor, hâlâ Fable'la konuşmasına dalmış durumda. Fable'ın gözleri ilgiyle parlıyor ama bu sadece kibar bir ilgi. Beni fark ettiğinde, ona başını sallarken gözlerine tam olarak ulaşmayan zayıf bir gülümseme veriyor.

Daha hızlı hareket ediyorum. Oraya vardığımda gülümseyerek bana şöyle dedi: "Joe bana New York Leoparları'nın neden Renegades'ten daha iyi bir futbol takımı olduğunu anlatıyordu, ben de ona ders veriyordum. Sonra bunu bir bira içerken tartışmak istedi."

Bir kolumu ona dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. "Kız arkadaşım seninle bira içmek için müsait değil. O benimle birlikte. Sadece benimle."

Adam ellerini kaldırır. "Sakin ol, dostum."

Dalga mı geçiyorsun benimle? Gözlerimi kısıyorum. "*Sakin ol, dostum* durumu değil bu.

Bu onun *hayır dediği* bir durum," diyorum sakın ve net bir şekilde. "Hayır dediğini nereden biliyorsun?"

Sinir. Lanet olası cüret. Ona yaklaşıyorum, soğuk bir şekilde "Çünkü biliyorum" derken hata yapmadığımdan emin oluyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, yutkunuyor, sonra tekrar ellerini kaldırıp geri çekiliyor. "Üzgünüm, dostum."

O gittiğinde, Fable bana dönüyor, gözleri şokla kazanmış. "Çok mu sahiplenicisin?"

"Evet," diyorum, hâlâ ateş püskürüyorum.

Nefesi kesilir gibi oluyor. "Her şey kontrolüm altındaydı," diyor ama sesi titrek.

"Elbette yaptın, tatlım," diyorum, ses tonumu onun için yumuşatarak. "Ama sen de

I."

"Yaptın," diyor nefes nefese. Bir süre durup yüzümü inceliyor, Bir şeyi tartıyor gibiydi. "Daha önce de söylediğim gibi, kıskandığında çok tatlı oluyorsun."

"Şirin mi?"

"Brady konusunda olduğu gibi. Ama eski sevgilim için endişelenmene gerek yok. Ben onu aştım."

Bunu biliyordum ama şu ana kadar bunu ondan duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. "Güzel. Bu çok iyi," diyorum, rahatlamış ve belki biraz da sevinçli bir şekilde. Bana yaklaşıyor, elini ceketimin en üst düğmesinin üzerinde gezdiriyor. "Ama her şeyi kontrol etmeyi sevme şeklinden vazgeçmiş değilim," diyor şehvetli bir sesle

ton.

"Unutamadın mı?" Yere bıraktığı şeyi kaldırarak soruyorum.

"Hiç de değil." Tereddüt ediyor, sonra gözleri hevesli bir ilgiyle parlıyor.

"Sanırım neyi kontrol etmekten hoşlandığınızı hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

Diğer erkekleri siktir et. Anı yakaladım ve yanaklarını okşadım. "Seni dağ evine götürüp göstereyim."

O HAZIRLIKLIL GELİYOR

Wilder

Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum.

Ama Noel fantezimin bir dakikasını bile aceleye getirmek istemiyorum. Bu yüzden kulübeye döner dönmez onu duvara yaslayıp dudaklarını yalamak için can atıyor olsam da bunun yerine koridoru işaret ediyorum.

"Odamıza git. Kazağını ve kot pantolonunu çıkar, sadece sutyen ve külotun kalsın. Ve sonra sana yıl sonuna kadar benim olduğunu hatırlatacağım. Seni içmeye götüren benim. Seninle flört eden benim. Seni güldüren benim. Ve seni öpeceğim, seni becereceğim ve sonra kaldıracabileceğini düşündüğünden çok daha fazla boşalmanı sağlayacağım."

Titriyor. "Sence kaç tanesiyle başa çıkabilirim?"

Ona yaklaşıyorum, çilek ve şampanya kokusunun ipuçlarını yakalıyorum, dudaklarımı zar zor dudaklarına değdiriyorum. "Yakında öğreneceğiz," diyorum tatlı ağzına karşı fısıldayarak. "Ama sana güveniyorum. Çok şeyle başa çıkabilirsin."

Nefes nefese. "Sanırım ben de yapabilirim."

"İçimde bir his vardı." Alnımı salona doğru eğiyorum ve en sert sesimle, "Şimdi git beni bekle. Ve bu bir emirdir."

Koridorda aceleyle ilerlerken kazağını başının üzerinden çekiştiriyor. Kapıya ulaştığında durur, giysiyi dramatik bir şekilde fırlatır.

havaya kaldırıyor, sonra yakalıyor. Kalçasını çıkarıp seksi bir poz veriyor ve bana şeker kamışı çizgili sütyenini gösteriyor.

Şeker kamışı sütyeni.

Beynim karışıyor, sonra bulmacanın parçaları yerine oturuyor. Boğazımı temizliyorum. "Bunu yanında mı getirdin?"

Alaycı bir şekilde omuz silkiyor. "Hazırlıklı gelen tek kişi sen değilsin."

Beni yeni bir bilgiyle baş başa bırakarak odaya girdi - seksi iç çamaşırlarını paketlemişti. *Benim için.*

Fable bu yatak odası oyunlarını benim kurallarına göre oynuyor, ama aynı zamanda kendi kurallarına göre. Göğsüm sıkışıyor ve yeni bir duygu boğazımda düğümleniyor. Farklı bir şey

-Pek tanıdık olmayan bir şey.

Daha önce hissettiğimden emin olmadığım bir şey.

Sanırım... Ona aşığım. Aynı anda hem itaatkâr hem de ateşli. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Ne yapacağım ben?

Ama bu yarın için bir sorun.

O odadayken, bu tehlikeli düşünceleri bir çekmeceye tıkıp kapattım. Ana oturma odasına ve Bibi'nin ambalaj malzemelerini mutlaka getirmiş olacağı bitişikteki kabinlere doğru ilerliyorum.

Sessizim, yumuşak peluş halının üzerinde ilerliyorum, aradığım şeyi küçük bir oturma odasındaki kanepenin önündeki masanın üzerinde buluyorum.

Büyük bir makara kırmızı saten
kurdele. Mükemmel. Kesinlikle
mükemmel.

Teyzem kırmızı ekoseli pijamalarıyla köşeden dönerken elime alıyorum. "Hediye paketlemek için kurdele mi arıyorsun?"

Pek sayılmaz. Ancak onu görmeyi beklemiyordum, bu yüzden kendimden emin bir şekilde "Evet" demem biraz zaman aldı.

Ama o duraksamada beni yakalıyor, dudakları bir sırtışa dönüşüyor. "Umarım makasınız vardır, o zaman, ve herhangi bir şey biraz fazla gelirse diye kullanabileceğiniz *eğlenceli* bir kelime," diyor ve bana bir makas uzatıyor.

Şaka mı yapıyorsun? Teyzem bana hafif esaret konusunda tavsiye mi veriyor? "Tavsiye için teşekkür ederim," diyorum, hiçbir şeyi ele vermemeye çalışarak,
Muhtemelen öyle olsa bile.

"Bir de rüyamda beni romantizmine alet ettiğini gördüm," diyor. Sesi stratejik gelmiyor. Sesi... mutlu geliyor. "Ama sanırım yanlıştı, rüyaların bazen olduğu gibi."

Aslında, yanılıyor olmaktan son derece memnun görünüyor.

Yutkunuyorum, utanıyorum ve hatta belki de utanıyorum. Ona takılıyorduk. Şimdi bu gece çok gerçekçi geliyor.

Gerçek ve sahte arasındaki çizgi benim takip edemeyeceğim kadar bulanıklaşıyor.

Başım yepyeni bir şekilde ağrıyor ve pek çok nedenden ötürü gitmem en iyisi - en çok da yatağımdaki kadın yüzünden. "Bibi, umarım şu anda yapmam gereken başka bir şey olduğunu anlıyorsundur," diyorum.

"Hadi, hadi, hadi, hadi, hadi" diye beni kovarken gülümsemesi muhteşemdi.

Döndüğümde yeni bir farkındalık yaşadım. Bibi, Mac'e çok benziyor. Benim sahte kız arkadaşımın çok fazla hoşlanıyor. Gerçek bir romantizm olasılığını seviyor.

Bunun olacağını tahmin edemediğime inanamıyorum. Tatil bittiğinde ikisini de hayal kırıklığına uğratmış olacağım.

Ama bu gece Fable'ı olduğu gibi paketleyeceğim. Odaya gidiyorum.

Onu kızaklı yatağa uzanmış, kolları başının üzerinde, bakır saçları beyaz yastıklara dağılmış, kremi teni sergilenirken ve güzel dudaklarında çok yaramaz bir gülümseme gezinirken gördüğümde bu sonla ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gidiyor.

Ve... vücudundaki tüm o kırmızı-beyaz çizgiler. Bu sahnede içiyorum.

Sahte kız arkadaşım benim için seksi iç çamaşırları getirdi. Ayrıca Noel ağacının ışıklarını açtı ve şömineyi yaktı. Çıtırıyor. Sahneyi hazırladı ve geriye sadece benim hazırladığım çalma listesi kaldı. Telefonumu çıkardım ve başlat tuşuna bastım. Tinashe odayı dolduruyor.

Sonra hayallerimin kadınına doğru ilerledim.

SADECE BİR YAY

Fable

Daha önce hiç büyük, kırmızı, dekoratif bir saten fiyonk takıp başka bir şey takmamıştım. Bu geceye kadar.

Kızaklı yatağa sarılmışım, şaşırtıcı derecede yumuşak bir kurdele sırtımda dolaşıyor ve göğüslerimin altında büyük, ilmekli bir fiyonkla bağlanarak onları yukarı kaldırıyor. Ellerim tam altlarında çapraz bir şekilde duruyor. Parmaklarımı oynatabiliyorum ama Wilder büyük fiyonkun uzun uçlarını kullanarak bileklerimi birbirine bağladığı için onları hareket ettiremiyorum. Malzeme kalın olduğu için etime batmıyor.

Nefesim hızlı geliyor ve o bana dokunmadı bile. Beni sarması dışında. Parmakları sürekli tenimde geziniyor, her saniye ürpermeme neden oluyordu. Tercümesi: Onun için çok hazırım.

Bana şehvetle bakıyor, sonra dudaklarını yalıyor. "Güvenli kelime. Güvenli bir kelimeye ihtiyacımız var."

Biraz düşündüm ama bir tanesi hemen geldi. "Rudolph" derken kalçalarımı hafifçe eğiyorum.

"Mükemmel." Alnını komodine doğru eğiyor. "Her ihtimale karşı orada makas var."

Onlara ihtiyacım olacağından endişelenmiyorum ama hazırlıklı olmasına sevindim. O her şeye hazırlıklı.

Wilder yataktan kayıyor, yatağın ayak ucunda duruyor, bana bakıyor ve çok seksi görünüyor. Kot pantolon ve kaşmir kazak giyiyor ve o kadar seksi ki dayanamıyorum. Uzun, güçlü, bilinçli.

Onunla ilgili her şey bir amaca yönelik. Yaptığı her hareket kasıtlı.

Bu ne istediğini bilen bir adam ve bana baktığı zamanki kadar arzulandığımı hiç hissetmemiştim.

Yaşadığım her şeyin tam tersi.

Brady ile hiç böyle hissetmemiştim. Daha önce çıktığım hiç kimseyle böyle hissetmemiştim. Hiç bu kadar ateşli bakışlar hissetmemiştim. Bu tür bir ihtiyaç. Bir erkekten gelen bu tür bir arzu.

Gözleriyle beni yerken hayranlıkla başını sallarken telefonundan seksi Noel şarkılarından oluşan bir cover listesi çalıyor. "Bu," diye başlıyor dumanlı bir ses tonuyla bana bakarken, "Noel Baba'dan istediğim şey buydu."

Vücudumdan aşağı bir ürperti akıyor. "Kızaklı yatakta çıplak ben mi?"

"Evet. Çünkü seni lanet bir hediye gibi açmak istiyorum."

Bu sözlerden sonra üzerime bir sıcaklık dalgası çöktü. Wilder, yapay zekadan kendisine verilen rutin müstehcen satırları okuyormuş gibi edepsizce konuşmuyor. Söylediği her şey sanki sadece benim içinmiş gibi geliyor. "Sabırsızlanıyorum," diyorum.

"Ama önce sana benim hediyem olduğunu hatırlatacağım. Benim hediyem. *Benim*," diyor kaşmir kazağını çekiştirerek çıkarırken, kaslarını ve dolgun göğsünü gösteren beyaz tişörtünü ortaya çıkarıyor.

Ses tonundaki sahiplenmeden ürperiyorum. Çok kararlı. Çok kesin. "Bana nasıl hatırlatacaksın?" Sesim tüy gibi. Bütün gece diken üstündeymişim gibi hissediyorum ve gömleğini çıkarıp yere attıktan sonra üstsüz ve görkemli bir şekilde tekrar yatağa tırmandığında bunun sona ereceğini sanmıyorum.

Teni tonlanmış ve bronzlaşmış, ön kollarındaki dövmeler sergileniyor -Sürekli sormak istediğim soyut tasarımlar. Ama henüz sormadım. Şu anda konuşmak istiyormuş gibi görünmüyor. Ağzıyla tamamen başka bir şey yapmak istiyor gibi görünüyor.

Çünkü patronum hakkında özel bir şey öğreniyorum.

Yemek yemeyi *gerçekten* seviyor.

Ellerini ayak bileklerimde, baldırlarımda ve beni açarken uyluklarımda gezdiriyor. "Ama hediyemin paketini henüz açmayacağım." Bakışları erimiş, sözleri çakıllı. "Sadece... tatmak istiyorum."

İnliyorum ve daha amıma dokunmadı bile. Ama onun için gülünç derecede ıslağım.

Bacaklarımı olabildiğince açıyor ve onaylarcasına mırıldanıyor. "Ne güzel pembe bir hediye. Ve ben hediyelerimi ıslak severim." Kirli sakalını kalçamın iç kısmına sürüyor ve nefesim kesiliyor. "Ve parlıyor." İstekli klitorisime doğru bir hava akımı üflüyor. "Ve çok, çok azgın."

"Dileğin gerçekleşti," diyorum, onun için yanıp tutuşarak.

"Evet, gerçekten öyle," diyor, sanki benimle büyülenmiş gibi. Bir hırıltıyla yüzünü bacaklarımın arasına gömüyor ve amıma Fransız öpücüğü konduruyor. Rahatlama anlık ve elektriksel. Başımı yastığa yasladığımda içime lezzetli bir sıcaklık yayılıyor.

Ellerim göğsümde bağlı olduğu için saçlarını tutamıyorum ama kalçalarımı kıvrabiliyorum. Ve yapıyorum, utanmadan vücudumla ona yalvarıyorum.

Beni kucaklıyor, dili aşağı yukarı okşuyor ve klitorisimin etrafında çılgın daireler çiziyor. İnliyorum ve kıvranıyorum - bu çok iyi. Sonra dilini düzleştiriyor ve dilini içime sokmadan önce uzun, kapsamlı bir yalama yapıyor. Sanki kafamın içinde bir şalter atıyor ve zevk her yere yayılıyor.

"Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen," diye
bağırıyorum. Duruyor, masumca yukarı bakıyor.

"Lütfen ne?"

"Bana kaldırılabileceğimden fazlasını ver," diye yalvarıyorum, şehvetten nefesim kesilerek.

"Memnuniyetle" diye mırıldanarak kalçalarımın dönüyor. Sonra o kadar sert boşalana kadar beni yutuyor ki görüşüm bulanıklaşıyor ve beynim devre dışı kalıyor.

Bir dakika sonra gözlerimi açıp zevkin bulanıklığından sıyrıldığımda Wilder dizlerinin üzerine çökmüştü. Eliyle tatmin olmuş ağzını sildikten sonra hiç vakit kaybetmeden aynı elini kalçalarımın arasına sokuyor ve beni nazikçe okşuyor.

Orgazmdan dolayı hâlâ hassas olduğum için irkiliyorum.

Ama o kararlı. "Bir taneye daha ne dersin?" diyor, yetenekli parmaklarının uzun, kışkırtıcı fırçalarıyla zaman ayırarak beni yavaşça yukarı kaldırıyor. "Bunu *benim* de hediyem olarak düşün."

"Benim çoklu orgazmlarım senin hediyen mi?"

Kurt gibi sırtıyor. "Gerçekten öyleler, Fable."

"Sanırım Noel zamanı," diyorum şakacı bir şekilde.

Evet cevabımı alıyor ve iki parmağını içime sokuyor. Kısa sürede, beni bir kez daha oynarken ve birkaç dakika sonra beni uçurumdan aşağı gönderirken elini becererek ona sürünüyorum.

Parmaklarını gevşetip üzerime tırmandığında umutsuzca nefesimi tutmaya çalışıyorum. Avuçlarını vücudumun iki yanına dayayarak, gözlerindeki en korunaksız bakışla aşağıya bakıyor. "Tanrım, çok güzelsin," diyor törpülenmiş bir sesle, sonra dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve daha öncekilerden farklı hissettiren sıcak, tutkulu bir öpücük konduruyor.

Ağzımı tüketirken, farkı saptamaya çalışıyorum. Neyin değiştiğini anlamaya. Ama beynim tamamen neon olduğu için bu zor. Kelimelerle düşünmüyorum. Parlak renklerle düşünüyorum. Vahşi hislerle. Onunla her şey daha yoğun hissettiriyor. Her şey ciddiymişiz gibi geliyor. Sanki alıştırma aşamasını geçmiştiz gibi. Sanki gerçekten istediğimiz her şeyi alıyormuşuz gibi. Ve ben Wilder'ın bana vermek istediği her şeyi istiyorum.

Öpüşmeyi kestiğinde ona bakıyorum. Dudakları beni öpmekten morarmış ve gözleri vahşi. Ama aynı zamanda... yumuşak. Ham arzuyla dolu, ama aynı zamanda bu gece söylediği her kelimenin çok doğru olduğunu hissettiren bir şefkatle dolu.

Normalde gardımı indirmem. Brady'nin yaptığı gibi birinin beni incitmesinden korktuğum için yumuşak taraflarımı göstermeyi sevmiyorum. Daha önce çıktığım diğer erkeklerin yaptığı gibi. Ama burada, yatakta, Wilder'ın yanında kendimi güvende hissediyorum.

-Onunla ve arzularıyla güvendeyim. Sahte aşkımızı başlatma nedenlerimiz pek umurumda değil. Sadece şu anda, burada hissettiğim gerçek duyguları önemsiyorum. "Beni açmak... ve bana ne istersen yapmak ister misin?" Bakışlarım, biraz yerinden oynamış ama yine de göğüslerimin altına yeterince sıkı sarılmış büyük fiyonka kayarak soruyorum.

Hırlıyor. "Gerçekten istiyorum." Sesi çığ ve ciddi. Sonra elini yüzümde gezdiriyor, saygılı bir jestle. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

Bu sadece bir yay, söylemek istiyorum.

Ama bu sadece bir yay değil. Birinin içeri girmesine izin vermektir ve bu benim güçlü yanımdır. Ama bu gece bu konuda biraz daha iyi oldum. "Sana güveniyorum ama seni çıplak da istiyorum. Şimdi, neden benim için soyunmuyorsun? Bunu kendim de yapardım," diyorum, sonra parmaklarımı oynatıyorum, "ama elim kolum bağlı."

"Sakın hediyemin paketini açayım deme," diye emredici bir tonda uyarıyor.

Yataktan zıplayıp kot pantolonunun düğmesini açıyor, sonra fermuarını açıp aşağıya doğru itiyor.

Boxer külotuna kadar indiğinde dilim dışarı fırlıyor ve Wilder'ın gözünden kaçmıyor.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye soruyor.

"Evet. Sikin tam bir hediye," diyorum, sonra cesaretimi toplayıp ekliyorum, "Tadı da hediye gibi."

Nefesi tıslıyor. "O güzel pis ağzın... İçinde benim sikim varken çok güzel görünüyor." Boxerını aşağı itiyor, kalın, sert siki serbest kalıyor ve bana doğru yöneliyor. "Ama bu gece onu ememeyeceksin."

"Ne alacağım?"

"İhtiyacınız olan şey," diyor otoriteyle.

Ürperiyorum. Beni becermesine çok ihtiyacım var. Ve bu düşüncayı kendime saklamak istemiyorum. Burada, onunla yatakta, kalbimdeki gerçeği söyleyebiliyorum. "Beni becermeni çok istiyorum," diyorum ve bunu söylediğime inanamıyorum ama çok iyi hissettiriyor.

Sanki bu onun için zormuş gibi gözleri bir anlığına kapanıyor. Sanki kendini toparlaması gerekiyormuş gibi. Gözlerini açtığında, "Seni ne kadar istediğimi bilemezsin." diyor.

Ama ucundan sızan sikine bir baktım ve sanırım ne kadar olduğunu biliyorum. Bacaklarımın arasında sürünüyor, sert aleti sallanıyor. Bileğimdeki bağları çözmek için kurdelenin bir ucundan çekiştiriyor. Kumaş yatağa düştüğünde, göğüslerimin altına uzanıyor ve onları da serbest bırakmaya başlıyor, fiyongu çözüyor. "Uzun zamandır seni açmak istiyordum," diyor, ses tonu çaresizliğin gölgesinde.

"Bu işe başladığımızdan beri mi?" Düşüncesizce sordum. Çünkü bilmek zorundayım. Bu itirafı dokunulmadan bırakamam.

Yutkunuyor, duraksıyor ve evet demek üzere olduğundan eminim. Onun yerine, "Ondan önce." dedi.

Sonra sustu ve kırmızı saten kurdeleyi açmayı bitirerek beni bu itirafla baş başa bıraktı. Arkadaşlarım haklıydı. Bir süredir bana karşı kötü davranıyordu. Ama ne zamandır? Brady'den öncesinden beri mi?

Bu düşünce nefesimi kesiyor. Zihnim bu yeni bilgiyle dönüyor. Vücudum bu taze arzuyla ağrıyor. Ellerimi serbest bıraktığında doğruluyorum ve kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çekiyorum. Birbirimize dolanmışız, o kadar derinden öpüşüyoruz ki sanki tatilden çok daha uzun sürebilirmişiz gibi geliyor.

Bu düşünceden ne anlam çıkaracağımı bilemediğim için fiziksel olana, öpücüğün kalçalarımın arasında beyaz bir sızıya dönüşmesine odaklanıyorum. Öpüşmeyi kesiyorum, nefes nefese, "Becer beni şimdi."

Çenemi sertçe kavırıyor. "Emirleri sen vermiyorsun. Ben veriyorum."

Hıncırca sırtıyorum, uyluklarımın arasında uyarılma toplanıyor. O kadar tahrik oluyorum ki kalçamın iç kısmından aşağı kayan ıslaklığı hissedebiliyorum. "O zaman bana emir ver."

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök."

Razı oldum ve arkamda sıraya girmesini bekledim. Ama önce kurdeleyi aldı ve...

Oh.

Arkama geçtiğinde bacaklarımı ayarlıyor ve ayak bileklerimi bağlıyor... her birini ayrı ayrı, aralarında bir karış mesafe kalacak kadar şerit bırakarak. "Dirseklerinin üzerine çök," diye emretti.

Bir prezervatif alıp takarken ve sikinin başını bana doğru çentiklerken boynumu bükerek onu izliyorum. Çenesi geriliyor, sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi, sonra savaşı kaybediyor gibi görünüyor. "Seni çok uzun zamandır istiyordum," diyor ve sikini içime sokup beni sonuna kadar dolduruyor.

Zevkle haykırıyorum.

"Kar yağarken seni becermek istedim. Seni şöminenin yanında öpmek istedim. Seni tatmak istedim," diyor ve ben zevkten ve kabullenişten bunalıyorum.

"Durma. Lütfen durma," diyorum.

Önce girip sonra çıkıyor, Noel ağacındaki ışıkların titreşimine uygun bir ritim bulurken elleri kığımın etini kavırıyor. Müziğin boğucu tonunu yansıtan bir tutkuyla. Çıtırdayan ateşten daha güçlü bir şehvetle.

Uzun zaman önce belirlediğimiz tüm sahte romantizm kurallarımızı yıkarız. Flört el kitabını çöpe atıyoruz. Birlikteymişiz gibi birlikte hareket ediyoruz. Sırtımı örtüyor, çenemi tutuyor, yüzümü çeviriyor ve beni becerirken öpüyor.

Sıcak ve derin ve ruhumun merkezine kadar yakıyor. Bacaklarımı açmak istiyorum, ama kurdele onları yerinde tutuyor, bu yüzden sanki hislerden kaçamıyorum, üzerinde kontrolüm olmayan orgazmın inşası.

İçimde bir noktaya tekrar tekrar vuruyor. Çok yakınım, çok yakınım ve onu kaybetmek istemiyorum, bu yüzden ona acilen "Parmaklarını kullan" diyorum.

"Bu emri kabul ediyorum." Bir elini kalçalarımın arasına kaydırıyor ve karlı gecede beni derin ve sert bir şekilde sikerken klitorisimi okşuyor.

Saniyeler içinde çarşafı pençeliyor, titriyor ve sonra onun altında parçalanıyorum.

Beni takip etmesini bekledim ama etmedi.

Artçı şoklar içimde dalgalanırken, gevşedi, bağlarımı çözdü ve saniyeler içinde beni ters çevirdi. Dizlerimi göğsüme doğru itiyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor, serbest bırakılmış bir adam gibi bana bakıyor. Onun olduğumu düşünen bir adam gibi.

Beni kendi malıymışım gibi beceriyor.

Dumanlı, içli bir "Sen" ile üzerime yığılmadan önce vücudu sarsılırken, titrerken ve sonra durgunlaşırken benim gibi hissediyor.

Yarın ne olacağını bilmiyorum. Bu kulübelere ayrıldığımızda ne olacağını da bilmiyorum. Ama şimdilik ve önümüzdeki birkaç gün için, sanırım bu pis Noel büyüsünü seviyorum.

Noel intikamından daha çok seviyorum.

* * *

Daha sonra, temizlenip yorganın altına girdiğimizde, "Şarkı söyleyememenin gerçekten bir önemi yok" dedim.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bir rock yıldızı gibi sikişiyorsun."

* * *

Sabah güneş ışığı pencereden içeri süzülürken Wilder'ın bir Pazar sabahı yeni bir otel satın almaya ya da temiz enerji anlaşması yapmaya gitmiş olmasını bekliyorum.

Beklemediğim şey, kıyafetlerini alırken komodinden çalan telefonunu alması ve "Sorun nedir Victor?" diye sormasıydı.

İçimi bir ürperti kapladı. Bu babasının arkadaşı.

BİR ÇEŞİT METAFOR

Wilder

Victor'un ekrandaki ismi bile içime bir korku salıyor, bu yüzden kapıyı hızlıca kapatırken kendimi kötü haberlere hazırlıyorum.

"Hey," diyorum kot pantolonumu ve ayakkabılarımı çekiştirirken, sonra kazağımı giymek için telefonu kafamdan uzaklaştırıyorum, neredeyse kolum boynuma sıkıştıyordu. "Neler oluyor?"

Ben oturma odasına doğru ilerlerken diplomatik bir tavırla, "Sadece kontrol etmek istedim," diyor.

"Teşekkürler. Ben iyiyim." Sürgülü cam kapıya ulaştığımda, kapıyı çekip açıyorum ve güverteye çıkıyorum, ardından meselenin özüne inmek için havadan sudan konuşmayı geçiyorum. "Babamın nesi var?"

"Acaba ondan haber aldın mı?" Evergreen Falls sabahının soğukunda güvertede adımlarken Victor soruyor. Aralık sonu olduğu için hava serin, ama bu zaten hiçbir zaman sıcak ve bulanık bir görüşme olmayacaktı.

"Hayır, ondan haber almadım" diye cevap veriyorum ama söz konusu babam olduğunda kötü haberlere her zaman hazırım. Kendine zarar verdiğini duymaya. Mide bulandırıcı miktarda para kaybetmiş. Hapiste olduğunu. Öldü. "Anladığım kadarıyla bunu yapmadın?"

"Birkaç gün oldu. Ama dün gece Desert Springs Casino'daki arkadaşım Diane Diamond'dan kart sayarken yakalandığımı öğrendim."

Bir elimi saçlarımda gezdirerek inliyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Şimdi de aldatıyor mu?"

Victor iç çeker, uzun ve teslim olmuş bir şekilde. "Eğer söylediklerine inanıyorsanız."

O iyi bir arkadaş. Kanıt olmadan onu çarmıha germemesi çok nazik bir davranış. Bahislerini korumak için dostça davranıyor. Ama ben söylediklerine inanıyorum. Babam da aynen böyle yapardı. "Şimdilik doğru olduğunu varsayalım. Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Vegas'ta otel işine başladığımdan beri biliyor olmalıyım. Bazı girişimlere iyi yatırım yaptıktan sonra, Vegas'taki bazı boktan, yıkık dökük otelleri buldozerle yıkıp büyük, güzel oteller inşa etmek için yeterli sermayeye sahip oldum. Babamın kâğıt oynadığı türden yerleri yıkarak işe başladım. Eminim burada bir metafor vardır. İyileşmeye çalıştığım bir çocukluk yarası. Ama şu anda sadece neler olduğunu bilmek istiyorum.

"Bu artık Desert Springs'te istenmediği anlamına geliyor," diyor Victor. "Ve insanların nasıl konuştuğunu bilirsin."

"Evet, var." Kumarhane yöneticileri diğer kumarhane yöneticilerine söyleyecek ve bu da onun oynamasını daha da zorlaştıracaktır. Bu da muhtemelen daha da çaresiz hale geleceği anlamına geliyor. Bu da kim bilir ne yapacak demektir. "Ondan haber alırsanız bana seslenin. Ben de deneyebilirim. Belki ararsam açar."

"Bu iyi olur. Neden bir denemiyorsun?"

"Bunu yapabilirim," diyorum. En azından bu da bir şeydir. "Apartmanını arayıp evinde olup olmadığına bakacağım."

"Ne bulduğunuzu bana bildirin."

"Buna güvenin."

Telefonu kapattığım an babamı arıyorum. Cevap vermiyor. Ona bir mesaj gönderdim. Vegas'ta tanıdığım birkaç kişiyi hızlıca aradım. Onu tanıyan ya da nerede olduğunu bilen insanları. Apartmanın yöneticisini. Yan dairede yaşayan kadın. Kimse onu görmemiş ama görür görmez bana haber vermelerini istiyorum.

Midem bulanıyor ama sonra kulağıma bir ses geliyor, *"O iyi. Bunu geçmişte de yapmıştı. Bunu hep yapar."*

Bu yoldan daha önce de geçtim. Babam bu ortadan kaybolma olayını birçok kez yaptı. Genellikle Reno gibi başka bir yere gider. Orada ortaya çıkar, bir ton para kaybeder ve sonra beni arayıp ödememi ister. Peki ben ne yapacağım?

Öde bakalım.

Uzaktaki dağlara bakıyorum, soğuk hava kemiklerimin derinliklerine sızıyor. Çözemediğim sorun o.

Dışarıdaki kanepeye yığılıp tepelerin keskin hatlarına bakıyorum ve onların kesinliğine ve babam söz konusu olduğunda onların gücüne sahip olmayı diliyorum.

Kapının açılmasına ve Fable'ın ona verdiğim tüylü çoraplarla güverteden geçmesine yetecek kadar uzun süre uzaklara bakıyorum. Çok sevimliler. Etrafına polar bir battaniye sarılmış. Saçları hâlâ dağınık ama gözleri parlak ve endişe dolu. "Hey, sen," diyor.

"Hey," diyorum, ses tonum düz. "İyi misin?"

"Evet. Tabii ki. Kesinlikle."

Bana yumuşak ama uyarıcı bir gülümseme veriyor. "Üçlü inkar mı?"

İçimi gördü. Bakışlarını karşıladım, ellerimi kaldırdım ve omuz silktim. "Ne yapabilirsin ki?"

Kanepenin minderine doğru bir bakış atıyor. "Arkadaş ister misin?"

Onunla cevap her zaman evettir. "Evet," diyorum sessizce, onun varlığını ne kadar çok istediğimi saklamaya bile çalışmadan.

Yanıma oturdu, ayaklarını altına aldı ve "O babanın arkadaşıydı" dedi.

Direkt olması çok ferahlatıcı bir şey. Doğrudan konunun özüne iniyor. "Evet," diye cevap veriyorum.

"Neler olup bittiğini haber vermek için sizi arayan kişi mi?"

Karı neden sevdiğimden babamın nasıl bir adam olduğuna kadar her şeyi hatırlıyor. Babamın yöntemlerinden biraz utanarak başımı kaldırıyorum, onun yumuşak bakışlarıyla karşılaşıyorum, sonra duraklıyorum. Bunu yapıyor muyum? Ona tüm gerçeği söylüyor muyum? Kimseye söylüyor muyum? Ama göğsüm gergin, daha önce hiç olmadığı kadar gergin. Belki de ona söylemek üzerimde taşıdığım gerginliğin bir kısmını gevşetmeye yardımcı olur.

Ben de ona Victor'un paylaştığı her şeyi anlattım ve "Keşke ne yapacağımı bilseydim" diye bitirdim.

Ama bunu söyler söylemez, ne kadar zayıf görüldüğümden nefret ediyorum. Ne kadar çaresiz. Sanki işimi nasıl yapacağımı bilmiyormuşum gibi. Sanki bir işi yürütememişim gibi. Serseri bir kumarbazı bulmak ne kadar zor olabilir ki?

Ona cevap verme şansı vermedim. Bunu çözebilmeliyim. "Ama belki yapabileceğim bir şey vardır. Birkaç yeri daha arayabilirim. Onu kurtarmam gerek. Bu çok akıllıca."

Fable bana şüpheli bir bakış fırlattı. "Öyle mi?"

Nasıl anlayabilir ki? Evet, babası gösteriş meraklısı bir ahmak ama en azından bir bağımlı değil. Ayrıca, "*Bazen zor olanı yapmaya her zaman hazır olmayız.*" diyen de oydu. *Bu yüzden önce daha kolay bir şey yapmalıyız.* Bu daha kolay. "Param var. Ödememek çok saçma. Ödememek bencillik olur. Ailem için harcamayacaksam bu kadar çok çalışmanın ne anlamı var?"

"Wilder, yapmak istediğin bu mu?" Düşünceli, dikkatli ve özenli bir şekilde soruluyor.

Ama benim ne yapmak istediğimin bir önemi yok. Onunla hiçbir zaman istediğimi yapamadım. Yapmak zorunda olduğum şey borcumu ödemek. Yapmam gereken bu. Doğru olan bu. Bunu anlamıyor mu? "Ona yardım etmeye çalışacağım," diyorum, ama bu benim kulaklarıma bile düz geliyor. Kendisine yardım etmek zorunda. Bunu biliyorum ama yine de gerginlik düğümü daha da yükseliyor. "Sadece borcumu ödeyeceğim. Sonra da yolumuza devam ederiz."

Sanki sözlerine dikkat ediyormuş gibi bir an duruyor. "Sence borcunu ödemek sorunu çözecek mi?"

Ama onu zar zor dinliyorum. "Aslında şu anda her şeyi halledebilirim. Bunu neden daha önce yapmadığımı bilmiyorum." Belki de yumuşuyordum. Tıpkı dün gece Brady'nin Iris'e mırıldanarak benimle daha iyi oynadığı zamanki gibi. Dikkatim dağınık olduğu için fırsatları kaçırmaya devam edemem. "Neden Desert Springs'i arayıp onlara olan borcunu ödemiyorum? Eminim onlara bir borcu vardır."

Telefonumu elime alıyorum ve hemen Google'da Desert Springs Casino'nun telefon numarasını aramaya başlıyorum. Tam arama tuşuna basacaktım ki Fable'ın eli elime geldi. Nazik değildi. Sert ve net bir şekilde "Bana bak." diyor.

İnsanların benimle bu şekilde konuşmasına alışık değilim. Dikkatimi çekti ve kafamı kaldırdım. "Ne oldu? Neden?"

Gözlerimin içine baktı. "Bunu düzeltmek zorunda değilsin. Böyle olduğu için üzgünüm. Ama bunu çözemeyebilirsin ve çözmek *zorunda* da değilsin."

O çok sakın, ama ben tüm evi sallayan güçlü bir sıkma devresindeki bir çamaşır makinesi gibiyim.

"Ama ben biliyorum," diye ısrar ediyorum çünkü göğsümdeki düğüm daha da sıkılaşıyor. "Ne yaptığını görmüyor musun? Sürekli onu kurtarıyorsun," diyor,

Sözleri beni derinden yaraladı. "O benim babam," diyorum.

"Biliyorum ve sadece seni kolluyorum."

"Anlamıyorsun," diye ısırdım.

Koltukta benden biraz uzaklaşıyor ama geri adım atmıyor. "Benim deneyimim olmaması anlamadığım anlamına gelmiyor. Bana anlatmıştın. Ve ben insanları anlıyorum. Söylemeye çalıştığım şey, eğer gidip onu araman gerektiğini hissediyorsan, sorun değil. Onu bulmak için buradan ayrılıp Vegas'a gitmek istiyorsan, bunu anlarım. Ama onun borcunu ödemeniz gerektiğini düşünmüyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldı, belki de bu son yorumu düşünmem için. Ama ben aslında az önce söylediği şeye takılıp kaldım.

"Gitmek istersem itiraz etmez misin?" Açık olmak için soruyorum.

"Eğer yapman gereken buysa, senin yanında olurum. Seninle gelmemi istersen, gelirim. Eğer bununla başa çıkmak için yalnız kalman gerekiyorsa, bunu da anlarım."

Kendime bunun varsayımsal olduğunu söylüyorum. Bunların hepsi varsayımsal.

Ama daha önce hiç kimse bana böyle bir şey söylememiştir. Kimse bana bu kadar özverili bir şey önermemiştir. Aileye bu kadar odaklanmış bir şey.

Kalbim onun için daha da yumuşuyor. Ne zaman Fable'la birlikte olsam, onu unutmakta çok başarısız oluyorum. Hayatıma devam etmekte korkunç derecede başarısız oluyorum. Ona ne kadar taptığımı unutmakta çok başarısız oluyorum.

Ve başarısızlıkla ne yapacağımı bilmiyorum. Ama ilişkiler her zaman ters gider. Ve bir şekilde, bir şekilde, bu da öyle olacak. "Gitmeyeceğim" derken bile bunu biliyorum. Ve o kumarhaneye gitmeyeceğim. Kefaletini de ödemeyeceğim."

En azından bugün değil.

"Güzel. Seninle gurur duyuyorum"

diyor. İçimdeki düğüm biraz gevşiyor.

Kolumu kaldırıp onu yakınımına davet ediyorum. Bana doğru sokuluyor. Kulağına fısıldıyorum, "Sabahlardan nefret ettiğin düşünülürse, kalkıp buraya geldiğine inanamıyorum."

"Bana ihtiyacın olduğunu hissediyordum." Başının üstünü öptüm. "İhtiyacım vardı." Çok fazla.

UÇAN İNCİRLİ PUDING

Fable

"Yedi katmanlı çubuklar mı?"

Josie'nin iri mavi gözleri, siyah-beyaz gözlüklerinin arkasından, o öğleden sonra arkadaşlarıma getirdiğim tepsiye aval aval bakarken parlıyor. Wilder bunları bana borçlu olduğu için bir süre önce Mac'le birlikte yapmıştı. Ama aynı zamanda bunun babasını aklından çıkardığını söyledi ve ben de dikkatini dağıtacak bir şey bulduğuna sevindim.

"Adamınız gerçekten yedi katmanlı çubuklar mı yaptı?" Josie tekrar soruyor, her ne kadar kanıtlar burada, kulübelerimizi birbirine bağlayan oturma odasında olsa da.

Maeve tuttuğu elini uzatıyor. "Gerçekten yapmışsa kimin umurunda? Ben bir tane istiyorum. Çok lezzetli görünüyorlar." Hemen yüzüne tıktırıyor ve zevkle gözlerini deviriyor. "Aman Tanrım, adam yemek yapabiliyor. Bir dakika. Sevişebiliyor da mu?"

Kıvılcımlar vücudumu titretiyor. Ama yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. Büyük, abartılı bir evet anlamında başımı sallıyorum. "Onunla sevişmek yepyeni bir diyar gibi. Dün gece beni kırmızı saten bir kurdeleyle bağladı, böylece Noel hediyesi gibi göründüm."

Maeve'in ela gözleri titriyor. "Bu çok özel bir sapkınlık ve ben bunun için buradayım."

"Ben de oradaydım," diyorum. "Sınırdaki bir zevk Dom'u gibi bir şey. Bana birden fazla orgazm yaşatma konusunda biraz takıntılı."

Josie beni oturma odasına doğru götürürken, "Sorunu hâlâ duyamıyorum," diye mırıldanıyor.

"Yemek pişirebiliyor, iyi bir baba ve bir tanrı gibi sikişiyor," diyor Everly, parmaklarıyla sayarak. "Doğru anlamış mıyım, Fable?"

Tenim karıncalanıyor çünkü aslında adamın yapabildiği tek şey bu değil. "Oh, dahası da var. Harika bir dinleyicidir. Düşünceli. Akıllıdır. Duman dedektörünün pilini değiştirebilir. Ve beni çok şımartıyor. Yani, bize özel ders, akşam yemeği ve otel odası ayarladı, kız kardeşimle bana Noel alışverişi yaptırdı ve futbol maçında hepimize özel süit ayarladı."

Everly tepsiyi koyduğum sehpadan bir çubuk kapıyor ve bir köşesini kırıp ağzına atıyor, sonra da bir yemek programı yıldızı gibi inliyor. "Tatil bittiğinde onu sakın bırakma."

Ama bu bir seçenek değil. İç çekiyorum. "Zaten bir bitiş tarihi üzerinde anlaşmıştık. Her zaman bir bitiş tarihi olacaktı."

Josie Noel ağacının önündeki kanepeye vuruyor. "Otur," diye emrediyor ve ben de itaat ediyorum. Bana çok ciddi bir bakış attı. "Odadaki fili tartışabilir miyiz?"

"Odadaki fili tartıştığımızı sanıyordum," diyorum tepsideki unlu mamullere bakarak. "Milyarderin gerçekten pişirebildiğini mi? Bu arada, onları kıcımlı sıklığı için ceza olarak pişirdi. Bu oynadığımız bir oyun," diyorum ve onlara listemizi anlatırken başım dönüyor. "Bizi bu romantizmle ayakta tutmak onun fikriydi. Eğer aşırıya kaçan ve sahte olduğunu belli edecek bir şey yaparsak, referans aldığımız bir yaramazlık ve iyilik listemiz var. Ve cezalar alıp veriyoruz, ama kurabiye ve masaj gibi eğlenceli cezalar."

Maeve birkaç kez göz kırptı. "Hanımefendi, affedersiniz. Tüm detaylara ihtiyacımız var. Hepimiz bu listeyi yapmalıyız. Ama önce şunu bilmem gerekiyor: Sizin için pişirmesi için bilerek mi abartılı bir şey yaptınız?"

"Hayır, çok abartılı bir şey yaptı," diye açıklıyorum.

"O senin kıcını sıkı ve sen de kurabiye mi aldın? Senin için bir kazan-kazan gibi görünüyor," diye ekliyor Maeve, sonra da belli bir gösterişle bacak bacak üstüne atıyor.

Josie dikkatimizi tekrar çekmek için boğazını temizliyor. "Bu da beni daha da güçlendiriyor. Odadaki asıl fil, bu romantizmin sahte görünmemesi."

Oda sessizleşiyor. Bütün gözler bana bakıyor. Bu ifadenin ağırlığı öğleden sonraki havada asılı duruyor.

Dün geceye ve yatakta söylediği şeylere geri dönüyorum. O anki hislerimin yanı sıra ilahi yarışmasında hissettiklerim de. İntikam aklımdaki en uzak şeydi. Sonra bu sabah güvertede onunla birlikte olduğumu hayal ediyorum. Çok sinirliydi, babası tarafından çok incitilmişti ve belli ki kendini çok çaresiz hissediyordu. Wilder tamamen inatçıydı ama sonra bana izin verdi. Desteğimi ve tesellimi kabul etti ve ona bunu verebilmek büyük bir keyifti. Umarım yakında babasından haber alır.

Parmaklarımı birbirine geçiriyorum ve Josie'nin filini onaylıyorum. "Artık sahte de gelmiyor," diye itiraf ediyorum. Bunu ilk kez yüksek sesle dile getiriyorum. "Ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

Maeve ikilemimi biraz düşündükten sonra şöyle diyor: "Ona karşı bir şeyler hissediyorsun. Sana her şeyin mümkün olduğunu hissettiren büyük, duygusal gerçek duygular?"

Ben mi? Kapıyı açmayı sevmiyorum. Kendimi annemin ben büyürken babam için tekrar tekrar kapıyı açması gibi hissetmeme neden oluyor. Sanki biri çıkıp gidecek ve sonra geri dönüp bunu bir kez daha yapacakmış gibi hissettiriyor. Yine de Wilder'a karşı hissettiğim bu büyük, köpüklü duyguları görmezden gelmek giderek zorlaşıyor. "Seviyorum. Ama birlikte çalışıyoruz. Yeni yılda ofise döndüğümüzde nasıl olur bilmiyorum."

Everly, "İK ile bunu zaten hallettiniz," diye belirtiyor. "Bu endişelenmenize gerek olmayan büyük bir engel. Tüm ofis birlikte olduğunuza inanıyor, yani harika bir başlangıç yaptınız." Yanağındaki sarı saç tellerine bir fiske vuruyor ve ekliyor: "Ben de Max'le çalışıyorum ve bu çok eğlenceli."

Ama eğlenceli hale gelmeden önce, yasak işyeri aşkında bir dizi zorlukla karşılaştı. Hokey takımındaki kalecinin kötü şöhretini düzeltmekle görevlendirilmişken ona aşık olursanız olacağı budur.

"Evet, bu iyi bir şey. Sen ve Max'in her şeyi çözmenize çok sevindim. Ama ya gerçekten bir şey deneseydik ve her şey ters gitseydi?" Onu ofiste görmenin ne kadar rahatsız edici olacağını hayal ederek soruyorum. Tatilden sonra senaryo gereği ayrılmış olarak ofise dönmek başka bir şey, gerçek bir aşk denemek ve sonra da gerçek bir ayrılığa katlanmak zorunda kalmak bambaşka bir şey. "O hâlâ patron. Onu hâlâ görmek zorundayım."

"Ama neden uzun süre dayanmıyor?" Everly bana meydan okuyor.

Kollarımı açıp odanın köşesindeki kırmızı fiyonklar, gümüş çelenkler ve kar küreleriyle süslü sevimli ağacı, uzaktaki karla kaplı tepeleri gösteren pencereleri ve önümüzde duran şekerli ikramlarla dolu tepsiyi işaret ediyorum. "Çünkü bu gerçek değil. Şu an balayı evresindeyiz. Noel zamanı. Her şey harika. Wilder'la kartopu atıp şarkı söylüyoruz, birkaç saat içinde Noel ağacı süsleme yarışmamız var, en iyi arkadaşlarımla yedi katlı barlar yiyorum, dün gece kırmızı satenle bağlandım ve artık Brady umurumda değil. Ama aptal değilim. Bunun ne olduğunu biliyorum, patronumla rol yapıyorum." Boğazım düğümleniyor ve kaşlarımı çatmadan önce bir an durup ekliyorum: "Peki gerçek hayatta ne olacak?"

Beni endişelendiren de bu. Bu sahte romantizm gerçek gibi gelmeye başlasa da, eski sevgilim umurumda olmasa da, Wilder ve ben bu romantizmi Evergreen Falls'tan çıkardığımızda ne olacak? Artık Noel büyüsü olmadığına ne olacak?

"Ayrıca, bu işin yürümesini istediğini de sanmıyorum," diye ekliyorum, dün sabahki konuşmamızı hatırlayarak. *İstemediğimden değil. Güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum.* Özel sırlarını ifşa etmek istemiyorum, bu yüzden ne söylediğini ya da neden söylediğini paylaşmayacağım. Ama dikkatlice ekliyorum, "Bazı güven sorunları var."

Everly alay ediyor. "Max de öyle."

Bu doğru. Adamının aşması gereken bazı engeller vardı ve onun da vardı. "Evet ve bunları aştığı için çok mutluyum. Ama herkes bunu yapamaz. Ya da bunu istemez," diyorum sertçe yutkunarak, şimdiden gelecekteki gerçek bir ayrılık için üzülüyorum.

Oda uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra Josie gözlerimle buluştu ve nazikçe sordu, "Fable, önemli olan tek soru... bu işin yürümesini istiyor musun?"

Son zamanlarda bunu daha çok düşünmeye başladım. "Bir yanım istiyor. Ama bu aptalca görünüyor. Sonunda Noel ağacını atmak zorunda kalırsınız ve o da yolun kenarında ölür."

Kulübenin kapısının açılma sesi dikkatimi çekiyor ve diğer odadan gelen kahkaha seslerini seçebiliyorum.

Maeve bir başka yedi katlı çubuğa uzanırken mutlu bir şekilde omuz silkiyor, "Eğer sahte bir ağaç alırsan onu atmak zorunda değilsin. Uzun süre dayanırlar."

Max ve Wesley oturma odasına girip kimin kızakla kayma becerisinin daha seçkin olduğunu tartışırken bu noktayı ve yedi katmanlı barımı çiğniyorum.

"Siz ikiniz kendi doğaçlama kızak yarışmanızı mı yaptınız?" Everly, Max'e bakarken eğlenen bir sırıtışla soruyor.

İri, sakallı kaleci ona bir bakış fırlatıyor. "Benimle tanıştınız mı? Tabii ki tanıştık," diyor, kanepede onun yanına çöküyor ve onu kucağına çekiyor. "Ve tabii ki ben kazandım."

Wesley gözlerini devirerek bir sandalyeye çöküyor ve Josie'nin yanına sokuluyor. "Max, bitiş çizgisinin ne olduğunu yanlış anlamış gibisin. O benim ilk geçtiğim şeydi," diyor ve sonra yedi katmanlı bir bara uzanıp bir ısırık alıyor. "Kahretsin, bunlar çok güzel."

"Siz ikiniz pasta yarışması yapmak ister misiniz?" Josie öneriyor. "Eğer mutfakta rekabet yeteneklerinizi sergilemek isterseniz, sanırım hepimiz minnettar oluruz."

Max parmağını kaldırdı. "Ben de varım."

"Ben de," diyor Wesley ve kısa süre sonra sohbet benim sahte romantizminden onların gerçek hayatlarına kayıyor.

İki çifti izlerken, birbirlerine nasıl izin verdiklerini, insanların birbirleri için yaptıkları değişiklikleri, eğilme ve büyüme yollarımızı ve aşık olduğumuzda konfor alanlarımızdan çıkmak için yapmaya istekli olduğumuz şeyleri düşünüyorum.

Ama bana olan bu mu? Ve eğer öyleyse, Wilder benimle Noel'in diğer tarafında buluşmak ister mi?

ÜÇÜMÜZ

Fable

Genel olarak çok rekabetçi bir insan değilimdir ama konu kendi saham olan tasarıma gelince oynamaya gelmiyorum.

Kazanmaya geldim.

O öğleden sonra kasaba meydanında, Wilder ve Mac'i bir ladin ağacının yanında toplanmaya çağırıyorum. Hız için giyinmiştik; polar kazaklar, kot pantolonlar ve kar botları. Mac diğer etkinliklerde çocuk klasmanında yarışıyor olsa da, Noel ağacı süsleme yarışması takımların daha genç üyeleri de çekmesine olanak tanıyor.

"İşte planımız. İki koşucu ile bir Retro X uygulayacağız," diyorum ve planlarıma futbol benzeri bir oyun adı veriyorum. "Mac ve ben."

Onlara bu süpermarket taraması tarzı Noel ağacı süsleme yarışması için yaklaşımımın geri kalanını anlatıyorum. Her takımın kasaba meydanındaki bir ağacı süslemek için otuz dakikası var. Bunun ilk beş dakikasını meydanın ortasındaki çeşitli kutulardan süsleri toplamak için kullanabilirsiniz. Bunlar yıllar boyunca yapılan bağışlardan toplanmıştır. Zamana bağlı yarışma başladığında gönüllüler kutuların yanında onları açmak için bekliyor.

Stratejiyi gözden geçirdikten sonra sözümü şöyle bitiriyorum: "Her şey ağaç üzerinde nasıl sıraladığınıza bağlı."

"Anladım," diyor Mac keskin bir baş hareketiyle, oyun suratını takınarak.

Başlama düdüğünü beklerken toplanmaya ara veriyorum. Güneş ufukta alçalıyor, bu yüzden gün batımından sonra bitireceğiz, sonra ağaçları açacağız.

Wilder bana döndü, gözlerinde onay vardı. "Oyun kurucu gibisin."

"Futbolu ve stratejiyi severim," diyorum, kabullenerek.

"Sıcak," diye fısıldıyor.

Gülüyorum, babası için stres yapmadığına sevindim. Tavsiyemi dinlediğine sevindim. Belki de gerçek bir çift olsaydık böyle olurdu - birbirimize yardım eder, birbirimizi desteklerdik.

O da mı böyle düşünüyor? Umarım öyledir, ama dikkatini meydanın ortasındaki kutulara X-ray görüşüne sahipmiş gibi bakan Mac'e çeviriyor.

"Kafanda Noel ağaçlarının hayalleri mi dans ediyor?" diye soruyor ona.

"Sadece rekabetin psikolojisini bozmaya çalışıyorum," diyor ve sonra başını sallıyor

Köşede bir Douglas köknarının yanında koşan Brady ve Iris'e kurnazca, sanki koşmak daha hızlı süslenmelerine yardımcı olacakmış gibi. "Özellikle de şu adam. Pisliğin teki."

Sayılırdan da öte. Ama neden onu etiketlediğini merak ediyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü kedileri sevmiyor. Duşta, tuvaleti kullandıktan sonra koridorda Penguen'le karşılaştığında bunu söyledi."

Wilder alay ediyor. "Bu her şeyi çözer. Onu yenmek için yeterli bir sebep."

Mac kollarını kavuşturarak, "Hayvanları sevmeyen insanlara güvenmiyorum," diye ekliyor.

"Hayata yüzde yüz makul bir yaklaşım," diyorum Belediye Başkanı Bumblefritz yanında megafonuyla meydana doğru ilerlerken.

Uyumsuz s ü s e ş y a l a r ı y l a dolu kutuların arasından geçerken görkemli bir şekilde gülümsüyor.

Wilder'la teyzesinin hatırı için onun ofisinde bu sahte aşka başladığımız zamanı düşünüyorum. Bana Noel ağacı süslemede iyi olup olmadığımı sormuştu. Ben de ona ışıklardan anladığımı söylediğimde, "*O zaman umarım yarışmada o Brady karakterini yenersin*" demişti.

Brady artık umurumda değil ama Wilder'ın teyzesi umurumda, o yüzden bu maç Bibi için. Onun için kazanmak istiyorum. Çünkü Evergreen Falls Yıllık Karda En İyi Kış Oyunları Yarışması onun için önemli. Onlar

Olimpiyatları. Bu onun büyük oyunu. Bana çok iyi davrandığı için onun için elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Belki bu, ona yalan söylediğim için duyduğum suçluluk duygusunu telafi eder - yanımdaki yakışıklı, zeki adama baktığımda artık hiçbir şey sahte gelmiyor olsa da.

Ben de başka biri için elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorum. Wilder'ın yetiştirdiği bu muhteşem genç kadın için. Mac'e bakıyorum, kalbim onun ruhu, akli ve hayran olduğum cesur tavrı için sıcaklıkla doluyor.

Yine de bu sıcak ve bulanık duygular içinde kaybolabilirim, bu yüzden Belediye Başkanı Bumblefritz'in şu anda çardak merdivenlerini tırmanıyor olmasına sevindim. Belirlediğimiz ağaçların yanında yerimizi alıyoruz. Yarışmayı izlemek için meydanın etrafında bir kalabalık toplanmıştı.

Belediye başkanı şeker kamışı megafonunu ağzına götürüyor. "Bayanlar ve baylar, erkekler ve kızlar, her yaştan insanlar! Ağacınızı süslemek için otuz dakikanız var. Her biriniz bu süs kutularından istediğinizi alacaksınız. Oyunlar için yeni süs satın alınmadı. Bunların hepsi bağışlandı, bu yüzden her yıl olduğu gibi yarışmamızda ikinci bir şans elde ediyorlar." Bir an durdu. "Bunlarla ne tür bir bayram büyüğü yaratacağınızı bilemezsiniz. Noel ruhu, sahip olduklarınızla en iyisini yapmakla ilgilidir, sizce de öyle değil mi?"

Temayı açıklamasını heyecanla beklerken yarışmacılardan toplu bir *evet* mırıltısı yükseliyor. Ağır bir vuruş yapıyor. "Bu yılki tema her bir takımın yorumuna açık." Bir duraklama daha. "Ve bu... *tatil için ev*. Ağaç süsleme yarışması başlasın!"

Bu temayı işlemek için zaman ayıramıyorum çünkü her bir kutunun içindekileri gözden geçirirken bunu anında çözmemiz gerekecek. Gönüllüler karton kapakları açıyor ve Mac ile ben koşturmacaya başlıyoruz. Wilder arkamızda, elinde süslerle dolduracağımız kırmızı bir torba tutuyor.

İlk kutunun önünde diz çöküp hediyeleri tarıyorum. Rastgele bir süs eşyası koleksiyonu değil, çözülmeyi bekleyen bir bulmaca görüyorum. Zihnim renklerin, şekillerin, stillerin mükemmel düzenlemesini hayal ederek yarışmaya başlıyor - *tatillerde ev için* mükemmel bir tasarım.

Kutunun köşesindeki ahşap süsü göstererek, "Ren geyiğini al," diyorum. Mac onu alıyor, sonra da kırmızı ahşap kızağı işaret ediyor. Onu da kapıyorum. Bana gülümsüyor, başını sallayıp anlayışla karşılıyor, ev havası yaratmaya çalıştığımızı hemen anlıyor. Tahta bir findikkıran görüyorum. "Bu da var."

"Anladım," diyor ve elini uzatıyor.

Wilder çantayı açarken biz de bir sonraki kutuya koşuyoruz. "Ne alacaksınız hanımlar?"

Hazineleri hızla tarıyorum, sonra talimatları veriyorum. Tahtadan bir Noel Baba, bir elf, sonra da bir kızak alıyoruz.

Aklıma bir fikir geldiğinde hemen bir sonraki kutuya doğru yola çıktık. Mac'e yaklaşmasını işaret edip fısıldıyorum. "Eskiyle yeniye buluşturalım," diyorum. "Tatil için eve gelmenin amacı da bu zaten?"

Gözleri parlıyor. "Evet! Bayıldım. Süsler ve ışıltılı şeyler alacağız ve onları eski moda olanlarla karıştıracğıız."

"Sanki aklımı okuyabiliyorsun," diyorum.

"Kulağa mükemmel geliyor," diyor Wilder, bizi o kadar büyük bir şefkatle izliyor ki neredeyse kalbim kırılacak. Neredeyse tam burada, şu anda durup ona şöyle demek istiyorum: "Ya bu gerçek olsaydı? Sen de hissediyor musun?"

Ama zaman geçiyor ve bu kız kazanmak istiyor. Diğerleri için.

Mac çalışmaya başladı, ben de dikkatimi dağıtan şeyleri kapattım. Diğer yarışmacılardan daha hızlıyız, koleksiyonumuzla yarışıyoruz. Son kutuya geldiğimde en altta kırmızı ve parlak bir şey görüyorum. Onu herkesten önce kapıyorum ve meydanın köşesindeki ladine doğru koşuyorum.

Wilder ışıkları ekledikten sonra, Mac ve ben vintage ile modernin buluştuğı bir tarz yaratmak için saat gibi hareket ediyoruz. Süslerimizi ağacın dalları boyunca çapraz sıralar halinde asıyoruz.

İşimiz bittiğinde Wilder ışıkları yakıyor. "Noel ışıklarını çok severim," diyor, anladığımı küçük bir imayla.

"Ben de," diyorum, bana sır dolu gözlerle bakması midemi bulandırıyor. Belki de direnişin parçası yüzünden. Son süs kutusunun dibinde bulduğum kırmızı kurdeleyi alıyorum.

Wilder otoriter bir tavırla, "Ben hallederim," diyor.

"Evet, halledeceksin," diye cevap veriyorum.

Beni bağlarken kullandığı aynı beceriyle, kurdeleyi ağacın önünde hoş bir ilmekli fiyonk şeklinde tutturuyor.

Geri çekildik, üçümüz de onu inceliyorduk.

"Başardığın, Fable. Tatil için eve benziyor," diyor Mac gururla kolumu okşayarak.

Omzunu sıkarken kalbim bu kıza karşı şefkatle parlıyor. "Hayır, *biz* yaptık."

"Kesinlikle öyle," diyor.

Wilder da onun yanında duruyor, kolu ona sarılmış, eli benim omzuma değiyor.

Bu da çok gerçekçi geliyor. Hepsi çok mümkün. Ve tamamen harika.

Uzun süremez. Sadece süremez.

Ama ya yapabiliyorsa?

Mac cebinden cep telefonunu çıkarıp ağacın fotoğrafını çekerken, "Ağacın fotoğrafını çekeyim," diyor ve yeşil gözlerinde umutla önce babasına, sonra da bana bakıyor. "Bir tane daha istiyorum. Üçümüzün."

Üçümüz.

Mac, Bibi'yi çağırırken bu sözler aklımda ve kalbimde yer ediyor.

Ağacın önünde Wilder bir kolunu bana, diğeri kızına doladıktan sonra yumuşak, saklamadan bir mırıltı çıkarıyor.

Sanki o da yeni şeyler hayal ediyor. Üçümüz gibi. Kalbim boğazımda düğümleniyor.

Kendime *bunun sadece tatil büyüğü* olduğunu söylemeye çalışıyorum. Bu Noel'in kozası. Yağan karın ısıltısı her şeyin mümkün olduğunu hissettiriyor. Ama öyle bile olsa, her şey mümkün gibi gelmeye başlıyor.

Benim eggnog sevmem dışında. Kuzey Kutbu Köşkü'nün sahibi, üzerinde kara tahta ile yumurta likörü yazan kırmızı bir arabayı meydana getirdiğinde biraz ürperiyorum. Ama Mac, Wilder'a dönüyor. "Eggnog'a bayılırım. Biraz alabilir miyim baba?"

Düzgün bir yüz ifadesi takınıyor. "Sadece bir fincan."

"Teşekkürler," der ve arabaya doğru koşar, Charlotte'un hemen arkasında sıraya girerek bayram ikramından bir fincan kapar. Araba Iris'in de dikkatini çekmiş olmalı ki Brady ile birlikte ağaçtan inip Mac'in hemen arkasında sıraya giriyorlar.

Wilder'a dönüp omuz silkiyorum. "Diğer her yönden oldukça mükemmel."

"Bu onun tek kusuru."

Jüri üyeleri etrafta dolaşıp her birini kontrol ederken diğer Noel ağaçlarını incelemek için bir an duruyoruz, ancak bir şey bir kez daha eggnog standında dikkatimi çekiyor. Bakışlarımı kargaşaya geri çeviriyorum.

Gelin adayı, karların üzerinde diz çökmüş olan Brady'ye bakarken şok olmuş gibi bir eliyle ağzını kapatıyor. Botunu bağılıyormuş gibi görünüyor. Ama şimdi kafası yumurta likörüyle kaplı. "Çok özür dilerim," diyor kız kardeşim yüksek sesle, elinde boş bir fincan, sanki sakarlığından dolayı çok pişmanmış gibi.

Wilder'ın elini çekiştirirken gülümsememi bastırıyorum ve sahneyi daha iyi görebilmek için acele ediyoruz.

"Çok özür dilerim," diyor tekrar ama sesinde özür dileyen bir nota algılamıyorum.

"Sorun yok," diye mırıldanıyor Brady, ama sesinde bir aksaklık var. Zavallı adam. Saçlarını her zaman sevmiştir.

Wilder eski sevgilime bakıyor. "Aynen Brady. Ama iyi ki sen ve Iris eggnog pisliklerini temizlemekte çok ama çok iyisiniz."

Brady yutkunur, gözleri büyür. *Kahretsin*, gözlerinin içi parlıyor.

Charlotte damadının kuzenine ölüm bakışları fırlatarak çenesini kaldırıyor. "Eminim öylesindir." Damadın yanına doğru yürüyor, gelininin benim için beklenmedik bir intikam aldığından haberi olmadığından şüpheleniyorum.

Bir saniye sonra Mac bize eli boş katıldı. "Eggnog için iştahımı kaybettim."

"*Mükemmel*," diyorum Wilder'a.

Ve bu öğleden sonra da böyle sona eriyor, çünkü biraz sonra üçümüz kazanıyor ve bir grup kucaklaşmasında bir araya geliyoruz.

* * *

Ağaç süsleme yarışmasının teması o akşam kulübemize döndüğümüzde aklımdan çıkmıyor. Wilder kanepede uzanmış podcast dinlerken, ben de küçük bir bekârlığa veda partisi için Charlotte'un kulübesine gitmek üzere yanımda getirdiğim kırmızı ve yeşil parlıtlı tişörtleri topluyorum. En iyi arkadaşlarımdan hepsi burada ve kendimi evimde gibi hissettiren insanlarla çevrili olduğum için çok şanslıyım.

Gömlekleri çantaya atarken aklımda bir fikir oluşmaya başlıyor ama Wilder dimdik oturup önce telefonuna, sonra bana bakınca dikkatim başka yöne kayıyor. Dikkatli bir şekilde fısıldıyor, "Bir mesaj. Babamdan."

"Ne dedi?" Wilder podcast'i durdururken umutsuzca soruyorum.

Gözleri üzgün ama dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor. "Beni endişelendirdiği için üzgün olduğunu söylüyor. Ve iyi olduğunu." Duraklıyor, sonra ekliyor, "Hepsi bu."

"Belki de yeterlidir?" Onunla birlikte kanepeye oturdum ve bir elimi omzuna koydum.

"Belki."

Wilder bu mesajla rahatladı mı bilmiyorum ama elimi kendi eliyle kapattı ve "Teşekkür ederim" dedi.

"Ne zaman istersen," diyorum, bunu yepyeni bir şekilde kastederek, yakın bir zamanda ona nasıl hissettiğimi söyleyecek cesareti bulmayı umarak.

Saate bakıyorum. Gidip arkadaşlarımla buluşmalıyım ama bu fikir kristalleşiyor. Bugün, tatil için evimdeymişim gibi hissettim, ama ya babası gibi, kendi elleriyle olsun ya da olmasın, yılın bu zamanında bu sıcak, rahat aile ve ev kucaklamasına sahip olmayan insanlar? Peki ya tüm *bunlara* sahip olmayan çocuklar ve aileler? Dağ evleri ve ışıklar, yedi katlı barlar ve film akşamları? Işıklarla süslenmek yerine sadece ışıkları açık tutmak için mücadele edenler?

"Wilder?" Ben

başlıyorum.

"Evet?"

"Yarın hediyesi olmayan çocuklara hediye paketlemek için biraz zaman ayırsak nasıl olur? Satın almak ve paketlemek için," diye açıklıyorum.

Gülümsemesi sıcacık. "Öyle yapalım. Yerel bir organizasyon bulup bir şeyler ayarlayacağım."

Tam da onun yapacağı şey.

* * *

Charlotte ve ben kız arkadaşlarımızla hasret giderirken Wilder da Mac'e, arkadaşlarına ve kuzenlerine ve kız kardeşine film izlemek için katılıyor. Parıltılı penis tişörtleri giydik, şampanya patlattık ve Josie'nin bir araya getirdiği en harika şarküteri tabağının tadını çıkardık. Bekârlığa veda partisi standartlarına göre gösterişsiz bir parti ama Charlotte'un istediği de buydu - iki gece sonraki büyük gününden önce arkadaşlarıyla biraz vakit geçirmek.

Birkaç kez kadeh kaldırıyoruz ve sıra bana geldiğinde flütümü yukarı kaldırıyorum. "Eggnog dökücüye. O bir kraliçe!"

Herkes tokuşturur ve "Uzun süre hüküm sürsün!" der.

Charlotte'un gözleri gurur ve mutlulukla doluyor. "Yemin ederim kazaydı."

Josie abartılı bir şekilde başını sallar. "Bunu mahkemede söyle. Başardın."

"Öyle yapacağım," diyor Charlotte ve kadehini bana doğru kaldırıyor. "Benim için dünyalara bedel olan kız kardeşimin şerefine. Ve bu tatilin gelmiş geçmiş en iyi Noel olmasına yardım eden kız kardeşime."

Onun için hep istediğim şey buydu. Onu kucaklıyorum, buradaki ilk gecemde ona gerçeği söylediğim için minnettarım ve aynı zamanda yaptığımız tüm bu yeni Noel anıları için de minnettarım.

Parti saat on bir civarında sona eriyor ve ben balayı kulübesine dönüp şömineye, parıldayan ağaca ve kızak yatağa bakıyorum. Bu sessiz süitte sadece ben varım. Wilder burada değil ama telefonuma gelen mesajda Leo'yla güvertede viski içtiği ve birazdan döneceği yazıyor.

Mükemmel zamanlama, çünkü az önce onun için özel bir hediye düşündüm. Ne de olsa bir dizi ışıktan anlarım.

O ÖZEL KİŞİ

Wilder

Leo'yla takılıp bir kadeh viskinin tadını çıkarmak ve yıldızlar mürekkep gibi gökyüzünde bir görünüp bir kaybolurken eğlenmek asla kötü bir zaman değildir. Evergreen Falls'ta, şehirden uzakta sonsuza dek görebilirsiniz. Ama kar yağacağının işaretleri

-Geceye pembemsi-turuncu bir renk katan yanık daha parlak, Fable'ın odaya geri dönüp dönmediğini ve bekarlığa veda partisinin sona erip ermediğini merak etmeye başlıyorum. Cevap Leo'nun telefonuna bakıp sırtarak bana dönmesiyle geliyor. "Çağrıldım."

Bu da cevabını veriyor. "O zaman gitmelisin." Boş bardaklara bakıyorum. "Onları içeri götüreceğim."

Hızlı bir teşekkürle, pratik olarak yola koyuldu ve koşmaya başladı.

Bardakları alıp içeri getiriyorum ve lavaboya bırakıyorum, sonra koridorda ilerliyorum, gün kafamda bir döngüde oynuyor, beni bir döngüye sokan gergin sabah telefon görüşmesinden, kızımın yedi katmanlı çubuklar yapmaya, Fable ve Mac ile bir ağacın süslenmesine kadar herhangi bir öğleden sonranın olabileceğinden daha güzel bir öğleden sonra.

Bu öğleden sonra, yanılıyor olabileceğimi yeniden düşünmeme neden oldu. Bir yalanla başlayan bir şey aslında iyi bir şeye dönüşebilir mi diye.

Gördüğüm onca kanıta rağmen. Annemin romantizmden yoksun mutluluğuna rağmen. Babamın kendine zarar veren yöntemlerini. Benim

kendi geçmişim beni bugün buraya getirdi. Neredeyse kırk yaşındayım ve daha önce aşık olup olmadığımdan emin değilim.

Ama sanırım artık öyle olabilirim. Fable'ın etrafında kalbimin gümbür gümbür atması beni çok korkutuyor ama ondan da uzak duramıyorum. Kapiya ulaştığımda duruyorum, sonra dönüp mutfağa gidiyorum. Fable'ım yatakta eğlenmeyi sever. Oyun oynamayı sever. Naneye bayılır, bu yüzden buzdolabının kapağını açıp taze bir kutu naneli krem şanti alıyorum. Site döndüğümde kapiya bir kez vuruyorum. şehvetli bir müzik çalıyor, kendi işaretini veriyor.

"İçeri gel," diye sesleniyor.

Kapıyı açtığımda nefesim kesildi. En muhteşem hediye gibi yatağın üzerine serilmişti. "Mutlu Noeller bana," diyorum gördüğüm manzara karşısında dehşete düşerek.

Gülümsüyor, bunu başardığını söyleyen türden. Başardı da. "Kendi Noel ağacı süsleme yaşışmamızı yapabileceğimizi düşündüm. Ağaca benziyor muyum?"

"Gördüğüm en seksi ağaç," diyorum bakışlarım yaramaz Noel elfimi bir aşağı bir yukarı dolaşırken. Omuzlarının, göğüslerinin, karnının ve kalçalarının etrafına bir dizi Noel ışığı sarmış. Kırmızı, mor, pembe, yeşil ve mavi ışıklar odanın yumuşak ışığında solgun teninde yanıp sönüyor. Dışarıda kar yağıyor.

İçeride, yleyim.

Ona doğru ilerliyorum, teninde dans eden ışıkların yumuşak pusuyla byleniyorum. şanslı ışıklar. "Pembelerin, morların ve mavilerin tenine yansıdığını biliyor musun?"

Fable vücudunun tuvalindeki ışık gösterisine bakıyor. "Bir şeyleri kullanmanın yeni yollarını bulmayı seviyorum" diyor ve bana onun hakkında hayran olduğum başka bir şeyi hatırlatıyor - zihnini, dünyayı görme şeklini ve bir şeyleri kullanmanın yeni yollarını nasıl yarattığını.

"Zihnin çok güzel, pis ve yaratıcı bir yer ve ben buna bayılıyorum," diyorum ve geri alamayacağım sözler söylemeye bir adım daha yaklaşıyorum. Söylemem gerektiğinden emin olmadığım sözler. Ama kafamın ve kalbimin içinde çarpan kelimeler.

Yine de ona ulaştığımda, bu duyguları yutuyorum ve pratik olana odaklanıyorum - onun zevkine. Naneli krem şanti kutusunu yatağın ayakucuna koyuyorum ve ellerimi ayak bileklerinden dizlerine kadar gezdiriyorum.

Teneke kutuya bakarken kalçalarını hafifçe yukarı kaldırıyor. "Görüyorum ki siz de Noel sapkınlığı içindesiniz Bay Blaine."

Bu iki kelime -Bay *Blaine*- beni mahvediyor. Belki de güç oyunlarından hoşlanıyorum... ya da belki de sadece onunla olan her şeyden hoşlanıyorum. "*Senden* hoşlanıyorum." Bu küçük bir başlangıç ve gözleri bu iki kelimeyle parlıyor. Sonra ekliyorum, "Sen naneyi seviyorsun ve ben de sana istediğin her şeyi vermeyi seviyorum."

Başparmağımla dizinin dış kısmında daireler çizerken, "Bu işte çok iyisin," diyor.

"O nane için planlarınız tam olarak nedir?"

Vücudunda oynayan şehvetli ışık gösterisine bakıyorum. "Artık kim bilebilir ki? Senin ışıkların benim nanemi gölgede bırakıyor," diyorum bir elimi kalçasında gezdirerek.

Nefesi kesiliyor, sonra titriyor.

Tanrım, onun tepkisini izlemek eşsiz bir heyecan. Işıklar içindeyken tahrik oluşuna tanık olmak. Yaptığım her hareketle bacaklarını biraz daha açıyor.

"Siz çok başarılısınız Bay *Blaine*. İkisini de yapabileceğimize eminim," diyor.

Bu çok açık. Darphaneyi istiyor ve *Fable* ne isterse onu alıyor - çünkü ona vermeyi seviyorum. "Her şeyi yapabiliriz," diyorum.

Uzun bir süre için. Tatilden sonra da. Sen de istiyor musun?

Ama henüz bunu sormuyorum. Bu çok savunmasız bir durum. Ayrıca, hızla vites değiştiriyor, dağ manzaralı büyük kemerli pencereye doğru başını sallıyor - beyaza dönmeye başlayan bir manzara. "Kar yağıyor."

Pencerelere bakıyorum ama yağan kar manzarası bile -dünyada en sevdiğim manzaralardan biri- onun yanında hiçbir şey ifade etmiyor. "Öyle," diyorum, kalçalarına dokunuyorum, sonra bir parmağımı mükemmel amına tehlikeli bir şekilde yaklaşan pembe ışıktaki gezdiriyorum.

"İlk kez yemeğe çıktığımızda, bahse girerim kar yağarken beni becerdiğini hayal ediyordun."

İçimden bir kahkaha patladı. "O kadar şeffaf mıyım?"

Çıplak bir omzunu sallıyor, dudaklarında hoş bir gülümseme kıvrılıyor.

"Belki de." "Suçluyum o zaman," diyorum, yüzümü indirip kalçalarını öpüyorum.

Bu yaramaz melek ile kısa bir aşkı bile hak edecek ne yaptım ki? İçimdeki şehvani bir şeyi ateşliyor. Ağgözlü bir şey. Ayağa kalkıp kalçasında duran ışık demetinin ucuna uzandığımda sesim kısık bir gürültüyle çıkıyor. "*Fable*, bu ışıkları senden çıkarmam gerek. Teninin her santimini öpmem gerek. Seni sayısız kez boşaltmam gerek."

Çünkü bu" -pencereye ve aşağı süzülen beyaz pullara doğru başımı sallıyorum- "bir fantezi, ama *sen* benim gerçek fantezimsin."

Nefesi daha hızlı geliyor gibi. "Hemen çıkar onları."

Saniyeler içinde onu açıyorum ve ışıklardan kurtulur kurtulmaz kollarını bana doluyor ve "Sen de benim oldun" diye fısıldıyor.

Gözlerinde hak ettiğimden emin olmadığım ama yine de umutsuzca istediğim bir kırılganlık var. Yine de zor şeyi söyleyecek tek kişinin o olmasına izin veremem, bu yüzden yanağını okşuyorum. "Dün gece burada, bu yatakta söylediğim her şeyde ciddiydim. Seni çok uzun zamandır istiyordum. Bir yıldan fazladır. Aklımın bir köşesinde hep sen vardın. Seni düşünüyordum, seni arzuluyordum ve seni istiyordum. Yakalayabileceğimi hiç düşünmediğim bir rüya gibiydin."

Nefesi kesiliyor, sonra yumuşak bir kekelemeyle geliyor. "Rüya görmüyorsun," diyor, parmakları saçlarımın uçlarıyla oynarken. "Sen uyanıksın ve ben gerçeğim. Hepsi senin, Wilder."

Göğsüm çok sıcak. Tenim Merkür'ün yüzeyi gibi, ama bunun nedeni kalbimin yanıyor olması. Daha fazla dayanamıyorum. Derin ve tutkulu bir öpücükle dudaklarına yapışıyorum. Tüm duygularımı içine akıtıyorum - söylemekten korktuğum ama bir an önce söyleyememekten daha da çok korktuğum tüm duygularımı.

Ve *yakında* yapacağım.

Öpüşmeyi kestiğimde, gömleğimi çekiştiriyor.

İpucunu değerlendirip soyundum, sonra da banyodan büyük bir havlu aldım. Yatağa döndüğümde "Şunun üzerine uzan," diyorum, sonra havluyu onun altına koyuyorum.

En sevdiğim yere, bacaklarının arasına yerleşiyorum. "Bu öğleden sonra ağaç süsleme becerilerini gösterdin. Şimdi ben de benimkini göstereceğim."

Dudakları yaramaz bir zevkle ayrılıyor. "Şimdi yapacak mısın?"

"Evet, zaten bir avantajım olmasına rağmen. Benim ağacım gelmiş geçmiş en seksi ağaç." Yatağın ayakucundaki kutuyu alıp boğazının çukuruna doğru tutuyorum ve oraya bir topak krem püskürtüyorum. Titriyor. Yüzümü daldırıyorum ve gırtlaktan gelen bir iniltiyle yalıyorum.

Nefesi kesiliyor. Boğazını bir kez daha öpüyorum, son damlasına kadar aldığıma emin oluyorum.

Göğüslerine biraz krem şanti sıkıyorum, her bir meme ucuna cömert bir topak. Geri çekilerek önümde çıplak duran muhteşem kadına uzun uzun bakıyorum. "Sen mükemmel bir tatil ikramısın," diyorum.

Bana arsız bir gülümseme veriyor. "Tadıma bakıp emin olsan iyi olur." "Kalite kontrol falan," diyorum kuru bir sesle.

Dilimi muhteşem göğüslerinde gezdiriyorum, üzerindeki ikramı yalıyorum, "Bu çok iyi hissettiriyor" diye inleyene kadar her bir tadın tadını çıkarıyorum.

"Ve işim bitmeye yakın bile değil."

"Asla öyle olduğunu düşünmüyorum Wilder. Asla. Sen doyumsuzsun," diyor.

Yüzümü kaldırıyorum ve sevdiğim gözlerinin içine bakıyorum. "Beni doyumsuz yapıyorsun."

Sonra karnını göbek deliğine kadar girdaplar ve çizgilerle süslüyorum ve hepsini yalamak için tatlı bir zaman ayırıyorum. İşim bittiğinde, onun üzerine tırmanıyorum ve dünyanın merkezi haline gelen kızıl saçlı güzelliğe bakıyorum. Kalbimi çarptıran ve zihnimi ateşleyen. Ve ruhumu dinginleştiren. "Seni hak edecek ne yaptım ben?"

Tam olarak *sana aşık* olduğumu *söylemiyorum* ama yakın. Çok yakın.

"Her şey," diye kararlı bir şekilde cevap veriyor, sonra bakışları odadaki Noel ağacına kayıyor.

Yanıp sönerken, bunun neden daha önce aklıma gelmediğini bilmiyorum ama şimdi aklıma geldiği için mutluyum. "İyi kızlar Noel'de ne alır biliyor musun?"

"Ne alıyorlar?"

"Ağacın altında düzüşüyorlar."

Gözlerinde vahşi bir beklenti var ve onu yataktan kaldırıp ağacın altına oturtmayı aklımdan geçiriyorum ama her şey sırayla. Tuvalette bir havlu daha alıp üzerindeki krem şanti kalıntılarını siliyorum.

Bu iş bittiğinde, yataktan yün battaniyeyi toplayıp ağacın altına seriyor, sonra yan yatıyor ve bana *gelmiş* geçmiş en seksi bakışını atıyor. "Bay Blaine, neden Noel Baba'ya çok ama çok iyi olduğumu söylemiyorsunuz?"

Eğer yeryüzünde herhangi biri için çıplak yatan ve beni bekleyen bu kadından daha iyi bir hediye varsa, buna inanmayacağım. "Ohh, o biliyor. Bu gece sana birden fazla orgazm yaşatmamı söyledi bile."

"Noel listemi okumuş olmalı."

Vücudumdaki her hücreye sıcaklık doluyor ve prezervatifi alırken ona uzun uzun bakıyorum. "Yaptım, tatlım. Yaptım."

Yataktan fazladan birkaç yastık alıyorum, sonra yere uzanarak ona katılıyorum ve kadının rahat etmesi için yastıkları sırtının altına yerleştiriyorum.

Önümde duran, benim için burada olan, bana her yönden açılan güzelliğe bakmak için biraz ara veriyorum. Onu hak etmek istiyorum. Onu kazanmak istiyorum. Hepsinden önemlisi, arkasında duramayacağım bir şeyi çok erken söyleyerek onu incitmek istemiyorum. Ama sanırım onunla deneyebilirim. Sanırım tüm eski inançlarımı bir kenara atıp yenilerini kucaklayabilirim.

Ama başarısız olmayacağımdan emin olmalıyım.

Ama önce onu iyice becermem gerekiyor. Kalçalarımı ona doğru hizalıyorum ve içine giriyorum. Beynim karışıyor, sinirlerim akkor zevkle ateşleniyor.

O sıkı ve ateşli ve tamamen benim. Ve ürpertici bir nefesle adımı fısıldadığında, neredeyse *seni seviyorum* diyecektim.

Dişlerimi sıkıyorum ve tehlikeli kelimeleri yutuyorum.

Sonra o sustu ve ben de yavaşça dışarı çıktım, sonra tekrar içeri kaydım, her santimimi hissetmesine izin verdim.

Nefesi kesiliyor ve gözleri biraz parlıyor. "Seninle her şey çok güzel Wilder. Seninle her şey çok güzel." Kulağa bir itiraf gibi geliyor, sanki bir şeyin eşiğindeymiş gibi. Düşmenin de mi? Olabilir mi? Bu çok harika olurdu. Tüm bu duyguların aynı şekilde geri dönebileceği ihtimalini düşünmeme bile zor izin veriyorum.

Ama yapmam gereken bir iş var, onu boşaltmak ve bunda da başarısız olmayacağım. "Bacaklarını etrafıma sıkıca sar. Seni derinden becermem gerek. Seni sertçe almam lazım. Benim için ne kadar önemli olduğunu göstermeliyim."

Ayak bileklerini kıcıma dolayarak uyuyor ve sonra "Göster bana" diyor.

Onu yavaş, derin ve tutkulu bir şekilde beceriyorum. Kalçalarımı döndürürken onu öpüyorum. İterken tatlı şeyler fısıldıyorum. Ona dokunurken güzel, inanılmaz, kesinlikle harika olduğunu söylüyorum.

Neredeyse söylüyorum. Neredeyse, ama tam olarak değil.

Yine de aramızdaki bu bağın gücünü hissetmesini istiyorum. Tatilin ötesinde de sürebileceğine inanmasını istiyorum. Şu anda, benim için kontrolünü kaybetmesini istiyorum. Dizlerimin üzerinde yükseliyorum, elimi kalçalarının arasına kaydırıyorum ve sert ve hızlı bir şekilde boşalana kadar klitorisyle oynuyorum, sonra bir tane daha için yalvarıyorum.

Buna mecbur olduğum için çok mutluyum, ayak bileklerini omuzlarımın üzerinden geçiriyorum, böylece zar zor hareket edebiliyor. Kolları boynuma dolanıyor ve vahşi gözleri sıkıca tutunduğunu söylüyor. Kısa sürede onu inleten ve yalvartan bir ritim buluyorum.

Vücutlarımız birbirine kayıyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor. Gözleri benimkileri öylesine yoğun ve arzulu bir şekilde tutuyor ki kelimeler neredeyse ağızımdan dökülecek. Birkaç kısa gece içinde yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi yaptığıma inanamıyorum. Ona tamamen aşık oldum ve bundan kurtulmak için hiçbir umudum yok.

Zevk bedenimi ele geçiriyor ve ben kayboluyorum.

"Ver onu bana," diye ısrar ediyor ve tüm kontrolü ele alıyor, yukarı doğru eğiliyor, bana karşı sallanıyor, tırnaklarını sırtımda gezdiriyor ve kıcımlı sıkıyor.

Ona bir tane daha vermek için çaresizim ama kendi doruk noktam beni ele geçirdi. Titriyorum ve ürperiyorum, ama sonra o da haykırıyor. Sanki benim zevkim onu tekrar uçurumun kenarına göndermiş gibi.

Dünya çevrimdışı oluyor ve ben ona geri dönmek istediğimden emin değilim.

Burada, Noel ağacının altında, sanki dünyanın geri kalanı uykuya dalmış ve sadece biz varmışız gibi değil.

* * *

Biraz sonra yataktayız, yorganın altındayız, ayaklarını bacağıma sürterken tüylü çoraplarını giyiyor. Pencerenin serin camının ötesine hafifçe kar yağıyor.

"İlk akşam yemeğini hatırlıyor musun?" diye soruyor, sadece birkaç hafta önce gerçekleşen bir olayı anımsarken sesi sevecen.

"Elbette," diyorum. Onunla ilgili her şeyi hatırlıyorum.

"Pencereden dışarı baktığında kar hakkında söylediklerini hâlâ duyabiliyorum" diyor.

"Söyle bana. Bana ne dediğimi söyle." Ben de hatırlıyorum ama dudaklarından dökülen kelimeleri duymak istiyorum.

Yüzünü bana döndü. "Bu romantik. Pencereden dışarı baktığınızda ve düşen taneleri gördüğünüzde ve her şey sessizleştiğinde, günü ve geceyi... o özel kişiyle geçirmek istersiniz." Sesi son üç kelimeye takılıyor ve ağzı yumuşuyor.

Kalbim çok hızlı atıyor, çok gürültülü. Bunu duymak zorunda. "Hissediyorum," diye ekliyor çıplak bir fısıltıyla.

Benim cesur kadını ilk adımı atıyor.

Yanağını okşuyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve "Bizde sahte olan hiçbir şey yok" diyorum.

EN ZEKİ KANAT KADINI

Wilder

Çocuklarla ilgili olan şey, kardan melek yapma arzusunu nadiren aşmalarıdır. Bu yüzden Mac'ten gelen ve çoğunlukla kar taneleri, melekler ve dua eden el emojilerinden oluşan bir mesaj sayesinde sabahın sekizinde ayaktaydım.

Casus kodu, öyle diyor.

Ama deşifre etmeyi başardım ve işte kulübenin verandasının arkasında, yere düşen karın yumuşak örtüsüne uzanmış durumdayım. Kızımın hemen yanında kollarımı ve bacaklarımı ileri geri sallıyordum ki bot sesleri dikkatimi çekti.

Sese doğru döndüm. Fable'ın kuzeni Troy bize doğru yaklaşıyor, siyah kot pantolon ve siyah kapüşonlu bir tişört giymiş. Montu yok çünkü tabii ki üşümüyor. Bir baston şekeri yalıyor.

"Hey," diye homurdanıyor, bize ulaştığında duruyor, sesi düz. Monotonluğun kralı.

"Günaydın," diyorum ve içinde bulunduğum kar meleği kalıbını dirseklerime kadar itiyorum.

Troy hiç vakit kaybetmiyor. "Bir kızla çıkmak isteseydiniz, onu yerel sinemadaki yeni korku retrospektifini izlemeye mi götürürdünüz yoksa çözülmemiş cinayetlerle ilgili gerçek bir suç podcast'i dinlemeye mi davet ederdiniz?"

Bu bir tuzak gibi geliyor. Yine de Mac konuşmamızı hevesli gözlerle izlerken, "Bu varsayımsal mı yoksa belirli biri hakkında mı?" diye soruyorum.

"Hayır. Dün ağaç şeyinde bir kızla tanıştım. Bana üzerinde hayali seri katillerin süsleri olan siyah bir ağacı olduğunu söyledi, ben de doğal olarak ona çıkma teklif etmek istedim."

"Doğal olarak," diyorum.

Mac çıkageldi. "Troy! Her şey ortada. Ona hangisini tercih ettiğini sor. Ayrıca, hemen yap!" Onu kovuyormuş gibi bir hareket yapıyor.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Çok yakında şehirden ayrılabilir."

Şekerin sivri ucunu yalıyor, sonra başını sallıyor. "Sen öyle diyorsan." "Evet. Git," diyor Mac.

Yürüyüp gidiyor ve açıkçası cevap benim için de çok açık. Troy yapabiliyorsa, ben de yapabilirim. Ayağa kalkıyorum, kışımındaki, bacaklarımdaki ve sırtımdaki karın tozunu alıyorum. "Mac, bir şey yapmam lazım."

Gözleri meraklı. "Bu... Fable'a gerçek bir randevu teklif etmek mi? Çünkü onu şehirdeki Sizin İçin Sanat Merkezi'ndeki çömlek yapım atölyesine götürmenizi ve ardından en sevdiği restoranda, bu arada Hayes Valley'deki Happy Cow'da akşam yemeği yemenizi şiddetle tavsiye ederim. Yer ayarlamaktan mutluluk duyarım. Ya da abartılı bir şey yapmak istiyorsanız, çatı katında özel bir akşam yemeği ve ardından helikopterle şehir turu önerebilirsiniz. Bu ilk gerçek randevunuz için harika olur."

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsememe engel olamıyorum. "Hukuk fakültesine gitmenle ilgili söylediklerimi geri alıyorum. Belli ki tiyatroya gitmeli ve yönetmen olmalısın. Ya da spora girip baş antrenör olmalısın. Ya da siyasete girip baş stratejist olmalısın."

"Bunların hepsi mükemmel fikirler baba. Ama şimdilik senin için baş stratejist ben olacağım," diyor ve sonra sahnede fısıldıyor, "Şimdi git. Sahte romantizminizi gerçeğe dönüştürün!"

Kızımın benim kanat kadını olduğuna inanamıyorum. Ama gerçekten, benden iyisi yok. Mac yanımdayken merdivenleri çıkarken, "Bunu ne zaman planlamaya başladın?" diye soruyorum.

"Neyi planlıyorsun?" diye soruyor masumca.

"Her şeyi nasıl gerçeğe dönüştüreceğimi planlıyorum," diye ekliyorum.

Arsızca gülümsüyor. "Baş stratejistler asla söylemez."

Güvertede ilerlerken Fable'ı mutfakta kahve doldururken görüyorum. Kot pantolon ve yumuşak kırmızı bir kazak giymiş, saçlarını kafasının üzerinde

güzel dağınık topuz. Dün gece ona kesinlikle çıkma teklif etmeliydim. Ama kendimi kara, o ana ve sözlere fazla kaptırmıştım. Şimdi harekete geçmeliyim. Eğer kendi kızım Fable'ın şeker kamışı yalayan kuzeniyle sırf bir noktaya parmak basmak için bir tuzak kurduysa, o zaman benim de bir noktaya parmak basmam gerekiyor.

Kapıyı kaydırarak açtım, Mac hemen arkamdaydı. Ben taptığım kadına doğru ilerlerken, kızım oturma odasındaki kanepede ön sıraya oturuyor, kollarını arkadan sarıyor ve "Yılbaşı gecesi ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Mac ve ben ertesi gün annesinin konserini izleyeceğiz ve Fable'ı da bu aile etkinliğine davet etmek istiyorum. Ama önce bir randevu.

Fincanı tezgâhın üzerine bırakan Fable kollarımda dönüyor. "Bu hileli bir soru mu?"

"Um, hayır." Kaşlarım çatıldı. Kafam karıştı. Daha önce de kadınlara çıkma teklif etmişim. Genelde böyle bir yanıt almam.

"Cevap," diyor Fable, "Yılbaşı gecesi saat on buçukta yatakta olacağım, kitap okuyacağım ve sonra uykuya dalacağım."

Ve ben daha da sert düşünüyorum. O çok hoş bir şekilde açık sözlü. Ama ben de açık sözlü olabilirim. "O zaman seni o gece dışarı çıkardığımda, saat 10:30'dan önce eve getirsem iyi olur."

Kaşlarını çatı. "Küstahça."

"Evet," dedim. "Programınıza uyabilirim. Seni çatı katında bir akşam yemeğine ve helikopterle şehir turuna çıkarmak isterim. Ya da bir çömlek yapımı dersi ve Happy Cow'da akşam yemeği. Benimle dışarı çık. Gerçek bir randevuya. Yılbaşı gecesi."

Dudaklarından önce gözleri evet diyor. "Evet."

Mac yumruğunu sıkar. "Başardım!"

"Görünüşe göre küçük bir çöpçatanımız var," diye mırıldanıyorum.

"Var ve ben... *iki* randevuyu da seçiyorum," diyor Fable, sonra kahvesini kaldırıp biraz içiyor.

"İkisini de vereceğim," dedim.

Kapının çalınması bu planların tadını çıkarmamı engelliyor. Saatimi kontrol ettim. Annemi havaalanından almak için ayarladığım arabanın gelme vakti gelmek üzereydi ve kapıya yönelip açtığımda zamanlamamın doğru olduğunu görüyorum. Annem burada; koyu dalgalı saçları, zeki gözleri ve kollarını iki yana açmış. "Mutlu Noeller, ufaklık!"

"Büyükanne!" Mac kanepeden fırlayıp annemi selamlamak için koşturuyor.

Bir grup kucaklaşması daha ve ayrıldığımızda annem içeri giriyor, ceketini ve atkısını çıkarıyor ve gülümsüyor. "Sen Fable olmalısın? Tanıştığımıza çok sevindim."

Fable ona sarılmak için oturma odasına geçer. "Tanıştığımıza sevindim, Elizabeth. Kahve ya da çay ister misin?"

Annem hiç tereddüt etmez. "Kahve lütfen. Londra'da çok uzun süre kaldım ve çayın tadı çamurlu su gibi." Başını eğiyor, kaşlarını çatıyor. "Gerçi bazıları kahvenin tadının çamur gibi olduğunu da söyleyebilir."

Fable gülümser. "Bu senin içindeki Terazî burcu."

Annemin gözleri parlıyor. "Hatırladın." Sonra Fable'ı bir aşağı bir yukarı süzer. "Peki ya sen? Bekle. Sakın söyleme." Annem düşünceli bir nefes verir ve sonra "Leo" der.

"Nereden biliyorsun?"

Annem bana doğru başını salladı. "Wilder söyledi. Sen geldikten sonra mesaj attı. Bana senden biraz bahsetti. Hepsi iyi şeyler." Annem eğilip Fable'ın kulağına fısıldıyor ama benim duyamayacağım kadar alçaktan değil. "Senden oldukça etkilenmiş görünüyor."

Fable bakışlarımı kendi umutlu bakışlarıyla karşılıyor. "Hislerimiz karşılıklı. Aslında Noel'den sonra San Francisco'da gerçek bir randevumuz olacak."

"Ve bunu ben ayarladım," diye ekliyor Mac.

Annem Mac'in saçını karıştırıyor. "Tabii ki yaptın." Önce Fable'a, sonra bana bakıyor ve kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. "Sana söylemiştim demekten nefret ediyorum Wilder. Ama sana söylemiştim."

"Ve haklıydın," diyorum.

"Evet, haklıydım."

* * *

Biraz sonra, Evergreen Falls Yıllık Karda En İyi Kış Oyunları Yarışması için ajandayı kontrol ediyoruz. Bu akşamki son etkinlik zencefilli kurabiye ev yapımı olduğu için ailece alışveriş yapmak için bolca vaktimiz olacak. Söz verdiğim gibi, yerel bir grubun yakınlardaki hayır kurumlarıyla birlikte bir oyuncak kampanyası düzenlediğini gördüm. Organizatörle konuştum ve bana bu sezon en çok talep edilen hediye türlerinin bir listesini e-posta ile gönderdi. Listedeki bazı ürünleri alacağız,

daha sonra gönüllülerin bağışları toplamak ve paketlemek için toplandıkları toplum merkezini ziyaret edin.

Anneme Mac'inkinin yanındaki kulübesini gösteriyorum, alışverişe başlamadan önce çantalarını oraya bırakabilir. Tam yola çıkmak üzereydik ki annem yumuşak halının üzerinde durdu. "Neredeyse unuttuğuma inanmıyorum. Kız kardeşime merhaba demem gerekiyor."

Çekiniyorum. "İyi yakaladın." Eğer şimdi Bibi'lere gidiyorsak, onu da bize katılması için davet etmeliyim. Teyzemin Blaine Girişimcilik'teki hayırsever bağışlar müdürlüğü pozisyonu bir işten çok daha fazlası. Bu onun kişiliğinin bir parçası. Bizimle gelmek isteyecektir.

Bibi'nin kulübesinde tam bir kucaklaşma şöleni yaşanıyor ve kız kardeşler birbirlerinin ne kadar harika görüldüğüne dair sonsuz iltifatlarını bitirince Bibi'ye bize katılmak isteyip istemediğini soruyorum.

"Tabii ki isterdim ama randevuma yetişmem lazım," diyor muzip bir sırıtışla, sonra da ekliyor: "Zencefilli çörekten ev yapma yarışmasından önce."

"Randevu kiminle?" Fable önce soruyor, sonra kendi sorusunu yanıtlıyor. "Şerifle."

Bibi'nin gülümsemesi Mona Lisa seviyesinde bir memnuniyetti. "Nasıl bildin?"

Fable kolayca omuz silkiyor. "Onunla aranızda kesin bir elektrik var. Mac'e de ihtiyacın var mıydı-" Fable gözlerini kırıştırıyor ve muhtemelen bir gaf yaptığını fark ederek hızla başka bir yöne dönüyor. "Mac'in ikinizin fotoğraflarını çekmesini de istediniz mi?"

Ama sanırım "Mac'in seni ayarlamasına ihtiyacın var mı?" diye sormak üzereydi. İyi ki sormamış çünkü teyzem birkaç haftadır birlikte olduğumuza inanıyor. Mac'in bugün bizi ayarlamasına gerek yok. Tıpkı şimdi elimizi göstermemize gerek olmadığı gibi.

Bibi başını sallar. "Belki başka bir randevumuz olursa. Tıpkı ikiniz gibi."

Fable'ın omuzları gevşiyor, rahatlamış görünüyor. Ama teyzeme yalan söylediğim için duyduğum suçluluk göğsüme ağır bir şekilde oturuyor.

Ama artık sahte değil. Bir zamanlar sahte olduğunu bilmeye ihtiyacı olan var mı?

Sanmıyorum. En iyisi düğün sonrasına kadar beklemek. Ayrıca, kendimizi ifşa etmeye gerek yok. Açıklamak, eggnog hikayesinin ortaya çıkacağı anlamına gelir ki bu da düğün partisinde büyük bir garipliğe neden olur. Kimsenin buna ihtiyacı yok. Suçluluk duygusunu bir kenara bırakıp ilerleme zamanı. Arabaya binip gidiyoruz.

SADECE KÜÇÜK BİR TATIL GERİ ÖDEMESİ

Fable

Ana Cadde'nin yeni küreklenmiş kaldırımlarında ilerlerken aklıma gelen ilk düşünce *keşke Charlotte da burada olsaydı oldu*. Biz büyürken onun için istediğim şey tam olarak buydu - tatillerde böyle bir aile anı.

Ama bu öğleden sonra son düğün hazırlıklarını yapan arkadaşlarıyla güzel vakit geçirdiğini biliyorum. Bu yüzden onunla paylaşmak için Evergreen Falls şehir merkezinin birkaç fotoğrafını çektim ve sonra telefonumu kaldırdım.

Yeni yağmış kar kaldırımların kenarlarını kaplıyor. Yakındaki Sugar Plum Bakery'den gelen zencefilli kurabiye kokusu yanımızdan süzülüyor. Çıktığım adam, onun kırbaç kadar akıllı kızı, annesi ve teyzesiyle birlikte Play All Day'e girerken bir zil çalıyor.

Ve daha mutlu olamazdım.

Ayrıca, bu oyuncak mağazası harika. Peluş hayvanlardan masa oyunlarına, ahşap yapbozlardan bebek evlerine kadar her şeyin raflarda sıralandığı gerçek bir harikalar diyarı. Mac masa oyunları ve yapbozlar bölümüne giderek kimseyi şaşırtmaz. Tezgâhın arkasındaki kadın düşes gibi bir sesle seslenir. "Size yardımcı olabileceğim bir şey varsa söyleyin."

"Yapacağız," diye yanıtlar Mac.

"Oyunlar ve yapbozlar kuruluştan en çok talep edilen hediye türleri listesinde yer alıyordu. Bahse girerim bin parçalı bir yapboz seçecek," diyor Bibi.

"Benim tahminim Settlers of Catan," diyor Wilder'ın annesi. Gülümsüyorum, ikisinin de yakın olduğunu ama puro olmadığını biliyorum.

Babası başını sallar. "Bu çocuk satranç öğreniyor. Herkesin öğrenmesini isteyecek," diyor kendinden emin bir şekilde ve evet, haklı. Sıranın sonunda, Mac raftan bir satranç tahtası almak için parmak uçlarında uzanıyor ve babası sesleniyor, "Sence çocukların Noel için istediği oyun bu mu?"

Mac ona "*Nasıl sorarsın?*" der gibi bir bakış fırlatır. "Satranç herkes içindir. Ama Settlers of Catan, bu yapbozlar ve Monopoly de öyle." Onları da raflardan çekip alıyor ve kollarının arasında yükseğe yığıyor. "Ayrıca Exploding Kittens, Clue ve Cat Crimes'ı almamızı şiddetle tavsiye ederim. Ayrıca, Would You Rather. Çocuklar için tabii ki."

Wilder hızla koridorun sonuna doğru ilerleyerek bazı kutuları alır.

Lilliput mutfaklarındaki minik ahşap masaların üzerinde minyatür karton süt kutularıyla tamamlanan, karmaşık bir şekilde hazırlanmış bebek evlerinin bulunduğu bir standın önünde Bibi kahkahasını bastıramıyor ve kız kardeşine dönüyor. "Her gün. Torunun her gün böyle."

Çok bariz bir şefkatle söyleniyor ama Wilder'ın annesi gülümsediğinde gözlerinde bir hüznün belirtisi var. "Bunu özlüyorum," diyor usulca.

Ve kalbim, yumuşacık kalbim, birkaç metre öteden bu hüznü etkileşime tanık olurken resmen lokum gibi oldu.

Duygular boğazımda düğümleniyor, nostalji ve keşke gençken buna sahip olsaydım arzusuyla dolup taşıyor. Ama aynı zamanda bir yetişkin olarak buna yeni şekillerde sahip olabildiğim için de şükran duyuyorum. Kız kardeşimle yıllar boyunca yakın kaldığımız için şanslıyım. Şimdi, yarın hayalindeki düğünü yapıyor ve nihayet biz büyürken evimize musallat olan drama ve toksisiteden uzak bir tatil geçiriyoruz.

Koridorda Mac'e bakıyorum, odaklanmış, kesin ve aynı zamanda hediyeleri alırken mutlu. Yaşının ötesinde bir zekâyâ sahip ama yine de ailesi onun tam olarak on bir yaşında olmasına izin veriyor. Ondan yaşından daha fazla bir şey beklemiyorlar.

Bebek evinin önünden geçip onlara katılıyoruz, sonra Mac yakındaki ahşap oyuncakları fark ettiğinde bazı oyunların tezgâha taşınmasına yardım ediyoruz. "Herkes oyunları sevmez. Bazı çocuklar oyuncakları sever. Bunlar tezgahın üzerindeydi."

İstenen liste de var," diyor kendinden emin, sorumluluk alan ses tonuyla. "Onları da almamız gerekiyor."

"Sanatçı çocukları unutma," diye araya giriyor Elizabeth, sonra da bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. "Değil mi, Fable?"

Kendimi çalkalanmış, gazlı ve sıcak bir kutu soda gibi hissediyorum. Ben de ona gülümsüyorum. "Sanatçı kızlar birbirlerine destek olmalı."

"Bilmiyor muyum?"

Annesi ve ben sanat malzemeleri reyonuna gidip el işleri, boya fırçaları, tebeşir, eskiz defterleri ve ağacın altında açsaydım gençliğimde ciyaklamama neden olacak kalem setleri seçtik. Düşünüyorum da muhtemelen şimdi de ciyaktıdım.

Bibi bize doğru geliyor ve kırmızı-beyaz Noel Baba şapkasının ponponunu düzeltiyor. "Unutmayın ki bazı çocuklar her türlü yaramazlığı yapmaktan hoşlanır."

"Bazı şeyler asla değişmez," diyor kız kardeşi, "ve senin gibi insanlar için ne alacağımı çok iyi biliyorum."

Lego setleri ve inşaat oyuncakları, volkan yapmak için bilim kitleri, futbol topları, basketbol topları ve hatta enerji yakmaya yardımcı olacak uçurtmalar seçiyoruz. Hepsi listeden.

Wilder, tarihi kürelerden kabartmalı kürelere, bazıları topografik haritalı, bazıları da ışıklı kürelere kadar her türden kürenin bulunduğu bir bölümü gösterdiğinde işimiz neredeyse bitmişti. "Bir küreyi unutamayız. Topografik olanı büyüleyici."

Mac gözlerini devirir. "Baba, seni temin ederim çocuklar Noel için küre istemezler."

"Ben aldım. Ayrıca, bu sadece ekstra bir hediye. Neden olmasın, değil mi?" Çok içten ve açık sözlü ve belli ki bunun harika bir hediye olduğunu düşünüyor. Belki de öyledir. Sanırım hepimiz kar tanesiyiz. Hiçbirimiz birbirimize benzemeyiz.

İşimiz bitmeden önce tezgah, paketleyip bağışlayacağımız hediyelerle dolup taşıyor.

Wilder hızlı bir hesaplama yapar gibi bakışlarını yığınların üzerinde gezdiriyor, sonra bize dönüp omuz silkiyor. "Listedeki her şeyi aldık. Ya biraz daha fazlasını versek? Biraz daha mı? Ne de olsa Noel'deyiz?"

Bu adam. "Devam et," dedim, ışıldayarak.

Tekrar tezgâhın arkasındaki kardan adam kazağı giymiş, silindir şapkasının üzerinde Maryam yazan kadına dönüyor. "Mağazanızdaki her şeyden üç tane almam mümkün mü?"

tatil için yerel bir organizasyon? Teslimat için de ödeme yapmaktan mutluluk duyarım, Maryam."

Çenesi, üzerinde bir dünya haritası bulunan halı kaplı zemine düşüyor. "Ciddi misin sen?"

"Evet." Ses tonunda şaka yok. Tartışma da yok. Parasını ağzının olduğu yere koyan bir adam bu.

"Evet, elbette" diyor kadın. İkisi, bağış merkezine hemen teslim edilmesiyle ilgili ayrıntıları hallediyor. Sonra kadın elini göğsüne götürüyor. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Peki ya *kredi kartın nerede?*"

Gülüyor ve "Kredi kartın nerede?" diye soruyor.

Kartını indiriyor ve mağazanın yarısını satın alıyor. Son detaylar hakkında konuşurlarken Wilder kadını kenara çekiyor ve benim duymadığım bir şey söylüyor.

İşleri bitince oyuncakların bir kısmını arabasına yükledik. Mağaza geri kalanları bu öğleden sonra bağış merkezine teslim edecek.

Beşimiz oraya gittik ve paketlemeye başladık.

* * *

Toplum merkezinin bodrumunda oyuncak bir treni paketlemeyi bitiren Bibi, duvardaki büyük saate bakıyor ve özür dilercesine kaşlarını çatıyor. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama gitmem gerek."

"Özür dileme," diyorum. "Randevular çok önemlidir."

Wilder bana bilmiş bir sırıtış fırlatıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Kesinlikle öyleler." Mesaja sadık kaldığımızdan emin olmak için yaramazlar ve iyiler listesine gerek yok. Biz mesajımızı *aldık*.

Bibi'yi yoluna gönderiyoruz ve bir saat daha masa oyunları ve el işi setlerini paketliyoruz, sonra Mac'in kaşlarını çatma sırası geliyor. "Gitmem gerekiyor. Ben bir zencefilli çörek meraklısıyım ve çocuk etkinliği yakında başlıyor. Yaptığım zencefilli kurabiye evi süslemem gerekiyor."

Büyükannesi şaşkın bir ifadeyle başını eğiyor. "Meraklısı kelimesini biliyor musun? Bir dakika. Tabii ki biliyorsun. Kullanıyor musun?" Ama sonra bir elini kaldırdı. "Bana cevap bile verme. Tabii ki kullanıyorsun. Sen babanın kızıydın."

Wilder annesine döner. "Sanırım siz de bir zencefilli çörek meraklısısınız. Onu geri götürmek ister misin?"

"Evet. Biraz daha hasret gidermek için iyi bir fırsat olacak."

"Ve biz dekorasyon yaparken sen de benimle takılabilirsin," diyor Mac. "Kuzen Troy'u ortağım olarak aldım çünkü onun gizliden gizliye, tuhaf bir şekilde yaratıcı olduğunu düşünüyorum."

"Sanırım haklısın," diye kabul ediyorum.

Yarışmaya gitmek üzere yola koyuluyorlar ve Wilder ile beni bodrumda birkaç gönüllü, bir yığın hediye, paket kağıdı ruloları, bant ve fiyonklarla baş başa bırakıyorlar. Bir an için masanın üzerindeki hediyelere bakıyorum, yükselen yığın biraz gözümü korkutuyor. "Çabuk çalışsak iyi olur. Zencefilli çörekten ev yapma yarışması son etkinlik ve ödül töreni de bu akşam. Gitmemiz gerekmeden önce yaklaşık iki saatimiz var."

Zencefilli çöreği dün pişirdim, ancak yarışmaya ev sahipliği yapan Sugar Plum Bakery'de süslememiz gerekecek. Ama cömert oyuncak, oyun ve yapboz yığınının bakarken, bunu başarabileceğimizden emin değilim.

Wilder bir el işi setini sararken, kırmızı ren geyiği baskılı kağıdın bir köşesini katlarken "Hepsini yapabiliriz," diye söz veriyor. "Ve bence birinciliği de elimizde tutabiliriz."

Kartopu yarışmasını ve ağaç süsleme yarışmasını kazandığımız için, şarkı söylemedeki orta dereceli derecemize rağmen hala lideriz. "Bence biz de yapabiliriz."

Yine de Brady ve Iris'in ilahi yarışmasındaki destansı performansları sayesinde üçüncülüğe tutunmaları can sıkıcı. Ve Iris şef olduğu için muhtemelen çok iyi bir zencefilli çörek evi yapabilir. Ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermeyeceğim. Rahatsız edemem.

"Tek yapmamız gereken bu son yarışmada iyi bir derece elde etmek," diyor Wilder bir başka hediyeye uzanıp bir fırça setinin etrafına metodik bir şekilde bir kare ökseotu kâğıdı sararken. "Bu onu birincilikten uzak tutacaktır." Sonra bana yumuşak bir gülümseme atıyor. "Sadece onu yenmek için kazanmak istemesem de. Bana neden kazanmak istediğimi sor."

"Tamam. Isıracağım. Neden kazanmak istiyorsun?"

Bodrumu tarıyor, sonra sesini alçaltıyor. "Çünkü takımımın kazanması seni tahrik ediyor. Futbol maçlarından sonra yanaklarının pembeleştiğini ve göğsünün kızardığını fark ettim."

Bu adam için her şey ön sevişmedir.

"Bu doğru," diyorum, sonra sanki haklılığını kanıtlıyormuş gibi ayak parmaklarıma kadar ürperten bir öpücük konduruyor.

Ama yapacak daha çok işimiz var ve ben buna odaklanıyorum. Görünüşe göre ne kadar çok paket yaparsak, o kadar çok paket yapmamız gerekiyor. Hediye yığınları çoğalıyor. Bu harika çünkü hepsi iyi bir amaca gidiyor. Yine de hepsini nasıl bitireceğimizi bilmiyorum.

Akşam yaklaşırken, hediye paketlemekten ağrıyan bileklerimi silkeliyorum. Wilder durup bir dakikalığına onları ovuyor ve sonra masanın üzerindeki yığına dönüp futbol toplarını ele alıyoruz.

"Sanırım bir mağazanın yarısını satın aldığınızda paketlemek uzun zaman alıyor," diyorum alaycı bir gülümsemeyle.

"İyi bir ambalaj her zaman buna değer," diyor gözlerinde yaramaz bir parıltıyla, bir kutunun üzerine yeşil saten bir fiyongu mükemmel bir şekilde bağlarken.

"Şimdi gerçekten gitmek istiyorum," diyorum.

Sorun şu ki, saat altıyı vurduğunda paketlenecek yüz hediye kalmış oluyor.

Etrafımda, başka türlü hediye alamayacak çocuklar için hediye paketleyen çalışkan gönüllülere bakıyorum. "Madem gidiyoruz, gitmeliyiz," diyorum usulca ama kelimeler ses tonuma uymuyor. Gitmek istemiyorum.

Wilder basitçe "Ya da kalabiliriz." diyor.

Ve ben ona biraz daha fazla aşık oluyorum.

"Bunu gerçekten çok isterim," diyorum minnettarlıkla. Bunun için yarışmadan vazgeçmesine bayılıyorum.

"Yapmam gereken tek bir şey var." Zaten tatmin olmuş görünüyor, ama cebinden telefonunu çıkarıp bir numara çeviriyor. "Brady-i-o," diyor, sonra duraklıyor. Başımı eğiyorum, neden eski sevgilimi aradığını merak ediyorum. "Aslında hayır, yarınki resmi konuşmanı dinlemek istemiyorum. Ya da ertesi gün. Ya da herhangi bir gün. Aldatanlarla çalışmam. Ve kesinlikle kız arkadaşımı inciten insanlarla çalışmam. Borsacılık işinde sana iyi şanslar derdim ama ciddi olmazdım, o yüzden demeyeceğim."

Parmağını ekrana güçlü bir şekilde vurarak telefonu kapatırken dudaklarım geniş bir O harfi oluşturuyor.

"Bu çok ateşliydi." Masanın üzerinden uzanıp kollarımı ona doluyorum ve kulağına fısıldıyorum: "Bu gece çok iyi sikileceksin."

"Hayır, Fable. Sen öylesin."

Tüylerim diken diken oluyor. "Doğru, doğru," diyorum, sonra kız kardeşime bir mesaj gönderiyorum, böylece nerede olduğumuz konusunda endişelenmeyecek.

Hediyeleri paketlemek için bir saat veya daha fazla zaman harcıyor ve Noel zencefilli çörek yarışmasını kaçırıyoruz, yarışmayı neredeyse hiç umursamıyoruz bile.

Bazen başka şeyler daha önemlidir.

* * *

Sonunda bitirip vedalaştık. Gece boyunca çalıştık ve tam da ödül töreni başlamak üzereyken kasaba meydanına vardık. Herkes çardakta toplanmış, dün süslediğimiz ağaçların ışıkları yanıp sönerken sıcak kakao içip sohbet ediyor.

Wilder ve ben, Brady'nin Belediye Başkanı Bumblefritz ile sohbet ettiği karlı kasaba meydanında ilerliyoruz. Brady beni fark ettiğinde yüzüne şeytani bir sırıtma yayılıyor ve gözlerinde intikam gibi bir şey kıvılcımlanıyor.

Yutkunuyorum, aniden korkuyorum. Nabzım endişeyle atıyor.

Brady elini belediye başkanına doğru uzatıyor, şeker kamışı megafonunu kapıyor ve çardağa doğru koşarak megafonu aptal ağzına götürüp bize doğru tutuyor. "Sonunda geldiniz! Kazandığımı gördüğüne sevinmiş gibi yapacak mısın Wilder Blaine? Diğer her şeyde yaptığın gibi mi? Mesela Fable'la yaşadığın ve aslında yüzde yüz sahte olduğu onaylanmış küçük aşk gibi. Bil bakalım ne oldu koca adam?" Durup muzaffer bir kıkırdama çıkarıyor. "Noel zamanı kimse yalancıları sevmez."

KANGAROO MAHKEMESİ

Wilder

Hiç kuşkunuz olmasın, blöf *yapabilirim*. İş hayatımda, sayısız müzakerede bunu defalarca yaptım.

Bu çirkin sözler Brady'nin ağzından çıktığı anda, onları yalanlamaya hazırım ve gerçeklerle donanacağım. Kanıtlarla da. Fable'ın eli elimde, yaklaşan randevumuz, çok gerçek ve çok gerçek romantizmimiz.

Ama arkadaşımın düğünü var ve dikkatleri gelin ve damattan çekmek istemiyorum, bu yüzden sakın ve net bir sesle sesleniyorum, "Yeter, Brady. Kuzenin yarın evleniyor. Özel olarak konuşalım."

Brady ateşlendi ve bir kanguru mahkemesindeki suçlayıcı gibi işaret ediyor. "Sen sözünün eri bir adam değilsin," diye megafonuyla bağırarak tüm kasabanın bunu bilmesini sağlıyor.

Belediye Başkanı boğazını temizler ve basamakları tırmanır, ellerini bu asabi adamı sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi önünde birleştirir. "Şimdi, bunu özel olarak halletmek en iyisi, genç adam."

Şerif de merdivenlerden yukarı çıkıyor. Hardick, "Sorunlarımızı kasaba meydanında dile getirmeyiz," diye uyarıyor.

"Ama belki de yapmalısın," diyor Brady ona, megafonu başının üzerinde tutarak, çiftten uzaklaşıp tekrar megafona konuşurken uzak durma oyunu oynuyor. "Çünkü ben burada bu oyunlarda yarıştım

bu sevgili kasabada. Çünkü davet edildim. *O adam* tarafından." Beni işaret ediyor. "Şükran Günü'nde. Bana, bu güzel kasabadaki ilahi yarışmasını kazanırsam, borsacı olarak işimi, küçük *işletmemi* ona sunma şansı verdi. Ben de çok çalıştım. Hem de çok. Şarkı söyledim. Pratik yaptım. Siz çalışkan insanlar gibi çalıştım." Yalanlar dilinden dökülüyor. Yanımda Fable ağzını kapatıyor, eski sevgilisinin sahnedeki trafik kazası karşısında utandığı belli. Brady toplanan kalabalığa tekrar hitap ediyor, onlar da başlarını kaldırıp bakmaktan kendilerini alamıyorlar. Neden dursunlar ki? Bu bir gösteri ve kalabalığın yarısı telefonlarını çıkarıp kaydediyor.

"Ama hepsi bir numaraydı. Çünkü bugün, uğruna savaştığım şansı bana vermeyeceğini söyledi. Neden mi? Çünkü Wilder Blaine insanları kandırmayı seviyor. Hepimiz sıradan insanlarız. Ve kendinize sorun; eğer bana yalan söylediye, Noel zamanı bir kız arkadaş uydurduysa, Rudolph'un hatırı için, hepinizi nasıl kandırıyor olabilir?"

Sahneye fırlayıp herifin hakkından gelmek isterdim. Ama bu beni hapse atılmaktan başka bir yere götürmez. Fable'ın elini daha sıkı sıkıyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum ona. Sonra daha yüksek sesle, herkese, "Hiçbir şey sahte değil. Sizi temin ederim. Fable ile her şey gerçek." Sonra Brady'ye, bir kez daha deniyorum. "Bunu beyefendiler gibi tartışalım."

"Hayır. Bunu burada tartışacağız. Bir yarışmaya ne dersiniz? Evergreen Falls oyunlarında yeni bir yarışma. Senin yalancı olup olmadığına herkes karar verebilir!"

Vay anasını. Birileri aklını kaçırmış.

Yakınlarda, Aurora gözlerini ayıramıyormuş gibi sahneye bakıyor. Kuzey Kutbu Köşkü'nü işleten adam Brady'nin söylevinin çekici ışımına yakalanır. Üç oduncu yüzlerini buruşturuyor, toplu ifadeleri *benden daha iyisin* diyor. Birkaç metre ötede, en iyi arkadaşım müstakbel eşinin yanında duruyor ve beni hiç tanıımıyormuş gibi inceliyor.

Lanet olsun. Her şeye rağmen ona söylemeyerek hata mı ettim? Sahte aşk ve kuzeni hakkındaki gerçeği paylaşmalı mıydım?

Bu sırada Fable'ın babası bir kutu patlamış mısır çiğniyor, çekirdekleri ağzına atıyor ve keyifle mırıldanıyor: "Bugün daha da güzelleşti."

Fable'ın gözleri pişmanlıkla dolar. Çok mutsuz görünüyor ve bu benim hatam. Ama Brady'nin bu günü, bu sezonu, yarınki düğünü mahvetmesine izin veremem. Bu yüzden onun seviyesine inmeyeceğim. Kasabaya Şükran Günü'nde teyzemin evinde sikini yalattığını söylemeyeceğim. Leo'nun bir aile üyesiyle ilişkisini mahvetmeyeceğim, bir ahmak bile olsa.

Mantıklı bir şekilde tekrar deniyorum. "Brady, hayal kırıklığına uğramış olmanı anlıyorum ama Fable ve ben birlikteyiz." Sanki bu bir şeyi kanıtlarmış gibi birleşik ellerimizi kaldırıyorum. "Burada birlikteyiz. Bir süredir birlikteyiz ve bundan sonra da birlikte olacağız."

Fable eski sevgilisine öfkeyle bağırıyor, "Yılbaşı gecesi için bir randevumuz var ve onun sağ ayak parmağında senin asla sahip olamayacağın kadar görgü var ve bana önemliymişim ve umurundaymışım gibi davranıyor ve o-"

"O randevu mu?" Brady'nin gözleri intikamcı bir zevkle parıldarken megafonuyla onun sözünü kesiyor. "O randevu hakkında konuşalım."

Tüylerim diken diken oldu. Ne oluyor be? "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Bunu şimdi keselim ve özel olarak tartışalım."

"Hayır," diyor, kelimeyi patlatarak. "*Burada* randevularınızı konuşalım. Neden numara yapıyorsun? Şarkı yarışmasını adil bir şekilde kazandığım için mi?"

Tanrım, iğrenç olduğu kadar miyop da. "Bu kamusal bir mesele değil."

"Brady, bu kadar yeter," diye sesleniyor Leo, sesi net ve sert. Bu saçmalıklardan bıktığı çok açık.

Şerif Brady'yi sahneden indirmeye hazır görünüyor. "Megafonunu bırak. Kasaba meydanında silah yasak."

"Peki," der Brady, huysuz küçük bir çocuk gibi. "Onu bırakacağım çünkü elimde bu var."

Arka cebinden telefonunu ve mini hoparlöre benzeyen bir şeyi çıkarıyor ve parmağını dramatik bir şekilde ekranda gezdiriyor. "İkiniz hakkında içimde bir his vardı. Eğitimli bir tahminde bulundum. Tıpkı her gün hisse senetlerinde yaptığım gibi. Ve haklı çıktım." Oynat tuşuna basıyor ve kızımın sesi hoparlörden yükseliyor. "Bu... Fable'a gerçek bir randevu teklif etmek mi?"

Üşüyorum. Mac de daha önce kardan melek yaparken bana böyle demişti. Bir saniye içinde içimdeki buz ateşe dönüşüyor. Gözlerimden kırmızı bulutlar yayılıyor. Bu pislik bizi mi gözetliyordu? Kulübemin arkasına gizlenip *kızım*la yaptığım *özel* konuşmayı mı kaydetmiş?

Mac'in çeşitli randevu seçenekleri önerdiği kısmı atlıyor ve Mac'e "Bu ilk gerçek randevun için harika olur" diyor. Sonra Mac'e "Şimdi git. Sahte romantizmini gerçeğe dönüştür!"

Bu kadar yeter. Damarlarımda vahşi bir ateşle sahneye yürüyorum ve telefonunu elinden çekip alıyorum, sonra da durdur tuşuna basıyorum. "O bir çocuk," diye ısırdım. "Kendinden utanmalısın."

Telefonunu alıp sahneden çıkıyorum, hızlı ve metodik bir şekilde kaydırıyorum, dosyalarını, kayıtlarını siliyorum ve sonra her bir uygulamayı kaldırıp çöpe gönderiyorum. Şifresi bende olmadığı için fabrika ayarlarına sıfırlayamıyorum. Ama bu kadarı yeterli. O telefonunu seviyor ve ben ondan nefret ediyorum.

Aradan geçen yaklaşık bir dakika içinde kasaba meydanı kaosa dönüştü. Charlotte kolunu endişeli Fable'a doladı. Leo bunu ondan sakladığıma inanamıyormuş gibi bana doğru yürüyor. Bana açıkça sordu, "Bu doğru mu?"

Hayır, pek değil, belki biraz cevabını veremedim Bibi Teyze yanıma geldi, Leo'nun sözünü kesti ve çok incinmiş bir sesle "Bunu gerçekten yaptın mı?"

diye sordu. Ama artık yalan söyleyemem. Başımı salladım, yaptım. Bunu sadece çok kolay olan hayatımı kolaylaştırmak için yaptım. Ne kadar zayıf bir sebep. Ne korkunç bir plan. Ne berbat bir plan.

Korkunç bir fikir.

Fable'ın annesi ve Julio, Charlotte'un yanına koşuyor. Leo beni bekleme zahmetine girmiyor. Dönüp geliniyle yüzleşiyor ve ona suçlayıcı bir bakış fırlatıyor.

Charlotte yüzünü buruşturur ve "Söylemeyeceğime yemin ettim." der.

Leo öfkeyle elini saçlarında gezdirir. Kasaba halkı fısıldaşıyor, Aurora "Düğün hâlâ devam ediyor mu?" diyor. Lennox "Şimdi ne olacak?" diye soruyor. Kuzey Kutbu Köşkü'nün barmeni de "Hâlâ şampanyaya ihtiyaçları var mı?" diye soruyor.

Hepsi benim hatam. Ama hepsini görmezden geliyorum. Fable kız kardeşinden sıyrıldı ve bana doğru koşuyor, koluma bir el koyuyor - hiç hak etmediğim bir el. "Kızına git," diye ısrar ediyor ve kalbim korkuyla çarpıyor.

Kızımı bu işe karıştırarak gerçekten sıçtım.

Mac meydanının kenarında, onu kollarının arasında tutan annemin yanında duruyor. Benim sert kızım. Baş stratejistim. Geleceğin avukatı. Ama bu gece değil. Ona ulaştığımda, bir yanağından tek bir damla gözyaşı süzölmüştü. "Çok üzgünüm baba."

Kalbim yere batıyor. Herkesi incittim.

Onu kollarıma aldım, "Yanlış bir şey yapmadın" diyerek teselli ettim.

Onu yakınımda tutarken, meydanın karşısında Bibi'yi görüyorum. Kollarını kavuşturmuş, sert bakışlarla Fable'a bakıyor. Ağzından çıkan kelimelerin şeklini seçebiliyorum: "Büyük hayal kırıklığına uğradım."

Tabii ki öyle.

Bunun olması kaçınılmazdı.

Bir yalanla başladı. Gerçek aşkla bitemez.

NOEL BABA KADAR GERÇEK

Wilder

Kulübelere geri döndüm, yine sağlam olan Mac'e iyi geceler dilerken bir dakikalığına her şeyi unutmaya çalışıyorum.

"Ben iyiyim baba. Yemin ederim. Sadece senin gibi sert olamadığım bir an oldu," diye beni rahatlatırken esniyor ve yatak odasına gidiyor.

İçim daralıyor. "Sana her zaman sert olmayı ben mi öğrettim?" Sesim titreyerek soruyorum.

Omuz silkiyor. "Sen tanıdığım en sert insansın. Hiçbir şey seni incitmez." Ouch.

Bu olması gerekenden daha fazla acı veriyor çünkü muhtemelen doğru. Soğukkanlı ve çekingen davrandım. Ama yine de, savunmasız olmak beni nereye getirdi? Kızımın herkesin içinde bir ahmak tarafından alay edilmesine, en iyi arkadaşımın müstakbel geliniyle tartışmasına ve tüm kasabanın benim bir yalancı olduğumu düşünmesine.

Çünkü ben öyleyim.

Ama daha Bibi'den sonrasıyla ilgilenmedim bile. Mac'e onu sevdiğimi söyledim ve odasından çıktıktan sonra teyzemin kulübesine doğru yola koyuldum. Bunu bir an önce halletmem gerekiyor. Annem mutfakta, tezgahları temizlemekle meşgul. Bibi kanepede beni bekliyor, ayak parmağını yere vuruyor, çenesi yukarıda.

Noel ağacının ışıkları altında günahlarım için özür dilemek üzere oturma odasına geçerken, "Neden yalan söyledin?" diye soruyor. "Ve şimdi yalan söyleme, *vahşi çocuk*."

Sesinde sert bir şey yok. İncinmiş durumda ve ona gerçeği söyleme nezaketini göstermek zorundayım. "Tuzağa düşürülmek istemedim," diye itiraf ediyorum çaresiz bir omuz silkmeye.

"O zaman sadece bunu söyle," diyor sertçe. "Sana anlatmaya çalıştım," diye belirtiyorum.

Şüpheli bir kaşını kaldırıyor. "Ne kadar uğraştın Wilder? Tuzağa düşürülmemeyi ne kadar istedin? Milyar dolarlık bir işi yürütmeye çalıştığın kadar mı? Yalan söylemeye kendini adadığın kadar buna da kendini adadın mı? Yarışmada Brady'yi yenmek kadar kendini bana doğruyu söylemeye adadın mı?"

Üçlü ah. "Yeterince adil," diye kabul ediyorum.

"Buna başvurmak zorunda değildin," diyor sert bir şekilde, üst perdeden konuşarak. "Haklısın. Yaptığımı sanmıştım. Özür dilerim."

"Bibi, onu biraz rahat bırak," diyor annem mutfaktan nazikçe. "Ondan gerçekten hoşlanıyor."

Bibi bakışlarını kız kardeşine çevirir. "Bunu başından beri biliyor muydun Elizabeth? Ve sen de bu oyuna mı geldin?"

Annem omzunun üzerinden bakıyor, sonra da dürüstçe "Birkaç gündür biliyorum" diyor.

Bibi keskin bir nefes aldı ve bana doğru dur işareti yapan bir el kaldırdı. "Beni aptal yerine koydun. Senden daha fazlasını beklerdim."

Sonra kız kardeşinden ve benden uzaklaştı.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Her şey boktan bir gösteri.

Mutfağa doğru yürüyorum. Anneme, "Gidip Fable'la konuşmalıyım," diyorum.

"Evet, yapmalısın evlat," diyor annem gülümseyerek.

Gülümseyecek bir şey göremiyorum. Başından beri bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama yine de yaptım ve neredeyse herkesi incittim. Yalan söylediğinde böyle oluyor. Ben de babam gibiyim.

Ağır adımlarla ve daha ağır bir kalple ortak oturma odasına giriyorum, sonra uzun koridordan kulübemize doğru ilerliyorum; Fable'ı balayı süitimizde, kanepeye kıvrılmış, bir şey bekliyormuş gibi telefonunu tutarken buluyorum. Bakışlarını ekrandan ayırıp bana dönüyor, güzel gözlerinde bir endişe parıltısı beliriyor.

Sadece bu bakışla bile daha fazla soru kafamı kurcalıyor.

Bunun devam etmesine izin verirsem ne olur? Tatillerde birlikte yaşarken erkek ve kız arkadaşı oynamak kolaydı ama Fable gerçek hayatıma nasıl uyacaktı? Kendini nerede bulacaktı? İşteki bu karmaşanın içine daha da mı çekilirdi?

Fable hayallerine ulaşmaya çalışıyor. Mücevher dükkanlarını açmak, bir yalandan başlayan karmaşık bir aşka kapılmamak.

Bunun devam etmesine izin verirsem, nasıl iyi bir yere gidebilir ki? Aşk asla iyi gitmez. Bibi'nin kocası öldü, annemin aşkı o kadar kötü bitti ki yalnız başına daha mutlu, babam bağımlılığından kurtulamıyor ve ben bir şekilde aptalca sahte bir ilişkinin iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Açıkçası, romantizm için biçilmiş kaftan değilim.

Fable'a güvenmediğimden değil. Onun kalbi konusunda kendime güvenmiyorum. Çünkü güven, Noel Baba kadar gerçektir.

BENİM. SORUN BENİM

Fable

Sakın bunun acıtmasına izin verme.

*Acımıyor. Bir
şeyin yok.*

O kadar iyiyim ki kapı kapandığı anda, şu anda çalıştığımı bildiğim üzgün suratımı siliyorum. Ben cesur olanım, eğlenceli olanım, kendini toparlayanım. Büyürken bunu kız kardeşim için yaptım ve lanet olsun, şimdi de yapacağım. Kendi dramımla düğününü mahvetme riskini göze alamam.

Tedirginim, ondan haber bekliyorum. Kasaba meydanının karmaşasında bana Leo'yla konuşması gerektiğini, bunu ondan sakladığı için incindiğini ve sorunu çözdüklerinde bana mesaj atacağını söyledi.

Telefonuma yapışmış durumdayım ama henüz mesaj atmadı.

Wilder içeri giriyor, görünüşü karşısındaki şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum. Onu hiç böyle görmemiştim. Yıkılmış. Bitkin. Sanki çıkmaz bir labirente girmiş ve nasıl geri döneceğini bilemiyormuş gibi.

Ama her şey sırayla. "Mac nasıl?"

"O iyi. Utanmıştı ve kendini çok kötü hissetti. Ama çok çabuk atlattı." Ağır bir nefes verdi. "Bibi, o kadar değil." Kendini toparlamaya çalışır gibi bir el sallıyor. "Ama bir yolunu bulacağım. Ben hallederim. Ben..."

Sanki enerjisi tükenmiş gibi konuşmayı kesiyor.

Bir mağazanın yarısını satın alan adam, bunu başarabilmemiz için bir yaramazlık ve iyilik listesi icat eden adam, en iyi sahte randevucular olabilmemiz için bir plan geliştiren adam. Ben daha ona söylemeden tüm isteklerimi ve ihtiyaçlarımı anlayan adam.

Şu anda elinde hiçbir şey yok. Deposunda benzin kalmamış, garaj yolunda tekleyen bir araba gibi.

Kalbim parçalara ayrılıyor. "Yine de iyi görünmüyorsun," diyorum nazikçe.

Bir elini kirli sakalının üzerinde gezdiriyor, başını sallıyor, yeşil gözleri hayal kırıklığıyla dolup taşıyor. Kendine kızgın bir adam. "Daha iyiydim," diyor.

Yüzyılın en hafif sözünü söylerken soğukkanlı ama yine de beni parçalıyor. Bu, kendini en iyi hissetmesi gereken an. Bunun yerine, kendi yanlış kararlarım sayesinde her şey alt üst oldu. Onun ya da herhangi birinin hislerimin gerçekliğini görmesine izin vermemenin en iyisi olduğunu biliyordum. Duygularımın derinliğini.

Romantizm benim için hiç işe yaramadı. Birinin gerçekte kim olduğunuzu görmesine izin verdiğinizde, sizi ezip geçebilir. Wilder babam ya da eski sevgilim gibi olmayabilir ama aşkta ilk büyük şansımın beni nereye getirdiğine bir bakın; sahte bir aşk macerası.

Bir saat önce çardakta olanlar, seçim yapma konusunda ne kadar kötü olduğumun kanıtı.

Wilder'ın kötü bir seçim olduğundan değil.

Ben kötü seçimim.

Ben.

Sorun benim.

"Wilder?" Dikkatlice soruyorum. Sesimden duyguları çıkarmak kolay olmalı. Bunu daha önce birçok kez yapmıştım. Ama şimdi zor çünkü ona karşı hissettiğim her şey çok gerçektir.

Ama bu sadece bir balayıydı, sadece bir tatil romantizmiydi.

"Evet?" diye sorar, sesi düzdür.

"Biz..." Sonraki kelimeleri söylemek zor. Sanki cümle kurulurken bir kapı kapanıyor - *durmaliyiz*.

Buna ben başladım ve bitirmem gerekiyor. Bir hata yaptım ve bunu düzeltmem gerekiyor. Aptalca, aptalca bir sebepten dolayı aptalca bir şey yaptım. Eski sevgiliye onu unuttuğumu kanıtlamak istedim. Ne kadar küçük, önemsiz bir sebep.

Brady'ye bana zarar veremeyeceğini kanıtlama arayışında Wilder'a, Mac'e, Bibi'ye, kız kardeşimin damadına, diğerlerine ve... kendime zarar verdim.

Brady gitti ve her şeyi mahvetti çünkü o böyle biri. Ben de olduğum kişiyim. Sağlıklı bir ilişki nasıl yaşanır bilmeyen bir kadıyım.

Wilder'a bakmak için kendimi zorluyorum. Gözleri pişmanlıkla dolu ve buraya ne yapmak için geldiğini biliyorum. Tekrar incinmek istemiyorum, bu yüzden onu yenmek zorundayım.

"Fable, sen-"

Sözünü kestim, "Belki de işleri soğutmalıyız."

Kaşlarını çatıyor ama bu şaşkınlık sadece bir saniye sürüyor ve ardından gözle görülür bir rahatlama soluğu alıyor. *Gündem maddesi* tonunda, soğukkanlılıkla, "Bu en iyisi olur," diyor.

Tabii ki kabul ediyor. Buraya benden ayrılmak için geldi. Ve gerçekten incindiğimi düşünmesine izin veremem. "Zaten hep böyle olması gerekiyordu," diyorum neşeli bir ses tonunu zorlayarak. Sadece her zaman yapmayı planladığımız şeyin son tarihini öne çekiyoruz.

Beni tamamen anlamış gibi sıkıca başını sallıyor. "Evet. Evet. Öyleydi. Bu sadece... Bu... Özür dilerim." Başını kaşıyor. "Bugün bunu çok söyledim. Her şeyi hallettiğimi sanıyordum. Her şeyi yoluna koyduğumu sanıyordum." İç çekiyor, bu kadere boyun eğmiş gibi görünüyor. "Yanılmışım."

Bir duygu tsunamisi bana çarpıyor ve beni dibe çekmekle tehdit ediyor. Ama duyguların beni boğmasına izin vermeyeceğim. Onları geri tutan baraj benim. Çenemi kaldırıp diyorum ki, "Bir planımız vardı. Ona sadık kalmalıyız. Yarın düğünde sağdıç ve nedime olarak yer alabiliriz ve her şey yoluna girer."

Brady'nin o küçük sorunu hariç.

Sahte romantizmimizden öğrendiğim bir şey varsa o da sorunlar karşısında numara yapamayacağımıdır. Pislikler hayatın bir parçası ve onlarla yüzleşmek zorundayım. Kendi incinmişliğimle, kendi utancım ve bana nasıl davranılması gerektiğine dair kendi hislerimle yüzleşmeliyim.

Saklanmayı bırakmalıyım.

Bu benim gerçekten değişmeye çalışmamın başlangıcı.

Ve bu, Evergreen Falls'a yapmak için geldiğim şeyi yaparak başlamalı -Kendimi korumak için değil, kız kardeşimi savunmak için. "Gerçekten gidip Charlotte'a bakmalıyım," diyorum kapıyı işaret ederek, ama sonra bakışlarım yatağa kayıyor. Daha sonra ikimiz de uyumak istediğimizde ne olacak?

İçim yepyeni bir endişeyle çalkalanıyor.

Yatak/kanepede dansını tekrar yapacak mıyız? Ama her zamanki gibi Wilder beni hemen anlıyor. "Kanepede uyuyacağım," diyor, sanki bir emirmiş gibi.

İçimde hiç mücadele kalmadı. Onun on adım ötedeki kanepede uyuması garipten de öte olacak ama bazen hayat gariptir ve bu rahatsızlıkla yaşamak zorundasınızdır. "Tabii, sorun değil. Sana bir battaniye getireyim."

Bir tane almak için kalktım ama o daha hızlıydı. Sonra dedi ki, "Ben oturma odasında *kanepede* olacağım."

Oh.

Görünüşe göre onu da yanlış anlamışım.

Birkaç kıyafet ve tuvalet malzemesi alıp gitti. Kapı kapandığı anda, hiç de iyi değilim. Kocaman, dağınık, özensiz gözyaşları döküyorum. Ama sessizdi. Çünkü kimsenin beni duymasını istemiyorum.

ERKEK BEBEK ÖFKE NÖBETLERİ

Fable

Birkaç dakika sonra kapım çalındı. Doğruluyorum, gözlerimi silmek için bir mendil alıyorum ve umut göğsümde davulunu çalarken titrek bir "Evet?" diye mırıldanıyorum.

Geri döndü.

Beni özlüyor.

Hiçbir şeyi durdurmak istemiyor. Her şeyi başlatmak istiyor.

"Biziz," diyor Josie. "Ve senin için bir şeyimiz var."

Kalbim sıkışıyor ama uzun sürmüyor. Arkadaşlarıma çok ihtiyacım var, belki de şu anda Wilder'a olan ihtiyacımdan daha fazla. "Umarım bu bir zaman makinesidir de üç hafta öncesine dönüp aptalca kararlarımı geri alabilirim."

"İkinci en iyi şey," diyor Maeve neşeyle odunların arasından. "Şarap ve peynir."

Burnumu çektim. "Bu kadar yeter."

Üzgün kıcımı sürükleyip kapıyı açıyorum. Kankalar geçidi içeri giriyor - Maeve, Everly ve Josie Noel pijamalarını giymişler, kutu şarap, kupalar ve peynir, zeytin ve krakerlerle kaplı bir şarküteri tahtası taşıyorlar. Everly kolunda kanvas bir çanta taşıyor.

Noel ağacının önünde yere bağdaş kurup oturuyorlar ve ben de onlara katılıyorum. "**B e r b a t** durumdayım," diye geveledim. Hiçbir anlamı yok

İyiymişim gibi davranıyorlar. Günün erken saatlerinde onlara mesaj atıp yılbaşı gecesi randevumuzu söyledim. Ama nasıl olsa Büyük Şehir Meydanı'ndaki megafondan öğreneceklerdi.

Josie bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Dağınık değilsin. Ama bu gece kesinlikle bir felaketti ve bunun olmasına gerçekten üzüldüm."

Everly kolumu okşuyor, hareket ettikçe atkuyruğunun uçları sallanıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin? Nasıl hissediyorsun?"

İçgüdülerim *bu konuda konuşma* diyor. Ama her şeyi içimde tutmaktan çok yoruldum. Kendi korkularımdan çok yoruldum ve her zaman iyiymişim gibi davranmaktan yoruldum. Maeve bir kadeh şarap doldururken hiç vakit kaybetmeden "İyi değilim. Biz... düşmekten... artık çıkmayacağız noktasına geldik." Sesim kesildi.

Ağaştan gelen yumuşak mavi ışıklar Maeve'in yüzünde titreşiyor ve Maeve kulaklarına su kaçmış gibi başını sallıyor. "Hiç çıkmayacak mısın? Neden çıkmayayım? Bunun ne anlamı var ki? Gerçek hislerin olduğunu sanıyordum. Elbette, birlikte çalıştığınız için karmaşıktı, ama sonra tüm bu duyguları kucaklayarak karmaşıklaştırmamışsın gibi görünüyordu."

"Sonra her şey yeniden karmaşıklaştı. A sergisine bakın. Bu gece."

Everly o düşünceli iri kahverengi gözleriyle bana bakıyor. "Çünkü senin kaos ajanı bir eski sevgilin var. Pek çok insanın var," diyor kesin bir ifadeyle. "Max gibi. Bazen ortalığı karıştırırlar. Geçen ayı hatırlıyor musun?"

Hokey sezonunun başlarında, erkek arkadaşının ünlü eski sevgilisinin aniden ortaya çıkıp neredeyse bir etkinliği mahvetmesine geri dönüyorum. Pop yıldızı eski sevgilisi tam olarak Brady gibi değil ama aynı narsist kumaştan kesilmiş.

O olay da tam bir karmaşaya dönüşmüştü, bu yüzden sanırım amacına ulaştı.

"Haklısın. Ama bu gece olanlar beni kendime bakmaya zorladı ve ben de bunu yapmaya çalışıyorum."

"Doğru, ama neden cevap -çıkma-?"

Boğazım düğümleniyor. "Wilder kısa bir süre önce beni görmeye geldiğinde, yüzünde, gözlerinde her şey açıktı. Her halükarda bitireceğini biliyordum. Buna dayanamadım. Tekrar kandırılmak istemedim," diyorum utancımı ve güvensizliğimi ortaya koyarak. "Sadece biraz hoşlandığım bir adam olan Brady'yle yaşadığım yeterince kötüydü. Benim gibi biriyle ne kadar kötü hissedeceğimi hayal bile edemiyorum-"

Aşık olduğum kelimeleri söylemeden önce duruyorum.

Ama Josie çenesini bana doğru uzattı. "Sorun değil. Söyleyebilirsin. Burada hepimiz arkadaşız."

"Ne diyeyim?" Ne demek istediğini anlamamış gibi davranarak soruyorum. Maeve kolumu dürtüyor.

Everly dizime vurdu. "Söyle."

Ama bu kelimeleri dile getirmek çok zor. Ağzımı kapalı tutuyorum.

Maeve öyle düşünmüyor. "Senin onun için bir rüyanın gerçekleşmesi olduğun çok açık. Neden kendi hayalinin gerçekleşmesine izin vermiyorsun?"

Ruhumun içini görmenin yolu. "Bunun benim rüyam olduğunu nereden biliyorsun?" Karşı çıkıyorum.

"Çünkü seni tanıyorum," diyor. "Çünkü çok seviyorsun. Kız kardeşini derinden seviyorsun. Bizi derinden seviyorsun. Her şeyi hissediyorsun. Ona nasıl baktığını gördüm, ama o kadar korkuyorsun ki seni korkutan şeyler sevgiden daha güçlü hale geldi."

Sözleri kafamın içinde çınlıyor ve kalbime doğru kayıyor. Yerinden kıpırdamayı reddeden bir kedi gibi bana dik dik bakıyorlar. "Ama onları nasıl geçeceğim? Sen hiç korkmaz mısın?"

Josie usulca gülümser. "Elbette öyleyim. Ama şimdi bununla yüzleşmeye çalışıyorum."

"Öyle olduğumu biliyorsun," diye karşılık verdi Everly. "Ama korkularını aşabildiğinde hayat daha tatlı oluyor." Ve onun da bu yollardan geçtiği doğru.

Maeve sempatik bir şekilde gülümser. "Ben de öyleyim. Her zaman, her gün. Üniversiteye gittiğimde ailem öldüğünden beri her gün korkuyorum. Annem bana hayallerimin peşinden gitmemi söylediğinden beri korkuyorum. Onları asla gerçekleştiremeyeceğimden korkuyorum." Gözleri parlıyor ve ekliyor: "Ama denemeye devam etmelisin."

Josie ona yan koluyla sarılıyor ve sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Aşk acıtır, ama gitmesine izin vermek de öyle."

"Gerçekten gitmesine izin vermek istiyor musun?" Everly bastırıyor. "Çünkü istediğini sanmıyorum."

Böyle arkadaşlarla kimin terapiye ihtiyacı olur ki? Tekrar halının üzerine uzandım. "Buraya neden geldin? Beni ağlatmak ve her şeyi hissettirmek için mi? Hislerden çok nefret ediyorum. Çok, çok fazla."

Onlar da sırt üstü yatarak bana katılıyorlar, ki bunu yapmak için yeterince yer var çünkü burası gerçekten bir dağ evi, kabin değil.

Josie, "Zor olanı yapmaya hazır değilseniz, hazır olana kadar bir parça peynir yiyin" diyor.

Bu hiç de fena bir fikir değil. "Tamam," diyorum dumanlı Gouda'dan bir ısırık almak için doğruduğumda.

Ben yemek yerken Josie ekliyor: "Bazen *bize* söylediğin gibi, bazen *zor olanı yapmaya hazır değilizdir, bu yüzden önce daha kolay bir şey yapmamız gerekir.*"

Ona yan gözle bakıyorum. "Beni kandırdın. Benden bana alıntı yapıyorsun." Gülümsüyor. "Öyle yapıyorum."

İçimi çekiyorum ve en kolay olanı yaparak teslim oluyorum. "Peki, tamam. Haklısın. Ona aşık oldum."

Tezahürata başladılar.

Gözlerimi deviriyorum. "Dur, dur."

Josie, "İlk adım bunu söylemektir," diye teşvik ediyor.

"İkinci adım bu konuda bir şeyler yapmaktır," diye ekliyor

Everly. "Üçüncü adım ise sevişmektir," diye bitiriyor Maeve.

Gülüyorum ama sonra iç çekiyorum. Hiçbir şey düzelmedi ve düzeleceğine dair bir kanıt da yok. Wilder'ın gerçekte nasıl hissettiğini ya da neyi riske atmaya hazır olduğunu bilmiyorum.

"Söylediklerini düşüneceğim. Sabah nasıl hissedeceğime bakarım. Bu nasıl?"

Everly gülümsüyor, sonra getirdiği kanvas çantayı okşuyor. "Yeterince adil, ama bu durumda, çantanın içinde ne olduğunu göstermek için sabaha kadar beklememiz gerekiyor."

Hiç adil değil. "Şimdi istiyorum."

"Deneyeceğini kabul edene kadar olmaz. Sadece düşünmekle kalmayacaksın," diyor çantayı sıkıca tutarak.

Öfkelendim ama yumuşadım. "Deneyeceğim."

Josie çantaya doğru başını sallar. "Göster ona."

Everly kutunun içine uzanıyor ve mağazadan alınmış zencefilli kurabiye evinin ezilmiş kırmızı-beyaz karton kutusunu dramatik bir şekilde çıkarıyor. "Etrafa bakıp gözetleyebilen tek kişi Brady değil. Biz de gözetleyebiliriz. Ve bunu, çardak sahnesinde büyük erkek-bebek öfke nöbetini geçirdikten sonra kulübesinde bulduk. Her nasılsa, sosyal medyada-manbabytantrums hashtag'i altında yer aldı. Bu da şimdiye kadarki en iyi hashtag oldu" diyor.

Elimde değil,
sırıtiyorum. "Öyle."

"Ve" diye devam ediyor Everly, "zencefilli kurabiye yarışmasının kuralları oldukça açıktı. Evleri kendiniz yapmak zorundasınız."

Şeytani bir şekilde gülümsüyorum. "Peki bu keşifle ne yapacaksın?" Josie gururla çenesini kaldırıyor. "Bunu çoktan yargıçlara sunduk. Yarın ne olacağını göreceğiz."

İyi geceler diyorum, sonra buraya geldiğimden beri ilk kez yalnız yatmaya hazırlanıyorum. Bunu yaparken, Kız Arkadaşların Erkeğini Geri Kazanma Rehberi'ni düşünüyorum.

Birinci adım-söylemek. İkinci adım-yapmak. Üçüncü adım-bir araya gelmek.

Ve tüm bunları burada sıkışıp kalmaktan daha çok istediğime eminim.

Zor olanı yapmaya hazırım.

Adamım için savaşmaya
hazırım.

MÜKEMMEL BİR EŞLEŞME

Wilder

Karanlıkta dışarıda yarım saat volta attıktan sonra, yalnız bir milyarderin karikatürü gibi (kemanları çalın) kulübelerimin yanındaki tepelerde karda çtırtıdayarak ilerlerken, kendimden düşündüğümünden daha fazla bıktım. Fable'ı çok özlüyorum ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Bu acıyı çözmek için bir hesap çizelgem ya da bu özlem sancılarını durdurmak için bir anlaşma notum yok. Gidecek bir yeri olmayan bu lanet olası can sıkıcı duyguların diğer tarafına güvenli bir şekilde geçmek için bir iş planım yok.

Tek bildiğim şu: Her şeyi fena halde berbat ettim ve en başa dönmem gerekiyor.

Her seferinde bir şeyi düzeltin.

Volta atmayı bırakıyorum, kış havasından derin bir nefes çekiyorum ve ilk cevabın içime dolmasına izin veriyorum.

Arkadaşımla başlayacağım. Belki de en kolayı bu olduğu için, ama bazen böyle başlamanız gerekir.

Ana salona dönüp koridorda Leo ve Charlotte'un kulübesine doğru yürüyorum ve kapıyı yumruklamak için yumruğumu kaldırıyorum. Kapıyı çalmadan önce şöyle sesleniyorum: "Bak, her şeyi berbat ettim. Sana söylemem gerekirdi. Ama bu yüzden gelininle kavga etme-"

Kapı açılır ve üzerinde eşofmanıyla, saçları başı dağınık, yüzünde ukala bir sırıtişla, darmadağınık bir Leo belirir. "Ne diyordun sen?"

Gözlerimi kırptıştırıyorum, bariz olanı algılamak için bir süre bekliyorum. "Sen ve Charlotte'un..."

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrılıyor. "Kavga mı ediyordunuz?" "Evet, daha önce kızgın görünüyordun," diyorum.

Omuz silkiyor. "Bir an için öyleydim. Ama sonra kız kardeşiyle kuzenim arasında bir şeyler olduğunu söyledi ve söylemesi gereken tek şey buydu."

Oh. Kaşlarım çatıldı. "Öyle miydi?"

Kapının arkasından bir ses, "Evet, öyleydi!" diye sesleniyor. Charlotte ekler, "Hepimiz iyiyiz. Yani, harikayız. Gerçekten harikayız. Çok çok harikayız."

"Açıkça." İlk kez rahat bir nefes alıyorum. "İkiniz için işleri berbat ettiğimi sanıyordum."

Leo alay ediyor. "İmkansız." Omzunun üzerinden sesleniyor, "Birazdan dönerim, tatlım."

"Çok uzun sürmesin," diye uyarıyor Charlotte, bir başka makyaj seksi turunu ima eden şehvetli bir tonda.

"Yapmayacağım." Kapıyı kapatıyor, omzuma vuruyor ve koridorda başını sallıyor. "Güverte ve viski?"

"Bu gece için mükemmel bir eşleşme."

Birkaç dakika sonra, yıldızların altındaki açık hava kanepesine park etmiştik, elektrikli şömine açtı, içecekler doldurulmuştu. Leo bir bardak uzattı. Kadeh kaldıracak gibi hissetmiyorum ama nasıl hissettiğim önemli değil, ben de kadehimi tokuşturuyorum ve "Yarınki düğününüzü" diyorum.

Beni silkeledi. "Yarınki düğünüm için kadeh kaldırmana gerek yok. Harika olacak. Bana doğruyu söylemene kadeh kaldıracağız." Herkese karşı nazik, mutlu, neşeli, çekici, yeşil bayraklı en iyi arkadaşım bana sert bir bakış fırlatıyor. "Kuzenimle gerçekten ne oldu?"

Duraksıyorum, ona ne kadar doğruyu söyleyeceğimi tartışıyorum, burnumun kenarını çimdikliyorum, sonra *siktir et* diyorum. Yarım gerçekler bu karmaşayı düzeltmez. Düğün partisinde garipliklere neden olabilir diye gerçek hikâyeden kaçınmanın kimseye faydası olmaz. "Sana söylemek istemedim. O senin kuzenin ve sağdığın. Büyürken ona göz kulak oldun. O aileden biri."

Ama Leo sadece parmaklarıyla işaret ediyor. "Servis yap."

Memnuniyetle. Memnuniyetle. "Şükran Günü yemeğimde, Bibi Teyze'nin evindeki yemek şirketiyle takıldı, onunla birlikte gizlice paketlemeye gitti.

Fable onları tam da Brady 'Joy to the World' şarkısını söylerken ve Iris ağzı dolu bir şekilde mırıldanırken buldu."

Leo bir an donakalır, sonra bardak elinden düşer.

Güvertedeki cam kırıklarını temizleme telaşımız bu gece için uygun bir metafor gibi geliyor.

YOL GEÇİŞİ YOK

Wilder

Onu kovalım demek bana düşmez. Ama Leo "Hadi onu kovalım" dediğinde aynı fikirde olmak benim için büyük bir zevk.

Cam kırıklarıyla dolu son farası sağlam bir kese kağıdına koyduktan sonra "Memnuniyetle" diyerek dış mekandaki çöp kutusuna atıyorum. O pisliği atmak şimdiye kadarki en iyi Noel hediyelerinden biri olabilir. Aynı zamanda yaptığım uzun hatalar listesinde düzeltmem gereken bir sonraki şey.

"Evet, ama bir plana ihtiyacımız var." Leo, *parlak bir plan tasarladığının* evrensel işareti olarak çenesini sıvazlıyor.

Ama parlak planlar tam bana göre. Mükemmel strateji bana tamamen şekillenmiş olarak geldi.

Leo'ya açıklıyorum ve gözleri parlıyor. "Hadi şimdi yapalım."

Önce birkaç telefon görüşmesi yapıyorum, birkaç detayı ayarlıyorum ve bazı birlikleri askere alıyorum. Ben bunları yaparken Charlotte Leo'yu arıyor ve geç kaldığı için onu affettiğini söylüyor. Ayrıca zencefilli çörek yarışmasıyla ilgili yeni bilgiler de verdi.

Leo bunu benimle paylaştığında şaşırmadım. Ama bu ekstra cephanenin tadını çıkaracağım.

Her şey ve herkes yerli yerine oturur oturmaz, en iyi arkadaşımın birlikte doğrudan Brady'nin sahibi olduğum tatil köyünün eteklerindeki kulübesine gidiyoruz.

Önemli kelimeler *benim*.

Saat on bire yaklaşıyor. Leo dış kapıya yüksek sesle vuruyor ve ben görüş alanının dışında, kenarda duruyorum. Kulübenin içinden hışırtı sesleri geliyor, ardından yorgun ayak sesleri. Brady esnemenin ortasında kapıyı açıyor.

"Selam kuzen." Leo'nun neşeli tonu hiçbir şeyi ele vermiyor. "Yarınki büyük gün hakkında konuşmak için bir dakikan var mı?"

Esneme derinleşiyor. "Bunun sabaha kadar bekleme ihtimali var mı? Yorgunum ve Iris uyuyor."

Gözlerimi deviriyorum. Ne tembel bir pislik.

Leo başını sallarken ona gülümsüyor. "Sağdıçlık işi.

Hemen şimdi olması gerekiyor." "Emin misin dostum?"

"Olumlu."

"Pekâlâ," diyor Brady, sanki çok sinirlenmiş gibi. "Sadece benim için zor bir gece oldu, anlıyor musun?"

İşlerin ne kadar zorlaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktur.

"Teşekkürler," der Leo ve kapı aralığından geçer.

Benim sırım. Kapının yanından kalkıp boncuk gözlü pisliğin önüne geçiyorum. Brady'nin üzerinde bornoz, boxer şort ve nasıl hızlı zengin olunacağına dair bir podcast'in reklamını yapan bir tişört vardı. Pislik.

"En sevmediğin kişi," diyorum gözleri korkudan irileşirken. "Bu tamamen karşılıklı."

"Burada ne halt ediyorsun?" Korkması çok tatlı ama sonra kaba bir sesle ekliyor: "Telefonumu mahvettikten sonra."

İnsanları hiç önemsemiyor. Sadece eşyalar, para ve kendisi.

İçeri girdim, aramızdaki mesafeyi kapattım. "Seni de telefonunu da sikeyim. Bütün Noel yarışmasını mahvettin." O kulübenin derinliklerine doğru geri çekilirken ben antrede ona doğru ilerliyorum. "Hiç saygı diye bir şey duydun mu? Terbiye? Terbiyeye ne dersin? *Benim arazimde* gizlice dolaştın ve *kızım*la yaptığın özel bir konuşmayı kaydettin. Zencefilli kurabiye yarışmasında mağazadan alınmış bir zencefilli kurabiye evle hile yaptın. Portföy yönetimini anlatmak için bana yalvardın ve seni geri çevirdiğimde -ki şirketler bunu her zaman yapar, o yüzden buna alış, Brady-i-o-seni herkesin önünde rezil ederek intikam almayı seçtin."

Kanepeye doğru geri geri gider, neredeyse kanepenin üzerine yuvarlanır ve kendini sabitlemek için koluna tutunur.

"İş hayatında *hayır cevabıyla* böyle başa çıkılmaz," diye devam ediyorum. "Biraz zarafet, belki biraz alçakgönüllülük öğrenin. Başarısızlıkla nasıl başa çıkılacağını öğrenin. Sizce

akıllı bir iş adamı mısınız?"

Duraksıyorum, ahmağa cevap vermesi için bir şans veriyorum. Titrek bir "Evet." demeyi başarıyor.

"Yanlış," diye ısırdım. "Sen yalancı, hilekâr bir pislikten başka bir şey değilsin. Ve bunu nereden bildiğimi biliyor musun?"

Tekrar bekliyorum.

Brady yutkunur ve belki bir an için gözlerinden bir parça suçluluk geçer. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Şükran Günü'nde teyzemin ambalaj odasında sevdiğim kadına nasıl davrandığını biliyorum."

"O zamanlar Fable *benim* kız arkadaşımdaydı," diyerek daha da büyük bir çukur kazıyor ve sonra bir kaplumbağa gibi kanepeye düşüyor.

Leo tiksintiyle başını sallayarak kuzenine doğru ilerler. "Ağzından çıkan kelimeleri duyuyor musun?"

Brady adına cevap veriyorum. "Öyle olduğunu sanmıyorum." Sonra tüm öfkemi o pisliğe yönlendiriyorum. "Fable'ı seviyorum. Onu hayal bile edemeyeceğin kadar çok seviyorum. Onu seviyorum çünkü zeki, cesur, nazik ve koca yürekli. İnsanları çok önemsiyor ve beni sürekli tetikte tutuyor ve sen onu asla takdir edemezsin çünkü kendinden başka hiçbir şeyi takdir edemezsin. Ne kadar büyük bir çöplük olduğun hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Ama seni aydınlatmama izin ver. Kız arkadaşını aldatmak iyi bir şey değil. Ona yalan söylemek doğru değil. Ona evrenin merkezinden başka bir şeymiş gibi davranmak doğru değildir." Bir nefes alıyorum, çok tatmin olmuş bir nefes, sonra Leo'ya dönüyorum. "Ona başka neyin doğru olmadığını söylemek ister misin?"

Arkadaşımla gözlerinde bir parça hüznün parlıyor. Kalbim durdu. Yumuşayacak mı? Ama Leo aptallara tahammülü olmayan iyi bir adam ve birkaç saniye sonra sakın, ortalıkmış bir sesle konuşuyor. "Bu gece ve Şükran Günü'nde yaptıklarından sonra düğünümde sağdıç olarak yanımda yürümen hiç hoş değil. Gelinimin kız kardeşini aldattın ve bunu ben evlenme teklif etmeden saniyeler önce yaptın. Düğün partisinden atıldın."

Brady tükürüyor, sonra alt dudağı titriyor. "Ama Kuzen Leo-" "Ve Wilder bu tatil köyünün sahibi olduğuna göre, tahmin edin başka neye dahil değilsiniz?" Gözleri sulandı. "Başka ne var?"

Ağlıyor. Ağlıyor amına koyayım. Vay anasını. Bu şimdiye kadarki en iyi şey. Bekle, hayır, *bu*. Göğsümü şişiriyorum ve "Burada, kulübelerimde - siktir et - dağ evlerimde bir dakika daha kalmayacaksın." diyorum.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken yutkunuyor. "Nereye gitmem gerekiyor?"

"Bu gerçekten iyi bir soru, Brady. Birkaç savaş kazanmış olabilirsin ama bu strateji oyununu ben kazanacağım çünkü senin şehir dışına çıkmanı ayarladım."

Şerif tam zamanında garaj yoluna girer, motoru durdurur ve devriye arabasından iner. Yalnız değildir. Belediye Başkanı Bumblefritz, bir kolunu arkasına sıkıştırarak yolcu tarafından çıkar. İkisi de kapıya giden taş patikadan yukarı doğru adım atıyor ve bir esinti eşliğinde kulübenin fuayesine giriyorlar.

Şerif Hardick boğazını temizliyor, başparmaklarını pantolonunun ceplerine sokuyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Her yıl sportmenlik ve nazik insani davranış ruhuyla dostane bir tatil yarışması düzenliyoruz. Ve sen bu geceki huysuz, mızumsuz, şımarık maskaralıklarınla bunu mahvettin. Bu yüzden size bu kasabadan çıkarken eşlik etmek ve sizi ilçe sınırlarında bırakmak benim için mutlak bir zevk olacak."

Brady yutkunur. "Yolun kenarında mı? O zaman ne yapacağım?"

Belediye başkanı arkasından megafonunu çıkarır ve "Umurumuzda değil" diye gürlür.

Brady'ye dönüp gülümsüyorum. "Bu tatil köyünün sahibi ve aslında *sıradan bir adam* olarak büyümüş biri olarak," diyorum tırnak işareti yaparak, "mülkünden defolup gitmenizi söylemek bana büyük bir zevk veriyor. Eşyalarınızı almak için bir dakikanız var."

Tam olarak bir dakika süren çılgınca koşuşturmanın ardından, Brady ve yorgun Iris bornozlarıyla ve spor çantalarından çıkan giysileriyle kulübeden dışarı fırlarlar.

Ama o merdivenlerden aşağı inmeden Brady'yi bornozunun boynundan tutup kendime doğru çektim. "Sevdiğim kadınla bir daha konuşursan, onu rahatsız edersen ya da onunla herhangi bir şekilde, biçimde ya da biçimde temas kurarsan, bana hesap vereceksin. Ve unutma, sıradan bir adam olarak başladım ve her oyunu nasıl oynayacağımı biliyorum. Şimdi siktir git bu şehirden."

"Emredersiniz efendim," der ve kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırarak kasabanın dışına çıkmak üzere şerifin aracına doğru koşar.

"Ve geri gelme," diye yardımsever bir şekilde sesleniyorum.

Şerif Hardick kovboy şapkasını bana doğru uzatırken, "Bunun için endişelenmeyin Bay Blaine," diyor. Sonra Brady ve Iris'e dönüp ekliyor: "A n l a ş ı l m a d ı y s a söyleyeyim, Evergreen Falls'ta istenmiyorsunuz. Biz seviyoruz

Noel yarışmamızda hile yapan küçük hilekârlar hariç herkes."

Soyuluyorlar ve bu da bir şeyi daha düzeltiyor.

Leo bana dönüyor, sonra başıyla kamaramı işaret ediyor. "Belki de şu *sevdiğim kadın meselesini* halletmenin zamanı gelmiştir."

Hah. Bunu o anın sıcaklığıyla söyledim. Aslında birden fazla kez.

Bunu iliklerime ve ruhumun en ücra köşelerine kadar hissettim.

Sorun şu ki, kamarama ulaştığımda balayı süitinin ışıkları kapalıydı.

KÜÇÜK BİR ŞEY

Wilder

Fable muhtemelen uyuyordur. Benim kadınıu uykuya bayılır.

Kadınıu benim.

Benim olmamasına rağmen hala benimmiş gibi hissediyor. Gitmesine izin versem bile

-Bir başka aptalca hareket.

Ana kamaraya döndüğümde kalbim acımasızca ona doğru çarpıyor ve dikkatim koridorda paylaştığımız süite yöneliyor. İki saat önce, aramızdaki bu şeyi durdurmak istediğini söylemişti. Ona delicesine, derinden, acı verici, korkunç, inanılmaz bir şekilde aşık olmam bunun değişeceği anlamına gelmiyor.

Tabii onu sevdiğini söylemezsen.

Yine de duymak istiyor mu? Doğru yapacağım konusunda kendime güveniyor muyum?

Bu sorular beni kovalıyor.

Süitten ayrıldığımda, Noel'de yarattığım karmaşayı düzeltmek amacıyla yola çıktım. Bir şeyi yarım bırakmışım ve bunu düzeltmem gerekiyordu.

Bibi.

Genelde gece kuşudur. Kulübesine ulaşıyorum ve oturma odasının kapısına hafifçe vuruyorum. Tahtaya zar zor dokunuyorum ve kapı açılıyor.

"Sonra da *hemen geliyorum* dedi," diye anlatıyor Bibi anneme, ikisi kanepede dinlenirken. Konuşmanın ortasında geldim ve beni henüz duymadılar.

"Keşke hepsinin yüzündeki ifadeyi görebilseydim," diyor annem içtenlikle.

"Ben de öyle. Ama eminim bana yarın söyleyecektir. Ya da... belki bu gece geç saatlerde."

Bibi daha iyi bir ruh halinde görünüyor. Belki de gitmeliyim. Benimle konuşmak muhtemelen her şeyi mahvedecek.

Birbirlerini bir süredir görmeyen kardeşler arasındaki bu güzel anı mahvetmek istemiyorum. Charlotte için her şeyi mahvetmeye bu kadar yaklaşmışım.

Yoksa ben mi? Leo ve Charlotte neredeyse hemen barıştılar.

Teyzemle yapmam gereken şey de tam olarak bu.

Diğer tarafa dönmeyi bırakın. Zor olan şeyden kaçmayı bırakın. Rol yapmayı bırakın.

Boğazımı temizliyorum. "Merhaba anne. Merhaba, Bibi. Bir dakikan var mı, Bibi?"

Teyzem yüzünü bir santim çeviriyor, ifadesi sertleşiyor. Kız kardeşiyle sohbet eden o tatlı Bibi gitmiş. "Elbette," diyor, bana bir şans veriyor çünkü nazik biri.

Yanına gidip kanepeye oturuyorum.

Annem, "Biraz müsaade isteyeceğim," diyor.

O gittikten sonra, bu gece daha önce dilediğimden daha iyi bir özür dilemeye çalışıyorum. "Haklısın. Özür dilerim. En başta sana bir şeyler söylemeliydim."

"Yapmalıydın," diyor sertçe. "Anlardım. Ne de olsa ben bir Balık burcuyum. Anlayışlı ve şefkatli olduğumuzu unutma."

"Öylesin."

Ama Zodyak burçları aracılığıyla beni o kadar çabuk affetmeyeceğini de biliyorum.

Gülümsemesi kaybolur. "Yaptığın şey çok inciticiydi. Benim için bir gösteri yaptın. Sırf sana tuzak kurmaya çalıştığım için benim için rol yaptın. Bu duygularımı incitti. Ayrıca, bu kötü bir planmış gibi görünüyor, vahşi çocuk."

"Şey, evet." Kasaba meydanının genel yönünü işaret ediyorum. "Pek işe yaramadı."

"Demek istediğim bu değil. Kötü bir plandı çünkü sen her zaman aşka inanmadığını söyledin." Duraklıyor, sonra ekliyor, "Ama bak ne yaptın."

"Ben ne yaptım?"

Kafamın yan tarafına vurdu. "Dışarı çıktın ve aşık oldun." Bu dört harfli kelime beni hâlâ korkutuyor, ama bu gece daha önce olduğundan daha az. "O kadar belli miydi?"

"O aptalın yaptığı iğrenç zencefilli çörek evi kadar bariz. Önceden satın alındığını nasıl gözden kaçırdılar bilmiyorum ama öğrendiklerine sevindim. Ama Noel yarışmasından bahsettiğimiz yeter. İlk başta sen ve Fable hakkında şüphelerim vardı ama buraya geldiğin anda kadın için deli olduğun anlaşıldı. Ve dürüst olmak gerekirse, sanırım *numara* yapman sorun değil çünkü son birkaç gündür çok ama çok eğlenceli bir gösteri izledim." Taşlaşmış yüzü kayboluyor ve yerine şeytani, hiç de iyi olmayan bir gülümseme geliyor. "Senin ilk kez aşık olduğumu gördüm." Dizimi okşuyor. "Küçük aşk durumunuz hakkında ne yapacağız?"

Gülüyorum. "Asla değişme, Bibi."

Arkasına yaslandı ve anneme seslendi, "Elizabeth, bunu kaçırmak istemezsin."

Annem döndüğünde, Bibi kız kardeşi için bir kanepe minderine vuruyor. "Kadınını geri almasına yardım etmeliyiz."

Annem, "Kesinlikle öyle," diye onaylıyor. Ama sonra bana ciddi bir bakış atıyor ve "Hazır mısın?" diye soruyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Annem derin bir nefes verir. "Demek istediğim, hayatın boyunca baban gibi olmaktan çok korktun. Aynı olacağından korkuyorsun, bu yüzden farklı olmak için çok çalışıyorsun," diyor ve tüm yetişkin hayatım boyunca günlük motivasyonlarımı çiviliyor. "Kendini her yönden onun zıttı olarak yeniden yarattın. Bunu yaparsan incinmekten kaçınabileceğini düşünüyorsun ama önemli bir ayrıntıyı unutuyorsun."

Bunu sineye çekiyorum çünkü bunu hak ediyorum. Buna ihtiyacım var. Ve çünkü bu doğru. Ama bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyor, bu yüzden kurnazlık yapmadan soruyorum, "Bu nedir?"

Beni tanıyan sıcak gözleriyle bakışlarımı tutuyor. "Aşka güvenemeyeceğini düşünüyorsun, ama aslında tek ihtiyacın olan kendine güvenmek ve aşkla başa çıkabileceğine inanmak." Ritmi o alıyor. "Ben sana inanıyorum. Sen o değilsin."

Bu sözlerin içime işlemesine izin verdim. Belki de her zaman duymaya ihtiyacım olan kelimelerdi.

Yine de Fable'a ne söyleneceği konusunda küçük bir sorun var. Orada da sorun korku. Beni geri tutan şey bu. Aşkın bir yalan olduğu inancı değil, aşkın gerçek olabileceği korkusu. Eğer öyleyse, biri beni incitebilir.

"Haklı olabilirsin," diyorum anneme. "Ama kısa bir süre önce çıkmayı bırakmamız gerektiğini düşündüğünü söyledi. Ve bu gece, devam edersek her şeyi berbat edeceğimin kanıtı değil mi?"

Bibi tuts. "Wilder, Wilder, Wilder. Aşk dağınıktır. Bununla başa çık. Şimdi alarmı kur ve uyandığında ona bu gece tam bir aptal olduğunu söylemeye hazır ol."

Bir süre onun yorumuyla oturuyorum ve çok geçmeden başımı sallıyorum. "Sanırım ikiniz de haklısınız."

"Öyleyiz," diyorlar hep bir ağızdan.

Onlara teşekkür ediyorum ve üzerinde bu gece adımın yazılı olduğu kanepeye yöneliyorum, kot pantolonumu ve gömleğimi çıkarıyorum ve polar battaniyeyi üzerime çekiyorum, sabah bir şeyi daha düzeltmeye hazırım.

* * *

Noel arifesi sabahı güneşin ışıklarıyla uyandığımda battaniyeyi katlıyor, misafir banyosunda dişlerimi fırçalıyor ve yeni kıyafetlerimi giyiyorum.

Ana oturma odasına dönüyorum, Fable'ı kontrol etmeye hazırım. Ama ön tarafta bir taksi kulübeye yanaşıyor ve tanıdık bir figür karlı kaldırıma çıkıyor.

Babam.

OLAĞANÜSTÜ AŞK

Wilder

Dehşet vücudumda geziniyor. Soğuk kollarını boğazıma doluyor. Bir serap gibi hissettiren şeye bakıyorum, ama hepsi çok gerçek.

O neden burada?

Sebep ne olursa olsun, iyi olamaz. Kapıda durup ona kapıyı açıyorum, göğsüm endişeyle ama aynı zamanda rahatlamaya benzer bir şeyle doluyor.

O yaşıyor.

Bu beni kovalamaktan asla vazgeçmeyen bir korku. Ama sanırım bir bağımlılığı sevmenin bir parçası da bu; endişe asla gerçekten uzakta değil. Başı öne eğik, dudaklarında mahcup bir gülümseme belirerek karla kaplı taş patikadan yukarı doğru ilerliyor ve önümde duruyor.

"Selam evlat," dedi neşeyle. Sanki Noel'den önceki gün gelmesini bekliyormuşum gibi. Sanki beklediğimiz son misafir oymuş gibi.

"Merhaba," diyorum açıkça, nereye gittiğimizden emin değilim. "Mutlu Noeller," diyor.

"Mutlu Noeller mi?"

Babam çantasını bir elinden diğerine geçiriyor.

"Buraya nasıl geldin?"

"Bir uçağa bindim. Hani şu kanatları ve jet motorları olan şeylerden."

Ama şaka yapacak havada değilim. "Burada ne işin var?" "Sana iyi tatiller dilemeye geldim," diyor.

Bu bir yalan. Yalanlarından bıktım. Bağımlılığın onu boğmasından yoruldum. Ben de onun beni boğmasından yoruldum. Bir kolumu boş kulübeye doğru uzattım, o da içeri girdi.

Kapı kapandıktan sonra sadede geliyorum. "Desert Springs Casino'da neler oluyor? Başın belada mı? Onlara borcun mu var?"

Botlarını çıkarırken yüzünü buruşturuyor. "Öyle görünüyor," diyor belki bir parça utançla, belki de bir parça pişmanlıkla.

"Kart sayıyordun baba. Ne oluyor be?"

Bakışlarımı hüzünlü gözlerle karşılıyor. "Kart saydığımı söylüyorlar." "Öyle miydin?" Açıkça soruyorum.

Omuz silkiyor. Bir itiraf.

Başımı salladım. "Neler oluyor? Neden buradasın? Haber vermeden öylece ortaya çıkamazsın."

İç çekiyor ve bu seferki net bir duyguyla dolu: pişmanlık. "Sıkışık durumdayım," diyor utanarak ama aynı zamanda yalvarır gibi.

Tabii ki bu yüzden burada. "Tam olarak ne oldu?"

Ayrıntıları görmezden gelebilirmiş gibi elini havalı bir şekilde sallıyor. "Nasıl olduğunu biliyorsun. Ama bir oyunda geri kazanabilirim. Burada, dağlardaki kumarhanelerde masalara vurabilirim. Yapabileceğimi biliyorum."

Kalbim sıkışıyor, ağırlaşıyor ve kurşunlaşıyor. Kırmızı gözle şehirden kaçmasının gerçek nedeni buydu. Buraya sadece beni borcunu ödemeye ikna etmek için değil, yeni bir vurgun için para koparmak için de geldi.

Bakışlarımı ondan ayırıp güverteye ve yakındaki dağlara bakan pencereye bakıyorum. Kalbim acıyor. Boğazım ağrıyor. Başım ağrıyor.

Bunların hepsi çok tanıdık.

Fable'ın geçen sabah söyledikleri kafamda yankılanırken bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünmeye çalışıyorum. *Çözmek zorunda değilsin.*

Onun kumar sorunlarını hep ben çözdüm. Ona her zaman olanak sağladım. Her zaman tamir ettim.

Ve eğer durmazsam, ben de onun gibi olacağım. Belki bir bağımlı değil. Belki beş parasız değil. Ama yine de sevgisiz.

Bu olmaz.

İşleri farklı yapmanın zamanı geldi. "Neden kanepeye oturmuyorsun, ben de bize bir fincan kahve yapayım?"

"Teşekkür ederim," diyor ve sesi içten geliyor. Belki sadece kahve için, ama en azından bu bir başlangıç.

* * *

Birkaç dakika sonra, güneş sabah gökyüzünde yükselirken, Noel ağacının yanındaki kanepede oturuyoruz, önceki gecedan kalan beyaz kar yağışı pırıl pırıl ve parlak.

Ona dumanı tüten bir fincan uzatıyorum, hâlâ tam olarak ne söyleyeceğimi düşünüyorum. Düşüncelerimi toparlarken kızımın yaptığı süs eşyasına bakıyorum; üzerinde isimlerin yazılı olduğu dört çorabın asılı olduğu seramik bir çizgi film şöminesi.

Baba, Mac, Penguen, ve...Fable.

Üçümüz artı bir kedi. Ben de bunu istiyorum. Sevgisiz olmak istemiyorum. Her zaman sert olmak istemiyorum. Aşkın bir yalan olduğuna inanan adam olmak istemiyorum.

Bir aile istiyorum. Birliktelik istiyorum. Hayatımın aşkıyla her yıl buraya geri gelmek istiyorum.

Ancak kalbimdeki bu engeli ortadan kaldırmazsam Fable'a ulaşmam mümkün olmayacak.

Bazen önce kolay olanı yapmanız gerekir, ama sonunda zor olanı yapmak zorunda kalırsınız.

Şimdi olduğu gibi.

Ve nihayet Fable'ın, kızımın, annemin ve Bibi'nin sevgisi sayesinde ne yapacağımı biliyorum. Hayatımdaki tüm kadınlar olağanüstü ve onlar da olağanüstü seviyorlar.

Benim için onların örneğini yaşamanın zamanı geldi.

Babamın gözlerinin içine baktım ve "Noel için ne istiyorum biliyor musun?" dedim.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Buraya bana bir hediye vermeye gelmemiştii. "Nedir o?"

"Rehabilitasyona gitmeni istiyorum."

İrkildi. "Peki ya borç ne olacak? Desert Springs'e olan borcum ne olacak? Bu bana musallat olacak. Önce bunu halletmeliyim," diyor, başka bir vuruş, başka bir oyun, başka bir kumar için umutsuzca.

Bir bağımlının değişmeyi istemesi gerektiğini söylerler. Onun istediğinden emin değilim. Ama belki de artık bir güvenlik ağı yoksa değişim gelecektir.

"Borcunu ödemeyeceğim."

"Ama paran var," diyor, sesi yükseliyor.

"Biliyorum ve o parayı seni rehabilitasyona göndermek için kullanacağım. Senin için harika bir tesis bulacağım. Bir ay kadar kalabileceğin ve her gün gerçek yardım alabileceğin bir program. Yardım alabileceğin bir yer, böylece gelecek yıl seni Noel'e davet edebilirim ve torununu görüp hepimize bir yıllık çipini gösterebilirsin." Boğazım duygularla tıkanıldığında duruyorum. *Derin bir nefes alıyorum.* "Bunların hepsini ben halledeceğim. Her şeyle ben ilgileneceğim. Her şeyi ayarlayacağım."

Çenesi titriyor ve hain bir gözyaşıyla savaşıyor gibi görünüyor. "Peki ya borcum olan para?"

Fable'ın sesini tekrar duyuyorum, bana borcumu ödemenin bir şeyi çözüp çözmeceğini soruyor.

Ben de çözmek zorunda değilim. Ama belki yeni bir şekilde yardımcı olabilirim. Daha iyi bir yolla. Önemli bir şekilde. "Desert Springs'i arayacağım ve ödemesiz bir dönem isteyeceğim. Senin için bir ödeme planı ayarlayacağım, böylece kendini toparlamak ve sonra da borcunu ödemek için bolca zamanın olacak. Rehabilitasyondan çıktığında, sana şirketimde bir iş bulacağım. Belki Renegades'de biletçi olursun. Belki yer gösterici olursun. Belki otellerimden birinin otomatlarını doldurursun. Ya da belki kendi işini bulursun. Ama bir iş bulacaksın ve borcunu kendin ödeyeceksin. Artık seni korumayacağım." Duraksadım ve kendimi toparladım. "Ve bunun nedeni para değil. Seni sevdiğim için. Ve iyileşmeni istiyorum."

Yutkunuyor, yüzünden daha fazla gözyaşı dökülürken boğazı çalışıyor. Birkaç saniyeliğine kendisiyle savaşıyor gibi görünüyor. Kapıya koşup masalara vurmak ister gibi. Muhtemelen istiyordur. Ama sonunda, omuz silkerek "Tamam" diyor.

Bu yeterli. Çünkü bu yeni bir başlangıç.

O duş almak için Brady'nin eski kulübesine gidiyor, ben de telefonumla tezgâhın başına geçip kumar bağımlılığı için en yakın ve en iyi rehabilitasyon merkezlerini araştırıyorum.

Tüylü çorapların yumuşak pedi hissediliyor ve saniyeler sonra çilek ve şampanya kokusu yanımdan süzülüyor. Tüm ruhum sakinleşiyor ve kulağımda bir ses, "Sonunu duydum. Seninle çok gurur duyuyorum."

Bir saniye daha kaybetmedim. Dönüp yanaklarını okşuyorum ve "Seni seviyorum." diyorum.

Korkutucuydu ama aynı zamanda harikaydı da. Sanırım her iki şey de aynı anda doğru olabilir. Aşk canınızı yakabilir ve aşk sizi iyileştirebilir.

O cevap vermeden önce tekrar söylüyorum: "Seni çok seviyorum Fable. Bunu dün gece söylemeliydim. Bir gece önce de söylemeliydim. Burada olduğumuz her saniye söylemeliydim çünkü o kapıdan içeri girdiğimizde sana aşık oluyordum. Ve seninle geçirdiğim her saniye daha da hızlı aşık oldum. Seni seviyorum," diyorum tekrar, duramıyorum. "Seni çok seviyorum. Sen olağanüstüsün ve ben de seni öyle sevmek istiyorum. Gerçekten benim olmanı istiyorum, bugün için, yarın için, yılbaşı gecesi için, tüm günler için."

Cevabını bekliyorum.

ÇOK FAZLA

Fable

"Benden önce davrandın! Bu hiç adil değil." Ama kızgın olmak zor. Büyük, korkutucu ve inanılmaz duygularla dolup taşarken değil.

"Öyle mi yaptım?" diye soruyor, kollarını belime dolayarak.

"Sen yaptın. Ve bunun için kavga etmemiz gerekecek," diyorum ve hücrelerime dolan mutluluğu saklamaya çalışmıyorum.

"Seninle dövüşmeyi çok isterim."

"Bunu aldın çünkü seni seviyorum Wilder Blaine," diyorum, sonunda kendimi savunmasız bırakarak, ama o buna değer. O buna değer. "Seni çok seviyorum ve bu sabah buraya seni bulmaya ve durmamız gerektiğini söylediğim için saçmaladığımı söylemeye kararlı bir şekilde geldim. Sana gerçekten nasıl hissettiğimi söylemekten çok korkuyordum. Bir şeyleri bitirmek istediğini düşündüm ve beni incitmeni istemedim, bu yüzden korkakların yolunu seçtim," diye itiraf ediyorum, sonunda tüm korkularımı ortaya döküyorum.

"Seni asla incitmek istemedim, tatlım. Yaptığım için özür dilerim" diyor, beni daha sıkı kavırıyor, daha yakın tutuyor.

Başımı salladım. "Bu benim hatamdı. Duygularım konusunda dürüst değildim." "Ben de değildim. Benim hatamdı," diyor kararlı bir şekilde.

Ben de gülüyorum. "Kimin hatası olduğu konusunda kavga mı ediyoruz?"

"Sen benim en sevdiğim idman partnerimsin," diyor şimdi sırtarak.

"Ve sen de benimsin." Ama açılmayı bitirmedim. Ona anlatacak daha çok şey var. "Ama nasıl hissettiğimi söylemem biraz zaman aldı. Romantizmin asla yürümeyeceğinden çok korkuyordum ve savunmasız olmaktan nefret ediyorum ve bir şekilde tüm duygularımı kilit altında tutmanın daha güvenli olacağını düşündüm. Sonra her şey patladığında kendimi kapattım," diyorum ve artık duygularımın trenini durdurmak mümkün değil. Raylardan aşağıya doğru savruluyor. "Dün gece sensiz çok yalnızdım ve duygularımın içindeydim. Ama şimdi *seninle birlikte* duygularımın içinde olmak istiyorum çünkü sana çok aşığım." Kollarımı boynuna daha sıkı doladım. "Gerçek aşk, büyük aşk, gerçek aşk. Tüm bu tatil büyüünün çok ötesinde süren türden."

Beni kollarının arasında daha da yakınlaştırıyor. "Güzel. Çünkü benimle elde edeceğin şey bu. Bunu yıl boyunca yaşayacaksın."

Çılgılık atabilirdim. Mutluluktan çılgılık atabilirim. O çok fazla. Ama o *benim için* çok fazla. Ağzımı onun kine götürüyorum ve sertçe öpüyorum, yüzünü kavriyorum, kirli sakallarını okşuyorum.

Öpüşmemiz tatil için eve gelmek gibi hissettiriyor. Abartılı bir romantizm gibi. Ve bu adamı özetleyen gerçek aşk gibi.

Ancak, iletişim kurmak için sadece dokunmaya güvenemem. Kelimeler kullanmalıyım. Daha fazla kelime. Öpücüğü kesiyorum. "Çok uzun süre, birine izin verirsem bana zarar vereceğini düşündüm. Büyürken gördüğüm şey buydu. Birini içeri aldığı anda insanlar seni ezip geçiyor." Ondan derin, rahatlatıcı bir nefes alıyorum - solmakta olan kar ve sedir kokusu. "Ama sen tam tersini kanıtladın. Başından beri bana nasıl davranılması gerektiğini gösterdin..." Bir sonraki cümle ukalaca değil, kendinden emin bir şekilde söyleneceğinden emin olmak için duraklıyorum. "Hak ettiğim şekilde."

Yüzümü okşarken gülümsemesi sıcacık. "Sen en iyisini hak ediyorsun, Fable." "Ve sen de elinden gelenin en iyisini yapıyorsun. Her zaman."

Saçlarının uçlarıyla oynuyorum.

"Bunun gerçek olduğuna inanmam biraz zaman aldı. Ve bu sadece senin mükemmel kişiliğin değildi."

"Her zaman mükemmel değilim," diyor.

Lütfen. Ona şüpheli bir bakış attım. "Bu konuda benimle dövüşmek ister misin?" Gülümsemesi kendini beğenmiş. "Ben kazanacağım. Dilimle."

Bu kulağa hoş geliyor ama dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğim. "Ama ben senin sahte randevularda harika olduğunu sanıyordum. Gelmiş geçmiş en iyi sahte randevucular olacağımızı söylediğin zamanki gibi."

Hafifçe gülüyor ve bu gülüşte yeni bir nota var; Wilder'da sadece kızıyla birlikteyken gördüğüm bir sakinlik, bir rahatlama, bir neşe. "Beni ister misin?"

Sana küçük bir sır vermemi ister misin?" diye sordu. "Tabii ki isterim."

Başını eğiyor, bana kıymetliymişim gibi bakıyor. "Çok uzun zamandır senden hoşlanıyorum. Seni bir yıldan fazladır istediğimi söylediğimde ciddiydim. Sana biraz takıntılıydım," diyor ve sonra gözlerini deviriyor. "Bu bir yalan. Çok takıntılıydım. Ve sonunda sana sahip olduğumda, hayal ettiğimden bile daha inanılmazdın. Ve ben çok şey hayal etmiştim."

Kalbim alevler içinde. Konfeti ve şampanya gibi hissediyorum. "Gerçekten yaptın mı?"

"Gerçekten yaptım."

Bu adam her şeyin üstünde ve ötesinde. Çok önemli bir tanesi de dahil olmak üzere pek çok açıdan olağanüstü biri. Elimi kalbinin üzerine koydum. "Seninle ve bu sabah babanla yaptığın şeyle gurur duyuyorum. Bu gerçekten cesaret ister. Gerçek cesaret. Attığın her adımda arkanda olduğumu bilmeni istiyorum."

Rahatlamış bir iç çekişle alnını hafifçe benimkine bastırıyor, sonra geri çekiliyor ve şöyle diyor: "Daha önce onunla konuşurken aklıma sen geldin. Geçen sabah bana söylediğin şey. Bu bana ona rehabilitasyona gitmesini istediğimi söyleme cesaretini verdi. Sanırım oldukça iyi bir takım olduk."

Kalbim umutla kabarıyor. "Noel için kalacak ve sonra gidecek mi?"

Wilder başını sallar. "Hayır. Bir program buldum. Yakınlarda. Onu birazdan götüreceğim."

Gözlerim büyüdü. "Çoktan ayarladın mı?"

Ama bu sözler ortaya çıkar çıkmaz kulağa saçma geliyor. Bu Wilder. Her şeyi hemen ayarlar.

"Evet," diye yanıtlıyor.

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Çok isterim."

Babasıyla da böyle tanıştım, rehabilitasyona giderken. Onu yarım saat uzaklıktaki bir tesise götürdük, bıraktık ve ona en mutlu bayramları diledik. Ve ikinci bir şans.

* * *

Kulübeye dönüp merdivenleri birlikte çıktığımızda Wilder bana pis bir bakış fırlatıyor ve sonra "Şu dövüş hakkında" diyor.

"Dövüş benimle," diye alay ediyorum.

Beni kucağına alıp omzuna atıyor ve uzun, kararlı adımlarla koridorun sonuna kadar taşıyor. Süitimizin kapısını tekmeleyerek açtı ve beni yatağa bıraktı. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, bu anlaşmazlığı kazanacağımı düşünmemiştin."

Çok sahiplenici, çok cömert, çok aç ve çok gerçek erkek arkadaşım kıyafetlerimi çıkarıp kalçalarımı açarken ve "Kahvaltı yapmadım. Sanırım onun yerine seni yiyeceğim."

Nefesim kesiliyor, sonra dilinin yumuşak ve kararlı hissiyle inliyorum. Ağzı beni kaplıyor, emiyor ve öpüyor, beni okşuyor. Saçlarını tutuyorum, onu kendime çekiyorum ve ona doğru sallanıyorum.

İnliyor, sonra ellerini kışımın altına sokup yüzünü kalçalarımın arasına gömüyor. Hiç uzun sürmüyor. Çok geçmeden, "O Come, All Ye Faithful" şarkısını söylüyorum ve kendimi çok neşeli ve muzaffer hissediyorum.

Ama aynı zamanda verici bir ruh halindeyim, bu yüzden başım döndüğünde oturuyorum ve parmaklarımla onu yaklaştırmaya çağırıyorum. "Soyun. Yaramazlar listesinden çıkmanın tek yolu bu."

"Yaramazlar listesinden çıkmak istemiyorum,"

diyor. "Komik bir şey. Ben de istemiyorum."

"Güzel. O zaman sikimin üzerine otur ki seni tekrar boşaltabileyim." "Ama seni boşaltma sırası bende," diye belirtiyorum.

Bana bir bakış fırlattı. "Yanıldığını kanıtlamak zorunda bırakma beni." Ben de gülümsüyorum, vücudum onun için ağrıyor. "Kanıtla."

Adamım yanıldığımı kanıtladı.

Ve bizimle olan her şey tamamen doğru hissettiriyor.

TÜM TATILLERİM

Fable

Bu düğün sırasında makyajımı mahvetmememin imkanı yok. Kız kardeşime baksana. Gövdesinde gümüş boncuklar olan çay boyu beyaz elbisesi ve suni kürklü bolero ceketiyile göz kamaştırıyor.

Sarışın başının üzerinde minik bir taç var ve makyajı ıslıl ıslıl. Kiss My Tulips'ten aldığı yeşil sukulentlerden oluşan buketi elinde tutuyor ve heyecanlı bir nefes veriyor.

O akşam, arazinin kenarındaki kırmızı, dönüştürülmüş bir ahırın antresinde duruyoruz. Tüm bu alan, dağ manzarası ve bol miktarda ısıtıcı ile etkinlikler ve düğünler için mükemmel bir mekan. Gözlerden uzak olan bu odaya *gelin süiti* adını verdik. "Hazır mısınız?" Soruyorum ama cevabı biliyorum.

"Çok hazırım," diyor ve gülümsüyor. "Ve sağdıçla anlaştığınız için çok mutluyum."

Onun şimşeklerini üzerime çekmek istemediğim için elimi sallıyorum. "Bugün senin düğün günün."

Boştaki eliyle benimkine uzanıyor ve sıkıyor. "Ben de senin mutlu olmanı istiyorum. Ve mutlusun. İşte böyle."

Ona duygu yüklü, dikkatli bir şekilde sarılıyorum. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

"Hadi seni evlendirelim."

Başını sallıyor ve müzik başladığında gelin odasından çıkıp beyaz ışıkların sıcak parıltısıyla yıkanan bir kış harikalar diyarı olan ahıra giriyorum. Yakındaki ağaçlardan havaya çam kokusu yayılıyor. Koridorda yürüyorum, arkadaş ve aile sıralarının yanından geçiyorum, bakışlarımı sağdıçtan ayıramıyorum.

Smokinler Wilder Blaine için yapılmıştır ve o da siyah özel dikim smokini ve papyonuyla saf, güçlü, yakışıklı bir mükemmelliktir. Yeşil gözleri. Alaycı gülümsemesi. Hafif kirli sakalı.

Sulh hâkiminin beklediği ahırın önüne geldiğimde Wilder'ın karşısında duruyorum ve o da kırmızı elbisemin içinde beni baştan aşağı süzüp "*Çok güzel*" diyor.

Düğün marşı başlar ve tüm gözler geline çevrilir. Kız kardeşim koridorda yürürken, anne ve babamız onu yolcu ediyor. Bu bir uzlaşmaydı, çünkü bazen ailenizle böyle yaparsınız.

Sevinç gözyaşlarımı yutuyorum. Sadece hayallerindeki Noel arifesi düğününü yapmakla kalmıyor, aynı zamanda ona tapan bir adamla evleniyor. Onun da delice sevdiği bir adamla.

Onun için isteyebileceğim her şey var.

Bize ulaşıp elindeki buketi bana uzattığında içimi bir sakinlik kaplıyor. Bunun, ahır girişinin hemen ötesinde, tepelerin ve ormanın içinden yağan karla bir ilgisi olabilir.

Wilder'a gizlice bir bakış atıyorum ve ağzımdan "*Kar*" çıkıyor.

"*En sevdiğim*," diye karşılık veriyor.

Sonra odağımı gelin ve damada çeviriyorum, birbirlerini seveceklerine ve değer vereceklerine söz veriyorlar ve yemin ederim Wilder bana baktığında gözlerinde sonsuzluğu görebiliyorum.

Artık beni korkutmuyor.

* * *

O gecenin ilerleyen saatlerinde, "*Evet*" *dedikten*, akşam yemeğinden ve ilk danstan sonra, "*Silver Bells*" başladığında sağdıç beni dans pistine çekiyor. Müzik salonu doldururken etrafıma bakıyorum. Bibi şerifle dans ediyor, gülüyor ve muhtemelen ona takılıyor. Ona aya asılmış gibi bakıyor. Hayır, değil.

"Blue Christmas," kocasıyla dans ettiği şarkı, ama bu yeni bir anı için yeni bir şarkı - değeri bileceği yeni bir Noel.

Ayrıca Evergreen Falls Yıllık Karda En İyiler Kış Oyunları Yarışmasını da kazandılar. Brady diskalifiye edilince, sırada Bibi ve yeni sevgilisi vardı. Ödül mü? Baston şeker şeklinde bir madalya. Ayrıca belli bir tatil köyünde bir hafta sonu konaklama. Bibi bunu dört gözle beklediğini ve Wilder'ın kazanan adına yapacağına söz verdiği bağış için en sevdiği hayır kurumunu seçmeye çalıştığını söyledi.

Annem de dans pistinde, Julio'yla birlikte müzik eşliğinde sallanıyor. Max ve Everly birlikte dans ediyor, Josie ve Wesley de öyle. Maeve düğüne tek başına gelmiş ama yakın arkadaşı Asher son anda onun yanında gelmiş. O da bir hokey oyuncusu, köşede dans ediyorlar ve Maeve'in söylediklerine kendini kaptırmış gibi görünüyor. Ama sonra, Maeve'e her zaman büyülenmiş gibi görünüyor.

Yanlarından geçerken, konuşmalarının sonunu yakaladım.

"Yakında bir oyuncu müzayedesi var ve benim de bu müzayedeye dahil edildiğime inanamıyorum," diyor ona.

"Evet, bundan ne kadar nefret ettiğini biliyorum," diyor kuru bir sesle. "Herkesin bana teklif vermesi en kötüsü."

"En çok para için gittiğinde çok zor olacak."

"Söylediğim bu değil," diyor, ama Maeve tarafından fazla eğlendirilmiş gibi görünüyor.

Dans etmeye devam ediyoruz ve konuşmalarının geri kalanı gecenin içinde kayboluyor.

Bana gelince, ona yaptığım Noel Baba kol düğmelerini takan bu adama takılmış durumdayım. Onlara bakarken, bileklerindeki soyut mürekkebin görüntüsünü yakalıyorum. Hiç sormamıştım. "Mürekkebin ne için?"

Gülümsüyor. "Çeşitli şeyler." "Anlat bana," diyorum.

Kelepçeleri yukarı çekiyor ve bana dönen siyah bir çizgi gösteriyor. "Bu güven için," diyor biraz ciddi bir ifadeyle. "Üniversiteden sonra aldım."

"Senin rüyan," diyorum.

Gözlerime bakıyor. "Şimdi benim gerçekliğim." Kalbim yerinden fırlıyor.

"Evet, bu bizim gerçekliğimiz."

Bir başkasını işaret ediyor. "Bu aile için," diyor, "annem için yaptırdım."

"Bu çok hoş."

Ve hala bir tane daha var, küçük siyah bir kedi. "Bu kızım için."

"Buna bayıldım," diyorum. "Bu çok Mac."

Kuzenleri ve arkadaşlarıyla kıkırdayan, pasta masasını işaret eden ve eminim yemek için sabırsızlanan kızına doğru bakıyor. "Öyle." Memnuniyetle iç geçiriyor. "Sana gerçekten değer veriyor. Birlikte olmamızı istedi."

"O en iyisini bilir."

"Mutlu. O mutlu," diyor gururla.

Bunu biliyorum. Ona daha önce birlikte bu işi hallettiğimizi söylemiştik ve o da yumruğunu sıkarak "Evet, o zaman yarın Noel'i hep birlikte kutlayabilir miyiz?" demişti.

Ona tek bir cevap verdik: *Evet*.

Yüzümü incelerken odağımı tekrar Wilder'a çeviriyorum. "Senin için bir tane almam gerekecek."

Kalbim on kez atıyor. "Yapacak mısın?"

"Evet."

Tek söylediği bu.

Basit bir evet.

Bu adam. Bu hayat. Bu aşk. O kadar gerçek ki. Onu iffetle öpüyorum, sonra kış manzarasını seyrederken kollarında dans etmenin tadını çıkarıyorum. Arkadaşlar, aile, müzik, kar ve burada hiçbir şeyi kanıtlamam gereken kimse yok.

Kollarımdaki adama dönüp baktığımda, "Sen benim en sevdiğim tatil arkadaşımın" diyorum.

"Yılın her günü senin favori randevun olacağım."

* * *

"Uyan, uyan, uyan! Gizli kapımın burada olup olmadığını görmem gerek."

Mac'in kapıya vurma sesini duyunca inledim. Tabii ki geçit olmadığını biliyor ama yine de büyüye biraz inanıyormuş gibi yapıyor. Yanımda hışırdayarak uyanan babasına bakarken, sanırım ben de inanıyorum.

"On beş dakika içinde çıkacağız," diye sesleniyorum. "Mükemmel. Kakao yapacağım," diyor.

On beş dakika sonra tazelenmiş, dişlerimizi fırçalamış ve Noel pijamalarımızı giymiştik. Koridordan aşağı inip ağacın önündeki kanepeye yerleşiyoruz ve üç fincan kakao bizi bekliyor.

Bir yudum aldım ve mükemmeldi.

Wilder -sürpriz değil- Mac için ağacın altında yeni bir şipşak fotoğraf makinesi ve kenarları spreylî Pegasus serisi de dahil olmak üzere pek çok hediye aldı.

Ama ikimizden birer tane alıp kızına veriyor.

Onu yırtıp açıyor ve gözleri heyecanla parlıyor. "Bir satranç tahtası! Evet. Ve bununla seni yenmek istiyorum baba," diye ilan ediyor. "Bunu göreceğiz," diye dalga geçiyor

Bana doğru geliyor ve sarılıyor. "Ve teşekkür ederim. Sen de çalmayı öğrenebilirsin. Ve gerçekten öğrenmelisin. En iyi olabilmem için çok sayıda rakibe ihtiyacım var."

"Anlaştık," diyorum ve dün Wilder için gizlice alışveriş yaparken seçtiğim hediyeyi gösteriyorum. "Bunu babana verebilir misin?"

Mac ağacın altından yuvarlak bir hediye alır ve onu babasına götürürken şüpheyle bakar.

Wilder kağıdı yırtıp açıyor ve dünyayı çevirirken kahkahalarla başını geriye atıyor. Parmaklarını topografik haritaların üzerinde gezdirirken kelimelerle ifade edemeyeceği kadar mutlu görünüyor ve "Oyuncakçada baktığım şey buydu," diyor.

Ben de öyle. "Hoşuna gideceğini düşündüm."

"Bayıldım," diyor ve beni yanağımdan öpüyor. Dikdörtgen bir kutu içinde benim için küçük bir hediye alıyor.

Hediyeleri her zaman iyi olduğu için açarken başım dönüyor. Maliyetinden dolayı değil, arkasındaki düşünceden dolayı. Gümüş rengi kâğıdı yırtıyorum ve güvercin grisi bir kutu buluyorum. Açıyorum, kâğıt mendili katlıyorum ve nefesim kesiliyor. Üzerinde minik bir kar küresi tılsımı olan güzel bir gümüş zincir.

"Bunu senin için yaptırdım," diyor umutla.

Evergreen Falls'un küçük bir kopyası ve karlı bir Main Street sahnesi var. "Play All Day'de yaptırdım ve satın aldığım bir zincire taktım... daha doğrusu Made By Fable'dan internet üzerinden sipariş ettim."

"Yaptın mı?" Nefesim kesildi ama sonra anladım. Tabii ki o yaptı. Geçen hafta tek bir geri dönüştürülmüş gümüş zincir için bir sipariş almıştım. Kar küresini de o eklemiş. "Mükemmel olmuş," diyorum, gösterdiği özenden heyecan duyarak.

"Golden Gate Köprüsü'nü istediğini biliyorum, ama ben-" ile başlayabileceğimi düşündüm.

"Kes şunu! Bayıldım buna!" Jestinden etkilenerak ağlıyorum. "Burası aşık o l d u ğ u m u z yer."

"Dur sana takayım."

Arkamı dönüyorum ve kızıl saçlarımı kaldırıyorum. Kolyeyi tam yerine yerleştiriyor, sıkıyor, sonra bir parmağını boynumda gezdiriyor. Saçımı bıraktığımda Mac'i Cheshire kedisi gibi gülümserken yakalıyorum.

"Haklıydım," diyor gururla.

Wilder ve ben birlikte, "Öyleydin," diyoruz.

Günlerimizin ve tatillerimizin geri kalanını birlikte geçireceğimiz gibi. Yılbaşı gecesi beni özel çatı yemeğine ve şehrin üzerinde helikopter gezisine götürüyor.

Çöpçatanımız tarafından planlanan gerçek bir randevu.

SONSÖZ: YENİ BİR EK İŞ

Fable

Made By Fable'ın kapısının üstündeki zil çalıyor ve Noel'den birkaç gün önce dükkândan ayrılan son müşteriye iyi geceler diyorum. Sonra tabelayı kapattım ve arkamı döndüm. Polk Caddesi'ndeki Russian Hill'de ilk dükkanımı açtığımdan beri son birkaç aydır yaptığım gibi manzaranın tadını çıkarmak için bir an duruyorum. Bunu kendi başıma yapmak istedim ve ilk eko butiğimi açmak için yeterli parayı biriktirebildim. Milyarder erkek arkadaşımın tek kuruşuna ihtiyacım yoktu ve bununla gurur duyuyorum. O bana çok şey veriyor ve bu dükkânı kendi başıma açmam önemliydi.

Burada taşıdığım her şey geri dönüştürülmüş ve bunu başardığım için hala biraz şaşkınım. Ama uğrunda çok çalışırsanız hayalleriniz bir şekilde gerçekleşir. Eylül ayındaki büyük açılışım çok başarılı oldu ve birkaç ay çok yoğun geçti. Dükkâna ve fantezi futbol takımına odaklanmak için Renegades'teki satış işlerini bıraktım.

Flaş haber: Yine ben kazanıyorum.

Yarın sabah tatil için Evergreen Falls'a gidiyoruz, ben de işimi bitirip eve dönüyorum.

Bir zamanlar Wilder'ın eviydi ama artık bizim oldu. Artık onunla ve Mac'le birlikte yaşıyorum - küçük mutlu ailemiz. Sabah üçümüz birlikte küçük karlı kasabaya gidiyoruz.

* * *

Birkaç gün sonra, Charlotte ve Leo'nun birinci yıldönümlerinde Noel oyunlarını kazanmalarına kadeh kaldırıyoruz.

Noel sabahı ana salonda, uzun ağacın önünde, Mac, Bibi ve ailesine daha yakın olmak için Londra'dan San Francisco'ya taşınan Elizabeth ile birlikte hediyelerimizi açıyoruz. Wilder'ın babası da burada ve onun bir yıllık çipi var. En güzel hediye bu.

Ağaç boşaldığında ve ambalaj kağıtları her yere saçıldığında Wilder, "Bir şey daha var" der.

Sonra erkek arkadaşım dizlerinin üzerine çöktü ve safir mavisi kadife bir kutuyu açtı.

"Fable Calloway, sen hayallerimin kadınısın, en sevdiğim flörtümsün, bir tanemsin ve tekimsin. Sana tapıyorum ve sana dünyanın merkeziymişsin gibi davranmaya devam etmek istiyorum çünkü sen benim dünyamın merkezisin. Benimle evlenir misin?"

Gözlerim doluyor, mutlu gözyaşları. "Seni çok seviyorum. Karın olmak için sabırsızlanıyorum."

Beni öpüyor ve öpüşmeyi kestiğinde parmağıma dört karatlık pırlanta bir tektaş takıyor. Onu takarken, kolunun ön kısmında benim için yazdığı yeni yazıya gözüm takılıyor. *Gerçek* kelimesi.

Yüzüğüme bakıyorum, sonra kocam olacak adamı öpüyorum.

Günü kızak kayarak, yemek yiyerek ve doğaçlama bir kartopu savaşı düzenleyerek geçirdik ve herkes yatmaya gittiğinde Wilder balayı süitimizdeki odadaki ağacı açtı. Şaşırmış gibi, ağacın altında duran yepyeni bir hediyeyi işaret ediyor.

Küçük, sarılmış bir kutu.

Zaten küçük bir kutu içinde gelen bir hediyem var, bu yüzden ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Görünüşe göre Noel Baba sana başka bir şey getirmiş," diyor, onu alıp kanepede bana getirirken eğlenerek.

Çok merak ediyorum. "Neymiş o?" "Öğren."

Damarlarımda pır pır eden heyecanla kâğıdı yırtıp kırmızı kutuyu açıyorum. İçinde, üzerinde Deal Memo yazan bir kağıt parçası var.

Sonra şartları okudum.

Ve çenem düştü. Nefes alamıyorum. Elim ağzıma gitti. Bir dakika ya da daha uzun bir süre konuşamıyorum, sonunda "Yapmadın" diye mırıldanıyorum.

Sırıttıyor, açıkça memnun. "Ben yaptım."

"Wilder," diye fısıldadım. "Futbol takımını bana veremezsin."

"Verebilirim" derken otoriterdi.

"Ama neden?"

"Bir keresinde benden sana Russian Hill'de bir kuyumcu dükkânı almamamı istemiştin. Ben de almadım. Orayı tamamen kendi başına açtın." Duraklıyor, dudaklarında sinsi bir gülümseme oluşuyor. "Ama Made By Fable'ı büyütme istersen diye geçici bir çözüm bulmam gerekiyordu. Daha fazla mağaza açarsın. Uluslararası boyuta taşımak. Bu yüzden sana bunu veriyorum. Bunu Made By Fable'ı büyütme için kullanabilirsin. Ya da eğlence için kullanabilir ve bir futbol takımı çalıştırabilirsiniz. Ya da sadece maçları izlemek için evdeki en iyi süite sahip olmak için kullanabilirsin." Sonra da sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi ekliyor: "Otellerim ve yeşil enerji işlerimle meşgulüm. Gerçekten, bana yardım etmiş olursun. Bunu bir yan iş olarak düşün."

"Bu benim ek işim mi? Futbol takımı çalıştırmak mı?"

"Evet. Yapabilirsin," diyor, kararlı ve emin bir şekilde, bana inanarak. Bana her zaman inandı.

Bunun kapsamını özümsemek için bir an duruyorum. Büyüklüğünü. Savurganlığı. Sonra kollarımı ona doluyorum ve "Bir sonraki futbol maçında patronun kavalyesi olmak ister misin?" diyorum.

"Çok isterim."

Ve dünyanın en cömert adamını öpüyorum, o benim. Tamamen benim.

Bu çiftlerin baharatlı aşklarını bir çırpıda okuyun! Hepsi şimdi KU'da indirilebilir!

Josie ve Wesley'nin oda arkadaşından sevgiliye, önce o düşer, takım arkadaşının küçük kız kardeşi romantizmi: [Erkek Arkadaş Hedefi](#)

Max ve Everly'nin düşmandan sevgiliye, oyuncu ve reklamcı, yasak aşk: [Romantizm Hattı](#)

Rachel ve Carter'ın arkadaştan sevgiliye, sahte flört spor romantizmi: [Başkalarıyla İyi Oynar](#)

Maeve ve Asher'in en iyi arkadaştan sevgiliye mantık evliliği romantizmi **2025'in başlarında [The Proposal Play](#)'de geliyor**

Daha fazla Fable ve Wilder için, genişletilmiş sonsöz için [buraya tıklayın](#) veya QR kodunu tarayın!

Bonus Sahne En Sevdiğim Tatil

Daha fazla eğlence için sayfayı çevirin!

ALINTI - ERKEK ARKADAŞIN HEDEFİ

Josie

Şimdi bakmayın ama bugün her şey mükemmel gidiyor.

Bu asla olmaz, bu yüzden her saniyenin tadını çıkaracağım. San Francisco uçağım erken geldi. Siyah-beyaz leopar desenli valizim atlıkarıncaya ilk inen oldu. Ve ağabeyimin benim için gönderdiği şehir arabası -eşi ikizlere elli dokuz milyon aylık hamile olduğu için- 101. otoyol boyunca ve şehre doğru, Pazar öğleden sonrasında bile trafiğe takılmadan kolayca ilerledi.

Araba, üniversite arkadaşım Maeve'in bir trapez sanatçısından gizlice kiraladığı Hayes Valley'deki büyüleyici sarı bir binanın önüne yanaşıyor, o da burayı bir ayak okçusundan kiralyor (böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum), yani bir şekilde bu altı derecelik sirk-ayrımı oyunu onu bu canlı mahalleye getirdi. Ve bu mahalleyi bana getirdi, çünkü Cuma günü kendi kısa dönem kiralık evime taşınana kadar bu hafta burada kalacağım. Yeni işim salı günü başlıyor. Hayatımın bu yeni evresine başlayacağım için çok heyecanlıyım.

Şu anda.

Araba duruyor ve şoför inip aceleyle kapıma geliyor ve kapıyı benim için açıyor. "Buyur Josie. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Adama parlak bir şekilde gülümsüyorum ama reddediyorum. "Ben hallederim," diyorum, çünkü kendimi şoförlere ya da özel servise alıştırıramıyorum. Bu benim kardeşimin dünyası.

-Benim değil.

Ben kendim yaparım diyenlerdenim ve yetersiz banka hesabım bunun için bana teşekkür ediyor. Şoför bavulları kaldırıma indirdiğinde ona teşekkür ediyorum ve bir süre bu blokta neler olduğunu not ediyorum. Şirin bir kafe, bir plak dükkânı, bir erişte lokantası ve şehrin içinde yüzen bir insan denizi.

Biraz bunaltıcı ama iyi anlamda. Ayrıca hayatımın çoğunu geçirdiğim Maine'deki sakin küçük kasabaya hiç benzemiyor. Ama konfor alanımdan çıkıyorum. Yüksek lisans sonrası ilk işime başlıyorum ve muhteşem teyzem Greta'dan listemi bile aldım.

İki yıldır elimde tuttuğum liste. Kesinlikle ama kesinlikle sonunda üstesinden geleceğim liste. Belki bir numaralı maddeyi değil ama. O benim konfor alanımın çok dışında. Ama listedeki diğer şeyler iyi.

Çoğunlukla iyi.

Göreceğiz

bakalım.

Şimdilik şoförle vedalaşıp ağabeyime bir mesaj gönderiyorum. Christian hâlâ benim için endişeleniyor, bu yüzden büyük kötü şehrin vahşi doğasında güvenle gezindiğimi bilmek isteyecektir.

Josie: Buradayım ve her şey yolunda.

Cevap vermiyor ama ben endişelenmiyorum çünkü o ve eşi bu hafta sonunda hokey başladığından ve takım kaptanı olarak ikinci sezonunu geçireceğinden iki kat daha zor olacak.

İkinci el bir dükkândan aldığım çantalarımı doğal olarak merdivenlerden yukarı sürüklüyorum. Maeve'in bana mesajla gönderdiği ön kapı kodunu kontrol ettikten sonra tuş takımına basıyorum, ardından üç dik ve kardiyo egzersizi yaptıran merdivenden dördüncü kata çıkıp B4'ü arıyorum.

Kendime not: Bu hafta spor salonuna yazılmaya gerek yok.

Kapıyı buluyorum -mor renkte, bu beni şaşırtmıyor ama memnun ediyor- ve Maeve'in gönderdiği kodu tekrar deniyorum. İşe yaramadı. Maeve'i tanıdığım için bu da beni şaşırtmadı.

Kapıya vurduğum anda içeride yarı sarışın yarı esmer bir hortum belirliyor. Maeve çılgın bir koşuşturmayla

kolalı beyaz gömleğinin son düğmesini ilikliyor, ardından sarıya çalan açık kahverengi saçlarına bir çubuk batırıyordu.

"Ahhhh! En kötüsü benim. Resimlerimi sokmak için can attığım Frieda Claiborne Galerisi'ndeki Dark Futures sergisi için son dakika yemek işine geç kaldım. Bir mil uzakta. Saat 10'da orada buluşalım, yemek yeriz."

On mu? Ne, hâlâ üniversitede miyiz? Saat tam dokuz buçukta pijamalarımı giyip ucuz bir merlotun tadını çıkarmayı ve Reddit grubunda tüm zamanların en iyi kitaptan filme uyarlamalarını tartışmayı seviyorum.

Ama gülümseyip "Kulağa harika geliyor." diyorum.

Bir anda bana sarılıyor ve ben nefesimi zor tutup "İyi şanslar" diye seslenirken kapıdan hızla çıkıyor. Bu Frieda'yı büyüleyeceksin, bunu biliyorum."

Merdivenlere doğru geri geri yürürken titriyor. "Zor biri olduğunu duydum."

"Sen de öylesin," diyorum, o arkasını dönerken, ama... bekle.

Açık tuttuğum mor kapıyı ve bir dahaki sefere buraya döndüğümde kullanmam gereken tuş takımını gösteriyorum. "Maeve, buranın kapı kodu nedir? Alt kattakinden farklı."

Telefonunu sallıyor. "Uzun olduğu için sana mesaj atacağım." Dönüyor, sonra parmağını kaldırarak geri dönüyor. "Pencere kenarında tuhaf bir ses duyarsan korkma. Sadece güvercinler vuruyor."

Okaaaay. "Bugünkü bingo kartında güvercin seksi yoktu ama uyardığınız için teşekkürler."

"Ve duş başlığı biraz kısa, bu yüzden eğilmeniz gerekebilir." Zihnime not ediyorum. "Kısa duş. Sorun değil."

Yüzünü buruşturuyor, ela gözlerinde suçlu bir ifade var. "Ayrıca, klozet kapağı duvara dayalı olduğu için yüzünüzü öne çeviremezsiniz."

Bana evini açmışken kendini kötü hissetmesini istemem, o yüzden "Yeni beceriler edinmeyi seviyorum, yanlara işemek gibi" diyorum.

"Sen en iyisisin," diyor, sonra bana bir öpücük konduruyor ve koridorun en üst basamağından zarıfçe atlayarak aşağıya koşuyor. "Buna dikkat et," diye uyarıyor ve tatlı erik parfümü ve geç kalmışlık bulutu içinde kayboluyor.

Arkamı döndüm, derin bir nefes aldım ve tek yatak odalı küçük odayı inceledim. Evet. Bu kesinlikle üniversitedeki ilk yılımda tanıştığım Maeve. Eşyaları azgın tavşanlar gibi sikişir ve çoğalır. Boya fırçaları mutfak lavabosuna saçılmış, bitkiler pencere kenarından çılgınca büyüyor ve

Masanın üzerinde eski içki şişelerinden ve döküntü yapay elmaslardan yapılmış ev yapımı lambalar duruyor.

Ama kendi geçici yerime taşınana kadar önümüzdeki birkaç gün burası evim olacak. Saate bakıyorum. Saat dört. Bu da Maeve'le buluşmadan önce etrafı keşfetmem için bana bolca zaman veriyor. Bu çok mantıklı. Her şeyi yapmadan önce araştırmayı severim. Böylece karşıma ne çıkarsa çıksın her zaman hazırlıklı olurum.

* * *

Durmam lazım.

Gerçekten biliyorum. San Francisco'ya ilk işim olan kütüphanecilik için geldim, güvercin pornografisi için değil.

Ama kutsal topraklar. Maeve yalan söylemedi. Güvercin seksi sadece gürültülü değil, aynı zamanda bir yarışma gibi. Gösteriyi kaydederken telefonumun ekranını ayarlıyorum. Şuradaki Büyük Kuş pencere kenarında kasıla kasıla yürüyor, Bayan Peck'e cıvıltıyor ve etrafta daireler çizerek koşturuyor. Gıdaktıyor. Kesinlikle titriyor. Sonra, onun sırtına zıplıyor.

Güvercinler böyle mi yapıyor? Amigo piramidi oluşturur gibi mi? Hiç bilmiyordum ama gözümü alamıyorum. Adam oraya tünemiş. Şimdi kanatlarını çırpıyor. Beş saniye sonra da atlıyor.

Şipşaktan bahsediyorum.

"Etkilenmedim, Büyük Kuş," diyorum, sonra arkamdan apartmana bakıyorum, sanki birinin beni kuşları kaydederken izlemediğinden emin olmam gerekiyormuş gibi.

Hayır. Burada sadece ben varım. Pornografi yazarı.

En iyisi akşamıma devam etmek. Güvercinlerin mahremiyetine yaptığım ihlali sonlandırıp banyoya giriyorum.

Oh.

Aniden durdum. Lise dolabı büyüklüğünde. Ama önemli değil. Maeve bana kalmam için bedava bir yer veriyor. Tuvalete sıkışmak zorunda kalmam kimin umurunda?

Tuvalete gidiyorum ve söz verdiğim gibi yana doğru işemek zorunda kalıyorum. Yana doğru işemekle ilgili eğlenceli bir bilgi: Dizleriniz lavaboya çarpıyor.

Sol dizimde küçük bir sıyrık var.

Tamam, hayatım bir saat önce görüldüğü kadar mükemmel değil ama bir duş bunu düzeltecektir. Seyahat kıyafetlerimi çıkarıp sıcak suyun altına giriyorum ve spreyin altında kaldığım süre boyunca neredeyse çömelmek zorunda kalıyorum. Çıktığımda kalçalarım yanıyordu. Ama iyi tarafından bakarsak, bu bina bir hayat hilesi ve burada kardiyo ve kuvvet antrenmanı yapıyorum.

İyi haber şu ki, banyoda makyajımı yapmak için *neredeyse* yeterli yer var.

Yarım saat sonra saçlarım kurumuştur ve üzerimde omzu açık yakalı büyük boy beyaz tişörtüm (bendenizin kesimi), saçlarımı toplamak için Greta teyzemin imzası olan eşarbım, siyah-beyaz kedi gözü gözlüklerim ve bir çift pembe tüylü terliğim vardı. Yüzüm losyonlanmış ve iksirlenmiş. Küçük banyoda, bir yandan San Francisco'nun tarihi hakkında bir podcast dinlerken bir yandan da Frieda Claiborne Galerisi'nin adresini Google'da ararken rimel sürmeyi bitiriyorum, sonra da kızarıyorum. Galeri Hayes Caddesi'nin hemen aşağısında, yani çok uzakta değil.

Bu tişörtü çıkarıp kot pantolon ve kapüşonlu bir tişört giyip çıkacağım. Dark Futures sergisine katılmayacağım için giyinmeme gerek yok. Maeve kodu mesaj attı, yani gitmeye hazırım. Yeşil kanepenin yanına özenle yerleştirilmiş bavuluma doğru ilerlerken kapı çalınıyor.

Hmm. Cevap vermek bana düşmez ama ya Maeve bir şey bekliyorsa ve bana söylemeyi unuttuysa? Kapıya doğru koşuyorum, gözetleme deliğini kontrol etmek için telefonumu bırakıyorum. Kızıl saçlı ve soluk teninde çiller uçuşan bir kadın koridorda duruyor, bir kalçasında bir bebeği çılgınca zıplatıyor ve diğerinde bir paketi dengeliyor. Arkasında sıkılmış bir şekilde daireler çizen küçük bir çocuk mu var?

"Selam Maeve. Mektuplarını yine bana bırakmışlar," diyor, sesi sanki bin yıldır uykudan kaçıyor gibi çıkıyor.

Komşusu olmalı. Kapıyı açıyorum. "Oh. Sen-

"

"Ben Josie. Maeve'in arkadaşıyım," diyorum bebek inlerken. "Ama bırak ben alayım. Meşgul görünüyorsun," diyorum ve paketi alıp dairenin kapısının hemen yanındaki masanın üzerine koyuyorum.

Kadın ağır bir iç çekişle bebeğe bakar. "Karnı aç. Sürekli yiyor. Ama oyun randevusu için babasıyla buluşmam gerekiyor."

Oyun randevusu için pek heyecanlı görünmüyor. Eminim asıl istediği oyun randevusu yastığıyla. Çok iyi anlıyorum. Yastığım ve ben çok sıkı fıkıyız.

"Anne, dondurma istiyorum," diye mızızlanıyor yürümeye başlayan çocuk, uçak kolları yaparak bir daire çiziyor. "Lütfen. Şimdi. Lütfen şimdi."

"Ve her an gidebiliriz," diyor o *çok yorgunum ama senin için numara yapıyorum* sesiyle, çantası kolundan aşağı kayıyor, sonra bir yığın halinde yere düşüyor.

Uçak çocuk fırsatını bulup kanatlanıyor ve koridordan aşağı, sallanan basamağa doğru ilerliyor. Yorgun annem çantasını kapıyor, ben de tereddüt etmeden pembe tüylü ayaklarımın üzerinde koşuyorum ve çocuk merdivenlerden yuvarlanmadan önce kolumla onu yakalıyorum.

Yakaladım onu!

Annenin nefesi kesilir. "Aman Tanrım. Teşekkür ederim."

Saniyeler içinde yanıma geldi, onu kucakladı ve bebek feryat ederken bana bolca teşekkür etti.

Kendime not: Christian benden bebek bakıcılığı yapmamı istediğinde kibarca da olsa hayır diyeceğim.

Ama çocuksuz düşüncelerimi o yabancıyla paylaşmıyorum. Onun yerine sadece gülümsedim. "Yardım edebildiğime sevindim."

Telaşlı anne bir teşekkür daha ettikten sonra çocuğun elini tutuyor ve merdivenlerden iniyor. Dönüp dolaşıp, kapanmış olması gereken mor kapıya geri dönüyorum. Şifreyi girmek için parmağımı kaldırıyorum.

Bilmediğim bir kod.

Telefonumda olduğu için.

Kapının diğer tarafında. Hayal

kırıklığı içinde inliyorum.

Şimdi bakma Josie. Ama hiçbir şey yolunda gitmiyor.

İyi şansım kısa duş kabinine akmış olmalı.

Yine de bir çözümü olmalı. Her sorunun birkaç çözümü vardır. Sadece birini bulmam gerekiyor. Hepsi bu kadar. Koridor boyunca ilerleyip anneyi arıyorum, merdivenlerden aşağı bakıyorum ama çoktan gitmiş. Geçici komşularımla tanışmayı düşünerek bu kattaki dairelere bakıyorum. Kapıları çalıp bir telefon ödünç isteyebilirim.

Ama Maeve'in numarasını ezberlemedim zaten. Düşündüm de, kardeşimin numarasını bile ezbere bilmiyorum. Ödünç bir telefonum olsa bile kimi arayacağımı bilmiyorum.

Kapının sihirli bir şekilde açılmasını dileyerek B4'e kederle bakıyorum. Ama beni buraya geri alabilecek tek bir kişi var ve o da 814 Hayes Sokağı'ndaki bir sanat galerisinde.

Hazırlanmak için giydiğim kıyafetime bakıyorum. Dizlerimi sıyıran bol bir tişört ve pembe tüylü terliklerim.

Harika. Sadece harika.

Ama omuz silkiyorum. Umutsuz zamanlar kendin yap önlemlerini gerektirir. Greta'nın eşarbını saçımdan çıkarıp belime bağlıyorum ve gömleğimi hiç de şık olmayan bir tişört elbiseye dönüştürüyorum.

Sonra çenemi kaldırıp, telefonsuz, terlikli ayaklarımla şehrin vahşi doğasına doğru yola çıkıyorum.

Ya da bir sütyen.

Okumaya devam edin: [Erkek Arkadaş Hedefi!](#)

SEVİMLİ OL

İndirimlerden, yeni çıkan kitaplardan, özel fırsatlardan ve çekilişlerden ilk siz haberdar olmak ister misiniz? [Bültenime](#) bugün kaydolun!

Kitaplar ve romantizm hakkında konuşmak, kitaplarımın kapaklarına ve ön kopyalarına göz atmak için eğlenceli, iyi hissettiren bir yerin parçası olmak ister misiniz? [Bir Lovely olun!](#)

TEŞEKKÜRLER

Kayti, Sandra, KP ve Editör Lauren'e tüm süreç boyunca yaptıkları değerli katkılar için teşekkür ederim! Detaylarda ince ayar yapmama yardımcı olan Kim, Lo ve Rae'ye teşekkür ederim. Rosemary'ye düzeltmeleri için teşekkür ederim! Fiyonk bağlama ve çırpılmış krema konusundaki ipuçları için Rae'ye özel teşekkürler!

Yazar arkadaşlarıma - Corinne, Laura, AL, Natasha, Lili, Laurelin, CD, K, Helena ve Nadia, diğerlerinin yanı sıra - derinden minnettarım.

Yazdığım dünyada kaybolduğumda beni anladıkları için aileme teşekkür ederim.

Teşekkürler sen için Samantha Brentmoor ve Jason
Clarke için muazzam anlatımınız.

Hepsinden önemlisi, bu kitabı elinize aldığınız için sizlere - okuyuculara - inanılmaz derecede minnettarım! Umarım siz de benim gibi Wilder ve Fable'ı seversiniz!

LAUREN'DEN DAHA FAZLA KİTAP

100'den fazla kitap yazdım! Aşağıdaki tüm bu başlıklar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ!

Aşk ve Hokey Serisi

Erkek Arkadaş Hedefi

Oda arkadaşından sevgiliye, takım arkadaşının küçük kız kardeşine uzanan bir hokey romantizmi!

Romantik Hat

Birbirine düşman aşklar, oyuncu ve reklamcı, yasak aşk!

Teklif Oyunu

En iyi arkadaştan aşığa bir romantizm!

Kız Arkadaş Bölgesi

Bir koçun kızı romantizmi!

En Sevdiğim Tatil

Bu diziden bir yan ürün! Milyarder patronla sahte buluşma!

My Hockey Romance Serisi

Hokey, baharat, saçmalıklar ve sevimli köpekler bu tek kişilik seride! Çünkü kazık yediğinizde, bunu ikiye hatta üçe katlayın!

Karma iki hokey erkek arkadaşdır, bazen de üç!

Double Pucked

Seksi, çirkin bir MFM hokey romantik komedisi!

Puck Evet

Sahte bir evlilik, baharatlı MFM hokey romantik komedisi!

İyice Pucked!

Bir kardeşin en iyi arkadaşları + kaçak gelin, baharatlı MFM hokey rom com!

İyi ve Gerçekten Pucked

Arkadaştan sevgiliye zoraki bir yakınlık neden hokey seçmeli romantik komedi!

Bakireler Topluluğu Serisi

Bakireler Topluluğu ile tanışın - birbirleri için her şeyi yapabilecek harika arkadaşlar. Bu yasak, duygu yüklü ve çılgınca seksi yaş farkı aşklarının tadını çıkarın!

RSVP

The Tryst

[Alay](#)

Flört Oyunları Serisi

Şehirdeki arkadaşlar ve onların flört aksilikleri hakkında eğlenceli, seksi bir romantik komedi dizisi!

[Komşu Bakire İki Günde](#)

[Bir](#)

[İyi Adam Mücadelesi](#)

Nasıl Çıkılır Serisi (Yeni ve devam eden)

Aile gibi olan arkadaşlar. Yeniden biriyle çıkmayı öğrenme şansı. Aşk, seks ve tanışma saçmalıklarıyla dolu bağımsız romantik komediler.

[Sözde Aşk Hayatım](#)

[Başkalarıyla İyi Oynuyor](#)

[Neredeyse Romantik](#)

[Tesadüfi Flört Deneyi](#)

Bağımsız bir romantik komedi macerası

[Gerçek Bir İyi Kötü Şey](#)

Erkek Arkadaş Malzemesi

Dört muhteşem kahraman. Dört çirkin evlenme teklifi. Bu seksi romantik komedi serisinde aşk için dört şans!

[Bir Arkadaş İstemek](#)

[Seks ve Diğer Parlak Nesneler](#)

[Tek Gecelik Ayakta Geceleme](#)

[Hizmeti](#)

Büyük Kaya Serisi

New York Times Çok Satanlar listesinde 1 numarada yer alan günah kadar seksi, saygısız, erkek bakış açılı romantik komedim!

[Big Rock](#)

[Mister O İyi](#)

[Asılmış Tam](#)

[Paket Joy](#)

[Ride Sert](#)

[Ahşap](#)

Mutlu Sonlar Serisi

Aşkı arayan ve aşktan kaçınan bir grup arkadaşı takip eden bu tek kişilik seride romantizm büyük bir patlamayla başlıyor!

[Come Again Shut](#)

[Up and Kiss Me](#)

[Kismet](#)
[Bekarlık Yıldönümüm](#)

Ballers ve Babes

Seksi spor romantizmi sizi ateşlendirmeyi garanti ediyor!

[Wild Card Öpücüğü](#)
[Alması En](#)
[Muhtemel En](#)
[Değerli Playboy](#)

Aşkın Kuralları Serisi

Atletler, bakireler ve düğünler!

[Bakire Kural Kitabı](#)
[Bakire Oyun Planı](#)
[Bakire Tekrar](#)
[Virgin Karnesi](#)

Savurgan Serisi

Korumalar, milyarderler ve otelciler bu seksi, yüksek riskli tek kişilik seride!

[Sadece Bir Gece](#)
[Bir Haftalık Eşime Enfes](#)
[Bir Dokunuş](#)

Kaçan Adamlar Serisi

New York ve Kaliforniya'daki arkadaşlar bu eğlenceli ve ateşli romantik komedi dizisinde birbirlerine aşık oluyor!

[Doğum Günü Kıyafeti](#)
[Sevgili Seksi Eski Erkek](#)
[Arkadaşım Ya Olsaydı](#)
[Adamı](#)
[Dün Gece İçin Teşekkürler](#)
[Yan Kapıdaki Rüya Adam](#)

Always Satisfied Serisi

New York'ta yaşayan bir grup arkadaş, bu seksi tek kişilik seride aşkı ve kahkahayı buluyor!

[Memnuniyet Garantili](#)
[Asla Anında Tatmin](#)
[Olmadım](#)
[Not: Hep Sen Vardın](#)

Hediye Serisi

Karanlıktan sonra tek kişilik bir seri! Fantezilerinizi keşfedin!

[Nişan Hediyesi Bakire](#)

[Hediyesi](#)

[Çökmekte Olan Hediye](#)

Kalp Kırınlar Serisi

Üç kardeş. Üç rockçı. Üç bağımsız seksi romantik komedi.

[Once Upon a Real Good Time Once](#)

[Upon a Sure Thing](#)

[Bir Zamanlar Vahşi Bir Kaçamak](#)

Günahkar Erkekler

Yüksek riskli, yüksek oktanlı, günah kadar seksi bir romantik gerilim serisi!

[Günahkâr Gecelerim](#)

[Günahkâr Arzularım](#)

[Günahkâr](#)

[Özlemlerim](#)

[G ü n a h k â r A ş k ı m](#)

[Günahkâr Günahım](#)

Paris'ten Sevgilerle

Paris'te geçen sürükleyici romanslar!

[Wanderlust](#)

[Yarı Zamanlı](#)

[Aşık](#)

Tek Aşk Serisi

New York'ta bir grup arkadaş bu seksi romantik komedi dizisinde teker teker aşık oluyor!

Seksi [Olan Ateşli](#)

[Olan](#)

[Knocked Up Planı](#)

[Olduğun Gibi Gel](#)

Lucky In Love Serisi

Sıcak, mavi yakalı kahramanlar ve seksi kadın kahramanlarla dolu küçük bir kasaba romantizmi!

[En İyi Planlar](#)

[İyi Hissetme Faktörü](#)

[Kimse Daha İyisini](#)

[Yapamaz Fermuarsız](#)

Pişmanlık Yok

Geçmişlerinden kurtulmak için savaşıyan genç bir çift hakkında öfkeli, seksi, duygusal, yeni yetişkin bir üçleme!

[Başlangıcımız](#)

[The Thrill of It](#)

[Seninle Her Saniye](#)

Aşka Yakalanmışlar Serisi

Bir grup arkadaş aşkı buluyor!

[Rol Yapma Planı](#)

[Buluşma Teklifi](#)

[İkinci Şans Planı Özel](#)

[Prova](#)

Baştan Çıkarıcı Geceler Serisi

Tehlike ve baharat dolu yüksek ateşli bir seri!

[Geceden Sonra](#)

[Gece Bu Geceden](#)

[Sonra Bir Gece](#)

[Daha](#)

[Çılgınca Baştan Çıkarıcı Bir Gece](#)

Joy Delivered Düet

Çarşaflarınızı ateşe verecek, yüksek ateşli, hınzırca seksi bir tek kişilik seri!

[Onunla Geceler](#)

[Yasak Geceler](#)

[Kalbimi Kırma](#)

Bağımsız bir ikinci şans romantizminin duygusal inişli çıkışlı treni

[İlham Perisi](#)

Paris'te geçen büyülü bir gerçekçilik romanı

Lili Valente ile birlikte yazdıkları seksi romantik komedi serisi Good Love!

Ayrıca L. Blakely adı altında MM romantizm yazıyorum!

Umutsuzca Bromantik Düet (MM)

Oda arkadaşlığından sevgililiğe, düşmanlıktan sahte erkek

arkadaşlığa [Umutsuzca Bromantik](#)

[İşte Adamım Geliyor](#)

Yaz Erkekleri Serisi (MM)

Aynı takımda yer alan iki beyzbol oyuncusu, beş destansı yıla yayılan yasak bir aşk yaşar [Scoring With Him](#)

[Onunla Kazanmak](#)

[Hepsi Onunla](#)

MM Bağımsız Romanlar

[Barıma Bir Adam Girdi](#)

[Bromance Bölgesi](#)

[Sadece Bir Kez](#)

[The Best Men](#) (Sarina Bowen ile birlikte yazılmıştır)

Kazanan Her Şeyi Alır Serisi (MM)

Duygu yüklü ve karşı konulmaz derecede seksi bağımsız MM spor romanları serisi!

[Erkek Arkadaşın Geri](#)

[Dönüşü Beni Açtı](#)

[Çok Kirli Bir Oyun Sınırlı](#)

[Sayıda Koca Elinden Alındı](#)

Kişiselleştirilmiş bir öneri istiyorsanız, bana laurenblakelybooks@gmail.com adresinden e-posta gönderin!

İLETİŞİM

Okurlardan haber almayı seviyorum! Beni TikTok'ta [LaurenBlakelyBooks](#), Instagram'da [LaurenBlakelyBooks](#), Facebook'ta [LaurenBlakelyBooks](#) veya çevrimiçi olarak [LaurenBlakely .com adresinde](#) bulabilirsiniz. Ayrıca bana laurenblakelybooks@gmail.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.